

အပြင်
ရထားပေါ်မှ
လူသတ်မှု

တက္ကသိုလ်
နေဝင်း

AGATHA CHRISTIE'S
"MURDER ON THE
ORIENT EXPRESS"

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားနည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြားအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေနိမ့်မိုးရေး။
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံသာယာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အတိတ်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

■

အမြန်ရထားပေါ်မှ လူသတ်မှု

တက္ကသိုလ်နေဝင်း

AGATHA CHRISTIE
MURDER ON THE ORIENT EXPRESS

ကျမ်းဂန်စာပေ

အမှတ် (၁၂/ဘီ) တတိယအလွှာ၊ စက်တင်ဘာလ၊
ဆင်မင်းရပ်ကွက်၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ■ ၅၀၀၀၃၈၀၀၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ■ ၅၀၀၀၅၅၀၀၀၈

ပုံနှိပ်ခြင်း ■ ဇုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၀၈၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ 'ကျော်မွှေး'

စီစဉ်ထုတ်လုပ် ■ စိုင်းဝင်းမြင့်

အုပ်ရေး ■ ၅၀၀

မျက်နှာဖုံး ■ ကိုစိုင်း Stars

ကွန်ပျူတာစာစီ ■ NICE

အတွင်းဖလင် ■ ပုံရိပ်ရှင်

ထုတ်ဝေသူ ■ ဝင်းကျော်ထွန်း (ပုံရွေးစာပေ)

၈၀ (ခ)၊ သံလွင်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ် ■ ဝင်းကျော်ထွန်း (ပုံရွေးပုံနှိပ်တိုက်)

၈၀ (ခ)၊ သံလွင်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ် ■ ကိုမြင့်

တန်ဖိုး ■ ၂၅၀၀ ကျပ်

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

'အာဂါသာ-ခရစ္စတီ' ဟူသော အမည်ကို ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးရှိ လျှို့ဝှက် သည်းဖို စုံထောက်ဝတ္ထု ဝါသနာအိုးများက ကောင်းစွာ သိနေကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။

စုံထောက်ဝတ္ထုရေးဆရာများအနက် အမျိုးသမီး စာရေးဆရာဟူ၍ အလွန်ရှားပါးသည့်ကြားမှ 'အာဂါသာ-ခရစ္စတီ' ခေါ်အမျိုးသမီး ကလောင် ရှင်သည် အမျိုးသားစာရေးဆရာများထက် သာလွန်ထူးချွန်အောင် ကမ္ဘာ ကျော်စုံထောက် ဝတ္ထုကြီးများကို ရေးသားနိုင်ခဲ့၏။ သူမ၏ ဝတ္ထုများ ဆိုလျှင် ကမ္ဘာစာအုပ်ဈေးကွက်တွင် အုပ်ရေသန်းချီပြီးရောင်းရတွင် ကျယ်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာမကြီး 'အာဂါသာ-ခရစ္စတီ' ၏ ထူးခြားချက် တစ်ရပ်ကား သူမ၏ ဝတ္ထုထဲမှ 'စုံထောက်' ပုံသဏ္ဍာန်ကို ခြယ်မှုန်းဖန်တီးထားပုံပင်ဖြစ်သည်။ ခေတ်ပေါ် စုံထောက် ဝတ္ထုတိုင်းလိုလို ဇာတ်လိုက် မင်းသား စုံထောက်သည် 'ဝလကောင်းကောင်း၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် သေနတ်ပစ်ခြင်း၊ ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်ခြင်း၌ ထူးချွန် သူ တစ်ယောက်တည်းနှင့်လူအများကို ယှဉ်ပြိုင် သတ်ပုတ် တိုက်ခိုက်နိုင်သူ' အဖြစ် သရုပ်ဖော် ရေးသားနေ ရှိကြသည်။

သို့ရာတွင် ဆရာမကြီး 'အာဂါသာ-ခရစ္စတီ'ကမူ သူမ၏ဝတ္ထုများထဲမှ အဓိက ဇာတ်ကောင်စုံထောက်ကို အထက်ပါ သမားရိုးကျ စုံထောက်များနှင့် လုံးဝမတူရုံမက ဆန့်ကျင်ဘက်သရုပ်မျိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးကာ စုံထောက်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို တော်လှန် ဆန်းသစ်လိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

သူမ၏စုံထောက်သည်ကားဗလအားကိုးနှင့် တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်လေ့ ရှိသူ မဟုတ်။ ခပ်ပုပု ဝဝ၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကားနှင့် လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မှုခင်း ထောက်လှမ်းရာတွင် ဗလအားကိုး ခြင်းထက် ဦးနှောက်နှင့် စိတ်ကူးဉာဏ်ကောင်းရန်သာ အဓိက ဖြစ်သည် ဟူသော သဘောပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာမကြီး၏ စုံထောက်သည် ရုပ်ရှင်မင်းသားမဆန်၊ ထိုးကြိတ် သတ်ပုတ်သူ ကာယဗလသမားလည်းမဟုတ်။ စိတ်ကူးဉာဏ် အလွန်ထူးချွန် ထက်မြက်သူ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါသည်။

စုံထောက်၏ နာမည်မှာ 'ဟာကြူလီ-ပွာရီ' ဟု ပြင်သစ်ဘာသာ အသံထွက်နှင့် ဖတ်ရပြီး ခေါ်ရလွယ်ကူစေရန် 'ဟာကြူလီ' ဟုပင် မှတ်သား သင့်ပါသည်။

'ဟာကြူလီ' သည် ပြင်သစ် ဘာသာစကားပြောသော ဘယ်လ်ဂျီယံ နိုင်ငံသား တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက အင်္ဂလန်ပြည်သို့ စစ်ပြေးအပြစ် ရောက်ရှိလာရာမှ သူ၏စုံထောက်ပညာ ထူးချွန်မှုကို သိထား သော ဗြိတိသျှ စုံထောက်ဌာနက မကြာခဏ ခေါ်ယူပြီး အကြံဉာဏ်များ တောင်းခဲ့ရသည်။

ကမ္ဘာကျော် ဗြိတိသျှ စုံထောက်ဌာန 'စကော့တလန်ယာဒ်' က ထောက်လှမ်း၍ မရနိုင်သော မှုခင်းများကို စုံထောက်ကြီး 'ဟာကြူလီ'က ကူညီ ထောက်လှမ်းပေးသဖြင့် တရားခံ ပေါ်ခဲ့သည်မှာလည်း မနည်းလှချေ။

ယခုဝတ္ထု 'အမြန်ရထားပေါ်မှ လူသတ်မှု' မှာလည်း ဆရာမကြီး 'အာဂါသာ-ခရစ္စတီ' ၏ စုံထောက်ကျော် 'ဟာကြူလီ' ထူးခြားစွာ ဉာဏ်စွမ်း ပြ၍ တရားခံ အမှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်သည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာမကြီး၏ စုံထောက် ဝတ္ထုများ၏ ထူးခြားချက် တစ်ခုကလည်း လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားရာတွင် တရားခံဟု သံသယ ဖြစ်စရာ လူပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိနေသည့်အနက် မည်သူက တရားခံအစစ်ဖြစ်ကြောင်းကို မည်သို့မှ ကြိုတင် စဉ်းစားတွက်ဆ၍ မရအောင် ဖန်တီးထားလေ့ ရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းခန်းကျမှ စုံထောက်ကြီး 'ဟာကြူလီ'က အကြောင်းအချက် ခိုင်လုံစွာဖြင့် တရားခံအစစ်ကို ဖော်ထုတ် တင်ပြခြင်း သည်ပင်လျှင် စာဖတ်သူတို့ အပျင်းပြေရုံမက စိတ်ကူးဉာဏ် ရင့်သန်စေ သည်ဟုလည်း ချီးကျူးခံရပေသည်။

နောက်တစ်ချက်ကား ဆရာမကြီး၏ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်ပျက်ရာ အချိန်ကာလသည် ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးချိန် (၁၉၁၈) မှ ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်ပွဲအစ (၁၉၃၉) ကြားကာလ ဥရောပတိုက်တွင် ဖြစ်တတ်လေသည်။

'အမြန်ရထားပေါ်မှ လူသတ်မှု' ဝတ္ထုသည် အရှေ့အလယ်ပိုင်း အာရပ် နိုင်ငံများနှင့် အရှေ့ဥရောပမှ ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလန်ပြည်တိုင်အောင် နိုင်ငံ အသီးသီးကို ဖြတ်သန်းခတ်မောင်းသော 'အိုရီယင့်အိပ်စ်ပရက်စ်' ခေါ် အမြန် မီးရထားကြီးပေါ်တွင်ဖြစ်ပွားသည့် လူသတ်မှု တစ်ခုအကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အထက်ပါ အချက်အလက်များကို ကြိုတင်သိရှိထားပြီး ဆက်ဖတ် သွားပါက သမားရိုးကျ 'အပစ်အခတ်'၊ 'အညစ်အသတ်' တွေသာ များနေ သော ခေတ်ပေါ် စုံထောက်များနှင့် တစ်ဘာသာ ခြားကာ တစ်မူဆန်းသစ် သည့် စုံထောက်ဝတ္ထုတစ်မျိုး၏ အရသာကို ခံစားနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် မိပါသတည်း။ ။

တက္ကသိုလ် နေဝင်း

အပိုင်း (၁)

အချက်အလက်များ

(၁)

ဆောင်းရာသီ၏ နံနက်ငါးနာရီအချိန်ဖြစ်၍ ဆီးရီးယားနိုင်ငံ 'အလက်ပို' မီးရထားဘူတာရုံ၌ ရောက်ရှိနေသော လူအားလုံးပင် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေကြလေသည်။

ဘူတာ၏ စင်္ကြံတွင် 'တောရပ်စံအိပ်စပ်ရက်စံ' ခေါ် အမြန်ရထားသည် စတင်ထွက်ခွာရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။

မီးရထား၏ အထက်တန်း အိပ်ခန်းတွဲတစ်တွဲ၏ ပြင်ဘက်တွင် ပြင်သစ် လူမျိုး လူငယ်အရာရှိ (လက်ဖက်တင်နှင့်) တစ်ဦးသည် စစ်ဝတ်စုံယူနီဖောင်း သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားလျက် ရထားတွဲအတွင်းမှ ခရီးသည်တစ်ဦးအား လိုက်ပို့ရင်း နှုတ်ဆက်စကားပြောနေလေသည်။

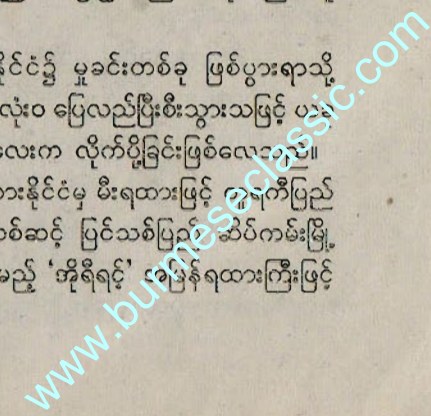
ခရီးသည်ကား လူ ခပ်ပုပုဝဝ နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကားနှင့် ဦးခေါင်းက ဘဲဥပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

ထိုလူကြီးသည် ဘယ်လ်ဂျီယံ နိုင်ငံသား ဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့၌ အခြေစိုက်နေထိုင်ပြီး နာမည်အားဖြင့် မစ္စတာ 'ဟာကြူလီ' ဟု ခေါ်ကြောင်း ပြင်သစ်ဗိုလ်ကလေးက ကောင်းစွာ သိနေသည်။

ထို့ပြင် မစ္စတာ 'ဟာကြူလီ'အား နိုင်ငံတကာ ရဲအဖွဲ့တိုင်းလိုလိုက သိနေသော နာမည်ကျော် စုံထောက်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူ သိထားသည်။

'ဟာကြူလီ' သည် ဆီးရီးယားနိုင်ငံ၌ မှုခင်းတစ်ခု ဖြစ်ပွားရာသို့ လာရောက် ကူညီထောက်လှမ်းပေးရာ လုံးဝ ပြေလည်ပြီးစီးသွားသဖြင့် ပူးလန်ဒန်မြို့သို့ အပြန်တွင် စစ်ဗိုလ်ကလေးက လိုက်ပို့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာ ဟာကြူလီသည် ဆီးရီးယားနိုင်ငံမှ မီးရထားဖြင့် ကွရက်ပြည် 'အိစတန်ဘူလ်' မြို့သို့သွားပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ပြင်သစ်ပြည် အိပ်ကမ်းမြို့ 'ကယ်လေ' သို့ တောက်လျှောက်သွားမည့် 'အိုရီရင့်' ခရီးရထားကြီးဖြင့် ခရီးဆက်ရမည်ဖြစ်သည်။

'ကယ်လေ' ဆိပ်ကမ်းမှ အင်္ဂလိပ်ရေလက်ကြား ပင်လယ်ကို သင်္ဘောဖြင့်ဖြတ်ကူးပြီး အင်္ဂလန်ပြည်ဘက် ဆိပ်ကမ်းမြို့ 'ဒိုဗာ' မှလန်ဒန်သို့ တိုက်ရိုက်မီးရထား ဆက်စီးသွားနိုင်ရန် မီးရထား ကုမ္ပဏီများက စီစဉ်ထားသဖြင့် ခရီးသည်များသည် 'အီစတန်ဘူလ်' မှ လန်ဒန်သို့တိုက်ရိုက် လက်မှတ်ဝယ်ယူနိုင်ကြပေသည်။

မစ္စတာ ဟာကြူလီ ခင်ဗျား...။ သည် မီးရထားက အမြန်ရထား ဖြစ်တဲ့အတိုင်း သည်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ မဟုတ်လား၊ တနင်္လာနေ့ညနေ ဆိုရင် 'အီစတန်ဘူလ်' မြို့ကို ဆက်ဆက်ရောက်သွားမှာပါ။

ပြင်သစ် စစ်ဗိုလ်ကလေးက ပြောလိုက်လျှင် စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' ကလည်း ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်လဲ သည်လိုပဲ နားလည်ပါတယ်"

"လူကြီးမင်းအနေနှင့် အီစတန်ဘူလ်မှာ ဝင်လည်ဦးမလား ခင်ဗျ"

"အေးကွဲ့... ကျုပ်က 'အီစတန်ဘူလ်' ကို တစ်ခါမှမရောက်ဖူးတော့ တရုတ်နှစ်ရက်လောက်တော့ ဝင်လည်မယ် စိတ်ကူးတယ်"

"ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျ၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ လမ်းခရီးမှာ မီးရထားပေါ် 'ဆန်း' (မိုးပွင့်) တွေ ပိတ်ကျပြီး ရထားဆက်မခတ်နိုင်ဘဲ ရပ်နေရမှာသာ စိုးရိမ် ရပါတယ်"

"ဟေ... ဟုတ်လား၊ အဲသည်လို ဖြစ်တတ်သလား"

စုံထောက်ကြီး 'ဟာကြူလီ' က မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သည်နှစ် ဆောင်းရာသီမှာတော့ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးသေးပါဘူး" "အေး မဖြစ်ပါစေနှင့်လို့ မျှော်လင့်ရမှာပေါ့၊ ဟိုဘက်ခရီးဆက်လို့ ဥရောပရောက်တဲ့အခါလဲ စိုးရိမ်ရသေးတယ်ကွဲ့၊ မိုးလေဝသ သတင်းခန့်မှန်း ချက်တွေအရ အခြေအနေက တယ်ပြီး မဟန်ဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဘောလ်တန် ဒေသဘက်မှာဆိုရင် ဆန်း(မိုးပွင့်) တွေ သိပ်ကျနေတယ်လို့ ကြားရပါတယ်"

သူတို့နှစ်ဦး စကားပြောနေကြစဉ် တွဲအတွင်းရှိ အခြားခရီးသည် မိန်းကလေး တစ်ဦးက လှမ်း အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

သူမ၏အမည်မှာ 'မေရီ' ဖြစ်သည်။

ဘဝဒက်မြို့ (ယခု အီရတ် နိုင်ငံ) မှ မိမိ ဇာတိနေရပ် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ပြန်ရန် ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

'မေရီ' သည် ပြင်သစ် စစ်ဗိုလ်ကလေးနှင့် စကားပြောနေသူ ပုပုဝဝ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် လူကြီးကို သေချာစွာ ကြည့်နေမိသည်။

မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိသဖြင့် တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ လူကြီးပါလားဟုသာ စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

ပြင်သစ် စစ်ဗိုလ်ကလေးက စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' အား နှုတ်ဆက်ရင်း စစ်သား ထုံးစံအတိုင်း အလေးပြုလိုက်စဉ်မှာပင် မီးရထားသည် စတင် ထွက်ခွာလေတော့သည်။

+ + +

သပ်ရပ်သော ယူနိုဖောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော ရထားတွဲစောင့်သည် စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' အတွက် အထက် အိပ်ခန်းအနေ အထားကို ပြသရင်း ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်စကားပြောလေသည်။

"လူကြီးမင်းရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အားလုံးနေရာတကျထားပြီးပါပြီ၊ ရထားလက်မှတ်ကိုတော့ ကျွန်တော်ပဲ သိမ်းထားပါမယ်၊ ပြီးတော့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် (ပတ်စ်ပို့) ကိုလဲ ခဏယူထားရပါမယ်၊ လူကြီးမင်းက 'အီစတန်ဘူလ်' မြို့မှာ ဆင်းမယ်မဟုတ်ပါလား"

"အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒါထက် သည်ရထားမှာ ခရီးသည်တွေ တော်တော် များသလားကွဲ့"

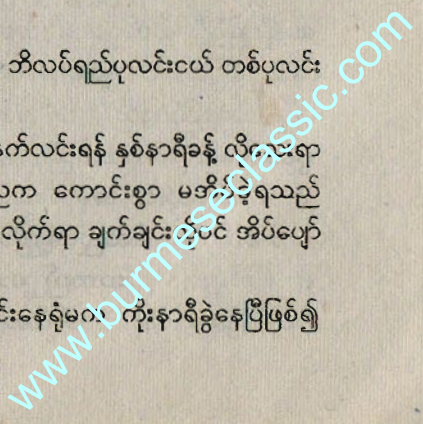
"မများပါဘူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် တာဝန်ကျတဲ့ သည်တွဲတစ်တွဲလုံးမှာ လူကြီး မင်းအပြင် နောက်ထပ် ခရီးသည် နှစ်ဦးတည်းပဲ ရှိပါတယ်၊ တစ်ဦးက အိန္ဒိယပြည်က ပြန်လာတဲ့ ဗြိတိသျှ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ နောက်တယောက်ကတော့ ဘဝဒက်မြို့က လိုက်လာတဲ့ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတစ်ဦးပါ၊ လူကြီးမင်းအလိုရှိတာ ကျွန်တော့်ကိုသာ အမိန့်ရှိပါ"

"ကျေးဇူးပါပဲ မောင်ရင်"

စုံထောက်ဟာကြူလီ ဤသို့ပြောရင်း ဘီလပ်ရည်ပုလင်းငယ် တစ်ပုလင်းမှာယူလိုက်သည်။

အချိန်မှာ ငါးနာရီသာသာမျှရှိပြီး နံနက်လင်းရန် နှစ်နာရီခန့် လိုက်သော မစ္စတာ 'ဟာကြူလီ' သည် ယမန်နေ့ညက ကောင်းစွာ မအိပ်ခဲ့ရသည့် တစ်ကြောင်း၊ ရထားအိပ်စင်တွင် လှဲအိပ်လိုက်ရာ ချက်ချင်း တွဲပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

သူပြန်မိုးလာသောအခါ နံနက်လင်းနေရုံမဝ ကိုးနာရီခွဲနေပြီဖြစ်၍

ကဗျာကယာထလျက် ကော်ဖီသောက်ရန် စားသောက်ခန်းရှိသည့်တွဲဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

စားသောက်တဲ့တွင်ကား ခရီးသည်တစ်ဦးသာ ရှိနေလေသည်။ အသက် ၂၈ နှစ်ရွယ်ခန့် ပိန်ပိန်ပါးပါး မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်၍ စောစောက တွဲစောင့် ပြောသွားသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မိန်းကလေးပင် ဖြစ်တန်ရာသည်။

နံနက်စာ စားသောက်နေသော မိန်းကလေးကို ကြည့်ရင်း သူမ၏ မျက်နှာထား တည်ငြိမ်ပုံ ကြည့်ရုံပဲ တို့ကို သတိပြုမိကာ “အင်း... သည်မိန်းကလေးကတော့ လောကကြီးမှာ ဘာကိုမှ မကြောက်ဘဲ သူ့ကိုယ် သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ ရှိပုံရတယ်” ဟု စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ သည် စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် နောက်ထပ်ခရီးသည်တစ်ဦး စားသောက်တွဲသို့ ဝင်လာ ပြန်သည်။

အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အသက်အားဖြင့် လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ် အသားအရေက နေပူများများ ခံရဟန်ဖြင့် ခပ်ညိုညိုဖြစ်နေရာ... .

“ကေန္တ တွဲစောင့်ပြောတဲ့ အိန္ဒိယပြည် ဗြိတိသျှစစ်တပ်က ဗိုလ်မှူးကြီး ဆိုတာဖြစ်ရမယ်”

ဟု ‘ဟာကြူလီ’က တစ်ထစ်ချတွက်လိုက်မိသည်။

ထိုခရီးသည်က အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးအား အသိအမှတ်ပြုဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းညွတ်ပြီး ရည်မှန်စွာ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဟဲလို မေရီ ဝွတ်မောနင်း”

“ဝွတ်မောနင်း ဗိုလ်မှူးကြီး ‘အာဘူနေ့’ ရှင့်”

မိန်းကလေးက ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်တွင် သူမ၏ အမည်က ‘မေရီ’ ဖြစ်ပြီး ဗိုလ်မှူးကြီး အမည်ကတော့ ‘အာဘူနေ့’ ဖြစ်ကြောင်း စုံထောက်ကြီးက သိသွားလေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ‘မေရီ’ အမည်ရှိ မိန်းကလေးထိုင်စားနေသည့် စားပွဲ တွင်ပင် ဝင်ထိုက်လိုက်သည်။

မိန်းကလေး၏ အမူအရာကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးအား ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံလိုဟန် မရှိသည့်ပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးဆိုသူသည် စားပွဲထိုးအား ကော်ဖီနှင့်ကြက်ဥကြော် မှာလိုက်ပြီးနောက် စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ ဘက်သို့ ခေတ္တမျှ လှမ်းကြည့်လိုက်

သည်။ ထိုနောက် စိတ်ဝင်စားဟန်မတူဘဲ မျက်နှာလွဲသွားလေသည်။

ရင်းအမူအရာကို စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ကလည်း မြင်လိုက်သဖြင့် အိန္ဒိယပြန် ဗြိတိသျှဗိုလ်မှူးကြီး၏စိတ်ထဲ မည်သို့သဘောထားမည်ကို ရိပ် မိလိုက်သည်။

“ပုံဆိုး ပန်းဆိုးနှင့် နိုင်ငံခြားသား ခွစာတစ်ယောက်ပဲ” ဟု မိမိအပေါ် အက်ဖြတ် မှတ်ချက်ချလိုမိမည်ဟု တွက်မိလိုက်သည်။

‘မေရီ’ နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး ‘အာဘူနေ့’တို့သည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများပီပီ နံနက်စာ စားနေကြချိန်တွင် စကားများများ မပြောကြဘဲ တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစ သာပြောကြလေသည်။

+ + +

နေ့လယ်စာ (လန်ချ်) စားချိန်တွင်လည်း မီးရထားစားသောက်တွဲ၌ နံနက်ကကဲ့သို့ပင် ခရီးသည်သုံးဦး ဆုံမိကြပြန်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ‘မေရီ’ သည် စားပွဲတစ်လုံးတွင် အတူထိုင်နေကြပြီး မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိနေသော စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’အား လုံးဝဂရုမစိုက်ပဲ သူတို့ဟာ သူတို့ စားသောက်နေကြလေသည်။

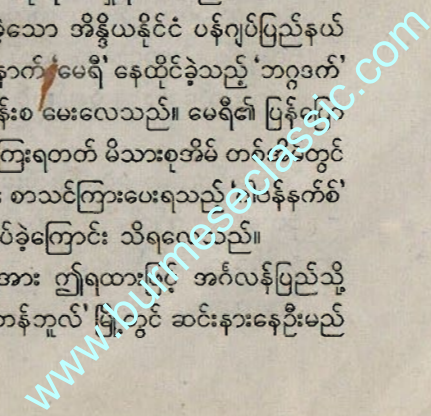
ထူးခြားသည်ကား သည်အခါတော့ နံနက်ကလို မဟုတ်တော့ဘဲ သူတို့နှစ်ဦး စကားပိုပြောလာကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’သည် သူ၏ စားပွဲတွင် ဘာသိဘာသာ ထိုင်နေ သော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် မေရီတို့ ပြောနေသော စကားများကို ကောင်းစွာ ကြားနေရလေသည်။

အထူးသဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီး ‘အာဘူနေ့’ က စကားတွေ အဆက်မပြတ် ပြောနေပြီး ‘မေရီ’ ကလည်း ပြန်ပြောနေသဖြင့် စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’သည် တစ်ဖက်စားပွဲမှ လူများအကြောင်း အလိုလို သိရှိရလေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သူ အမှုထမ်းခဲ့သော အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပန်ဂျပ်ပြည်နယ် အကြောင်း ရှည်လျားစွာ ပြောနေပြီးနောက် ‘မေရီ’ နေထိုင်ခဲ့သည့် ‘ဘဂ္ဂဒက်’ မြို့အကြောင်းလည်း တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ မေးလေသည်။ မေရီ၏ ပြန်လျှာ ချက်အရ သူမသည် ‘ဘဂ္ဂဒက်’ မြို့ရှိ ကြေးရတတ် မိသားစုအိမ် တစ်အိမ်တွင် သူမက ကလေးငယ်များအား ထိန်းရင်း စာသင်ကြားပေးရသည့် ‘ပန်နက်စ်’ ခေါ် ဆရာမတစ်ဦးအဖြစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရလေသည်။

ထိုနောက် ဗိုလ်မှူးကြီးက မေရီအား ဤရထားဖြင့် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ဆက်သွားမည်လော သို့မဟုတ် ‘အီစတန်ဘူလ်’ မြို့သို့ ဆင်းနားနေဦးမည်

လောဟု မေးရာ 'မေရီ'က . . .

“ကျွန်မက အင်္ဂလန်ထိအောင် တိုက်ရိုက်ပဲ သွားမှာရှင်”

“မလည်တော့ဘူးပေါ့”

“ကျွန်မက လွန်ခဲ့တဲ့ ၂-နှစ်က ဒီရထားနဲ့ပဲ အင်္ဂလန်က ထွက်လာ တုန်းက 'အိစတန်ဘူလ်'မြို့မှာ သုံးရက်တောင် ဆင်းလည်ခဲ့ပြီးပြီရှင်”

“ဪ. . . ဒါကြောင့်ကိုး၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ. . . မင်းက ဒီရထားနဲ့ အင်္ဂလန်ပြည်ရောက်အောင် တောက်လျှောက် လိုက်မယ်ဆိုတာ ဝမ်းသာစရာ ပါပဲ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်လဲ အင်္ဂလန်ကို တိုက်ရိုက်သွားမှာကွယ်”

ထိုသို့ အပြန်အလှန် ပြောနေကြသည်ကို စုံထောက် ဟာကြူလီသည် မိမိ၏စားပွဲမှ ထိုင်နားထောင်ရင်း “အင်း. . . ဗိုလ်မှူးကြီးကတော့ 'မေရီ' ဆိုတဲ့ ကလေးမကို အတော်စိတ်ဝင်စားနေပြီ” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

နေ့လယ်စာစားပြီးသောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် 'မေရီ' အား သူမ၏ အိပ်ခန်းရှိရာသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်ကိုလည်း စုံထောက် 'ဟာကြူလီ'က သတိပြု မိလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် စားသောက်ပြီး၍ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ရထား၏ စကြိုတစ်နေရာတွင် ဗိုလ်ကြီးနှင့်မေရီတို့သည် အတူရပ်၍ ပြင်ဘက်ရှိ ရှုခင်း များကိုကြည့်ကာ စကားပြောနေကြလေသည်။

စုံထောက် 'ဟာကြူလီ'လည်း သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း နေရာသို့ ရောက် သွားစဉ် နှစ်ယောက်သား ပြောနေကြသော စကားတွေကို နားစွန် နားဖျား ကြားမိလေသည်။

“ဒီအရပ်က ရှုခင်းတွေက သာယာလိုက်တာနော်. . . ကျွန်မအနေနဲ့ သည်ရှုခင်းတွေရဲ့ အရသာကို အေးအေးဆေးဆေး ခံစားနိုင်ရင် သိပ်ကောင်း မှာပဲ”

'မေရီ'က ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ပုံက ဝမ်းနည်းသံ ပါသလိုရှိလေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး 'အာဘူနော့' သည် 'မေရီ' ကိုကြည့်ပြီး ကရုဏာဖြစ်သွားပုံ ရလေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူ၏မျက်နှာထားက တင်းမာသွားပြန် သည်။

“အခု ကိစ္စထဲမှာ မင်း လုံးလုံးမပါရင် ကောင်းမယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် 'မေရီ'သည် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွား ကာ စိုးရိမ်သည့်ဟန်မျိုးဖြင့် . . .

“ဒီစကားတွေ မပြောပါနဲ့ရှင်”

ဟု ပိတ်လိုက်သည်။

ဤတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော လျှို့ဝှက်ကိစ္စ တစ်ခုအကြောင်း ပြောခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု စုံထောက် 'ဟာကြူလီ'က သိလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး မနီးမဝေးတွင် ရပ်နေသူ စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' မြင်လျှင် စကားကို တစ်မျိုးလှည့်ပြောလေ သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ မင်းက သူများရဲ့ ကလေးတွေကို ထိန်းရတဲ့ 'ဂါဗာနက်စ်' ဆိုတဲ့ ဆရာမအလုပ် လုပ်နေရတာကို ငါ နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး၊ မအေတွေက ငွေပေးငှားထားတယ်ဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်ချင်တာနဲ့ သူတို့ကလေးတွေကလည်း ပြောမရ ဆိုမရအောင် ဆိုးတာနဲ့ သည်လုပ်က အောက်ကျလှတယ်”

ထိုစကားကို ကြားလျှင် 'မေရီ' က ရယ်မောလိုက်သည်။

“သည်လိုလည်း မထင်လိုက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မအဖို့က ထိန်းရတဲ့ ကလေး တွေရော၊ သူတို့မိဘတွေကိုရော နိုင်ရပါတယ်ရှင်”

နောက်ထပ် သူတို့ ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ပြင်ဘက်ရှုခင်းကိုသာ ငေးကြည့် နေရလေရာ စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' သည် . . .

“အင်း . . . သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ရတာ စိတ်ဝင်စားစရာ ဇာတ်လမ်း တစ်ခုလိုပါပဲလား”

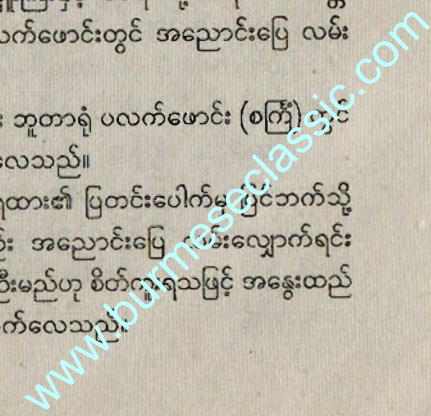
ဟု စိတ်ထဲမှ စဉ်းစားမိလေသည်။

အထက်ပါ နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရသော စကားများကို နောက်ပိုင်း တွင် သူပြန်လည် သတိရမိလိမ့်မည်ဟု ထိုစဉ်က မတွေးမိချေ။

ထိုနေ့ည ၁၁ နာရီခွဲ အချိန်တွင် မီးရထားကြီးသည် 'ကိုနီယာ' အမည်ရှိ ဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်လေရာ ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် 'မေရီ' တို့က ရထား ခေတ္တ ဆိုက်ထားစဉ် တွဲပေါ်မှ ဆင်း၍ ပလက်ဖောင်းတွင် အညောင်းပြေ လမ်း လျှောက်ကြလေသည်။

ဆောင်းဥတု၏ သဘာဝအတိုင်း ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်း (စကြို) တွင် 'ဆန်း' ခေါ် မိုးပွင့်များ ကျလျက် ရှိလေသည်။

စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' သည် ရထား၏ ပြတင်းပေါက်ကြောင့်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေရာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ရင်း ပြင်ပမှ လေကောင်းလေသန့် ရှုလိုက်ဦးမည်ဟု စိတ်လှုပ်ရှားသဖြင့် အနွေးထည် ထူထူများ ဝတ်ပြီး တွဲပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မီးရထား၏ အင်ဂျင်စက်ခေါင်း ရှိရာဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ခဲ့လေသည်။

တစ်နေရာတွင် စကားပြောသံလိုလို ကြားမိသဖြင့် သေချာစွာ စမ်းကြည့် လိုက်ရာ တွဲတစ်ခု၏ မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ရပ်စကားပြောနေကြသူ နှစ်ဦးကို သတိပြုမိသည်။ မှောင်နေ၍ လူပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မမြင်ရသော်လည်း စကားပြောသံကိုတော့ ကြားနေရသဖြင့် 'မေရီ' ဆိုသူ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး 'အာဘူနေ့' တို့ ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

"ဒီမယ် မေရီရယ်..."

ဗိုလ်မှူးကြီး၏ စကားမဆုံးမီ 'မေရီ'က ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ဟင့်အင်း... အခု အချိန် မကျသေးဘူး... ကိစ္စတွေအားလုံး ပြီး သွားတော့မှ... အဲဒီတော့မှ..."

ဤတွင် စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' သည် အလိုက်သိစွာဖြင့် ဆက်နား မထောင်တော့ဘဲ လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

"အင်း... သူတို့ နှစ်ယောက်ကလဲ အတော် ထူးဆန်းပါကလား"

ဤသို့သာ သူ၏ စိတ်ထဲ မှတ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

+ + +

ဗိုလ်မှူးကြီး 'အာဘူနေ့' နှင့် 'မေရီ' တို့ အချင်းချင်း စကားများကြ လေသလားဟု စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာပြန်ပုံကား နောက်နေ့ 'ဟာကြူလီ' က အမှတ်မဲ့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ 'မေရီ' ၏ မျက်လုံးများသည် ညဘက်က ငိုထားသည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲ ၂ နာရီခွဲခန့်တွင် မီးရထားသည် ဘူတာမဟုတ်ဘဲ လမ်းခုလတ်၌ ရုတ်တရက် ရပ်သွားသဖြင့် ခရီးသည်အားလုံး အံ့အားသင့်စွာ ဖြင့် ပြတင်းပေါက်များမှ ထွက်ကြည့်ကြလေသည်။

ပြင်ဘက်ရထားလမ်းဘေးတွင် လူတစ်စုရှိနေပြီး မီးရထား၏ စားသောက် တွဲအောက်ခြေသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြ နေသည်ကိုလည်း မြင်ရလေသည်။

ထိုအချိန်၌ စင်္ကြံတွင် ရှိနေသော တွဲစောင့် တစ်ဦးအား စုံထောက် ဟာကြူလီက မေးကြည့်တော့မှ အကျိုးအကြောင်း သိရလေသည်။

မိမိ၏အခန်းသို့ ပြန်ဝင်ရန်လှည့်လိုက်စဉ် တစ်ဖက်မှလျှောက်လာသူ 'မေရီ' နှင့် လူချင်း တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားသဖြင့် 'ဟာကြူလီ'က ပြင်သစ် ဘာသာဖြင့် တောင်းပန်လိုက်ရသည်။

ဤတွင် မေရီကလည်း ပြင်သစ်ဘာသာနှင့်ပင် ပြန်မေးခွန်းထုတ်လေ သည်။

"ဘာဖြစ်တာလဲရှင်၊ ရထားက ဘာကြောင့် ရပ်သွားတာလဲ"

"ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး မိန်းကလေး၊ စားသောက်တွဲရဲ့ အောက်ဘက်မှာ မီးထတောက်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုမီးကို ငြိမ်းသတ်လိုက်ပြီ၊ ရထားလုပ်သားတွေက ပြင်ဆင် နေကြတယ်၊ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး"

'ဟာကြူလီ'က နှစ်သိမ့် အားပေးသလို ပြောလိုက်သော်လည်း 'မေရီ'က တစ်စုံတစ်ခုအတွက် မကျေမနပ်သည့် ဟန်မျိုးဖြစ်နေသည်။

"ဒါက အရေးမကြီးဘူးရှင်၊ ရထားက နောက်ကျမှာစိုးရိမ်ရတယ်"

"ဒါတော့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ နောက်ကျမှာပေါ့ကွယ်"

"ဟာ... နောက်ကျလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဒီမီးရထားက အချိန်မှန် အတိုင်း ခြောက်နာရီ ငါးဆယ့် ငါးမိနစ်တိတိမှာ ရောက်သွားမှဖြစ်မယ်၊ ဟိုဘက်ကျတော့ ကျွန်မတို့က 'အိုရီရင့်' အမြန်ရထားကို ပြောင်းစီးရမှာ၊ တကယ်လို့ ဒီရထားက နောက်ကျပြီး အချိန်မှန်ရောက်မသွားရင် အမြန် ရထား လွတ်သွားလိမ့်မယ်"

မေရီပြောပုံက 'အိုရီရင့်' အမြန်ရထား မမီလိုက်မည်ကို အလွန်စိုးရိမ် နေပုံရလေရာ စုံထောက် 'ဟာကြူလီ'သည် သူ့ဝါသနာအတိုင်း ဆက်မေး ကြည့်လေသည်။

"ရထား နောက်ကျဖို့က ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါထက် မိန်းကလေးက အမြန်ရထားကိုမိဖို့ သိပ်အရေးကြီးနေလို့လားကွဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ကျွန်မအနေနဲ့ 'အိုရီရင့်' အမြန်ရထားလွတ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဆက်ဆက်လိုက်သွားဖို့ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်"

ပြောပြောဆိုဆို မေရီသည်လှည့်ထွက်၍ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေသူ ဗိုလ်မှူးကြီး 'အာဘူနေ့' ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

မီးရထား၏ အခြေအနေမှာ 'မေရီ' စိုးရိမ်သလို မဟုတ်ပေ။

ဆယ်မိနစ်အတွင်း ပြင်ဆင်ပြီးသွားသဖြင့် ဆက်လက်ခတ်မောင်းသွားရာ နောက်ဆိုက်ရမည့်ဘူတာ 'ဟေဒါပါဆာ' သို့ ပုံမှန်အချိန်ထက် နှစ်မိနစ်သာ နောက်ကျပြီး ရောက်သွားလေသည်။

ထိုနောက် 'ဘော့စ်ပိုရပ်စ်' ဆိပ်ကမ်းတွင် တစ်ဖက်သို့ သင်္ဘောငယ်ဖြင့် ကူးကြရလေရာ စုံထောက် 'ဟာကြူလီ'သည် အမြင်ခရီးသည်များကြားသို့

www.burmeseclassic.com

ရောက်နေသဖြင့် မေရီနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ကို မမြင်မိတော့ချေ။
တစ်ဖက်ကမ်းရှိ 'ဂါလာတာတံတား'သို့ ရောက်သောအခါ 'ဟာကြူလီ'
သည် မူလစီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း 'တိုကာလီယံ' ဟိုတယ်သို့တိုက်ရိုက်သွား
လေသည်။

(၂)

ဟိုတယ် ရောက်ရောက်ချင်း စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' သည် တည်းခိုရန်
အခန်းတစ်ခန်းရရန် သက်ဆိုင်ရာ စာရေးထံတွင် မှတ်ပုံတင်ပြီးနောက်
သူ့အတွက် စာ သို့မဟုတ် ကြေးနန်းများ ရောက်နေခြင်းရှိမရှိ စုံစမ်းကြည့်
လေသည်။

သူသည် အင်္ဂလန်ပြည်မှ ထွက်လာမီကပင် သူ၏ ခရီးစဉ်အတိအကျ
သတ်မှတ်ထားပြီး လမ်းခရီး၌ ရပ်နားမည့် ဟိုတယ်အမည်များကိုပါ
ပေးထားခဲ့သည်။ အရေးအကြောင်းရှိလျှင် သူ့ထံ အမြန်ဆက်သွယ်နိုင်ရန်
စီစဉ်ထားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယခု 'တိုကာလီယံ' ဟိုတယ်သို့ အရောက်တွင် ဝင်စုံစမ်း
ကြည့်ရာ သူ့နာမည်နှင့် စာသုံးစောင်အပြင် ကြေးနန်းစာတစ်စောင်ပါ ရောက်ရှိ
နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

ကြေးနန်းစာကို အရေးကြီးသည်ထင်၍ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်ရာ အင်္ဂလန်ပြည်
စုံထောက်ဌာန အကြီးအကဲထံမှ အောက်ပါအတိုင်း ရိုက်ထားကြောင်း
အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေသည်။

“ကာဆာနာအမှုမှာ ခင်ဗျား ကြိုတွက်ထား
သည့်အတိုင်း မမျှော်လင့်ဘဲ တကယ်ဖြစ်လာသည်။
အရေးကြီးနေ၍ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့စေလိုသည်”

“ဟာ... ခွကျတာပဲ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ခုညပဲ ခရီးဆက်ရတော့မှာ
ပါကလား။”

ဤသို့ သူ့ဟာသူ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ပြီး ဟိုတယ်နံရံရှိ နာရီကို မော့ကြည့်
ရင်း ဟိုတယ်စာရေးအား လှမ်းစကားပြောလေသည်။

“ကျုပ်က ဒီမှာနားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ခုညပဲ ခရီးဆက်ရလိမ့်မယ်၊
'ဒိုရီရင်' အမြန်ရထားက ဘယ်အချိန်ထွက်သလဲ”

“ကိုးနာရီတိတိ ထွက်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် မောင်ရင် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်အတွက် အထက်တန်း
အိပ်ခန်းလက်မှတ် တစ်စောင်ရအောင် လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလား။”

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အခုလိုရာသီမှာ ခရီးသည် အလွန်နည်းပါတယ်၊
လက်မှတ်ရဖို့ ဘာမှ မခက်ပါဘူး၊ အထက်တန်း အိပ်ခန်းက ပထမတန်းလား၊
ဒုတိယတန်းလား။”

“ပထမတန်းက ယူလိုက်ပါ၊ လန်ဒန်မြို့ထိအောင် လက်မှတ် လိုချင်
တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ လူကြီးမင်းရဲ့ အိပ်ခန်းကိုလဲ 'အိစတန်ဘူလ်' က
လမ်းဆုံး ပြင်သစ်ကမ်းခြေ 'ကယ်လေ' မြို့ကို သွားမယ့် ခရီးသည်တွေရဲ့
တွဲမှာရအောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မောင်ရင်၊ ဒါထက် အခု ကျုပ် ညစာစားဖို့ အချိန်
ရဦးမလား။”

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ အချိန်ရှိပါတယ်၊ ညစာကို အေးအေးဆေးဆေး
စားနိုင်ပါတယ်”

ဟိုတယ်စာရေးက ရည်မှန်စွာ ငြောလိုက်ရာ စုံထောက် 'ဟာကြူလီ'သည်
ထမင်းစားခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

စားပွဲလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်၍ စားသောက်ဖွယ်များ မှာယူနေစဉ်
သူ၏ပခုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာကိုင်ရင်း...။

“ဟဲလို... မစ္စတာဟာကြူလီ၊ အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲလာတွေ့ရတာ
ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'ဟာကြူလီ' လည်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော
မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ အမြန်ရထားကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာ လူကြီး မစ္စတာ 'ဘုခ်'
ဆိုသူ ဖြစ်နေ၍ ဝမ်းသာအားရ ထ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဟဲလို... မစ္စတာဘုခ်”

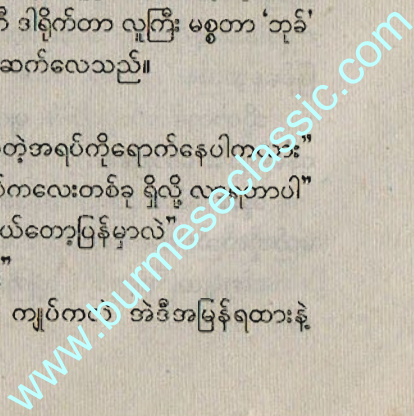
“ဘယ်လိုဗျာ၊ ခင်ဗျားက အခု ဝေးလံတဲ့အရပ်ကိုရောက်နေပါကလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆီးရီးယားမှာ အလုပ်ကလေးတစ်ခု ရှိလို့ လာတာပါ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အင်္ဂလန်ကို ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ”

“အခုညပဲ အမြန်ရထားနဲ့လိုက်မလို့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဟန်ကျတာပဲ၊ ကျုပ်ကလဲ အဲဒီအမြန်ရထားနဲ့

‘လူဆန်း’ မြို့ထိအောင် သွားမလို့”

“ကောင်းတာပေါ့၊ အမှန်တော့ ကျုပ်က ဒီမှာ တစ်ရက် နှစ်ရက် နားမလို့ ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အင်္ဂလန်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ အမြန် ပြန်ခဲ့ပါဆိုတဲ့ ကြေးနန်း အခုပဲ ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီဟိုတယ်ကစားရေးကိုပဲ ပထမတန်း အိပ်ခန်း လက်မှတ် ဝယ်ဖို့ခိုင်းထားတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ခင်ဗျား အင်္ဂလန်ပြည်မှာ အခြေချနေထိုင်ပြီးကာမှ မှုခင်းတွေ စုံထောက်တာတော့ သိပ်ပြီး နာမည်ကျော်နေတယ်”

“ဒါတော့ အထိုက်အလျောက် အောင်မြင်မှုရတယ် ဆိုပါတော့”

“ကိုင်း... နောက်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ ကျုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မစ္စတာ ‘ဘုခဲ’ ဆိုသူသည် ပြန်ထွက်သွားရာ ‘ဟာကြူလီ’ လည်း ညစာကို စတင် စားသောက်နေလေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ‘စွပ်ပြုတ်’ လာပြီး နောက်လာမည့် အသားဟင်းကို စောင့်နေရင်း ထမင်းစားခန်းအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်မိလေသည်။

ထိုအချိန် လူ လေးငါးယောက်ခန့်သာရှိရာ ရင်းအနက် လူနှစ်ယောက် ကိုသာ စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ က စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။

သူတို့သည် ‘ဟာကြူလီ’ ၏စားပွဲနှင့် မနီးမဝေးစားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်စား သောက်နေကြသည်။ တစ်ဦးက အသက် သုံးဆယ်ရွယ်ခန့် လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သူ၏ဟန်ပန် အမူအရာများနှင့် စကားပြောပုံကို အကဲခတ်ခြင်း အားဖြင့် အမေရိကန်လူမျိုး ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားနေသည်။

သူ၏ အဖော်ဖြစ်သူ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့် လူကြီးကို စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ က အထူး စိတ်ဝင်စားစွာ အကဲခတ်ကြည့်မိလေ သည်။ ဦးခေါင်း၌ ဆံပင်များ ပြောင်စပြုနေသော်လည်း ဝတ်စားထားပုံက အလွန် သပ်ရပ်လှသဖြင့် ငွေကြေးအတွက် ပူပင်သောကမရှိသော လူချမ်း သာတစ်ယောက်၏ အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ ငွေကို ရက်ရက်ရောရော လျှာဒါန်းလေ့ရှိသည့် အမေရိကန် သဋ္ဌေးကြီးတစ်ဦး၏ ဟန်မျိုးလည်း ဖြစ်နေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုလူကြီး၏ မျက်လုံးများက အတွင်းစိတ် ဂနာမငြိမ်ဖြစ် နေကြောင်း ဖော်ပြနေသည်ဟု ‘ဟာကြူလီ’ က တွက်မိလေသည်။

သူ၏ စိတ်သည် ပြဿနာတစ်ခုခုကြောင့် စိုးရိမ် ပူပန်နေခြင်း ဖြစ်ရ မည်ဟုလည်း အကဲဖြတ်မိသည်။

ခဏမျှအကြာတွင် ထိုလူကြီးသည် ထိုင်ရာမှထပြီး သူ၏ဘေးရှိ လူငယ် အား...

“ဟေ့... ‘မက်ကွင်း’ ကျသင့်ငွေကို မင်းပဲ ရှင်းပေးလိုက်ပါ”

ဟု ပြောရင်း ထွက်သွားလေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် လူတစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရာ၌ ထိုလူ၏ စကားပြောသံကိုပါ နားထောင် အကဲဖြတ်လေ့ ရှိသည်။ ယခု စကားပြောလိုက်သော လူကြီး၏အသံက ကြည်လင်သော်လည်း ရန်သူအဖြစ် အလွန် ကြောက်စရာကောင်းသည့် လူစားမျိုး ဖြစ်ရမည်ဟု ဟာကြူလီက မှတ်ချက် ချလိုက်မိလေသည်။

+ + +

‘ဟာကြူလီ’သည် စားသောက်ပြီး၍ ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာ သောအခါ သူ၏ မိတ်ဆွေ မီးရထား ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ မစ္စတာ ‘ဘုခဲ’ နှင့် ဆုံမိပြန်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ စောစောက ထမင်းစားခန်းထဲ မြင်ခဲ့သော အမေရိကန်လူမျိုး နှစ်ဦးသည် ဟိုတယ်မှ ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်နေကြလေသည်။

သူတို့၏ပစ္စည်းများကို ဟိုတယ်မှ လုလင်များက သယ်ချသည်ကို အမေရိကန်လူငယ်က ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးနောက် သူ၏ အဖော် လူကြီး အား...

“မစ္စတာ ‘ရက်ချက်’ ၊ ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေ အားလုံး စုံပါပြီ။ ကျွန်တော် တို့ ထွက်ကြဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် အမေရိကန် လူကြီး၏ နာမည်က ‘ရက်ချက်’၊ လူငယ်ကတော့ ‘မက်ကွင်း’ ဆိုသူဖြစ်ရမည်ဟု စုံထောက်ကြီးက သိလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက် ဟိုတယ် ပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသောအခါ ‘ဟာကြူလီ’ က သူ့မိတ်ဆွေ မစ္စတာ ‘ဘုခဲ’ အား...

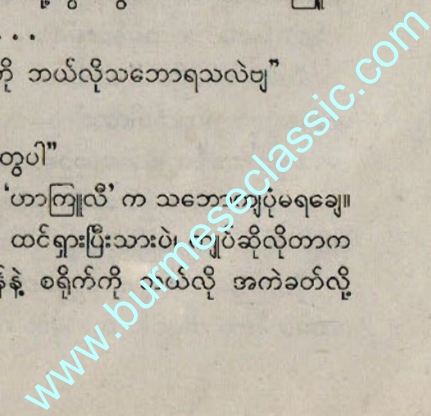
“ခုထွက်သွားတဲ့လူနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“သူတို့က အမေရိကန် လူမျိုးတွေပါ”

မစ္စတာ ‘ဘုခဲ’ ၏ ဖြေကြားပုံကို ‘ဟာကြူလီ’ က သဘောတူပုံမရချေ။

“အမေရိကန်လူမျိုးဆိုတာတော့ ထင်ရှားပြီးသားပဲ၊ ကျုပ်ဆိုလိုတာက သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်နဲ့ စရိုက်ကို ဘယ်လို အကဲခတ်လို့ ရသလဲလို့ မေးတာပါ”

“လူငယ်ကတော့ ရည်ရည်မွန်မွန် ရှိပါတယ်။ စိတ်သဘောထားလဲ ကောင်းပုံရပါတယ်”

“နောက် တစ်ယောက်ကလော့ ဟို... အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော် လူကြီးလေ”

“မှန်တာပြောရရင် ကျုပ်က အဲဒီလူကြီးကို သဘောမကျမိဘူး။ ဘာကြောင့်ရယ်လို့တော့ မပြောတတ်ဘူး ကျုပ်စိတ်ထဲ ဒီလူကို ခင်မင်ချင်တဲ့ စိတ် လုံးဝ မဖြစ်မိဘူး။ ခင်ဗျား သဘောကကော ဆိုစမ်းပါဦး စုံထောက် ကြီးရဲ့”

မစ္စတာ ‘ဘုခံ’ က ပွင့်လင်းစွာ ပြောလိုက်သည်ကို ‘ဟာကြူလီ’ က သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်၏ သဘောထားကိုပါ ကဗျာဆန်ဆန် ပြန်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်ကတော့ ဒီလူကြီးကို မြင်လိုက်တယ် ဆိုရင်... အလွန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်အနား ရောက်သွား ရသလို ဖြစ်မိတယ်”

“အလို... ဟုတ်လား၊ ဒီလူကြီး ဝတ်စားထားပုံနဲ့ အပြင်ပန်းက လက္ခဏာကတော့ တကယ့် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်လို့ပဲဗျနော်”

“ဒီလိုရှိတယ်လေ... သူ့ရဲ့ ပြင်ပသဏ္ဍာန် တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က တိရစ္ဆာန်ထည့်ထားတဲ့ လှောင်အိမ်လိုပေါ့။ သပ်ရပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လှောင်အိမ်အတွင်းက သားရဲတိရစ္ဆာန်က ပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့် နေသလို ကျုပ် စိတ်ထဲဖြစ်မိတယ်”

“ဟာ... စုံထောက်ကြီးကလဲ စိတ်ကူးယဉ် ကဗျာဆန်လိုက်တာ”

“ဒါတော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... ဒီလူကြီးကို မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်က ကျုပ်နားကို မကောင်းမှုတစ်ခုရောက်လာသလို စိတ်ထဲ ဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲဗျ”

“ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီလောကကြီးကိုက မကောင်းတာတွေ အလွန် များနေတယ် မဟုတ်ပါလား”

မစ္စတာဘုခံကပြောနေစဉ်မှာပင် ဟိုတယ်စာရေးသည် သူတို့ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။ သူ၏ မျက်နှာထားကလည်း တစ်စုံတစ်ခုအတွက် စိုးရိမ် ကြောင့်ကြသည်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

“လူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် မီးရထားလက်မှတ် သွားဝယ်တော့ ပထမတန်းက အိပ်ခန်း လက်မှတ် ကုန်နေပြီလို့ ပြောပါတယ်”

စာရေး၏စကားကိုကြားလျှင် မစ္စတာ ဘုခံက ဝင်၍... .

“ဘာကြောင့် မရနိုင်ရမှာလဲကွ၊ ဒီရာသီမှာ ခရီးသည်ဦးရေ အလွန် နည်းတာပဲ မဟုတ်လား၊ အေး... တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့၊ အဖွဲ့လိုက် ခရီးသွား တဲ့ သတင်းစာဆရာအုပ်စုလို လူတွေများနေလို့များလား”

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

“မပြောတတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ပထမတန်းလက်မှတ် ကုန်ပြီလို့သာ သိရ ပါတယ်”

ဟိုတယ်စာရေးက ဤသို့ပြောသောအခါ မစ္စတာဘုခံသည် စုံထောက် ဟာကြူလီဘက်သို့ လှည့်၍ အားပေးစကားပြောလေသည်။

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေကြီး၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ စီစဉ်ပေးပါမယ်။ ကျုပ် သိရသလောက် အမြန်ရထားမှာ အိပ်ခန်းနံပါတ် ၁၆ က အမြဲတမ်း အားနေတယ်။ အားနေအောင်လဲ မီးရထားဌာနက စီစဉ်ထားလေ့ရှိပါတယ်။ ကဲ... လာပါ။ ကျုပ်တို့ သွားကြစို့ အချိန်တော်ပြီ”

+ + +

ဘူတာရုံသို့ ရောက်သောအခါ မစ္စတာဘုခံအား ဒါရိုက်တာ လူကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် ယူနီဖောင်းဝတ် မီးရထား ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ရှိသေစွာ ခရီးဦးကြိုပြုလေသည်။

ထိုလူမှာ အမြန်ရထားတွင် တာဝန်ခံတွဲစောင့် ဖြစ်လေသည်။

“အားလုံး အဆင်သင့်ပါပဲ ခင်ဗျာ၊ လူကြီးမင်းရဲ့ အိပ်ခန်းက အခန်း နံပါတ်တစ် ဖြစ်ပါတယ်”

ဤသို့ပြောရင်း တွဲစောင့်သည် ‘ပေါ်တာ’ ခေါ် အလုပ်သမားများအား ခေါ်၍ မစ္စတာ ‘ဘုခံ’ ၏ ပစ္စည်းများကို သယ်ယူနေရာချထားစေလေသည်။

“ဒါထက် ဒီနေ့ည မင်းတို့ရထားမှာ ခရီးသည်တွေပြည့်ကျပ်နေတယ် ဆိုပါကလား”

မစ္စတာ ‘ဘုခံ’ ကမေးရာ တွဲစောင့်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး၊ ဒီနေ့ညမှ ထူးထူးခြားခြား နေရာလွတ်မရှိအောင် ခရီးသည်တွေ ပြည့်နေပါတယ်”

“ဟုတ်လား... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ဟောဒီက ငါ့မိတ်ဆွေကြီးအတွက် အိပ်ခန်းတစ်နေရာတော့ ရမှဖြစ်မယ်။ ခါတိုင်း မင်းတို့သီးသန့်ဖယ်ထားနေကျ နံပါတ် ၁၆ ကို ပေးလိုက်ပေတော့”

www.burmeseclassic.com

မစ္စတာဘုခဲက စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' ကို ညွှန်ပြရင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီ အခန်းလဲ မအားတော့ဘူး ခင်ဗျ”

တွဲစောင့်ကပြန်ပြောလျှင် မစ္စတာ 'ဘုခဲ' သည် အံ့အားသင့်သွားရာမှ စိတ်တိုဟန် ဖြစ်လာသည်။

“ဘာပြောတယ်ကွ၊ အခန်း နံပါတ် ၁၆ မှာလဲ လူရှိနေပြီလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေ လူစုလူဝေးနဲ့ မီးရထားနဲ့ သွားကြတာမို့လား”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ညမှာ မကြုံစဖူး ခရီးသွား ဧည့်သည်တွေ အထူးများလို့ နေရာကုန်သွားတာပါပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ခက်တာပဲ၊ ဘဲလ်ဂရိတ်မြို့ကို ရောက်ရင်တော့ တွဲပိုချိတ်မှာမို့ ခက်ခဲစရာမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီကို နက်ဖြန်ညမှ ရောက်မှာ အခုည နေရာရဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒုတိယတန်း အိပ်ခန်းကော မရနိုင်ဘူးလား”

“ဒုတိယတန်းမှာတော့ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အဲဒါပဲ ယူမယ်”

“ခက်တာက... အဲဒီ အိပ်ခန်းက အမျိုးသမီးများအတွက် သီးသန့် အိပ်ခန်း ဖြစ်နေပါတယ်၊ ခုလောလောဆယ်... ဂျာမန်အမျိုးသမီး တစ်ဦး ရောက်နေပြီခင်ဗျ၊ ပထမတန်းက အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးရဲ့ အိမ်ဖော်လို့ ပြောပါတယ်”

“အင်း... ခွကျတာပဲ”

မစ္စတာ ဘုခဲက ညည်းတွားသလို ပြောလိုက်ရာ စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' ကိုယ်တိုင် အားနာသွားမိလေသည်။

“ဒုက္ခမရှာပါနဲ့တော့ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်က ရိုးရိုးတန်းကပဲ လိုက်ပါတော့မယ်”

'ဟာကြူလီ'က ဤသို့ ပြောသော်လည်း မစ္စတာ 'ဘုခဲ' က လက်မခံချေ။

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ”

ပြောရင်းနှင့် မစ္စတာဘုခဲသည် တွဲစောင့်အား မေးခွန်းထုတ်ပြန်လေသည်။

“ဟေ့... ခရီးသည်တွေအားလုံး ရထားပေါ် ရောက်ကြပါလား”

“ခရီးသည်တစ်ဦးတော့ ဒုအချိန်အထိ မရောက်သေးဘူးခင်ဗျ”

“ဘယ်သူလဲ... ဘယ်အခန်းမှာလဲ မြန်မြန်ပြောစမ်း”

“ဒုတိယတန်းက အိပ်ခန်း နံပါတ် ၇ ဖြစ်ပါတယ်။

ခရီးသည်က ဒုချိန်ထိ ရောက်မလာသေးဘူး၊ ရထား ထွက်ဖို့လဲ လေးမိနစ်သာ လိုတော့တယ်”

“ခရီးသည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မစ္စတာ 'ဟဲရစ်'ဆိုတဲ့လူ”

ဤတွင် စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' ကြားဖြတ်၍... .

“ကျုပ်ထင်တော့ ဒီ မစ္စတာဟဲရစ် ဆိုတဲ့လူက အချိန်မီ ရောက်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

မစ္စတာ ဘုခဲကလည်း ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟေ့... ငါ့မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာဟာကြူလီရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မင်းပြောတဲ့ အိပ်ခန်းနံပါတ် ၇ ကိုသာ ထည့်ခိုင်းလိုက်ပေတော့၊ အချိန်ကပ်လို့မှ မစ္စတာဟဲရစ်ဆိုတဲ့လူ ရောက်လာရင်လဲ သူလာတာ သိပ်နောက်ကျလို့ နောက်ခရီးသည်တစ်ဦး ပေးလိုက်ပြီလို့ ငါတို့ ကြည့်ပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

တွဲစောင့်လည်း မစ္စတာ ဟာကြူလီ၏ ပစ္စည်းများကို သယ်သွားရန် မီးရထားဝန်ထမ်း 'ပေါ်တာ'အား ညွှန်ကြားလိုက်ပြီးနောက် စုံထောက်ကြီးအား ရထားပေါ်သို့ တက်စေလေသည်။

“အိပ်ခန်းက တွဲရဲ့ အစွန်ဆုံးအခန်းနဲ့ ကပ်လျက် အခန်းပါပဲ ခင်ဗျ”

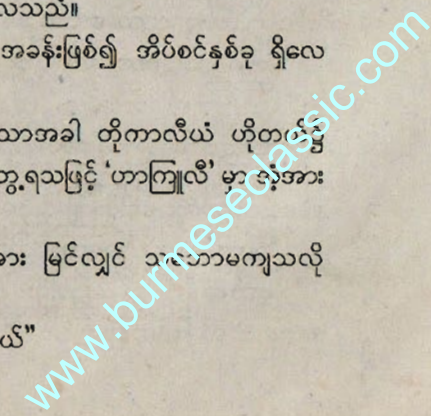
တွဲစောင့်က ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း 'ဟာကြူလီ' လည်း ဆက်လျှောက်သွားရာအခန်း နံပါတ် ၇ သို့ ရောက်သွားလေသည်။

အိပ်ခန်းက နှစ်ယောက်အတွက် အခန်းဖြစ်၍ အိပ်စင်နှစ်ခု ရှိလေသည်။

အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သောအခါ တိုကာလီယံ ဟိုတယ်မှ တွေ့ခဲ့ရသည့် အမေရိကန် လူငယ်ကို တွေ့ရသဖြင့် 'ဟာကြူလီ' မှာ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

ထိုလူငယ်သည် စုံထောက်ကြီးအား မြင်လျှင် သူ့ဘာမကျသလို မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“လူကြီးမင်း တွဲမှားနေပြီထင်ပါတယ်”

ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကြီးစားပြောနေပုံရသဖြင့် 'ဟာကြူလီ' က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မောင်ရင်က မစ္စတာ ဟဲရ်ဆီတာများလား။”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ ကျွန်တော့်နာမည်က 'မက်ကွင်း'ပါ”

ထိုအခိုက် တွဲစောင့်က ရောက်လာပြီး 'မက်ကွင်း' ဆိုသူအား ရှင်းလင်း ပြောပြလေသည်။

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ... ဒီနေ့ညရထားမှာ လုံးဝနေရာလွတ်မရှိတော့တဲ့ အတွက် ဒီအရီးသည်ကို ဒီအခန်းမှာပဲ မပေးမဖြစ်လို့ နေရာပေးလိုက် ရပါတယ်”

သူပြောလိုက်ပုံက တောင်းပန်သည့် လေသံမျိုး ဖြစ်နေရာ စုံထောက် ဟာကြူလီက အဖြစ်မှန်ကို ခန့်မှန်း တွေးကြည့်၍ သိလိုက်သည်။

'မက်ကွင်း' အမည်ရှိ အမေရိကန် လူငယ်သည် တွဲစောင့်အား လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေး၍ နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းတွင် နောက်လူမလာအောင် 'ကြည့်လုပ်' ရန် ခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ နှစ်ယောက်ခန်းတွင် သူ တစ်ယောက်ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလိုချင်ဟန်တူသည်။

သို့သော် မစ္စတာ 'ဘုခ်' က ဒါရိုက်တာလူကြီးအဖြစ် အမိန့်ပေးလိုက် သဖြင့် တွဲစောင့်ခမျာ မတတ်သာဘဲစုံထောက် “ဟာကြူလီ”အား နေရာ ပေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“လူကြီးမင်းရဲ့ ပစ္စည်းတွေ စုံပါပြီ၊ အိပ်စင်ကတော့ အပေါ်ထပ် အိပ်စင်ဟာ လူကြီးမင်းအတွက် ဖြစ်ပါတယ်၊ ရထားကလဲ နောက် တစ်မိနစ်တိတိမှာ ထွက်ပါတော့မယ်”

ဤလိုပြောပြီး တွဲစောင့်လည်း ပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

“ဒီတွဲစောင့်က တော်သားပဲ၊ ကျုပ်ပစ္စည်းတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင်လာပို့ ပေးတယ်”

'ဟာကြူလီ' က စကားစပ်၍ မြောလိုက်ရာ 'မက်ကွင်း' ဆိုသူ အမေရိကန် လူငယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် မီးရထား ထွက်ခါနီး ခရာမှုတ်သံ ကြားလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းပြုကြည့်လေသည်။

“ဟော... ရထားတောင်ထွက်တော့မယ်”

'မက်ကွင်း' က ပြောပြီး စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' ကိုကြည့်ကာ အားနာသလို ဖြစ်ဟန်ဖြင့်...

“လူကြီးမင်းအဖို့ အပေါ်ထပ်အိပ်စင်ကို တက်ရခက်ခဲနေပါဦးမယ်၊ အောက်ကအိပ်စင်ကိုပဲယူပါ၊ ကျွန်တော်က တက်အိပ်ပါမယ်”

ဟုပြောလေသည်။

သူ၏ စေတနာကို 'ဟာကြူလီ' က စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ချီးကျူး မိလေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ မောင်ရင်က အရင်ရောက်နှင့်နေတာပဲ၊ ကျုပ်က အပေါ်အိပ်စင်ပဲယူပါမယ်”

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ ကျွန်တော်ကလူငယ်ပဲ ဥစ္စာ”

“အမှန်တော့ ဒီအခက်အခဲက ဒီညတစ်ညထဲပါ၊ နက်ဖြန် ဘဲလ်ဂရိတ်မြို့ ရောက်ရင်...”

“ဪ... လူကြီးမင်းက 'ဘဲလ်ဂရိတ်' ကျရင် ဆင်းတော့မှာ ထင်ပါရဲ့”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး...”

'ဟာကြူလီ' က ပြောနေစဉ်မှာပင် ရထားကြီးသည် ရွေ့လျားလှုပ်ရှား စပြုလာတော့သည်။

'အိုရီရင်'အမြန်ရထားကြီးသည် ဥရောပတိုက်ကိုဖြတ်သန်းသွားရမည့် သုံးရက်ကြာခရီးကို စတင်ထွက်ခွာစ ပြုလေပြီ။

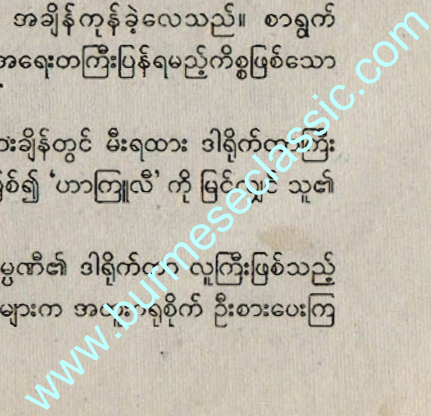
(၃)

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်စာစားချိန်တွင် စုံထောက် 'ဟာကြူလီ'သည် စားသောက်တဲ့သို့ အတော်နောက်ကျမှ ရောက်သွားလေသည်။

သူသည် နံနက်စောစောကပင် အိပ်ရာမှ နိုးပြီးနောက် နံနက်စာကို တစ်ယောက်တည်းသွားစား၍ သူ၏ လက်ဆွဲသားရေအိတ်ထဲမှ စာရွက် စာတမ်းများကို လေ့လာဖတ်ရှုရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့လေသည်။ စာရွက် စာတမ်းများမှာ သူ ယခု လန်ဒန်သို့ အရေးတကြီးပြန်ရမည့်ကိစ္စဖြစ်သော အမှုတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်လေသည်။

စားသောက်တဲ့သို့ သူ ရောက်သွားချိန်တွင် မီးရထား ဒါရိုက်တာကြီး မစ္စတာ 'ဘုခ်' သည် ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်၍ 'ဟာကြူလီ' ကို မြင်လျှင် သူ၏ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ခိုင်းလေသည်။

မစ္စတာ 'ဘုခ်' သည် မီးရထားကုမ္ပဏီ၏ ဒါရိုက်တာလူကြီးဖြစ်သည့် အလျှောက် စားသောက်ခန်း ဝန်ထမ်းများက အယူအမှတ်ကို ဦးစားပေးကြ

သည်ကိုလည်း စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' က သတိပြုမိသည်။ စားသောက်ဖွယ်များကို သူများ တကာထက်ပို၍ လျင်မြန်စွာရရှိပြီး စားစရာတွေကလည်း အထူးအရသာ ရှိပေသည်။

စားကောင်းသောက်ဖွယ် တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုးလာ၍ နှစ်ယောက်သားအားရ ပါးရစားကြပြီးနောက် အချို့အဖြစ် ရောက်လာသည့် မလိုင်နှင့် ဒိန်ခဲကို အရသာခံနေချိန်ကျမှပင် မစ္စတာ 'ဘုခဲ' က အာလာပ သလ္လာပ စကား စပြောလေသည်။

“ဘယ့်နဲ့လဲ စုံထောက်ကြီး ဒီမီးရထားပေါ်က ရှုခင်းကို သေသေ ချာချာ ကြည့်စမ်းပါ။ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဘူးလားဗျ။ ခရီးသည်တွေကိုပဲ ကြည့်လေ။ လူတွေက အသက်အရွယ်အမျိုးမျိုး၊ အဆင့်အတန်းကလဲ အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေကြပေမယ့် သူတို့အားလုံးဟာ သုံးရက်တိတိ ဒီမီးရထားပေါ်မှာ အတူရှိနေကြရတယ်။ သုံးရက်အတွင်း သူတို့ဟာ ဘယ်မှလဲ ခွဲထွက်သွားလို့မရဘူး၊ သုံးရက်ပြည့်လို့ လမ်းဆုံးရောက်တော့မှသာ လူချင်း ခွဲပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား ကြရမယ်။ နောက်ဆိုရင် ဒီခရီးသည်တွေ အချင်းချင်း ပြန်တွေ့ဆုံဖို့တောင် မလွယ်တော့ဘူး။”

“ဒါပေမယ့် . . . တကယ်လို့များ ဒီရထားပေါ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ မတော်တဆ ထိခိုက်မှုတစ်ခုဖြစ်ပွားမယ်ဆိုရင် . . .”

ဟု စပြောလိုက်စဉ် မစ္စတာ 'ဘုခဲ' က ကြားဖြတ်၍ ထားလိုက်သည်။

“ဟာ . . . မိတ်ဆွေကြီးကလဲ ဒီလိုမပြောစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားလို ဒေသနီကဗေဒဆန်ဆန် ပြောရရင် ဒီသူတွေအားလုံးဟာ သူစိမ်းတွေ ဖြစ်ကြပေမယ့် ဒီရထားပေါ်လာဆုံကြရတာဟာ သေခြင်းတရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆက်စပ်နေကြတယ်လို့ ဆိုရမယ်”

“တော်ပါတော့ဗျာ ဒါမျိုးတွေ မကြားချင်ပါဘူး၊ ကိုင်း . . . စားပြီးတဲ့ အစာတွေ အစာကြေသွားအောင် ဝိုင်အရက်နည်းနည်း သောက်လိုက်ဦး . . . ရော့”

ပြောရင်း မစ္စတာဘုခဲက ဝိုင်အရက်ဖန်ခွက်တစ်ခွက်လှမ်းပေးလေသည်။

ဟာကြူလီသည် ဝိုင်အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် စားသောက်တဲ့ အတွင်းရှိ အခြားခရီးသည်များအား လှမ်းကြည့်၍ အက်ခတ် မိလေသည်။

စုစုပေါင်း လူဆယ့်သုံးယောက်ရှိရာ မစ္စတာ ဘုခဲ ပြောသလို အသက်

အရွယ်အမျိုးမျိုး၊ အဆင့်အတန်းနှင့် လူမျိုးအားဖြင့်လည်း အမျိုးမျိုး ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလေသည်။

သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စားပွဲတွင် လူသုံးယောက်ထိုင်နေကြသည်။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ရုံနှင့်မည်သည့်လူမျိုးများဖြစ်ကြောင်း အက်ခတ်၍ ရနိုင်ပေသည်။

တစ်ယောက်က ဝဝဖိုင်ဖိုင် အီတလီလူမျိုးဖြစ်ပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသူက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စည်းကမ်းအလွန်ကြီးသူ အထက်တန်းလွှာ အိမ်များတွင် ကျိုးနွံစွာ အမှုထမ်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ တတိယ လူကတော့ ဗလကောင်းကောင်းနှင့် အမေရိကန် လူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်ပုံရသည်။ သူ၏ ဝတ်စားဆင်ရင်ပုံကလည်း အရောင်တောက်ပသော ဝတ်စုံတစ်စုံ ဝတ်ထားသည်။ နယ်လှည့်အရောင်း ကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦးနှင့် တူသည်။

'ဟာကြူလီ' သည် နောက်စားပွဲတစ်ခုဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက် ပြန်သည်။

စားပွဲငယ်တစ်ခုတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသူ အမျိုးသမီးမှာ အသက် အရွယ် အတော်အိုမင်းနေပြီး အင်္ဂါရုပ်အားဖြင့် အလွန်အရုပ်ဆိုး အကျည်း တန်လှသည်ဟု ဆိုရမလောက်ဖြစ်နေသည်။ သူ မြင်ဖူးသမျှ မိန်းမထဲတွင် အရုပ်ဆိုးဆုံးဖြစ်ပါတကားဟုလည်း ဟာကြူလီက စိတ်ထဲ မှတ်ချက်ချလိုက် မိသည်။

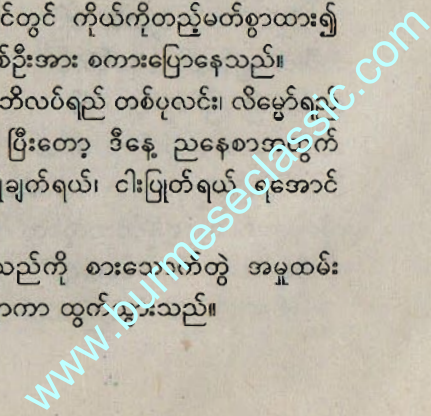
သို့သော် ထူးခြားသည်ကား ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် အရုပ်ဆိုး အကျည်း တန်သလောက် လူတစ်ဖက်သားမြင်လျှင် မုန်းတီးချင်စိတ် မရှိစေသည့်ရုပ်မျိုး ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။

ဝတ်စားဆင်ရင်ပုံကတော့ အဖိုးတန်အကောင်းစားအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ကုလားထိုင်တွင် ကိုယ်ကိုတည့်မတ်စွာထား၍ ထိုင်ရင်း စားသောက်တဲ့ အမှုထမ်းတစ်ဦးအား စကားပြောနေသည်။

“ဟေ့ မောင်ရင်၊ ငါ့အခန်းထဲမှာ ဘီလပ်ရည် တစ်ပုလင်း၊ လီမွန်ရည် တစ်ခွက် အဆင်သင့် ထားပေးပါ။ ပြီးတော့ ဒီနေ့ ညနေစာအတွက် ကြက်သားကို စပ်စပ်မဟုတ်ဘဲ အချိုချက်ရယ်၊ ငါးပြုတ်ရယ် ငှေအောင် ကြိုတင်စီစဉ်ပေးပါ”

အမျိုးသမီးကြီးက ဤသို့ပြောသည်ကို စားသောက်တဲ့ အမှုထမ်းကလည်း ရပါစေမည်ဟု ရိုသေစွာပြောကာ ထွက်ခွာသည်။

“အဲဒီ အမျိုးသမီးကြီးက မင်းသမီးကြီး ‘ဒရာဂိုမိရော့’ ဆိုတာပဲဗျ၊ မင်းသမီးဆိုတာက တစ်ချိန်က ရှုရှုပြည်ကို ဘုရင်စနစ်နဲ့ အုပ်စိုးစဉ်က ဆွေတော်မျိုးဆက်ထဲက ဆိုပါတော့၊ သူ့ခင်ပွန်းက ဗိုလ်ရှိဗစ် တော်လှန်ရေးမတိုင်မီကတည်းက ရှိသမျှငွေကြေးတွေကို ပြည်ပထုတ်ယူပြီး စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးတွေမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံနိုင်ခဲ့လို့ အခုဆိုရင် ဒီ အမျိုးသမီးကြီးဟာ အလွန်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံတကာကို ခရီးလှည့် သွားလေ့ရှိတယ်”

မစ္စတာ ‘ဘုခ’ က ပြောသဖြင့် စုံထောက် ဟာကြူလီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သူ့နာမည်ကိုတော့ ကျုပ်လဲ ကြားဖူးသလိုရှိတယ်”

“နောက်တစ်ချက်က မင်းသမီးကြီးဟာ ရုပ်ဆိုးပေမယ့် မုန်းစရာတော့ မကောင်းဘူး၊ ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

‘ဟာကြူလီ’ က သူလည်း ထိုအတိုင်းပင် သဘောရကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

နောက်စာပွဲတစ်လုံးတွင် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီး ‘မေရီ’ သည် အခြားအမျိုးသမီးနှစ်ဦးနှင့်အတူ ထိုင်နေလေသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အသက်ငါးဆယ်ရွယ်ခန့် ရှိပြီး အဝါရောင်ဆံပင်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ မျက်စိမုန် သဖြင့် မျက်မှန်လည်း တပ်ထားသည်။

နောက် အမျိုးသမီးတယောက်ကတော့ ခန္ဓာကိုယ် ခပ်တုတ်တုတ်နှင့် အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ် တုတ်သော်လည်း မျက်နှာကတော့ ရည်မွန်ချောမောသူဖြစ်လေသည်။

သူမသည် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင် အားပါတရ ပြောနေရာ စုံထောက် ဟာကြူလီတို့စားပွဲမှပင် ကြားနေရလေသည်။

“... ကျွန်မရဲ့သမီး ပြောလိုက်တာတွေက အကုန်မှန်နေတယ်ရှင်၊ သမီးက ကျွန်မတို့ အမေရိကန်လူမျိုးတွေရဲ့နည်းနဲ့ ဒီဘက်နိုင်ငံတွေမှာ လာဆက်ဆံလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ဟုတ်ပါတယ်... ဒီတိုင်းပြည်ကလူတွေ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရတာ မလွယ်ဘူး၊ ဒါဟာ ပညာအရည်အချင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီဘက်နိုင်ငံတွေမှာ ပညာရေးအဆင့်အတန်း မြင့်လာအောင် လုပ်ပေးဖို့လိုနေတယ်၊ အရှေ့နိုင်ငံကလူတွေ ကျွန်မတို့အနောက်တိုင်းက အယူအဆ လက်ခံလာအောင် လုပ်ပေးရမယ်၊ ကျွန်မသမီးက ပြောတော့...”

ထိုအခိုက် မီးရထားကြီးသည် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုထဲ ဖြတ်မောင်း

သွားသဖြင့် လုံးဝ မှောင်အတိ ကျသွားခြင်းကြောင့် အမျိုးသမီးကြီး၏ စကားပြတ် သွားတော့သည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးက မိမိ၏ သမီးအကြောင်းကို အခွင့်သင့်တိုင်း ထည့်ပြောလေ့ရှိသူပါတကားဟု စုံထောက် ဟာကြူလီက သိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

နောက်စားပွဲတစ်ခုတွင်မူ ဗိုလ်မှူးကြီး ‘အာဘူနော့’ သည် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေလေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများကတော့ မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲမှာ ‘မေရီ’ ၏ နောက်ကျောကို စူးစိုက်ကြည့်နေပုံရသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ မေရီတို့ဟာ ဘာကြောင့်တစ်စားပွဲတည်း အတူမထိုင်ကြတာပါလိမ့်”

ဤသို့လျှင် စုံထောက် ဟာကြူလီသည် စိတ်ထဲမှ တွေးနေမိသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးက ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်အောင် အရောဝင်သည်ကို ‘မေရီ’ က လက်သင့်မခံဘဲ ခပ်တည်တည်၊ ခပ်မှန်မှန် လုပ်လိုက်၍ ပေလော။ မေရီကို အကဲခတ်ကြည့်ရသည်မှာ မိန်းမတို့၏ ဣန္ဒြေကို စောင့်စည်းသည့် စည်းကမ်းရှိသူ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

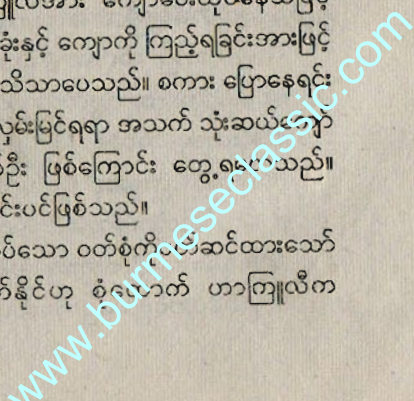
ထိုနောက် ‘ဟာကြူလီ’ သည် စားသောက်တွဲ၏ တစ်ဖက်အစွန်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အသက် လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်း အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထိုင်နေရာ မျက်နှာ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ဂျာမန် သို့မဟုတ် ဆွီဒင် သို့မဟုတ် နော်ဝေးနိုင်ငံသူ ဖြစ်ပုံရသည်။ ဂျာမန်အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏အဖော် (အခိုင်းအစေ) ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူမ၏ ဝတ်စားဆင်ရင်ပုံအရ အကဲခတ်၍ ရပေသည်။

ထိုအမျိုးသမီး၏ စားပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တို့ စကားလက်ဆုံကျနေကြလေသည်။

ယောက်ျားက စုံထောက် ဟာကြူလီအား ကျောပေးထိုင်နေသဖြင့် မျက်နှာကို မမြင်ရပေ။ သို့သော် သူ၏ပခုံးနှင့် ကျောကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ဝလတောင့်တင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သိသာပေသည်။ စကား ပြောနေရင်း တစောင်းလှည့်လိုက်သဖြင့် မျက်နှာကို လှမ်းမြင်ရရာ အသက် သုံးဆယ်ကျော် အရွယ် အထူးခန့်ညားချောမွေ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပေသည်။ လူးခြားချက်ကား နှုတ်ခမ်းမွေး ထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် အင်္ဂလန်ပြည်၌ချုပ်လုပ်သော ဝတ်စုံကိုယ်ဆင်ထားသော်လည်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးအစစ် မဟုတ်နိုင်ဟု စုံထောက် ဟာကြူလီက ကောက်ချက်ချမိလေသည်။

သူနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသူ အမျိုးသမီးကား အသက်နှစ်ဆယ် ခွယ်ခန့် ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ အသားအရေ ဖြူဖွေး ချောမွတ်သလောက် မျက်ခုံး မျက်လုံး နှာတံမှစ၍ အလွန်လှပ တင့်တယ်နေသည်။ အင်္ဂါရုပ် အသွင်သဏ္ဍာန်အားဖြင့် အင်္ဂလိပ် သို့မဟုတ် အမေရိကန်နှင့်မတူ။ ဥရောပနိုင်ငံတစ်ခုခုမှ လာသူဟု ထင်ရ သည်။ သူမ၏ လက်တွင်လည်း 'ပလက်တီနီ' ခေါ် ရွှေဖြူနှင့် တွင်းထားသည့် မြလက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝတ်ထားသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်က ဇနီးမောင်နှံနဲ့တူတယ်”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာ 'ဘုခ်' က ထိုစွဲတွဲကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်... သူတို့က ဟန်ဂေရီသံရုံးကလို့ သိရတယ်”

စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' သည် နောက်ဆုံးစားပွဲမှ လူနှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ 'ဟာကြူလီ' နှင့် တစ်ခန်းတည်းပါလာသူ 'မက်ကွင်း' နှင့် သူ၏ အလုပ်ရှင် မစ္စတာ 'ရက်ချက်' ဆိုသူ လူကြီးတို့ပင် ဖြစ်သည်။

'ဟာကြူလီ' သည် ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာကို ခေတ္တမျှငေးစိုက် ကြည့်နေ မိရာ မစ္စတာ 'ဘုခ်' က သတိပြုမိသဖြင့်...

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားပြောတဲ့ တောရိုင်းတီရစ္ဆာန်လို ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့လူကြီးကို ကြည့်နေတာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုင်း ကျုပ်က စားသောက်ပြီးလို့ အိပ်ခန်းကို ပြန်လိုက်ဦးမယ် မိတ်ဆွေ ပြီးရင် ကျုပ်အခန်းကို ခဏဝင်ခဲ့ပါဦးလား။ စကားပြောကြရတာ ပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်”

မစ္စတာဘုခ် ထ ထွက်သွားပြီးနောက် 'ဟာကြူလီ' သည် ကော်ဖီ သောက်ပြီးကာမှ အစာစားပြီးသောက်သည့် 'ဘရမ်ဒီ' တမျိုးကို မှာယူ၍ အခြားခရီးသည်များအား လှည့်ပတ်ကြည့်နေပြန်လေသည်။

စားသောက်တဲ့အမှုထမ်းတစ်ယောက် စားပွဲအသီးသီးသို့လှည့်၍ ကျသင့် ငွေများကို သိမ်းနေစဉ် စကားအလွန်ပြောသော အမေရိကန်အမျိုးသမီးကြီး သည် ကျယ်လောင်စွာ ပြောနေဆဲပင် ရှိလေသည်။

“ကျွန်မရဲ့ သမီးက စောစောကထဲကပြောလိုက်တာ တကယ် မှန်နေပြီ ရှင့်၊ သူက ဒီနယ်ဘက်မှာ ခရီးသွားရင် စားသောက်ကုန်တွေ ဝယ်လို့ရတဲ့ 'တိုကင်' လက်မှတ်စာအုပ် ဝယ်သွားရမယ်တဲ့၊ အခုတော့ ဘီလပ်ရည်တောင် ကောင်းကောင်း ဝယ်မရဘူး၊ သူတို့ဆီက ဘီလပ်ရည်ကလဲ ဘယ်လိုကြီးမှန်းလဲ မသိပါဘူး”

“ဒါတော့ သူတို့အရပ်ကရတဲ့ရေနဲ့ လုပ်တဲ့ ဘီလပ်ရည် ဖြစ်မှာပေါ့”

သူမ၏ရှေ့မှ အမျိုးသမီးပိန်ပိန်ကဝင်ပြောသော်လည်း အမျိုးသမီးကြီးက ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်တော်... သူတို့ကျွေးတဲ့ အစားအသောက်တွေက အားလုံး ညံ့လှတယ်၊ ဘယ်လို အရသာမှန်းကို မသိဘူး...။ ဒါကြောင့် ကျွန်မသမီးပြောတာပေါ့... ဟို...”

အမျိုးသမီးကြီး၏စကား မဆုံးမီ 'မေရီ' သည် စားပွဲမှထ၍ ထွက်သွား လေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး 'အာဘူနေ့' သည်လည်း ချက်ချင်း ထ၍ မေရီ၏နောက်သို့ လိုက်သွားပြန်သည်။

သည်တော့မှ အမေရိကန်အမျိုးသမီးကြီးသည် စကားဖြတ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ဤတွင် အမျိုးသမီး ပိန်ပိန်သည်လည်း လိုက်ထွက်သွား လေသည်။

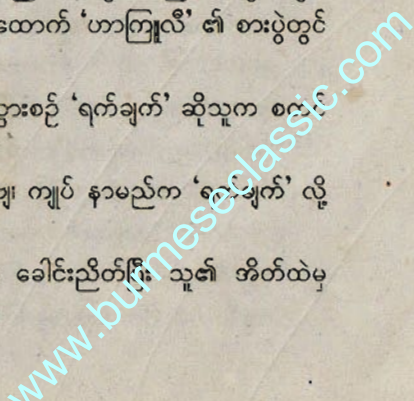
ထိုအချိန်၌ 'ဟန်ဂေရီ' သံရုံးမှ ဆိုသော ဇနီးမောင်နှံကလည်း ထွက်သွား ကြပြီးဖြစ်ရာ စားသောက်ခန်း အတွင်း၌ စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' အပြင် အမေရိကန် လူမျိုးနှစ်ယောက် (မက်ကွင်းနှင့်ရက်ချက်) တို့သာလျှင် ကျန် နေတော့သည်။

မစ္စတာ 'ရက်ချက်' ဆိုသူသည် 'မက်ကွင်း' အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ မက်ကွင်းလည်း ထ ထွက်သွား နှင့်ရာ 'ရက်ချက်' လိုက်ပါမသွားဘဲ စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' ၏ စားပွဲတွင် ရုတ်တရက် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

'ဟာကြူလီ' လည်း အံ့အားသင့်သွားစဉ် 'ရက်ချက်' ဆိုသူက စကား စကားပြောလေသည်။

“မီးခြစ်များရှိရင် ကျေးဇူးပြုပါခင်ဗျ၊ ကျုပ် နာမည်က 'ရက်ချက်' လို့ ခေါ်ပါတယ်”

'ဟာကြူလီ' လည်း ယဉ်ကျေးစွာ ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ၏ အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်တစ်လုံး ထုတ်ယူပေးလိုက်သည်။

သို့သော် 'ရက်ချက်' သည် မီးခြစ်ကို လှမ်းယူသော်လည်း မီးမခြစ်ပဲ စကားဆက်ပြောလေသည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့နော်... လူကြီးမင်းက စုံထောက်ကြီး မစ္စတာ ဟာကြူလီ ဆိုတာလို့ ထင်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါသလားခင်ဗျ”

ဤတွင် 'ဟာကြူလီ' သည် ဥရောပတိုက်သားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ယဉ်ကျေးစွာ ဦးညွှတ်လိုက်ပြီးမှ...

“လူကြီးမင်း ထင်တဲ့အတိုင်း မှန်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာတော့ စကားကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောလေ့ မရှိဘူးခင်ဗျ၊ ပြောချင်တာကို တိုက်ရိုက်ပဲပြောကြလို့ ကျုပ်ကလဲ ပြောပါရစေ၊ မစ္စတာဟာကြူလီခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်အနေနဲ့ အလုပ်တာဝန် တစ်ခုပေးချင်ပါတယ်၊ ကျသင့်တဲ့ အခကြေးငွေနဲ့ အလုပ်လက်ခံဖို့ ပြောပါရစေ”

“အခုနေအခါ ကျုပ်က အမှုတွေ သိပ်ပြီး လက်မခံဘူးဗျ”

“ဟာကြူလီ”က အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

“မစ္စတာဟာကြူလီခင်ဗျား၊ ကျုပ်က ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားအတွက် အခကြေးငွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာလုပ်ပေးစေချင်တာလဲ”

“ဒီလိုပါ၊ ကျုပ်မှာ ရန်သူရှိနေပါတယ်”

“ရန်သူက တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ စုံထောက်ဘဝ အတွေ့အကြုံအရ လူတစ်ယောက်မှာ ရန်သူရှိပြီဆိုရင် ရန်သူ တစ်ယောက်တည်းမက ရှိနေတတ်တယ်”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက ကျုပ်ရဲ့အသက်အန္တရာယ် လုံခြုံရေးပဲ”

“အသက်အန္တရာယ် ရှိတယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာ ဟာကြူလီခင်ဗျ၊ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ကျုပ်ရဲ့ အသက်ကို လုပ်ကြံမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ခံနေရပါတယ်”

ပြောရင်းနှင့် “ရက်ချက်” ဆိုသူသည် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက်ကို ထုတ်ယူပြီးနောက် ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်က ဒီလိုကာကွယ်ဖို့ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားရပါတယ်၊ သတိလဲ

ထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အလစ်မှာ လုပ်ကြံမခံရအောင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကာကွယ်မှု ရှိထားချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ယူပေးချင်ပါတယ်၊ ငွေကြေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်က ငွေအများကြီး ပေးနိုင်ပါတယ်”

ရက်ချက်က သူ ငွေကြေးတတ်နိုင်ပုံကို အသားပေးပြောသော်လည်း 'ဟာကြူလီ' သည် စိတ်ဝင်စားပုံမရဘဲ ထိုလူ၏ မျက်နှာကိုသာ အတန်ကြာ အောင် စိုက်ကြည့်လေ့လာနေသည်။

သေချာစွာလည်း စဉ်းစားနေဟန် တူပါသည်။

ခဏမျှအကြာတွင် သူ၏သဘောထားကို ဖွင့်ပြောလေသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ခင်ဗျားရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်မခံနိုင်ပါဘူး”

ဤသို့ ပြောသည်ကို 'ရက်ချက်' က ငွေစကား ထပ်ပြောပြန်သည်။

“အခကြေးငွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျား လိုချင်သလောက်သာ တောင်းပါ”

'ရက်ချက်'က ဤသို့ ထပ်ဆွယ်သော်လည်း ဟာကြူလီက ခေါင်းကို ခါပြလေသည်။

“လူကြီးမင်းက ကျုပ်ရဲ့အခြေအနေကို မသိဘူးနဲ့တူတယ်၊ ကျုပ်က စုံထောက်အဖြစ် နှစ်ရှည်လများ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရာမှ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်၊ ယခုဆိုရင် ကျုပ်မှာ စုဆောင်းထားတဲ့ငွေ အလုံအလောက်ရှိ နေတယ်၊ ငွေကြေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ချို့တဲ့မှု လုံးဝ မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အခုနောက်ပိုင်း ကျုပ်က အမှုတွေကို လက်ခံလေ့မရှိဘူး၊ အမှုတစ်ခုကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါဝင်စားမှသာ လက်ခံပါတယ်”

“ခင်ဗျားက တော်တော်ခေါင်းမာပုံရတယ်၊ ကောင်းပြီ... ကျုပ်က အခကြေးငွေအဖြစ် ဒေါ်လာငွေနှစ်သောင်းပေးမယ် ဆိုရင်ကော”

“ဒါလဲ ကျုပ် စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

ဤတွင် မစ္စတာရက်ချက်က စိတ်တိုသွားဟန်တူလေသည်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက နောက်ထပ် ငွေပိုပေးအောင် ဟန်လုပ်နေတာလား၊ နောက်ထပ် တစ်ပြားမှပိုမပေးနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ကလဲ ဘယ်အရာမဆို လက်ခံတာနဲ့ပဲ သိပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကလဲ ဘာမဆို တန်ရာတန်ဖိုး နားလည်ပါတယ်”

'ဟာကြူလီ'၏ စကားကို 'ရက်ချက်' သည် နားလည်သဘောပေါက် ပုံမရချေ။

ခေတ်ကာလ တန်ဖိုးနှင့်ဆိုလျှင် အလွန်များလှသော အခကြေးငွေကို

'ဟာကြူလီ' က စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟု စဉ်းစားရခက်နေပုံ ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူကပင် ထပ်မံ မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“နေ့ပါဦးပျ၊ ကျုပ် အခု တင်ပြတဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်က ဘာများ ချွတ်ယွင်းနေလို့လဲ”

ထိုမေးခွန်းကိုမဖြေမီ 'ဟာကြူလီ' သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ စကားကိုတစ်လုံးချင်း ခပ်တည်တည်ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျား ဒါလောက်တောင် သိချင်မှတော့ ပြောပြရမှာပေါ့။ စိတ်တော့ မရှိနဲ့ မစွတာရက်ချက် ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာထားကို သဘောမကျဘူး။ ဒါကြောင့် လက်မခံတာဘဲ”

ပြောပြောဆိုဆို 'ဟာကြူလီ' သည် စားသောက်ခန်းထဲမှ လျှောက်ထွက် သွားလေသည်။

(၄)

ထိုနေ့ည ကိုးနာရီမတ်တင်းအချိန်တွင် 'အိုရီယင့်' အမြန်ရထားကြီး သည် 'ဘဲလ်ဂရိတ်' မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လေသည်။

ကိုးနာရီနှင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်မှ ရထားငြိမ်ထွက်မည် ဖြစ်၍ စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' သည် အညောင်းဆန်ရန် တွဲပေါ်မှ ပလက်ဖောင်း (စင်္ကြံ) ပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် ပြင်ဘက်၌ ရာသီဥတု အလွန်အေးလှသဖြင့် ကြာရှည် မနေဘဲ တွဲပေါ်သို့ ပြန်တက်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ပလက်ဖောင်းတွင် ရှိနေသူ 'တွဲစောင့်' က ဟာကြူလီအား လှမ်းစကားပြောလေသည်။

“လူကြီးမင်းရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အိပ်ခန်း အမှတ် ၁ ကို ပြောင်းထားလိုက် ပြီးပြီခင်ဗျ၊ အဲဒါက ဒါရိုက်တာလူကြီး မစွတာ 'ဘုခဲ'ရဲ့ အခန်းဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် မစွတာ 'ဘုခဲ'က ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“သူက 'အေသင်' မြို့ကလာတဲ့ တွဲကို ပြောင်းသွားတယ်ခင်ဗျာ၊ အဲဒီ တွဲက ဒီဘူတာရောက်မှ ချိတ်တာဖြစ်ပါတယ်”

တွဲစောင့်က ရှင်းပြသဖြင့် 'ဟာကြူလီ' လည်း သူ၏ မိတ်ဆွေကြီး မစွတာ 'ဘုခဲ' ရှိရာသို့ လိုက်သွားလေသည်။

လူချင်းဆုံမိ၍ ဟာကြူလီက သူ့အတွက် နေရာ ဖယ်ပေးခြင်းကို

ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ သို့သော် ယခုလို အနစ်နာခံဖို့ မလိုကြောင်းပြောသော် လည်း မစွတာ 'ဘုခဲ' က လက်မခံချေ။

“ဟာ . . . အားနာစရာမရှိပါဘူးပျ၊ အခုလို စီစဉ်လိုက်တာ ပိုကောင်း ပါတယ်၊ မိတ်ဆွေကြီးက အင်္ဂလန်ထိအောင် သွားရမယ့်လူဆိုတော့ ပြင်သစ် ကမ်းခြေ 'ကယ်လေး' မြို့ကိုသွားရမယ့်တွဲမှာ လိုက်တာ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်အဖို့တော့ ဒီတွဲမှာ နေရတာ ကောင်းပါတယ်၊ ခရီးသည် လဲ မများပါဘူး၊ ကျုပ်အပြင် ဂရိလူမျိုး ဆရာဝန်တစ်ဦးပဲ ရှိတယ်၊ လမ်းခရီးမှာ ဆန်း (မိုးပွင့်) တွေ အလွန်အကျွံကျပြီး မီးရထား ဆက် မခုတ်နိုင်ဘဲ ရပ်နေရမှာတော့ စိုးရိမ်ရတယ်”

+ + +

၉-နာရီ ၁၅-မိနစ်တိတိတွင် အမြန်ရထားကြီး စတင်ထွက်လေရာ စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' လည်း သူ၏တွဲရှိရာသို့ပြန်လျှောက်လာလေသည်။

အိပ်ခန်းများ၏ ပြင်ဘက် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာစဉ် ခရီး သည်များကို အကဲခတ်ကြည့်ရာ စောစောကလို ခပ်တည်တည် ခပ်စိမ်းစိမ်း ပနေကြတော့ဘဲ အချင်းချင်း မိတ်ဖွဲ့စကားပြောနေကြပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြု မိလေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး 'အာဘူနော့' သည် သူ၏ အခန်းပြင်ဘက်တွင် ရပ်၍ အမေရိကန်လူငယ် 'မက်ကွင်း' နှင့် စကားပြောနေသည်။

'ဟာကြူလီ' အား လှမ်းမြင်လျှင် 'မက်ကွင်း' အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် စကားပြောလေသည်။

“ဟဲလို . . . စောစောက ခင်ဗျားကို မမြင်လို့ 'ဘဲလ်ဂရိတ်' ဘူတာမှာ ဆင်းနေရစ်ပြီတောင် ထင်မိပါတယ်”

“မောင်ရင်ထင်တာမှားနေပြီလေ၊ အိတ်တန်ဘူလ်က မီးရထား စထွက်ချိန် ကတည်းက ကျုပ်က အင်္ဂလန်အထိသွားမယ်လို့ပြောခဲ့သား မဟုတ်လား”

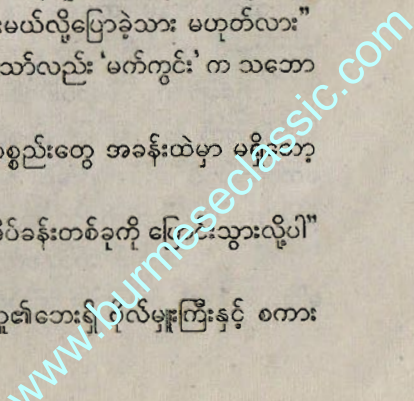
ဟာကြူလီက ပြုံး၍ ပြန်ပြောလိုက်သော်လည်း 'မက်ကွင်း' က သဘော မပေါက်သလို ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျာ၊ လူကြီးမင်းရဲ့ ပစ္စည်းတွေ အခန်းထဲမှာ မရှိဘာ ပါကလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်က တခြားအိပ်ခန်းတစ်ခုကို ပြောင်းသွားလို့ပါ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား”

ဤသို့ပြောပြီး 'မက်ကွင်း' သည် သူ၏ဘေးရှိ ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် စကား

ဆက် ပြောနေလေသည်။

စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' လည်း ဆက်လျှောက်သွားရာ သူ၏ အိပ်ခန်း မရောက်မီ နှစ်ခန်းအကွာ၌ စကား အလွန်များသော 'မစ္စက်ဟားဘတ်' အမည်ရှိ အမေရိကန် အမျိုးသမီးကြီးကို တွေ့ရလေသည်။ သူမသည် အနီး၌ရှိနေသူ ဆွဲဒင်လူမျိုး အမျိုးသမီး ပိန်ပိန်အား မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ပေးနေလေသည်။

“ယူသွားပါရှင်... ကျွန်မမှာ တခြားစာအုပ်တွေ အများကြီး ပါပါတယ်၊ အင်း အရေးထဲ ရာသီဥတုကလဲ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အေးတာပဲနော်...”

ပြောရင်းနှင့် သူမသည် စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' ကို လှမ်းမြင်သဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဆွဲဒင်အမျိုးသမီးက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို လှမ်းယူ၍

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ မစ္စက်ဟားဘတ်ကအလွန်သဘော ကောင်းတာ ပဲကိုး”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒီနေ့ည ရှင် ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်လိမ့် မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်၊ ဒါမှ ရှင်ခေါင်းထဲ မူးနေတာ ကောင်းသွားမှာ”

“ကျွန်မက နှာစေး အအေးမိ နေတာပါပဲ၊ ကောင်းသွားမှာပါ။ တော်တော် ကြာရင် လက်ဖက်ရည်ပူပူတစ်ခွက် သောက်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့လားရှင်၊ ဒါထက် 'အက်စ်ပရင်' ဆေးပြားကော ရှိရဲ့လား၊ ကျွန်မမှာ အများကြီး ပါလာတယ်၊ လိုချင်ရင်ပြောနော်... ကိုင်း ငွတ်နိုက်”

မစ္စက် 'ဟားဘတ်' က ဤသို့ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဆွဲဒင် အမျိုး သမီးလည်း နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားလေသည်။

သည်တော့မှ အမေရိကန်အမျိုးသမီးကြီး မစ္စက် ဟားဘတ်က 'ဟာကြူလီ' ဘက်သို့ လှည့် စကားပြောပြန်သည်။

“သူ့အမျှ သနားစရာပါပဲရှင်၊ သူက ဆွဲဒင် လူမျိုးရှင်၊ ကျွန်မ အကဲခတ် မိသလောက် သာသနာပြုအဖွဲ့ဝင် ကျောင်းဆရာမနဲ့တူပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ် စကားတောင် သိပ် များများ မပြောတတ်ရှာဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ သမီးအကြောင်းတွေကိုတော့ သူက သိပ် စိတ်ဝင်စားပုံရတယ်”

မစ္စက် 'ဟားဘတ်' သည် စကားပြောတိုင်း သူ့ သမီးအကြောင်း မပါလျှင် မပြီးသလောက် အမြဲတမ်း ထည့်ပြောလေ့ရှိသဖြင့် စုံထောက် 'ဟာကြူလီ'

ပင်လျှင် ထိုသမီးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိနေပြီဖြစ်သည်။ ရထားပေါ်ရှိ ခရီးသည် အားလုံး လိုလိုသည်လည်း မစ္စက်ဟားဘတ်၏ သမီးအကြောင်း မကြားချင်အဆုံး ကောင်းစွာသိနေကြပြီဖြစ်သည်။

သူ့သမီးနှင့် ခင်ပွန်းတို့က 'ဆီဗာနာမြို့ရှိ အမေရိကန် ကောလိပ် ကျောင်းတွင် အလုပ်လုပ်ကြသည်။ မစ္စက်ဟားဘတ်အနေဖြင့် ယခု ပထမဆုံးအကြိမ် အရှေ့အလယ်ပိုင်း ဒေသသို့ ခရီးထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူမသည် တူရကီလူမျိုးများကို လုံးဝ အထင်မကြီးရုံမက သဘော မကျချေ။ တူရကီပြည်၏ လမ်းမများ အခြေအနေကလည်း အလွန်ဆိုးလှသည်။

အထက်ပါ အချက်အလက်များသည် မစ္စက်ဟားဘတ်က စကား ပြောတိုင်း ထည့်ပြောလေ့ရှိသဖြင့် ကျန်ခရီးသည်များက သိကြာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခိုက် သူတို့ ရပ်စကားပြောနေသော နေရာ အနီးရှိ အိပ်ခန်း တစ်ခန်း တံခါးပွင့်လာပြီး အစေခံနှင့်တူသော လူပိန်ပိန်တစ်ယောက် ထွက်လာ လေသည်။

တံခါးပွင့်နေစဉ် ဟာကြူလီက အခန်းတွင်းသို့ အမှတ်မဲ့လှမ်းကြည့် လိုက်ရာ ရက်ချက် ဆိုသူသည် အိပ်စင်ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။

ရက်ချက်သည် ဟာကြူလီအား မြင်လျှင် ဒေါသဖြစ်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာထား သူန်သူန်မှုန်မှုန် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် အခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်သွားလေသည်။

ဤတွင် မစ္စက်ဟားဘတ် သည်လည်း အိပ်ခန်းဘက်သို့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် စုံထောက်ဟာကြူလီ အနီးသို့ ကပ်လာကာ ခပ်တိုးတိုး ပြောပြန်လေသည်။

“ဒါထက် ရှင်ကို ပြောရဦးမယ်... အဲဒီ အိပ်ခန်းထဲကလူကြီးကို ကျွန်မဖြင့် မြင်မြင်ချင်း ကြောက်မိတယ်၊ လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ် သလိုဘဲ၊ ကျွန်မရဲ့ သမီးက အမြဲပြောလေ့ရှိတယ်၊ မာမီ စိတ်ထဲက တခု ထင်လိုက်ရင် မှန်တာချည်းပဲတဲ့၊ အခုလဲ ကျွန်မ ဒီလူကြီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာလိုလို စိတ်ထဲက ကြောက်နေမိတယ်၊ အရေးထဲ သူ့ရဲ့ အိပ်ခန်းက ကျွန်မအခန်းနဲ့ ကပ်နေတဲ့အတွက် ကျွန်မဖြင့် စိတ်ချလက်ချ အိပ်ခဲ့ဘူး ရှင်သိလား၊ ဒီလူကြီးဟာ လူသတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ် ဆိုရင်တောင် ကျွန်မဖြင့် အံ့ဩမိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး အခုလို မီးရထား

တွေပေါ်လိုက်ပြီး လူယက်တိုက်ခိုက်တဲ့ လူဆိုးတွေရှိတယ်လို့ ကျွန်မတို့ ကြားဖူးတယ်။ ကျွန်မ အနေနဲ့ အကြောက်လွန်တာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူကြီးကို မြင်တာနဲ့ ကျွန်မကြောက်မိတာတော့ အမှန်ပဲရှင်။ ကျွန်မ သမီးက ပြောလိုက်တဲ့ ဒီ အမြန်ရထားနဲ့ ခရီးသွားရင် စိတ်အေး ချမ်းသာစွာ သွားရမှာပါတဲ့။ အခုတော့ ဒီလူကြီးနဲ့ အခန်းချင်း ကပ်ပြီးနေရလို့ ဘယ်လို လုပ်ပြီး စိတ်အေးလက်အေး ရှိနိုင်ပါမလဲ။ သူ့အတွင်းရေးမှူးဆိုတဲ့ လူငယ်ကတော့ အလွန်ရည်ရည် မွန်မွန် ရှိပုံရတယ်နော်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလူကြီး ဆီမှာ ဝင်အလုပ်လုပ်နေတာလဲ မပြောတတ်ဘူး။”

ထိုအချိန်၌ ဝိုင်းပန်းကြီးအာဘူနော့နှင့် မက်ကွင်းဆိုသူတို့ လျှောက်လာကြရင်း မက်ကွင်းက

“ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါဦးလေ... အိန္ဒိယပြည်အပေါ်ထားတဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပေါ်လစီအကြောင်း ပြောချင်ပါသေးတယ်”

ဟု ပြောနေသံကို ဟာကြူလီက ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုနောက် နှစ်ယောက်မှာ ထွက်လျှောက်သွားပြီး မက်ကွင်း၏ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။

မစွက်ဟားဘတ်လည်း နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားရာ ဟာကြူလီသည် သူ၏ အိပ်ခန်းသို့ ပြန်၍ အိပ်ရာဝင်လိုက်တော့သည်။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားရာမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟစ်အော်လိုက်သံလိုလို ကြားရပြီး ဟာကြူလီသည် ရုတ်တရက်လန့်နိုးလာလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရထားတွဲများရှိ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းတခု၏ အသံက စူးရှစွာ မြည်လာလေသည်။

ခေါင်းလောင်းမြည်သံက သူ၏အခန်းနှင့် ကပ်လျက် အခန်းမှ ဖြစ်သည်ဟု ချက်ချင်း အိပ်ရာမှ ထ လိုက်သည်။ ထိုအခန်းသည် ရက်ချက်ဆိုသူ လူကြီး၏ အခန်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း မှတ်မိလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ရထားတွဲစောင့်သည် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာပြီး ရက်ချက် ဆိုသူ၏ အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်ရာ အတွင်းမှ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် . . .

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဘာမှ မလိုပါဘူး”

ဟု ပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

တွဲစောင့်လည်း “ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီခင်ဗျ” ဟု ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

သည်တော့မှ စုံထောက် ဟာကြူလီသည် စိတ်ချလက်ချရှိသွားကာ

ပြန်အိပ်နိုင်တော့သည်။

အိပ်ခန်း သူ၏ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ အချိန်မှာ တစ်နာရီထိုးရန် ၂၃ မိနစ်တိတိ လိုသေးကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

(၅)

အိပ်ရာထဲပြန်ဝင်အိပ်ပါသော်လည်း ဟာကြူလီ ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်နေပြန်လေသည်။

ရထား၏ လှုပ်ရှားမှုအသံ မကြားရသည်ကိုလည်း သတိပြုမိလေသည်။ ရထားရပ်ထားခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။

တစ်ဖက်ခန်းမှ ရက်ချက် ဆိုသူ၏ လှုပ်ရှားသံများကိုလည်း ကြားနေရလေသည်။ မျက်နှာသစ်ခွက်မှ ရေဖွင့်သံ၊ ရေဘုံတိုင်ပြန်ပိတ်သံများ အပြင် တစ်စုံတစ်ယောက် လှုပ်ရှား သွားလာနေသည့် ခြေသံများကိုပါ သူ၏အခန်းမှ ကြားနေရလေသည်။

စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ သည် အိပ်မပျော်သော်လည်း ပက်လက်လှန်လှဲ၍ ရထားတွဲ၏ မျက်နှာကြက်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

မီးရထားက ဘူတာရုံရောက်၍ ရပ်ထားသည်ဆိုလျှင် ပြင်ဘက်မှ အသံဗလံများ ကြားနေရမည်ဖြစ်ရာ ယခုတော့ အသံဟူ၍မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ထူးဆန်းနေပေသည်။

အရေးထဲ အာခေါင်ခြောက်ပြီး ရေငတ်သလို ရှိလာသဖြင့် တွဲစောင့်အား လှမ်းခေါ်၍ ဘီလပ်ရည်တစ်ပုလင်း မှာသောက်ရန်စိတ်ကူးရမိလေသည်။

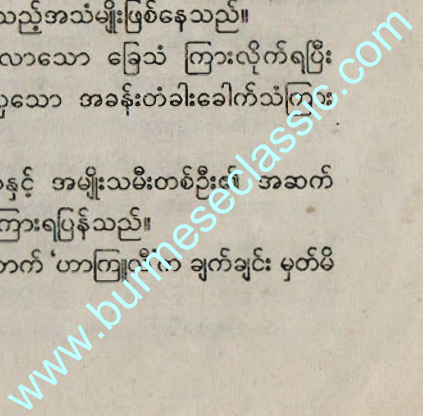
အိပ်ခန်းထဲရှိ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းခလုတ်ကို နှိပ်မည်ဖြူစဉ် အခြားအခန်းတစ်ခန်းမှ ဘဲလံသံ ကြားရသဖြင့် ခေတ္တ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

အခန်းတစ်ခန်းမှ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံကို လူတစ်ယောက် စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ဆက်တိုက်နှိပ်နေသည့်အသံမျိုးဖြစ်နေသည်။

ထိုအခိုက် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလာသော ခြေသံ ကြားလိုက်ရပြီး ‘ဟာကြူလီ’ ၏ အိပ်ခန်းနှင့် မဝေးလှသော အခန်းတံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရသည်။

ချက်ချင်းလိုပင် တွဲစောင့်၏အသံနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အဆက်မပြတ် ပြောလိုက်သော စကားသံကို ကြားရပြန်သည်။

အမျိုးသမီး၏ အသံကိုတော့ စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ က ချက်ချင်း မှတ်မိလေသည်။

စကားအလွန်ပြောသော မစ္စက 'ဟားဘတ်' အမည်ရှိ အမေရိကန် အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်ရာ 'ဟာကြူလီ'က တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်၍ပြုံးမိ လေသည်။

မစ္စကဟားဘတ်နှင့် တွဲစောင့်တို့ အချီအချ စကားပြောပြီးနောက် တွဲစောင့်ပြန်ထွက်သွားသံကိုလည်း ကြားရလေသည်။

သည်တော့မှ 'ဟာကြူလီ'က သူ၏ အခန်းမှ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းလိုပင် တွဲစောင့်သည် ပျာပျာသလဲ ရောက်လာလေသည်။

“ဘိလပ်ရည်တစ်ပုလင်းလောက် ရနိုင်မလားကွယ်”

ဟာကြူလီကပြောလိုက်ရာ တွဲစောင့်က ခေါင်းညှိတ်ပြလေသည်။

“ရပါတယ်ခင်ဗျ... ရပါတယ်”

“ဒါထက် စောစောက ဟို... အမေရိကန်အမျိုးသမီးကြီး ဆူညံဆူညံနဲ့ ပြောသံလိုလိုကြားလိုက်ရတယ်”

ဟာကြူလီက စကား စလိုက်သည်တွင် တွဲစောင့်သည် စိတ်ညစ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်ရင်း ရင်ဖွင့်ပြောပါလေတော့သည်။

“မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ၊ လူကြီးမင်းပဲစဉ်းစားကြည့်ပါတော့၊ သူပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြောပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ လူစိမ်းတစ်ယောက်ဝင်နေသတဲ့ခင်ဗျ၊ ဒီလောက် အခန်း ကျဉ်းကျဉ်း ကလေးထဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူတစ်ယောက်က ဝင်ပုန်း နေပါ့မလဲ၊ သူ အိပ်ရာက လန့်နိုးတော့ သူ့အခန်းထဲလူတစ်ယောက် ဝင်နေတာ အမှန်ပဲတဲ့ ခင်ဗျ၊ ကောင်းပါပြီ လူဝင်နေတယ်ပဲ ထားပါဦး၊ အိပ်ခန်း တံခါးကို အတွင်းက ပိတ်ထားရက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြင်ဘက်ထွက်နိုင်မလဲ၊ ဒီမိန်းမကြီးက သူ့စိတ်ချောက်ချားပြီး ထင်ရာ စွပ်ပြောတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဆန်း (မိုးပွင့်) ပြဿနာကြောင့် စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ ဒီမိန်းမကြီးကတစ်မျိုး” “ဘာပြောတယ်ကွယ် ဆန်း (မိုးပွင့်) ပြဿနာ ဟုတ်လား” ဟာကြူလီက နားမလည်သဖြင့် ဆက်မေးလိုက်သည်။ “ဟုတ်ပါတယ် လူကြီးမင်း သတိမပြုမိဘူးလား၊ ဆန်း (မိုးပွင့်) တွေ အများကြီး ကျနေလို့ ရှေ့ဆက်ခတ်မောင်းလို့မရတော့ဘူး ခင်ဗျ၊ ဒါကြောင့် ရထားကြီး ရပ်နေတာပါ၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရပ်နေ ရမယ်ဆိုတာလဲ မပြော နိုင်ဘူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် တစ်ခါက ဒီအမြန်ရထားဟာ မိုးပွင့်တွေကြောင့် လမ်းပိတ်ပြီး ၇-ရက် တိတိ ရပ်ထားခဲ့ရဖူးပါတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

ဤသို့ပြောပြီး တွဲစောင့်သည် ထွက်သွား၍ မကြာမီ ဘိလပ်ရည် ယူလာပေးလေသည်။

'ဟာကြူလီ'သည် ဘိလပ်ရည်သောက်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ အိပ်ရန်ကြိုးစားပြန်လေသည်။

မိုးခနဲ အိပ်ပျော်သွားမလိုရှိစဉ်မှာပင် တစ်စုံတစ်ခုသော အသံကြောင့် ရုတ်တရက်လန့်နိုးလာပြန်လေသည်။ အသံက လေးလံသော အရာဝတ္ထု တစ်ခုခု တံခါးနှင့် တိုက်မိသလိုအသံမျိုး ဖြစ်သည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် လျင်မြန်စွာ ထ၍ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်ရာ မသင်္ကာဖွယ်ရာ ဘာမျှမတွေ့ရချေ။ သို့ရာတွင် အိပ်ခန်း၏ ပြင်ဘက် လူသွားလမ်း (စကြို)ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး မိမိဘက်သို့ ကျောပေး၍ လျှောက်သွားသည်ကို မြင်ရလေသည်။ အမျိုးသမီးမှာ ကြက်သွေးရောင် 'ကီမိုနို' ညအိပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားလေသည်။

လူသွားလမ်း (စကြို)၏ တစ်ဖက်အလွန်တွင်ကား တွဲစောင့်သည် စာရွက် တရွက်တွင် စာရင်းများ ရေးမှတ်နေလေသည်။ ရထားတစ်စီးလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသဖြင့် 'ဟာကြူလီ' လည်း “ငါ့စိတ်ကိုယ်က ချောက်ချားနေလို့ ဖြစ်ရမယ်” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်ဝေဖန်သုံးသပ်ပြီး အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင် လိုက်ရသည်။

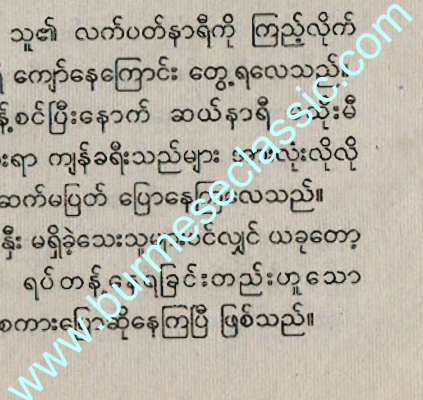
သည်တစ်ခါတော့ သူသည် နံနက်မိုးလင်းသည်အထိ အိပ်ပျော်သွားလေ သည်။

အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်တွင်လည်း မီးရထားကြီးမှာရပ်တန့်နေဆဲပင်ဖြစ်၍ ဟာကြူလီသည် ပြတင်းပေါက်မှ ပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာပတ်ဝန်း တခုလုံး 'ဆန်း' (မိုးပွင့်) တွေ ထူထဲစွာ ကျရောက်လျက်ရှိကြောင်း သတိပြုမိ လေသည်။

စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' သည် သူ၏ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက် သောအခါ အချိန်မှာ နံနက်ကိုးနာရီ ကျော်နေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ကပျာကယာ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် ဆယ်နာရီ အသုံးမိ စားသောက်တွဲရှိရာသို့ လျှောက်သွားရာ ကျန်ခရီးသည်များ အဖလုံးလိုလို ရောက်နှင့်နေကြပြီး စကားတွေ အဆက်မပြတ် ပြောနေကြလေသည်။

စောစောက လူချင်း ရင်းရင်းနီးနီး မရှိခဲ့သေးသူဟု မင်္ဂလာပင်လျှင် ယခုတော့ မီးရထားကြီး လမ်းခုလတ်တွင် ရပ်တန့်နေချိန်၌ ခြင်းတည်းဟူသော ဘဝတူအဖြစ်ကြောင့် အချင်းချင်း စကားပြောဆိုနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲတွင် မစ္စက 'ဟားဘတ်' အမည်ရှိ အမေရိကန် အမျိုးသမီးက အသံ အကျယ်ဆုံးဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မရဲ့ သမီး ပြောလိုက်တုန်းကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူက ပြောတော့ ဒီအမြန်ရထား စီးရတာ အလွန်သက်သာပါတယ်တဲ့၊ စည်းစိမ်နဲ့ ထိုင်လိုက်သွားရုံနဲ့ ပဲရစ်မြို့ကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားမယ်လို့ပြောတယ်။ အခုတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး ဒီလို 'ဆန်း' တွေကျလို့ မီးရထား ဆက်မခတ် နိုင်ဘဲ ရက်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရဦးမယ် မသိဘူး။ ကျွန်မက အမေရိကန်ကို ဆက်သွယ်ရမယ့် သင်္ဘောကလဲ နက်ဖြန်ဆိုရင် ထွက်တော့ မှာ၊ အခုတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။”

မစ္စကဟားဘတ်က ဤသို့ညည်းညူပြောဆိုသကဲ့သို့ ကျန်ခရီးသည် များကလည်း ရထားရပ်ဆိုင်းနေခြင်းကြောင့် သူတို့၏ အခက်အခဲများကို အသီးသီး ပြောနေကြသည်။

အီတလီ အမျိုးသား ခရီးသည်က သူသည် 'မိလန်' မြို့တွင် အရေး တကြီး လုပ်ငန်းများ ချိန်းထားပြီးဖြစ်၍ အချိန်နှောင့်နှေးရတော့မည်ကို ညည်းညူလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် အမေရိကန် အမျိုးသားကတော့ မစ္စကဟားဘတ်အား နှစ်သိမ့်အားပေးလိုက်ဟန်ဖြင့်...

“အခုလို နှောင့်နှေးရတာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအမြန်ရထားက ပြန်ထွက်ပြီဆိုရင် နောက်ကျတဲ့ အချိန်ကို ကာမိအောင် အမြန်ဆုံး စက်ကုန်ဖွင့် ခုတ်မောင်းသွားမယ် ထင်ပါတယ်။”

ဟု ပြောလေသည်။

“ကျွန်မရဲ့ ညီမနဲ့ သူကလေးတွေကတော့ ကျွန်မကိုမျှော်နေတော့မှာ ပဲရှင်”

ဆွီဒင်အမျိုးသမီးက ငိုသံပါနှင့်ပြောပြန်သည်။

'မေရီ' အမည်ရှိ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးကမူ...

“နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်မတို့ ဒီနေရာမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် သောင်တင်နေကြရမှာလဲ၊ တိတိကျကျ ပြောနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးလား။”

ဟု ခပ်တည်တည် မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သည်။

သူမ၏ လေသံက စိတ်မရွည်သည့် ဟန်မျိုး ဖြစ်နေသော်လည်း အခြားခရီးသည်များနှင့်စာသော် 'မေရီ'သည် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်မှုနည်းပါးပြီး အတော်ပင် ဣန္ဒြေရနေကြောင်း စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' က သတိပြုမိလေ

သည်။

မစ္စက ဟားဘတ်က ကျယ်လောင်စွာ စကားဆက်ပြောပြန်သည်။

“မီးရထား အခုလိုရပ်နေတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်သူကမှ တိတိကျကျ ပြောနိုင်ပုံ မရတဲ့အပြင် ရထား ထွက်နိုင်အောင် ဘယ်သူကမှလဲ ကြိုးစား နေပုံမရဘူး၊ လူတွေအားလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေကြသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်မတို့ အမေရိကန်မှာနဲ့တော့ ကွာပါ့ရှင်၊ ဟိုမှာဆိုရင် အခုလို အခြေ အနေမျိုး တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်က ဒီအခက်အခဲက လွတ်မြောက် အောင် ကြံဖန်ကြိုးစားမှာ သေချာတယ်”

ထိုအခိုက် ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနေဘုက စုံထောက် ဟာကြူလီအား လှမ်း၍ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ကြိုးစားပြောလေသည်။

“လူကြီးမင်းက ဒီ မီးရထားကုမ္ပဏီရဲ့ ဒါရိုက်တာ လူကြီးတစ်ဦး မဟုတ်ပါ လား။”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြုံး၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး လူများနေပြီထင်ပါတယ်၊ ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ လူကြီးက ကျုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာဘုန်ဖြစ်ပါတယ်။”

“ဟုတ်လား ခင်ဗျာ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မှားသွားတာ တောင်းပန် ပါတယ်။”

“မလိုပါဘူး၊ ထင်မယ်ဆိုလဲ ထင်စရာပဲပေါ့၊ အခု ကျုပ်က စောစောက မစ္စတာ 'ဘုန်' နေတဲ့ အိပ်ခန်းမှာ ပြောင်းနေပါတယ်။”

ဤသို့ပြောရင်း 'ဟာကြူလီ' သည် စားသောက်ခန်းထဲ၌ မည်သည့် ခရီးသည်များမှ မရောက်ရှိသေးသနည်းဟု လှည့်ပတ်ကြည့်လေသည်။

မစ္စတာ 'ဘုန်' အပြင် အခြားခရီးသည်အချို့ကိုလည်း မမြင်မိချေ။

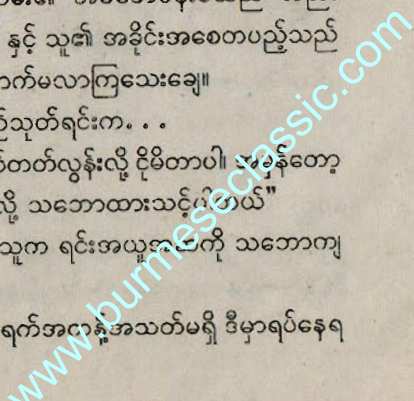
ရုရှမင်းသမီးဆိုသူ 'ဒရာဂိုမီရော့'နှင့် ဟန်ဂေရီသံရုံးမှ ဇနီးမောင်နှံတို့ သည်လည်းကောင်း၊ ဂျာမန် အမျိုးသမီး၏ အိမ်ဖော်မိန်းမသည် လည်း ကောင်း၊ အမေရိကန်လူမျိုး 'ရက်ချက်' နှင့် သူ၏ အခိုင်းအစေတပည့်သည် လည်းကောင်း စားသောက်ခန်းသို့ ရောက်မလာကြသေးချေ။

ဆွီဒင် အမျိုးသမီးသည် မျက်ရည်သုတ်ရင်းက...

“ကျွန်မကိုယ်တိုင်က စိတ်အားငယ်တတ်လွန်းလို့ ငိုမိတာပါ၊ အခုနဲ့တော့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းလို့ သဘောထားသင့်ပါတယ်။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ 'မက်ကွင်း' ဆိုသူက ရင်းအယူအမြင်ကို သဘောကျ ဟန်မတူပေ။

“ဖြစ်သမျှအကြောင်း ဆိုပေမယ့် ရက်အငန့်အသတ်မရှိ ဒီမှာရပ်နေရ

တာက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ခုတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ အကြာကြီး နေရမယ့်ပုံ ဖြစ်နေတယ်”

“နေစမ်းပါဦး။ အခု ဒီရထား ရပ်နေတာက ဘာတိုင်းပြည်လဲ”

မစ္စက်ဟားဘတ်က မေး၍ တစ်ယောက်က ‘လူဂိုဆလပ်’ နိုင်ငံ ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သောအခါ... .

“အင်း... ဒီလို နိုင်ငံမျိုးမို့လို့ အခုလို အဓိပ္ပာယ်မရှိ နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ဆက်၍ ဝေဖန်လိုက်လေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် ‘မေရီ’၏ အနီးသို့သွား၍

“ခရီးသည်တွေအားလုံးထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ စိတ်ရှည်ပုံ ရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ‘မေရီ’က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အသာတွန်းလျက်

“အခုလို အခြေအနေမျိုး ဖြစ်တာကို ဘယ်သူက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲရှင့်”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

သူမ၏အဖြေကို ဟာကြူလီက သဘောကျသွားမိသည်။

“အင်း... မင်းကတော့ ဒဿနိက တွေးခေါ်ရှင် တစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးရှင့်။ ကျွန်မက အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှု တွေ မဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး စိတ်ကိုထိန်းနေတာပါ”

မေရီက ပြောရင်းနှင့် ရထား၏ပြင်ဘက်ရှိ မိုးပွင့်တွေ ဖွေးနေသော ရှုခင်းကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးက စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာပုံရတယ်။ ခရီးသည်တွေ အားလုံးထဲမှာ မင်းက စိတ်ဓာတ် အခိုင်မာဆုံးပဲလို့ ဆိုရမယ်”

‘ဟာကြူလီ’ က ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းကိုမူ ‘မေရီ’သည် လက်ခံချင်ဟန် မတူချေ။

“နီး... နီး... မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွမထက် ပိုပြီး စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ ရှိပါတယ်ရှင့်”

“ဟုတ်လား... အဲဒါ ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ဟာကြူလီက မေးလိုက်သောအခါ သူမသည် ချက်ချင်း ပြန်မဖြေဘဲ ခေတ္တ စဉ်းစားနေလေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် ဤလူကြီး (စုံထောက် ဟာကြူလီ) သည် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးဖြစ်ရုံမက မိမိနှင့်လည်း ယခုမှတွေ့ဆုံသိကျွမ်းရသည်ဖြစ်၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေး

ပြောဆိုရန် သင့်မသင့် စဉ်းစားနေမိပြန်သည်။

သို့သော် ချက်ချင်းလိုပင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ဟန်ဖြင့် ရယ်မော လေသည်။

“ဪ... ဒါကတော့ စကားအဖြစ် ပြောတာပါရှင်၊ ဥပမာ ဟို အသက်ကြီးကြီး အရုပ်ဆိုးဆိုး မိန်းမကြီးဆိုရင် အလွန် စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာတယ်ဆိုတာ သိသာပါတယ်။ သူက တစ်ခုခု လိုချင်တယ်ဆိုရင် တစ်ခွန်း ပြောလိုက်ရုံနဲ့ အားလုံးက ပျာပျာသလဲ လုပ်ကိုင် ပေးချင်ကြတယ် မဟုတ် လား”

“ဒါတော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာဘုခဲဆိုရင် ဒီလိုပဲအားလုံးက အရေးပေးကြပါတယ်။ အဲဒါက သူဟာ ဒီမီးရထားကုမ္ပဏီက ဒါရိုက်တာ ကြီးတစ်ဦးဖြစ်လို့သာ ဖြစ်တယ်။ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟာကြူလီက ပြန်လည် ပြောလိုက်ရာ ‘မေရီ’ က မည်သို့မှ မပြောဘဲ ပြုံးနေလေသည်။

သို့နှင့်ပင် နံနက်ပိုင်းအချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန် သွားလေသည်။

ခရီးသည်အတော်များများသည် မိမိတို့ အခန်းသို့ မပြန်ဘဲ စားသောက် ခန်းတွင်ပင် ဆက်ထိုင်နေကြသည်ကိုလည်း ‘ဟာကြူလီ’က သတိပြုမိ လေသည်။

ဤသည်မှာ မိမိတို့ချည်း အခန်းထဲ နေခြင်းထက် လူအများနှင့် စုနေခြင်းက စိတ်သက်သာရာရသည့် သဘောပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ထိုအတောအတွင်း စကား အလွန်များသော အမေရိကန် အမျိုး သမီးကြီး မစ္စက် ‘ဟားဘတ်’ သည် ထုံးစံအတိုင်း ကျယ်လောင်စွာ စကား ဆက်ပြောနေရာ၊ သူမ၏ အကြောင်းနှင့်တကွ သူမ၏ သမီးဆိုသူ အကြောင်း များကို ပိုမိုစုံလင်စွာ သိလာရပေသည်။

ဆီဒင် အမျိုးသမီးက ခရစ်ယာန် သာသနာပြု မစ်ရှင်လုပ်ငန်းအကြောင်း ပြောသည်ကို ‘ဟာကြူလီ’ က နားထောင်နေစဉ် တွဲစောင့်တစ်ဦးက ချဉ်းကပ် လာလေသည်။

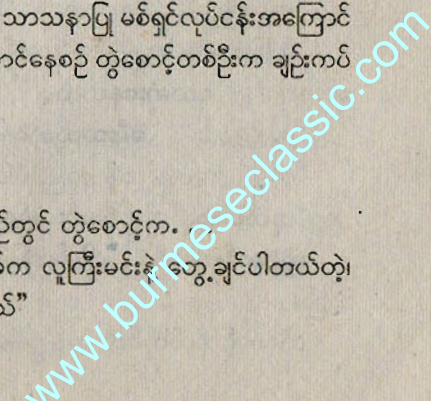
“လူကြီးမင်း ခင်ဗျား...”

“ဘာလဲကွဲ့ မောင်ရင်”

ဟာကြူလီက ပြန်မေးလိုက်သည်တွင် တွဲစောင့်က

“ဒါရိုက်တာလူကြီး မစ္စတာ ဘုခဲက လူကြီးမင်းနဲ့ ချော့ချင်ပါတယ်တဲ့။ သူ့ဆီကို ခဏကြွခဲ့ဖို့ ပြောခိုင်းပါတယ်”

ဟု ရိုသေစွာ ပြောလေသည်။

'ဟာကြူလီ' လည်း ချက်ချင်းထ၍ တွဲစောင့်နှင့်အတူလိုက်သွားလေသည်။

စားသောက်ခန်းမှထွက်၍ မိမိတို့ တွဲကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီးမှ နောက်တွဲတစ်တွဲသို့ရောက်လျှင် ပိတ်ထားသော အခန်းတစ်ခန်း၏ တံခါးကို တွဲစောင့်က ခေါက်လိုက်သည်။ တံခါးပွင့်လာလျှင် ဟာကြူလီအား ဝင်စေရန် တွဲစောင့်က ဘေးဖယ် ရပ်နေလိုက်သည်။

အခန်းမှာ ဒုတိယတန်း အိပ်ခန်းတစ်ခန်းဖြစ်ပြီး မစ္စတာ ဘုခ်သည် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေပြီး ပြတင်းပေါက်နား၌ အသားညိုညို ပုပြတ်ပြတ် လူတစ်ယောက်လည်း ရှိနေလေသည်။

ဟာကြူလီအား လာခေါ်သူ တွဲစောင့်သည်လည်း ပြန်ထွက်မသွားဘဲ ရပ်စောင့်နေလေသ်။

“ဟယ်လို မိတ်ဆွေကြီး ဟာကြူလီ လာစမ်း ပါဦးဗျ၊ ထိုင်ပါ ကျုပ်တို့မှာ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့အကူအညီ လိုနေပြီခင်ဗျ”

မစ္စတာဘုခ်က ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေချိန်တွင် အသား ညိုညို လူပုပုသည် လည်း ထိုင်ခုံတခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

'ဟာကြူလီ' သည် မစ္စတာ ဘုခ်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ သာမန်မဟုတ်သော ကိစ္စစုံတစ်ခု ဖြစ်နေသည့်ဟန်ဖြင့် ခပ်တည်တည် ဖြစ်နေကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။ စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသည့် ဟန်မျိုး ဟူ၍လည်း ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိတ်ဆွေကြီး”

ဟာကြူလီကပင် စတင်မေးလိုက်သည်။

“အင်း... ခင်ဗျားမေးမယ်ဆိုရင် မေးစရာပါပဲ၊ မိုးပွင့်တွေကြောင့် လမ်းပိတ်ပြီး ရထားရပ်နေရလို့ စိတ်ပျက်နေရတဲ့အထဲ အခုတစ်ခါ... ”

“အခုတစ်ခါ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တခြား မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ ခရီးသည်တစ်ဦးဟာ သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ မားထိုးခံ ရတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ သေဆုံးနေတယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား... ခရီးသည်ဆိုတော့ ဘယ်ခရီးသည် ပါလိမ့်”

“ဟို... အမေရိကန် လူကြီးပါပဲ၊ သူ့နာမည်က 'ရက်ချက်' ဆိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ် လူကြီးမင်း ခင်ဗျား...”

တွဲစောင့်က ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ဟာကြူလီသည် လှမ်းမော့ ကြည့်မိသည်။

တွဲစောင့်ကိုယ်တိုင်က တုန်လှုပ်ချောက်ချားဟန်ဖြင့် မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူ

ရော် ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီလူကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါဗျာ၊ သူ့ခမျာ သိပ်ပြီးစိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရတယ်” ဟာကြူလီက အကြံပေးလိုက်သဖြင့် မစ္စတာဘုခ်က ထိုလူအား ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

တွဲစောင့်သည် စိတ်အလွန်လှုပ်ရှားနေဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားလေသည်။

“အင်း... အခုကိစ္စက အလွန်အရေးကြီးတယ်လို့ ဆိုရမယ်”

ဟာကြူလီက မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ မစ္စတာဘုခ်သည်လည်း သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လေသည်။

“မှန်ပါတယ် မိတ်ဆွေကြီး၊ အရေးကြီးတာမှ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စပါပဲ၊ ဒီအမြန်ရထားပေါ်မှာ လူသတ်မှုဖြစ်တယ်ဆိုတာ အလွန်ဆိုးတာပဲ ခင်ဗျ... ကျုပ်တို့ မီးရထားက မိုးပွင့်တွေကြောင့် ဆက်မသွားနိုင်ဘဲ ရပ်ထားရတဲ့အခြေ အနေကိုက ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲ၊ ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရပ်နေရ ဦးမယ်ဆိုတာလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခုက ဒီအမြန်ရထားဟာ နိုင်ငံအသီးသီးကို ဖြတ်မောင်းသွားချိန်မှာ အဲဒီနိုင်ငံက ရဲတွေက အစောင့်အရှောက်အဖြစ် ရထားပေါ် လိုက်ပါလေ့ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုရောက်နေတဲ့ ယူဂိုဆလပ်နိုင်ငံက ဘာရဲမှလိုက်မလာဘူး၊ ဘယ်လောက်များ ခွကျ သလဲလို့... ”

“အင်း... ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါလဲ အခက်အခဲတစ်မျိုးပါပဲ”

“ဒါတင်မကသေးဘူးဗျ၊ ဆက်ပြီး နားထောင်ပါဦး၊ ဪ... ဒါထက် မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မေ့နေတယ်၊ ဟောဒါက ဒေါက်တာ 'ကွန်စတင်တိုင်' ဆိုတာပါပဲ၊ ဒေါက်တာခင်ဗျ၊ ဒါကကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာဟာကြူလီ ဖြစ်ပါတယ်”

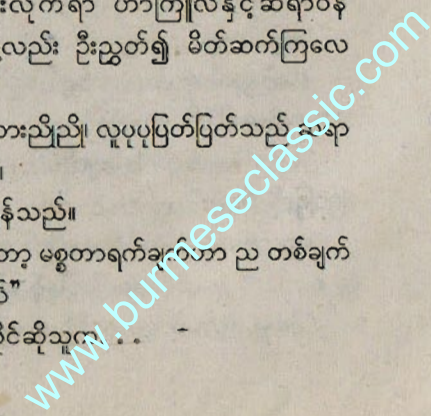
မစ္စတာဘုခ်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရာ ဟာကြူလီနှင့် ဆရာဝန် ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင် ဆိုသူတို့လည်း ဦးညွတ်၍ မိတ်ဆက်ကြလေသည်။

သည်တော့မှ ဟာကြူလီက အသားညိုညို လူပုပုပြတ်ပြတ်သည် ဆရာဝန်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့သည်။

မစ္စတာဘုခ်က ဆက်၍ ပြောပြန်သည်။

“ဒေါက်တာရဲ့ခန့်မှန်းချက်အရတော့ မစ္စတာရက်ချက်ဟာ ည တစ်ချက် တီးလောက်မှာ သေတယ်လို့ ဆိုတယ်”

ဤတွင် ဒေါက်တာကွန်စတင်တိုင်ဆိုသူက...

“အတိအကျတော့ ခန့်မှန်းဖို့ခက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သေတဲ့အချိန်ဟာ ည ၁၂ နာရီနဲ့ ၂ နာရီကြားဖြစ်တယ်လို့တော့ ဆိုနိုင်ပါတယ်”

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

“ဒါထက် မစ္စတာရက်ချက် မသေမီ နောက်ဆုံး ဘယ်အချိန်လောက်မှာ တွေ့လိုက်ရသလဲ”

စုံထောက် ဟာကြူလီက မေးရာ မစ္စတာဘုခင်ကပင် ပြန်ဖြေလေသည်။

“တစ်နာရီထိုးဖို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်အလိုမှာ သူဟာ တွဲစောင့်နဲ့စကားပြောခဲ့တယ် ဆိုတာသိရတဲ့အတွက် အဲဒီအချိန်မှာတော့ သူ့အသက်ရှင်နေတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မစ္စတာရက်ချက်နဲ့ တွဲစောင့်တို့ စကားအချိအချ ပြောသံကို ကြားလိုက်မိတယ်၊ အဲဒါဟာ ဒီလူ့အသက်ရှင်နေကြောင်း နောက်ဆုံးသိရတဲ့ အချိန်ပဲလား”

ဟာကြူလီက ပြောသည်ကို မစ္စတာဘုခင်က...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

ဤတွင် ဒေါက်တာကွန်စတိုင်က ဝင်ပြောပြန်သည်။

“မစ္စတာရက်ချက်ရဲ့ အိပ်ခန်း ပြတင်းပေါက်ပွင့်နေတာတွေ့ရပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် လူသတ်သမားဟာ ပြတင်းပေါက်က ထွက်ပြေးတယ်လို့ယူဆ စရာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သဘောက ပြတင်းပေါက်ပွင့်နေတာဟာ လွဲမှားတဲ့ သဲလွန်စဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားတာထင်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြတင်းပေါက်က ထွက်ပြေးရိုးမှန်ရင် ပြင်ဘက်မှာကျနေတဲ့ မိုးပွင့်ပြင်မှာ ခြေရာထင် ကျန်ရစ်ရမယ်မဟုတ်လား၊ အခုတော့ ပြင်ဘက်မှာ ဘာခြေရာမှ မရှိဘူးခင်ဗျ”

“ဒါထက် မစ္စတာရက်ချက် အသတ်ခံရတဲ့ အကြောင်းကို ဘယ်အချိန်က သိရပါသလဲ”

ဟာကြူလီကမေးလိုက်လျှင် မစ္စတာဘုခင်သည် ထိုင်နေသောတွဲစောင့်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေး မိချယ်လ်၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ အပြည့်အစုံကို ဟောဒီလူကြီးမင်းကို ပြောပြလိုက်စမ်း”

မစ္စတာဘုခင်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်တွင် မိချယ်လ် အမည်ရှိ တွဲစောင့်က စကားကို အထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောလေသည်။

“ဒီနေ့မနက်စောစောအချိန်မှာ မစ္စတာရက်ချက်ရဲ့ အခိုင်းအစေတပည့်

က သူ့ဆရာအခန်းကို တံခါးသွားခေါက်ပါတယ်။ အကြိမ်ကြိမ် တံခါးခေါက်ပေမယ့် အထဲက ပြန်ထူးသံ မကြားဘူးလို့ပြောပါတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ စားသောက်တွဲစားပွဲထိုးက သူ့အခန်းတံခါးကို လာခေါက်ပြန်ပါတယ်... မစ္စတာ ရက်ချက်အတွက် နံနက်စာကို အခန်းထဲလာပို့ပေးရမလားလို့ သိချင်တာနဲ့ လာတာပါ။ အချိန်ကလဲ ၁၁ နာရီထိုးနေပြီမို့ အတော်ကလေးနေမြင့်နေ ပြီဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်က အနားမှာရှိနေလေတော့ စားသောက်တွဲ စားပွဲထိုး ဝင်နိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ ‘မာစတာကီး’ သော့တူနဲ့ဖွင့်ပေး လိုက်ပါတယ်။ တံခါးပွင့်သွားပေမယ့် အတွင်းက ကန့်လန့်ဖြတ် ချိတ်ထားတဲ့ သံကြိုး ချိတ်လျက်ပဲရှိနေတော့ တံခါးကိုအပြည့် ဖွင့်မရဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က မစ္စတာရက်ချက်နာမည် ခေါ်ကြည့်ပေမယ့် လုံးဝ ပြန်မထူးဘူး၊ တွဲရဲ့ပြတင်းပေါက်က ပွင့်နေလေတော့ ပြင်ဘက်က လေကြောင့်တစ်တွဲလုံး အလွန်အေးနေတာကိုလဲ သတိပြုမိပါတယ်။ ကျွန်တော်က ခရီးသည်မစ္စတာ ရက်ချက်ရောဂါတစ်ခုခု ဖြစ်ပြီး သတိမေ့များနေသလားလို့ စိုးရိမ်သွားမိပါ တယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အကြီးအကဲကိုပါခေါ်ပြီး တံခါးကို အတင်းရိုက်ချိုး ဖွင့်လိုက်ပါတယ်၊ အထဲဝင်ပြီးကြည့်လိုက်တော့မှ မစ္စတာရက်ချက်ဟာ အလွန်တုန်လှုပ်စရာကြီးပါပဲ ခင်ဗျာ”

ပြောရင်းနှင့် တွဲစောင့်မိချယ်လ်သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ထားလိုက်ပြန်သည်။

“အခန်းတံခါးကို အတွင်းဘက်က ပိတ်ထားတဲ့အပြင် ကန့်လန့်ဖြတ်သံကြိုးကိုပါ ချိတ်ထားတယ်ဆိုတော့ ဒီလူက သူ့ကိုသူသတ်သေတာများ ဖြစ်နေမလား”

စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’က စဉ်းစားရင်း ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာ ‘ကွန်စတိုင်တိုင်’ ဆိုသူက ခေါင်းခါ ပြလေသည်။

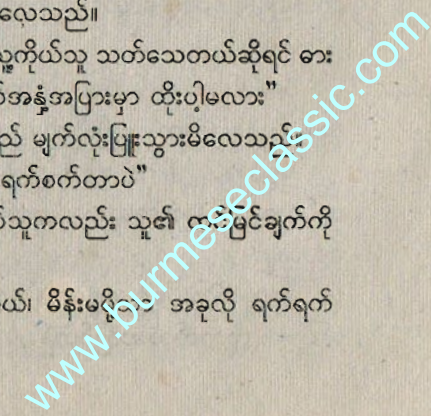
“ဒီမယ်... လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်ဆိုရင် ဓားမြှောင်အချက် ၁၂ ချက်လောက် ကိုယ်အနှံ့အပြားမှာ ထိုးပါမလား”

ဒီတော့မှ စုံထောက်ဟာကြူလီသည် မျက်လုံးပြူးသွားမိလေသည်။

“ဒီလိုဆိုတော့ သတ်ပုံက အလွန်ရက်စက်တာပဲ”

တွဲစောင့်များ၏ အကြီးအကဲ လုပ်သူကလည်း သူ၏ ကမ္ဘာမြင်ချက်ကို ဝင်ပြောလေသည်။

“ဧကန္တတရားခံဟာ မိန်းမဖြစ်ရမယ်၊ မိန်းမမို့ပဲ အခုလို ရက်ရက်

စက်စက် ဓားနဲ့ထိုးတာပဲ”

သို့သော် ရင်းအချက်ကို ဒေါက်တာ ‘ကွန်စတင်တိုင်’က ဝေဖန် ထောက်ပြလေသည်။

“သတ်တဲ့လူက မိန်းမဆိုရင် အဲဒီမိန်းမက အလွန်ခွန်အားကြီးမားသူ ဖြစ်ရမယ်။ ကျုပ် လေ့လာကြည့်ရသလောက် ဓားဒဏ်ရာ နှစ်ချက် လောက်ဟာ အသားကိုထောက်ပြီး အရိုးထိအောင် နက်ဝင်သွားတာမို့ တကယ့်ကို အားရှိပါးရှိ ထိုးစိုက်ထားတာ တွေ့ရတယ်”

“တစ်ခုတော့ ထင်ရှားတယ်။ ဒီလူသတ်မှုဟာ သိပ္ပံနည်းမကျဘူးလို့ ဆိုရမယ်”

စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’က မှတ်ချက် ချသည်ကို ဆရာဝန်ကလည်း ထောက်ခံလေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဘယ်လိုမှ သိပ္ပံနည်းမကျ။ စနစ်မကျတာ အမှန်ပါပဲ။ ဓားဒဏ်ရာတွေက တချို့ဆိုရင် ‘စတီ’ သဘော ထိုးထားသလို တွေ့ရတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုရင် ဓားနဲ့ထိုးသူဟာ မျက်စိမှိတ်ပြီး ရမ်းထိုးထားသလား လို့တောင် ထင်ရတယ်”

“ဒါကြောင့် တရားခံဟာ မိန်းမဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောတာပျ”

“မိန်းမမို့လို့ အခုလိုဖြစ်တာပေါ့။ နောက်တစ်ခုက မိန်းမများဟာ ဒေါသ အလွန်ထွက်လာပြီဆိုရင် သာမန်ထက်ပိုပြီး ခွန်အားရှိလာတတ်တယ်”

ဤတွင် စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ သည် သူ သိထားသော အချက်ကို ဖွင့်ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့မသိထားတဲ့ အချက်တစ်ခုကိုတော့ ကျုပ် ပြောပါမယ်။ သေသူ မစ္စတာ ‘ရက်ချက်’ဟာ မနေ့က ကျုပ်နဲ့ လာတွေ့ပါတယ်။ သူ့အပြောက လောလောဆယ် သူ့အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်နေရပါတယ်လို့ ဆိုတယ်”

“ဟုတ်လား ဒီလိုဆိုရင် တရားခံက အမျိုးသမီး မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ အမေရိကန်ပြည်က လူဆိုးဂိုဏ်းသား သေနတ်သမားဖြစ်ရမယ်”

မစ္စတာ ‘ဘုခဲ’က ဤသို့ မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ တွဲစောင့်အကြီးအကဲ လုပ်သူလည်း သူ၏အယူအဆ ပျက်ပြယ်သွား၍ စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ငြိမ်သွား လေသည်။

“ခုအတိုင်းဆိုရင် မစ္စတာ ‘ရက်ချက်’ ကို သတ်တဲ့သူဟာ တကယ့် ကြေးစား လူသတ်သမားဖြစ်ဟန်မတူဘူး။ မကျွမ်းမကျင်ဘဲ လုပ်သွားတာမျိုး

ဖြစ်နေတယ်”

‘ဟာကြူလီ’ က ဆက်ပြောလိုက်သည်တွင် မစ္စတာ ‘ဘုခဲ’က တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့်...

“ဒီ ရထားပေါ်မှာ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ဗလကောင်းကောင်းနဲ့ အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်။ အဝတ်အစား ဝတ်ထားပုံကလဲ မသပ်မရပ်နဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန် မတူဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ တွဲစောင့် ‘မိချယ်လ်’ ဆိုသူကလည်း ဝင်၍ သူ၏ အာဘော်ကို ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာ ဘုခဲ ပြောတဲ့လူက အိပ်ခန်းအမှတ် ၁၆ မှာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူက လူသတ်တရားခံ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ တကယ်လို့ သူက မစ္စတာရက်ချက်ရဲ့ အခန်းကိုဝင်ထွက်ရင် ကျွန်တော် မြင်ရမှာပေါ့”

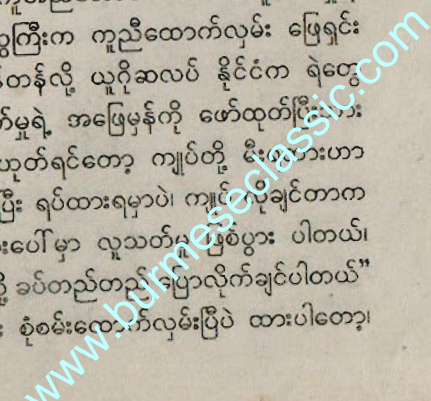
“ဒါတော့ မောင်ရင် မြင်ချင်မှမြင်မှာပေါ့။ အဲဒီအချက်ကို ကျုပ်တို့ နောက်မှ စဉ်းစားမယ်။ အခုလောလောဆယ် ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ လိုတယ်”

မစ္စတာ ဘုခဲက ပြောရင်း စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ အား အဆုံးအဖြတ် ပေးစေချင်ဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟာကြူလီ’က ရုတ်တရက် ဘာမှပြန်မပြောဘဲနေလျှင် မစ္စတာ ဘုခဲကပင် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“မိတ်ဆွေကြီး ဟာကြူလီ ခင်ဗျား၊ ကျုပ်ဘာအကူအညီလိုတယ်ဆိုတာ မိတ်ဆွေကြီး သိပါတယ်။ ကျုပ် ကိုယ်တိုင်က မိတ်ဆွေကြီးရဲ့အစွမ်းနဲ့ အရည် အချင်းကို သိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေကြီးအနေနဲ့ ကျုပ် အကူအညီ တောင်းတာကို မငြင်းပါနဲ့။ ကျုပ်က ဒီအမြန်မီးရထားကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာ လူကြီးတစ်ဦးအနေနဲ့ တရားဝင် အကူအညီတောင်းတာပါ။ ဒီ လူသတ်မှုရဲ့ တရားခံအမှန်ပေါ်အောင် မိတ်ဆွေကြီးက ကူညီထောက်လှမ်း ပြေရှင်း ပေးစေချင်ပါတယ်။ ဒါမှလဲ အချိန်တန်လို့ ယူဂိုဆလပ် နိုင်ငံက ရဲတွေ ရောက်လာရင် ကျုပ်တို့က လူသတ်မှုရဲ့ အဖြေမှန်ကို ဖော်ထုတ်ပြီး တရား ဖြစ်နေမယ် မဟုတ်လား။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ မီးရထားဟာ အလကားသက်သက် အချိန်ကုန်ခံပြီး ရပ်ထားရမှာပဲ။ ကျုပ်တို့ချင်တာက ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေလာရင် “ဒီ ရထားပေါ်မှာ လူသတ်မှုဖြစ်ပွား ပါတယ်။ တရားခံကတော့ ဟောဒီလူပါပဲ” လို့ ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ကျုပ်က ကြိုးစား စုံစမ်းလေ့က်လှမ်းပြီပဲ ထားပါတော့။

တကယ်လို့ တရားခံကို ကျုပ်က ထောက်လှမ်းဖော်ထုတ်လို့ မအောင်မြင်ရင် ကော”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ဤသို့ ပြောလိုက်သော်လည်း မစ္စတာဘုခံက လက်မခံချေ။

“ဟာ... မိတ်ဆွေကြီးကလဲ ဒီလိုမပြောစမ်းပါနဲ့၊ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ စုံထောက်ပညာအရည်အချင်း ဘယ်လောက် ထူးချွန်ထက်မြက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိထားပြီးဖြစ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ ထောက်လှမ်း နည်းစနစ်အကြောင်းကိုလဲ ကျုပ် နည်းနည်းပါးပါး သိထားပါတယ်၊ အခုဖြစ်ပွားတဲ့ လူသတ်မှုဟာ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ ပညာစွမ်းကို အသုံးပြုပြီး ထောက်လှမ်းဖို့ အကောင်းဆုံး အမှုဖြစ်ပါတယ်၊ မှုခင်းဖြစ်ပွားလို့ စုံထောက်ရာမှာ မိတ်ဆွေကြီးပြောလေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အမှုတခုရဲ့ အဖြေမှန် ပေါ်ပေါက်ဖို့အတွက် ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုပြီး လေးလေးနက်နက် ထိုင်စဉ်းစားရင် ရတာပဲဆို၊ ကိုင်း... အခုလဲ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ဦးနှောက်ဉာဏ် စွမ်းနဲ့စဉ်းစားပေးစမ်းပါဗျာ၊ ခရီးသည်တွေ အားလုံးကို ခေါ်ပြီး စစ်မေးတန်မေး၊ လူသေအလောင်းအခြေအနေကို လေ့လာအကဲခတ်ကြည့်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ တွေသာ လုပ်သွားစေချင်ပါတယ်၊ ကျုပ်သဘောကတော့ မိတ်ဆွေကြီး တကယ်တမ်း ကြိုးစားလိုက်ရင် ဒီအမှုဟာ မုချပေါ်ရမယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်”

မစ္စတာဘုခံက အားကိုးတကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သောအခါ စုံထောက် ဟာကြူလီသည် အားနာသလို သဘောကျသလိုဖြစ်သွားမိလေသည်။

“အင်း... မိတ်ဆွေကြီးမစ္စတာဘုခံက ကျုပ်ရဲ့ အရည်အချင်းတွေ ချီးကျူးပြောသွားတာ ဘဝင်မြင့်စရာပါပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဒီလူသတ်မှုက တကယ်တမ်း ဦးနှောက်သုံးပြီး စဉ်းစားလိုက်ရင် ခက်ခဲစရာရှိမယ် မထင်ပါ ဘူး၊ နောက်တစ်ခုကျုပ်စဉ်းစားမိတာက ဒီအမြန်ရထားကြီး မိုးပွင့်တွေကြောင့် အကြာကြီး ရပ်ထားရတဲ့အချိန်ဟာ အလွန်ပျင်းရိပြီးငွေ့စရာကောင်းနေတယ်၊ အခုတော့ အပျင်းဖြေစရာပြဿနာတစ်ခုပေါ်လာပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မိတ်ဆွေကြီးက ဒီအမှုကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ပေးဖို့လက်ခံပြီ ဆိုပါတော့”

မစ္စတာဘုခံက အားတက်စရာ မေးလိုက်ရာ စုံထောက်ဟာကြူလီက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်ကို လုံးဝတာဝန်ပေးပါ၊ ကျုပ်လက်ကိုအပ်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား... မိတ်ဆွေအလိုရှိတာသာ ညွှန်ကြားပါ၊ ကျုပ်တို့က

လိုအပ်သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

“ကောင်းပြီ... ပထမဆုံး အချက်အနေနဲ့ လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ တွဲရဲ့ ပုံစံအကြမ်းတစ်ခု ကျုပ်လိုချင်တယ်၊ အဲဒီ ပုံစံမှာ အခန်းနံပါတ်အားလုံးနဲ့ အခန်းတစ်ခန်းစီမှာနေတဲ့ ခရီးသည်စာရင်းလဲ လိုချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ခရီးသည် တွေရဲ့ မီးရထားလက်မှတ်နဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် (ပတ်စ်ပို့) တွေလဲ ကျုပ် ကြည့်ချင်ပါတယ်”

ဟာကြူလီသည် သူ၏ လိုအပ်ချက်ကို ပြောလိုက်သည်နှင့် မစ္စတာဘုခံ သည် ချက်ချင်းပင် တွဲစောင့်အား လှမ်း၍...

“ဟေ့... မိချယ်လ်၊ မစ္စတာ ဟာကြူလီ ပြောတာတွေကို အမြန်ဆုံး ရအောင် မင်း သွားလုပ်စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
တွဲစောင့်မိချယ်လ်လည်း ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားလေသည်။
စုံထောက် ဟာကြူလီသည် သူ့သိချင်သော အချက်များကို ဆက်မေး လေသည်။

“ဒီ ရထားမှာ တခြားခရီးသည်တွေ ဘယ်သူပါသေးသလဲ”
ထိုမေးခွန်းကို မစ္စတာဘုခံကပင် ပြန်ဖြေလေသည်။

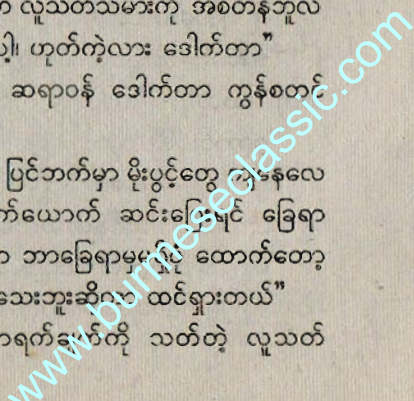
“ဒီဘက်တွဲမှာတော့ ကျုပ်ရယ်၊ ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်ရယ် နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ဒီတွဲနဲ့ဆက်နေတဲ့ တွဲမှာဆိုရင်လဲ ခြေတစ်ဖက် မသန်တဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပဲ ပါတယ်၊ ဒီအဘိုးကြီးကိုလဲ တွဲစောင့်တွေ အားလုံးက ကောင်းကောင်း သိနေပါတယ်၊ ဒီတွဲနှစ်တွဲရဲ့ ဟိုဘက်မှာတော့ ရိုးရိုးတန်း ခရီးသည်တွေတွေရှိတယ်၊ အဲဒါတော့ ကျုပ်တို့ ထည့်စဉ်းစားဖို့မလို ဘူးတင်ထယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီတွဲတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ ဒီဘက်တွဲတွေ ကူးတဲ့ တံခါးကို မနေ့ညဦးကပဲ သော့ခတ်ပိတ်ထားလိုက်လို့ ပါပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်တို့က လူသတ်သမားကို ‘အိစတန်ဘူလ်’ က လာတဲ့တွဲမှာပဲ ရှာရမလို့ဖြစ်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်ကဲ့လား ဒေါက်တာ”

ဟာကြူလီက လှမ်းပြောလိုက်ရာ ဆရာဝန် ဒေါက်တာ ကွန်စတင် တိုင်ကလည်း ခေါင်းညိတ်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မနေ့ညပိုင်းကစပြီး ပြင်ဘက်မှာ မိုးပွင့်တွေ ကြွန်းနေလေ တော့ ဒီရထားပေါ်က လူတစ်ယောက်ယောက် ဆင်းငြိမ်းရင် ခြေရာ ထင်ကျန်မှာ အမှန်ပဲ၊ အခု ပြင်ဘက်မှာ ဘာခြေရာမှမရှိဘဲ ထောက်တော့ ဒီရထားပေါ်က ဘယ်သူမှ ဆင်းမသွားသေးဘူးဆိုလား ထင်ရှားတယ်”

“အင်း... ဒီလိုဆိုတော့ မစ္စတာရက်ခင်ကို သတ်တဲ့ လူသတ်

သမားဟာ အခုအချိန်မှာ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ဒီရထားပေါ်မှာပဲ ရှိနေသေး တဲ့သဘော ဖြစ်နေပါကလား”

မစ္စတာဘုခင်က လေးနက်စွာ စဉ်းစားပြီးမှ ပြောလိုက်လေသည်။

(၆)

“ပထမဦးဆုံး ကျုပ်အနေနဲ့ ‘မက်ကွင်း’ ဆိုတဲ့ အမေရိကန်လူငယ်နဲ့ ခဏစကားပြောချင်တယ်၊ သူက အရေးကြီးတဲ့အချက် တချို့ ပြောနိုင် လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

စုံထောက်ဟာကြူလီက ပြောလိုက်သည်တွင် မစ္စတာ ‘ဘုခင်’က...

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါစေမယ်”

ဟု ပြောပြီး အနီးတွင်ရှိနေသော တွဲစောင့်များ၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်သူအား...

“ဟေ့ မစ္စတာ မက်ကွင်းကို သွားခေါ်စမ်း”

ဟု ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တွဲစောင့် ‘မီချယ်လ်’ ခရီးသည်များ၏ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် (ပတ်စ်ပို့) စာအုပ်များနှင့် ရထားလက်မှတ်များကို ယူလာပြီး မစ္စတာ ‘ဘုခင်’ အား ပေးအပ်လေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ‘မီချယ်လ်’ ကိုင်း... လောလောဆယ်တော့ မင်းက မင်းရဲ့ နေရာမှာပဲ ပြန်နေရင်ကောင်းမယ်၊ လိုတော့မှ ခေါ်လိုက်မယ်”

မစ္စတာ ‘ဘုခင်’ က ပြောလိုက်သဖြင့် ‘မီချယ်လ်’ လည်း ပြန်ထွက်သွား လေသည်။

ဤတွင် စုံထောက် ဟာကြူလီက ‘ဒေါက်တာကွန်စတင်တိုင်’ ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလေသည်။

“အမေရိကန်လူငယ် မက်ကွင်းနဲ့ တွေ့ပြီးရင် ဒေါက်တာက ကျုပ်တို့နဲ့ အတူ သေသူရှိရာ အခန်းကို လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

တွဲစောင့်အကြီးအကဲသည် ‘မက်ကွင်း’ ဆိုသူအား ခေါ်ပြီး ပြန်ဝင်လာရာ မစ္စတာ ဘုခင်က စတင်နှုတ်ဆက်လေသည်။

“မစ္စတာ မက်ကွင်း ခင်ဗျား... ခဏထိုင်ပါဦး၊ မစ္စတာ ဟာကြူလီက ခင်ဗျားနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဤသို့ပြောပြီး တွဲစောင့်အကြီးအကဲကို ဆက်လက်ညွှန်ကြားပြန်သည်။

“ဟေ့... စားသောက်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိအောင် ရှင်းထား လိုက်စမ်း၊ မစ္စတာ ‘ဟာကြူလီ’ က သူ့ရဲ့စုံစမ်းစစ်ဆေးချက်တွေကို စားသောက် ခန်းထဲမှာ လုပ်လိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ၊ စားသောက်ခန်းမှာပဲ ကျုပ်အလုပ်လုပ်ပါမယ်”

ဟာကြူလီက ပြောပြီး မက်ကွင်းဆိုသူအား မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

‘မက်ကွင်း’မှာ ဘာကြောင့် သူ့အား ခေါ်သည်ကို နားမလည်

ဟန်ဖြင့်...

“ဘာများဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျား၊ ဒီရထားပေါ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့များလား”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရင်၊ မောင်ရင်အဖို့ အံ့ဩတုန်လှုပ်စရာ တစ်ခု ဖြစ်သွားမယ်၊ မောင်ရင်ရဲ့ အလုပ်ရှင် မစ္စတာ ‘ရက်ချက်’တော့ သေသွား ပြီကွဲ့”

‘ဟာကြူလီ’က တည်ကြည်လေးနက်စွာ ပြောလိုက်ရာ ‘မက်ကွင်း’ သည် အနည်းငယ်အံ့အားသင့်သွားရုံမှလွဲ၍ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်ပုံမရချေ။

“အင်း... ဒီတိုင်းဆိုရင် သူ့ရန်သူတွေရဲ့ လက်ချက်မိသွားပြီပေါ့”

“နေပါဦး မောင်ရင် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဒီစကားကို ပြောလိုက်တာလဲ”

ဟာကြူလီက ရုတ်တရက် ပြန်မေးလိုက်သဖြင့် ‘မက်ကွင်း’ သည် အံ့ဩ သွားပုံရလေသည်။

ဤတွင် စုံထောက် ဟာကြူလီကပင် ဆက်ပြောလေသည်။

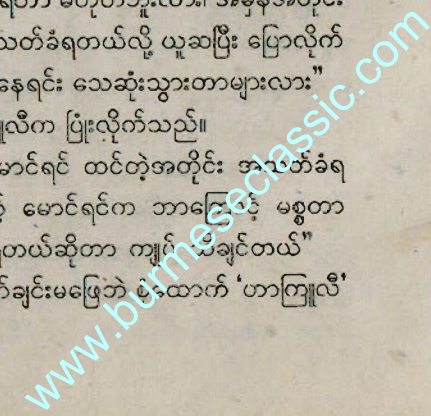
“မောင်ရင် ပြောလိုက်ပုံက မစ္စတာ ရက်ချက်ဟာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရ ဟယ်လို့ တစ်ထစ်ချယူဆပြီး ပြောသလိုဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့က မစ္စတာ ရက်ချက် သေပြီလို့သာ ပြောတယ် လူသတ်ခံရတယ်လို့ မပြောရသေးဘူး”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ အသတ်ခံရတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်က ဒီလူကြီး အသတ်ခံရတယ်လို့ ယူဆပြီး ပြောလိုက် မိတာပါပဲ၊ အခု သူက သူ့ဟာသူအိပ်နေရင်း သေဆုံးသွားတာများလား”

သည်တော့မှ စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရိုးရိုးသေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်ရင် ထင်တဲ့အတိုင်း အသတ်ခံရ တာပါ၊ ဓားနဲ့ထိုးခံရတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ရင်က ဘာကြောင့် မစ္စတာ ရက်ချက်အသတ်ခံရတယ်လို့ ယူဆရဟယ်ဆိုတာ ကျုပ်... မချင်တယ်”

ထိုမေးခွန်းကို ‘မက်ကွင်း’က ချက်ချင်းမဖြေဘဲ စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ အား ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“နေပါဦး၊ ကျွန်တော် သိချင်တာ အရင်မေးပါရစေ၊ လူကြီးမင်းက ဘယ်သူပါလဲ၊ ဘာတာဝန်နဲ့အခုကိစ္စမှာစစ်မေးရတာလဲ”

“ကျုပ်က ဒီအမြန်ရထားကုမ္ပဏီရဲ့ တာဝန်ပေးချက်အရ အခု စစ်ဆေးခြင်းဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်နာမည်က ‘ဟာကြူလီ’ ကျုပ်ဟာ စုံထောက် တစ်ဦး ဖြစ်တယ်”

ဟာကြူလီက ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်မှ ‘မက်ကွင်း’ ဆိုသူလည်း ငြိမ်ကျသွားသည်။

“မောင်ရင့်အနေနဲ့ ကျုပ်နာမည် စုံထောက် ဟာကြူလီ ဆိုတာ ကြားဖူး သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... သေသူ မစ္စတာရက်ချက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ မောင်ရင် သိသမျှ ပြောပြစေချင်တယ်၊ ဒါထက် မောင်ရင်က သူနဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း မတော်စပ်ဘူးနော်”

“ဆွေမျိုးမတော်ပါဘူးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးသာ ဖြစ်ပါတယ်”

“အဲဒီအလုပ်ကို မောင်ရင် ဝင်လုပ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပဲလဲ”

“တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ရှိပြီပြီ”

“ကောင်းပြီ မောင်ရင်သိသမျှ ပြောပြစမ်းပါ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်လောက်က ကျွန်တော်ဟာ ပါးရှားပြည် (အီရန်)မှာ ရှိနေတုန်း မစ္စတာ ရက်ချက်နဲ့ စပြီး တွေ့ဆုံခဲ့ပါတယ်”

“ဒါထက် မောင်ရင်က ပါးရှားပြည်မှာ ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်က နယူးယောက်မြို့ကနေပြီး ပါးရှားပြည်ကို ရေနံတွင်းသစ် ရှာဖွေရေးကိစ္စနဲ့ သွားခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်ရဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေက သိပ်မဟန်ဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တည်းခိုတဲ့ ဟိုတယ်မှာ မစ္စတာရက်ချက်ကလဲ တည်းခို နေပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးနဲ့ စကားများပြီး အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို သူ့ဆီမှာ ဝင်အလုပ်လုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းပါတယ်၊ ဖေးတဲ့ လစာငွေကလဲ ကောင်းလေတော့ ကျွန်တော်က သဘောတူပြီး လက်ခံလိုက်တာပါပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ အဲဒီနောက်ပိုင်းကော”

“ကျွန်တော်ဟာ မစ္စတာရက်ချက်နဲ့အတူ ခရီးလျှောက်သွားနေရပါတယ်၊ သူက ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးကို လှည့်လည်လေ့လာချင်နေပါတယ်။ နောက်တစ်ချက်က သူ့အနေနဲ့ နိုင်ငံခြားဘာသာ လုံးဝမတတ်တော့

ကျွန်တော့်ကို အားကိုးတဲ့သဘောပါ၊ အလုပ်လုပ်ရတာတော့ မဆိုးပါဘူး”

“ကောင်းပါပြီ မောင်ရင်ရဲ့ အလုပ်ရှင် မစ္စတာရက်ချက်အကြောင်း သိသမျှပြောစမ်းပါ”

စုံထောက်ဟာကြူလီက ဤသို့ ဆက်မေးလိုက်သောအခါ မက်ကွင်းသည် ရုတ်တရက် အဖြေရခက်သလိုဟန်မျိုး ဖြစ်သွားလေသည်။

“အဲဒါကတော့ ပြောရတာ မလွယ်ဘူးခင်ဗျာ”

“ဒါထက် မစ္စတာရက်ချက်ရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံက ဘာတဲ့လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံက ‘ဆင်မြူရယ်-အက်ဒွပ်-ရက်ချက်’ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒီလူက အမေရိကန် နိုင်ငံသားလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူ့ဇာတိက အမေရိကန်ပြည် ဘယ်နားဆီကတဲ့လဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မောင်ရင်သိသလောက်သာ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“မစ္စတာ ဟာကြူလီခင်ဗျား၊ မှန်တာပြောရရင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မစ္စတာရက်ချက်ရဲ့ နောက်ကြောင်းကို ဘာမှမသိပါဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ သူ့ရဲ့အတိတ်အကြောင်းတွေကို တစ်ခါမှပြောလေ့မရှိဘူးခင်ဗျာ”

“အဲဒါက ဘာကြောင့်လို့ ထင်သလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ပြောရရင် သူ့ရဲ့ အတိတ်မှာ ထုတ်ဖော်ပြောဖို့ ရှက်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတွေရှိနေတယ် ထင်တာပဲ၊ တချို့လူများဟာ နောက်ပိုင်းကြီးပွားချမ်းသာလာပေမယ့် တစ်ချိန်က နာမည်ပျက်ခဲ့ဖူးတာတို့ ဘာတို့ ရှိတတ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒါကို မောင်ရင်စိတ်ထဲ ကျေနပ်စရာကောင်းတယ်လို့ ထင်သလား”

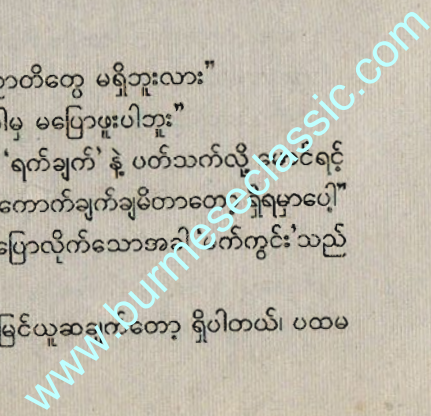
“မထင်ပါဘူး”

“မစ္စတာ ရက်ချက်မှာ ဆွေမျိုးညာတိတွေ မရှိဘူးလား”

“သူ့မှာ ဆွေမျိုးရှိတယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး”

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ... မစ္စတာ ‘ရက်ချက်’ နဲ့ ပတ်သက်လို့ မောင်ရင် အနေနဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက် သို့မဟုတ် ကောက်ချက်ချမိတာတော့ ရှိရမှာပေါ့” စုံထောက် ဟာကြူလီ က ဤသို့ပြောလိုက်သောအခါ မက်ကွင်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် ထင်မြင်ယူဆချက်တော့ ရှိပါတယ်၊ ပထမ

အချက်အနေနဲ့ 'ရက်ချက်' ဆိုတာ သူ့နာမည် အမှန် ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး၊ နာမည်ရင်း ရှိရမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သူဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အမေရိကန်ပြည်မှာဆက်မနေဝံ့လို့ ထွက်လာတာဖြစ်ရမယ်။ သူ ရှောင်ပြေးတဲ့ ဘေးရန်က စောစောက ပေါ်မလာပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ်များ အတွင်းက သူ ကြောက်နေတဲ့ရန်ဟာ ပြန်ပေါ်လာတယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်။

“ပြီးတော့ကော”

“မစ္စတာ 'ရက်ချက်' ဆီကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့စာတွေ ရောက်လာပါတယ်”

“အဲဒီစာတွေကို မောင်ရင်ကိုယ်တိုင် မြင်ရသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ရဲ့အလုပ်က အတွင်းရေးမှူး အနေနဲ့ မစ္စတာ 'ရက်ချက်'ရဲ့ စာတွေကို ဖွင့်ဖတ်ရပါတယ်။ ပထမဆုံး ခြိမ်းခြောက်တဲ့စာက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်က ရောက်လာပါတယ်”

“ဒီစာတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သလား”

“အားလုံးတော့ မဖျက်ဆီးရသေးဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဖိုင်ထဲမှာ စာနှစ်စောင် ရှိနေပါသေးတယ်။ အခု သွားယူပေးရမလား”

“ကောင်းသားပဲ သွားယူစမ်းပါ”

စုံထောက် 'ဟာကြူလီ'က ပြောလိုက်သဖြင့် 'မက်ကွင်း' သည် ထ ထွက်သွားသဖြင့် ချက်ချင်းလိုပင် ပြန်လာကာ စာရွက်နှစ်ရွက်ကို စုံထောက်ကြီးရှေ့တွင် ချပေးလေသည်။

ပထမစာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားလေသည်။

“မင်းက ငါတို့ကို တစ်ပတ်ရိုက် လှည့်စားပြီး ရှောင်ပြေး တာ လွတ်မယ်များ ထင်သလား။ မင်းကို ငါတို့ မရ ရအောင် လိုက်ပြီး သုတ်သင်မယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

စာ၏အောက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားခြင်း မရှိချေ။

စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' သည် ဒုတိယစာကို ကောက်ယူပြီး ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေသည်။

“ဟေ့ ရက်ချက်၊ မင်းကို ငါတို့ အဆုံးစီရင်ဖို့ အချိန် နီးကပ်လာပြီ။ မကြာတော့ဘူး လို့သာ မှတ်ပေတော့”

ထိုစာတွင်လည်း မည်သို့မှ လက်မှတ်ရေးထိုးထားချေ။ စုံထောက်

ဟာကြူလီသည် စာရွက်ကို ပြန်ချရင်း...

“စာရေးထားပုံက တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ မက်ကွင်းက နားမလည်ဟန်ဖြင့် ပြန်ကြည့် သဖြင့် ဟာကြူလီကပင် ဆက် ရှင်းပြလေသည်။

“မောင်ရင်က အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့မို့လို့ သတိပြုမိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီစာကို လူတစ်ယောက်ထဲက ရေးတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ အနည်းဆုံး လူနှစ်ယောက် လို့မဟုတ် နှစ်ယောက်ထက်မက လူတွေက တစ်ယောက်ကို စာတစ်လုံးစီ ရေးထားတာဖြစ်တယ်။ အဲဒါဘာကြောင့်လဲဆိုရင် လူ တယောက်ထဲက ရေးတဲ့စာ ဆိုရင် လက်ရေးကိုကြည့်ပြီး သဲလွန်စရာမှာဖိုးလို့ပဲ၊ အခုတော့ ဘယ်သူလက်ရေးမှန်း မသိအောင် စုပေါင်း ရေးထားတယ်။ ဒါထက် သေသူ မစ္စတာရက်ချက်က ကျုပ်ကို ချဉ်းကပ်ပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ မောင်ရင် သိသလား”

“ဟင်... လူကြီးမင်းကို အကူအညီတောင်းခဲ့တယ်လား”

မက်ကွင်းက အံ့အားသင့်စွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွယ်၊ မစ္စတာ ရက်ချက်ဟာ ဘေးအန္တရာယ်ရှိတာသိလို့ ကြောက်ပြီး ကျုပ်ဆီ လာ အကူအညီတောင်းခဲ့တယ်။ ဒါထက် မောင်ရင်ကို မေးရဦးမယ်၊ ပထမဆုံးခြိမ်းခြောက်တဲ့ စာကိုရတော့ မစ္စတာ ရက်ချက်က ဘယ်လိုနေသလဲ”

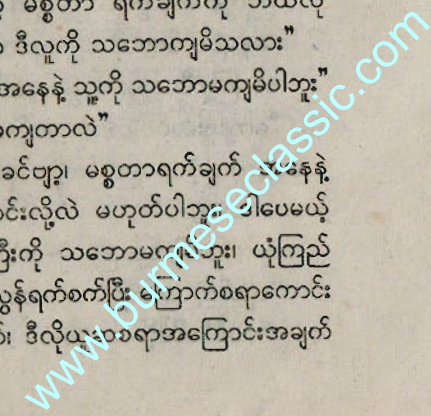
“အဲဒါ ပြောရခက်တယ် ခင်ဗျာ၊ သူက အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် ချောက်ချား ပုံမရဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက ဟန်ဆောင်နေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ” ဤတွင် စုံထောက် ဟာကြူလီက မက်ကွင်းဆိုသူ မမျှော်လင့်သည့် မေးခွန်းကို ရုတ်တရက် ကောက်မေးလိုက်သည်။

“မောင်ရင်ကို တစ်ခုမေးချင်တယ်၊ အမှန်အတိုင်းသာ ဖြေစမ်းပါ။ မောင်ရင်အနေနဲ့ အလုပ်ရှင် ဖြစ်တဲ့ မစ္စတာ ရက်ချက်ကို ဘယ်လို သဘောထားသလဲ၊ မောင်ရင်စိတ်ထဲက ဒီလူကို သဘောကျမိသလား”

“မှန်တာပြောရရင်... ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့ကို သဘောမကျမိပါဘူး”

“ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့ သဘောမကျတာလဲ”

အတိအကျပြောလိုတော့ မရဘူးခင်ဗျာ၊ မစ္စတာရက်ချက် အနေနဲ့ ကျွန်တော့်အပေါ်ဆက်ဆံရေး မကောင်းလို့လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အလိုလိုနေရင်း ဒီလူကြီးကို သဘောမကျပါဘူး၊ ယုံကြည် စိတ်ချချင်တဲ့စိတ်လဲ မရှိဘူး၊ သူဟာအလွန်ရက်စက်ပြီး ပြောက်စရာကောင်း ကဲ့ လူတစ်ယောက်လို့လဲ ယူဆမိတယ်၊ ဒီလိုယူဆရာအကြောင်းအချက်

အထောက်အထားရှိလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မောင်ရင်ကို နောက်ဆုံးမေးခွန်းတစ်ခုပဲ မေးပါတော့မယ်၊ မစ္စတာ ရက်ချက်ကို အသက်ရှင်လျက်နဲ့ မောင်ရင် နောက်ဆုံး ဘယ်အချိန်က တွေ့ခဲ့သလဲ”

“မနေ့ညက ဆယ်နာရီလောက် ရှိမယ်ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့ အိပ်ခန်းကို သွားပြီး ညွှန်ကြားချက် မှတ်စု စာရွက်တချို့ သွားယူစဉ်က တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“မှတ်စုဆိုတာက ဘာအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်တာလဲ”

“ပါးရှားပြည်တုန်းက သူ ဝယ်ခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းအိုးခွက် ပစ္စည်းတချို့နဲ့ ပတ်သက်ပါတယ်၊ ပစ္စည်းတွေက သူလိုချင်တဲ့ အတိုင်းမဟုတ်လို့ စာပြန်ရေးပြီး အကြောင်းကြားဖို့ ကိစ္စဖြစ်ပါတယ်”

“အဲဒါ မောင်ရင်အနေနဲ့ မစ္စတာ ရက်ချက်ကို အသက်ရှင်လျက်နဲ့ နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ခြင်းပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မစ္စတာ ရက်ချက်ဆီကို နောက်ဆုံး ခြိမ်းခြောက်တဲ့စာဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲဆိုတာကော သိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ‘ကွန်စတင်တီနိုပယ်လ်’ မြို့က ထွက်လာတဲ့နေ့ မနက်က ရောက်လာပါတယ်”

“တစ်ခုပဲ ထပ်မေးပါရစေ၊ မောင်ရင်ဟာ မစ္စတာရက်ချက်နဲ့ ဆက်ဆံရေး အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... မောင်ရင်ရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံနဲ့ အမေရိကန် ပြည်က နေရပ်လိပ်စာကို ပြောပြစမ်းပါ”

ဤတွင် မက်ကွင်းသည် သူ၏ နာမည်အပြည့်အစုံနှင့်တကွ နယူးယောက် မြို့မှ နေရပ်လိပ်စာကို ပြောပြလေသည်။

ဟာကြူလီလည်း စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးမှတ်ပြီးနောက်... .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရင်၊ နောက်တစ်ချက်က မစ္စတာ ရက်ချက် သေဆုံးသွားတဲ့ အကြောင်းကို အခုလောလောဆယ် တခြားလူတွေကို မပြောစေချင်သေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ သို့သော်လဲ မစ္စတာ ရက်ချက်ရဲ့ အခိုင်းအစေ ‘မာစတာမင်’ ဆိုတဲ့ လူကိုတော့ အသိပေးဖို့ လိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဒီလူက အခုတောင် သိနေနှင့်ပြီထင်တယ်၊ သူ သိနေရင် သူ့ကို တခြားသူတွေ လျှောက်မပြောဖို့ နှုတ်ပိတ်ပေးစမ်းပါ”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြောလိုက်ရာ မက်ကွင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ ဒီ ‘မာစတာမင်’ဆိုတဲ့လူက အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဆိုတော့ ဘာသိဘာသာနေတတ်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး သူက အမေရိကန်တွေကို ကထင်မကြီးဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မောင်ရင် သွားနိုင်ပါပြီ”

ဤတွင် မက်ကွင်း ဆိုသူလည်း ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ မစ္စတာ ဘုခ်သည် ဘေးမှ ထိုင်နားထောင်နေရာမှစုံထောက် ဟာကြူလီအား လှမ်း၍...

“ဒါထက် မိတ်ဆွေကြီး၊ ဒီ အမေရိကန်လူငယ် မက်ကွင်းပြောသွားတာ တွေက အမှန်လို့ ယုံကြည်ပါသလား”

ဟု မေးလေသည်။

“ကျုပ်အထင်တော့ ဒီလူငယ်ဟာ ရိုးသား ပြောင့်မတ်တယ်လို့ ယူဆမိတယ်၊ သူဟာ သူ့အလုပ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ သေသူ ရက်ချက်ကို သဘောမကျတာကို မထိန်ချန်ပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခဲ့တယ်၊ မစ္စတာ ရက်ချက်က ကျုပ်ကို ချဉ်းကပ်ပြီး အကူအညီတောင်းတာကို မက်ကွင်းကို ပြောပြဟန် မတူဘူး၊ ဒါကြောင့် မသိတာဖြစ်မှာပေါ့၊ မစ္စတာ ရက်ချက်က သူ့ရဲ့အတွင်းရေး ကိစ္စတွေကို လူတကာကို ထုတ်ပြောမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

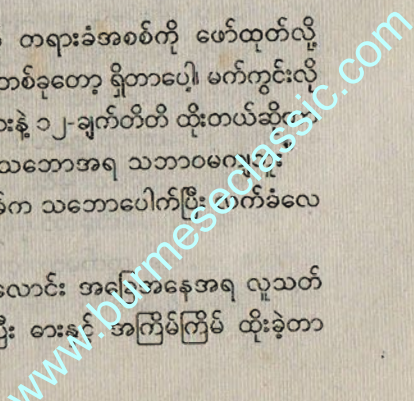
“ဒါဖြင့် မိတ်ဆွေကြီးက ဒီရထားပေါ်က ခရီးသည်တွေအနက် မက်ကွင်း ဆိုတဲ့လူတော့ လူသတ်မှုမှာ လုံးဝ သံသယကင်းပြီလို့ သတ်မှတ်လိုက်ပြီပေါ့”

မစ္စတာ ဘုခ်က ပြောလိုက်ရာ စုံထောက် ဟာကြူလီသည် သဘောမကျဟန်ဖြင့် ပြန်ကြည့်လေသည်။

“ဒီမယ်... ကျုပ်အနေနဲ့ တကယ့် တရားခံအစစ်ကို ဖော်ထုတ်လို့ မရမချင်း လူတိုင်းကို သံသယ ရှိတယ်ဗျာ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့၊ မက်ကွင်းလို တည်ငြိမ်ပြီး ကူညီရတဲ့လူက သေသူကိုခားနဲ့ ၁၂-ချက်တိတိ ထိုးတယ်ဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်၊ စိတ္တဗေဒသဘောအရ သဘာဝမကျဘူး”

ဟာကြူလီ၏စကားကို မစ္စတာ ဘုခ်က သဘောပေါက်ပြီး ဝက်ခဲလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခု သေသူရဲ့အလောင်း အရေအနွေအရ လူသတ်သမားဟာ အလွန်အကျွံ ဒေါသထွက်ပြီး ဓားနှင့် အကြိမ်ကြိမ် ထိုးခဲ့တာ

ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ တရားခံဟာ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်တဲ့ 'လက်တင်' လူမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်တို့ရဲ့ တွဲစောင့်အကြီးအကဲပြောသလို အမျိုးသမီး တစ်ယောက်လဲဖြစ်နိုင်တာပဲ”

(၇)

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် ဆရာဝန် ဒေါက်တာ 'ကွန်စတင်တိုင်' နှင့်အတူ သေသူ မစ္စတာ ရက်ချက် အိပ်ခန်းသို့သွားရာ တွဲစောင့်က သူ၏သော့ဖြင့် တံခါးကိုဖွင့်ပေးလေသည်။

နှစ်ယောက်သား အတွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် ဟာကြူလီက ဆရာဝန်အား မေးခွန်းတစ်ခုမေးလေသည်။

“ဒီအခန်းထဲ ဒေါက်တာ ဝင်ကြည့်ပြီးပြီဆိုလို့ မေးရဦးမယ်၊ အခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေ ပြောင်းရွှေ့တာတို့ လက်ရာခြေရာ ပြောင်းတာတို့ ရှိသေးသလား။”

“မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်က ဒါမျိုး အလွန် သတိထားပါတယ်၊ သေသူရဲ့ အလောင်းကို ကျုပ် စစ်ဆေးကြည့်တာတောင် မူလအနေအထားမပျက်စေဘဲ ကြည့်ခဲ့ပါတယ်”

ဆရာဝန်က ပြန်ပြောသည်ကို စုံထောက် ဟာကြူလီသည် ကျေနပ်သွား ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး အခန်းတစ်ခုလုံး လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက် သည်။

ပထမဆုံး သတိပြုမိသော အချက်ကား ရထားတွဲအတွင်း အလွန်အေး နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား ပြတင်းပေါက်ကို အဆုံးအထိ ဖွင့်တင်ထားသောကြောင့်ပင်တည်း။

စုံထောက် ဟာကြူလီက အအေးဒဏ်ကြောင့် ချမ်းနေသည်ကို ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်ကလည်း သတိပြုမိလေသည်။

“ကျွန်တော် စောစောက ဝင်ကြည့်တုန်းက ပြတင်းပေါက် ဖွင့်နေတာ မြင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မှုခင်းဖြစ်ပွားတဲ့နေရာမှာ ဘာမှ ခြေရာလက်ရာ မပျက်သင့်ဘူးလို့ ယူဆပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ပြန်မပိတ်ဘဲ ထားခဲ့တာပါ”

‘ဟာကြူလီ’ သည် ရထားတွဲ၏ ပြတင်းပေါက် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး သေချာစွာစစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။

ထို့နောက် သူ၏ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ပြောပြလေသည်။

“ခင်ဗျား ပြန်မပိတ်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်၊ တစ်ခု သေချာတာက ဒီပြတင်း ပေါက်က ဘယ်သူမှ ထွက်မသွားတာအမှန်ပဲ၊ ထွက်သွားတယ်ဆိုရင် မြေကြီး ပေါ်က မိုးပွင့်တွေရှိနေတော့ ခြေရာတွေ အတိုင်းသား ထင်ကျန်ရစ်မှာပေါ့၊

လူသတ်သမားရဲ့ မူလရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ပြတင်းပေါက်ကထွက်ပြေးဖို့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြင်ဘက်မှာ မိုးပွင့်တွေ အများကြီး ကနေလေတော့ သူ့ရည်ရွယ်ချက် မအောင်မြင်ဘဲ ဖြစ်သွား တယ်နဲ့တူတယ်”

ဤသို့ပြောပြီး စုံထောက် 'ဟာကြူလီ' သည် ပြတင်းပေါက် ဘောင်များ ကို သေချာစွာ ဂရုစိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့ပြင် သူ့အင်္ကျီ အိတ်တွင်းမှ သားရေ ငယ်တစ်ခု ထုတ်ယူကာ အဖြူရောင်အမှုန်အနည်းငယ်ကို ပြတင်းပေါက် ဘောင်တစ်လျှောက် ဖြူးလိုက်သည်။

ခေတ္တမျှ ကြည့်ပြီးနောက် သူ၏ အပြုအမူကိုရှင်းပြလေသည်။

“ပြတင်းပေါက်ဘောင်မှာ လက်ဗွေပုံစံဆိုလို့ လုံးဝမရှိဘဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် တစ်ယောက်ယောက်က လက်ဗွေပုံစံလုံးဝမရှိ အောင် သေသေချာချာ ပွတ်တိုက်သုတ်ပစ်လိုက်တဲ့ သဘောဖြစ်တယ်၊ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့က လက်ဗွေပုံစံတွေ့ရင်လဲ သေသူမစ္စတာရက်ချက် သို့မဟုတ် သူ့ရဲ့ တပည့်အခိုင်းအစေရဲ့ လက်ဗွေပုံစံတွေသာဖြစ်မှာသေချာ တယ်။”

“ကိုင်း... ပြတင်းပေါက်မှာ ဘာသဲလွန်စမှ မတွေ့ရဘဲ အတူတူ ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ကြပါစို့၊ ဒီထဲမှာ အေးလွန်းလှပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြတင်းပေါက်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်လေသည်။

ပြီးတော့မှ 'ဟာကြူလီ' သည် သေသူ 'ရက်ချက်' ၏ အလောင်းကို လှည့်ကြည့်လေသည်။

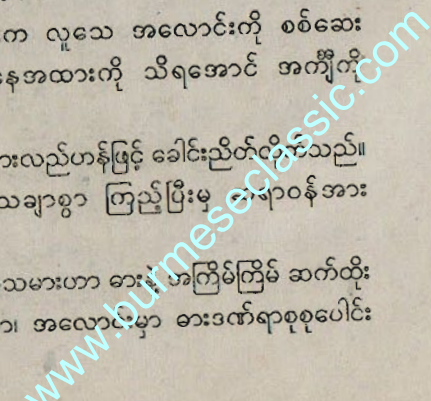
‘ရက်ချက်’ သေနေပုံမှာ ရထားတွဲ၏ အိပ်စင်ပေါ်တွင် ပက်လက် ဖြစ်နေပြီး သူ၏ ညဝတ်အင်္ကျီ (ပဂျာမာ) တစ်ခုလုံးမှာလည်း သွေးများစွန်း နေသည်။ ရင်း ညဝတ်အင်္ကျီမှ ကြယ်သီးများပြုတ်နေကာ အပေါ်သို့ လှန်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

“ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က...”

“ကျွန်တော်က စောစောပိုင်းက လူသေ အလောင်းကို စစ်ဆေး ကြည့်တော့ ဒဏ်ရာတွေရဲ့ အနေအထားကို သိရအောင် အင်္ကျီကို လှန်ကြည့်ရပါတယ်”

ဟု ရှင်းပြရာ 'ဟာကြူလီ' က နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ အလောင်းမှ ဒဏ်ရာများကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးမှ အရာဝန်အား ပြန်မေးလေသည်။

“အခုပုံအတိုင်းဆိုရင် လူသတ်သမားဟာ ဓား၊ အကြိမ်ကြိမ် ဆက်ထိုး ထားတဲ့ ပုံပဲဗျ၊ ဒါထက် ဒေါက်တာ၊ အလောင်းမှာ ဓားဒဏ်ရာစုစုပေါင်း

ဘယ်နှချက်လောက်ရှိပါသလဲ”

“ကျွန်တော် သတိပြုမိတာတော့ အားလုံး ၁၂-ချက် ရှိပါတယ်၊ အချို့ ဒဏ်ရာတွေကဆိုရင် ဘာမှမဖြစ်စလောက်ပဲ၊ ဓားနဲ့ထိုးတယ်ဆိုရုံသာရှိတယ်၊ ဘယ်လိုမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာနဲ့ချက်လောက်က တော့ သေစေလောက်အောင် ဓားထိုးချက်ပြင်းထန်ပါတယ်”

‘ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်’ က ပြောရင်းနှင့် ဓားဒဏ်ရာများကို ပြန်ကြည့်ရာမှတစ်စုံတစ်ခုကို နားမလည်သလိုဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်ကို စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ က ချက်ချင်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ဘာများလဲ ဒေါက်တာ၊ လူသေအလောင်းကို ကြည့်ပြီး တစ်ခုခု မကျေနပ် တာရှိနေပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာများမကျေနပ်စရာတွေ့တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါ”

‘ဟာကြူလီ’ က ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာလည်း ဝန်ခံရလေတော့သည်။

“မစ္စတာ ဟာကြူလီ ပြောသလို ဟုတ်နေပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲဆိုတာ သိပါရစေ ဒေါက်တာ”

“ဟောဒီ ဓားဒဏ်ရာနှစ်ခုကို မြင်တယ်မဟုတ်လား”

ဆရာဝန်က လက်ဖြင့်ညွှန်ပြရင်း ဆက်ပြောလေသည်။

“ဒီဒဏ်ရာနှစ်ခုက အတော်ကလေးပြင်းထန်တယ်၊ အတွင်းကို နက်ဝင် နေတာမို့ သွေးကြောတွေပြတ်ပြီး သွေးတွေဒလဟော ထွက်ရမယ့်ဒဏ်ရာမျိုး ဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သွေးလုံးဝ မထွက်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ ဒေါက်တာ”

“အဓိပ္ပာယ်က ဒီဒဏ်ရာနှစ်ခုချက်ကိုထိုးတဲ့အချိန်မှာ မစ္စတာ ‘ရက်ချက်’ ဟာ သေနေပြီးသားဖြစ်နေရမယ်၊ ခက်တာက ဒီလိုဆိုတော့လဲ အဓိပ္ပာယ် မရှိဖြစ်နေပြန်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒေါက်တာပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ဆိုရမယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုချီတာက လူသတ် သမားဟာ ပထမအကြိမ် ဓားနဲ့ထိုးလို့သေနေ ပြီးကာမှ မသေသေးဘူးမှတ်လို့ နောက်ထပ်တစ်ခါ ပြန်ထိုးတာမျိုးတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပဲလားဒေါက်တာ နောက်ကော ဘာများ ထူးဆန်းတာ တွေ့ပါ သေးလဲ”

“တစ်ခုတော့ တွေ့တယ်”

“ဘာလဲဆရာ”

“ဟောဒီ ညာဘက်ပခုံးကဒဏ်ရာကို ကြည့်စမ်းပါ၊ ဒီဒဏ်ရာက ညာဘက်လက်နဲ့ ထိုးမယ်ဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒဏ်ရာရဲ့

အနေအထားအရ ဝယ်ဘက်လက်နဲ့ ထိုးတာ ဖြစ်ရမယ်”

“လူသတ်သမားက ဘယ်သန်တဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆိုချင်ပါသလား ဒေါက်တာ”

“ဒီလိုလဲ တစ်ထစ်ချပြောလို့ မရဘူးခင်ဗျာ၊ ကျန်တဲ့ဒဏ်ရာတွေက ညာဘက်လက်နဲ့ထိုးတဲ့ဒဏ်ရာတွေ ဖြစ်နေပြန်တယ်”

“ဒါဖြင့် သတ်တဲ့လူက တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ နှစ်ယောက်လို့ ယူဆရမလို့ ဖြစ်နေပြီပေါ့”

ဤသို့ပြောရင်းနှင့် စုံထောက် ဟာကြူလီသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့်၊

“ဒါထက် ဒီအခန်းထဲက လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးက ပွင့်နေသလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ ပြောရခက်တယ်၊ တွဲစောင့်က မနက်တိုင်း အိပ်ခန်းတွေက မီးတွေ လိုက်ပိတ်လေ့ရှိပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဓာတ်မီးခလုတ်တွေကိုကြည့်ရင် သိရမှာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ဟာကြူလီသည် တွဲအတွင်းရှိ ဓာတ်မီးခလုတ်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရာ တွဲ၏မျက်နှာကြက်အဖိုးမှမီးလုံး၏ ခလုတ်က ပိတ်ထားပြီး အိပ်စင်၏ခေါင်းရင်းမှ မီးလုံးသည်လည်း ပိတ်ထားကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ဤတွင် ဟာကြူလီသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီးမှ ထင်မြင်ယူဆချက် တစ်ခုကို ပြောလေသည်။

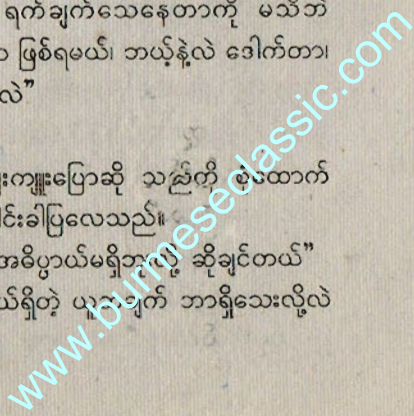
“ဒီတိုင်းဆိုတော့ ကျုပ်တို့က လူသတ်သမားနှစ်ယောက်လို့ ယူဆကြရ မလို့ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီလို ဖြစ်နိုင်တယ် ပထမ လူသတ်သမားက ဒီအိပ်ခန်း ထဲဝင်ပြီး မစ္စတာ ရက်ချက်ကို သတ်တယ်၊ ပြီးတော့ မီးခလုတ်ပိတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်၊ တော်တော်လေးကြာတော့ ဒုတိယလူသတ်သမားက မှောင်ထဲမှာပဲ ဝင်လာပြီး မစ္စတာ ရက်ချက်သေနေတာကို မသိဘဲ နောက်ထပ် ဓားနဲ့ နှစ်ချက် ထပ်ထိုးတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်နှဲ့လဲ ဒေါက်တာ၊ ဒီ အယူအဆကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“အလွန် သဘာဝကျပါတယ်”

ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က ချီးကျူးပြောဆို သည့်ကို စုံထောက် ဟာကြူလီက ကျေနပ်ဟန်မတူဘဲ ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ကျုပ်တော့ အဲဒီယူဆချက်ဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ဆိုချင်တယ်”

“ဒီလိုမှမယူဆရင် တခြားအဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ ယူဆချက် ဘာရှိသေးလို့လဲ စုံထောက်ကြီးရဲ့”

“အဲဒါကို ကျုပ်လဲ စဉ်းစားနေတာပါပဲ။ လူသတ်သမားဟာ တယောက် မဟုတ်ဘဲ နှစ်ယောက်ဖြစ်နေနိုင်တယ်လို့ ယူဆစရာ တခြား ဘာ အထောက်အထား ရှိသေးသလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒဏ်ရာတွေကို တစ်ခုစီ ကြည့်လိုက်တော့ တချို့ဒဏ်ရာက မားနဲ့ထိုးတယ်ဆိုရုံ “စတီ” သဘောမျိုး ထိုးထားတာ ဖြစ်သလောက် တချို့ဒဏ်ရာတွေက ခွန်အားကြီးကြီးနဲ့ တအားထိုးလိုက်တာသာဖြစ်ရတော့ ထိုးချက်ချင်းမတူပဲ ကွာခြားတာကိုက လူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒေါက်တာ အဲဒီ ခွန်အားကြီးကြီးနဲ့ ထိုးတဲ့ဒဏ်ရာတွေက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်လို့ ဆိုနိုင်ပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် ထိုးတာ ဖြစ်ရမယ်လို့ တစ်ထပ်ချ ပြောနိုင်ပါတယ်”

“သေချာရဲ့လား ဒေါက်တာ၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အင်မတန်မှ ခွန်အားဗလနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမ တယောက်က အလွန်အကျွံဒေါသထွက်ပြီး မားနဲ့ တအားထိုးတာမျိုးတော့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလို ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

ဆရာဝန်က ဤသို့ပြောလိုက်သောအခါ စုံထောက် ဟာကြူလီသည် အခြေအနေကို သဘောမကျဟန် သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို ညည်းတွား လေသည်။

“အခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ ယူဆစရာတွေက အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေပြီ။ လူသတ်သမားဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ခွန်အားကြီး မားတဲ့ အမျိုးသမီးလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်လက် သန်တဲ့ လူလဲ ဖြစ်နိုင် သလို ညာသန်တဲ့လူလဲ ဖြစ်ရမယ်။ အရေးကြီးဆုံးကတော့ လူသတ် သမားက ဝင်သတ်တဲ့ အချိန်မှာ သေသူ မစ္စတာရက်ချက်ဟာ ဘာလုပ် နေသလဲ၊ ဟစ်အော် အကူအညီ တောင်းသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရုန်းကန် ခုခံခြင်း မပြုဘူးလား၊ အဲဒီအချက်တွေကို ကျုပ်တို့ မသိရတာခက်တယ်”

ပြောရင်းနှုန်း စုံထောက် ဟာကြူလီသည် သေသူ မစ္စတာ ရက်ချက်၏ ခေါင်းဦးအောက်သို့ လက်ဖြင့် နှိုက်စမ်းလိုက်ရာ ပစ္စုပ္ပန်သေနတ် ပါလာ သည်။ တစ်ချိန်က မစ္စတာရက်ချက်ကိုယ်တိုင် ဟာကြူလီအား ပြခဲ့ဖူးသော သေနတ်ပင်ဖြစ်သည်။

ပစ္စုပ္ပန်သေနတ်ကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးနောက်၊

“ဒီသေနတ်ကလဲ ကျည်ဆန်အပြည့် ထိုးထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် အားလုံးက အိပ်ခန်းတွင်း နေရာအနှံ့အပြားသို့ လှည့်ပတ် ကြည့်ကြလေသည်။

မစ္စတာရက်ချက်၏ နေ့ဘက်ဝတ်သော အဝတ်အစားများက နံရံရှိ သံချိတ်ငယ်များတွင် ချိတ်ထားသည်။ ထိုင်ခုံရှေ့ရှိ စားပွဲငယ်ပေါ်တွင်ကား ဖန်ခွက်တစ်ခွက်တွင် ရေစိမ်ထားသော ‘သွားအတု’ တစ်ခု ရှိနေသည်။ ဘီလပ် ရည်တစ်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်အလွတ်တလုံးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင်ရေခွေး ဓာတ်ဘူးတစ်လုံး၊ ဆေးလိပ်ပြာခွက်တစ်ခုလည်း ရှိသည်။

ဆေးလိပ်ပြာခွက်တွင် ဆေးပြင်းလိပ်တိုတစ်ခုနှင့် စက္ကူမီးရှို့ထားသည့် ပြာများ တွေ့ရသည့်ပြင် ခြစ်ပြီးသား မီးခြစ်ဆန် နှစ်ချောင်းကိုပါ တွေ့ရ သည်။

ဒေါက်တာ ‘ကွန်စတင်တိုင်’ သည် ဖန်ခွက်အလွတ်ကို ကောက်ယူ၍ နမ်းကြည့်ပြီး ချက်ချင်းပင် သူ၏ယူဆချက်ကို ပြောလေသည်။

“သေသူက ဘာမှ ပြန်မခုခံနိုင်တဲ့ အကြောင်းတော့သိရပြီ”

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာ သေသူဟာ အသတ်မခံရခင် ဆေးခတ်ခံ ထားရလို့ များလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးနောက် ပြာခွက်ထဲမှ မီးခြစ်ဆန်နှစ်ချောင်းကို သတိထားပြီး ကောက်ယူလိုက်သည်။

“သဲလွန်စတစ်ခုခု တွေ့လို့များလား စုံထောက်ကြီး”

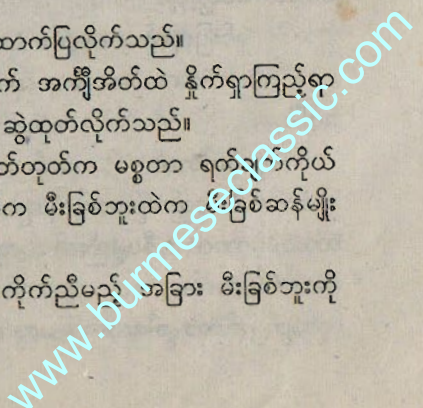
“ဆိုပါတော့ မီးခြစ်ဆန်နှစ်ချောင်းက တစ်ခုနဲ့တစ်ခုမတူဘူးဗျ”

“ဒီမီးခြစ်ဆန် တစ်ခုကတော့ အမြန်ရထားပေါ်မှာ ပေးတဲ့ မီးခြစ် မျိုးပဲခင်ဗျာ”

ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က ထောက်ပြလိုက်သည်။ ဟာကြူလီသည် သေသူ ရက်ချက် အင်္ကျီအိတ်ထဲ နှိုက်ရှာကြည့်ရာ သစ်သားမီးခြစ် တစ်ဘူးတွေ့ရသဖြင့် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီတိုင်းဆိုရင် မီးခြစ်ဆန်ခပ်တုတ်တုတ်က မစ္စတာ ရက်ချက်ကိုယ် တိုင် ခြစ်တာဖြစ်ရမယ်။ သူ့အိတ်ထဲက မီးခြစ်ဘူးထဲက မီးခြစ်ဆန်မျိုး ဖြစ်နေတယ်”

ကျန်မီးခြစ်ဆန်တစ်ချောင်းနှင့် ကိုက်ညီမညီ အခြား မီးခြစ်ဘူးကို ရှာဖွေကြည့်ရာ လုံးဝ မတွေ့ရချေ။

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် မကျေနပ်သေးဟန်ဖြင့် ရထားတွဲအတွင်း နေရာ အနံ့အပြားသို့ လိုက်ရှာကြည့်ပြန်လေသည်။

ခဏမျှကြာသောအခါ သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ တစ်ခုခုကို ကောက်ယူ လိုက်သည်။

ထိုအရာဝတ္ထုကား အမျိုးသမီး လက်ကိုင်ပဝါငယ် တစ်ထည်ဖြစ်ပြီး 'အိပ်ချ်' အင်္ဂလိပ် စာလုံးတစ်လုံးအမည် ထိုးထားလေသည်။

“ဟာ... အဲဒါ အမျိုးသမီး လက်ကိုင်ပဝါပဲဗျ။ တွဲစောင့်အကြီးအကဲ ပြောသလို လူသတ်တရားခံဟာ မိန်းမပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဆရာဝန်က မှတ်ချက် ချလိုက်သည်ကို စုံထောက် ဟာကြူလီက သဘော မတူချေ။

“လူသတ်သမား အမျိုးသမီးက ကျုပ်တို့ သဲလွန်စရာအောင် သူ့ရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကို တမင်သက်သက် ထားပစ်ခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျ။ လက်ကိုင်ပဝါမှာလဲ နာမည် အတိုကောက်ပါ ထိုးထားသေးတယ်၊ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားထဲကလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းချင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့” ဆရာဝန်က ထပ်မံ၍ ပြောပြန်သည်။

စုံထောက်ဟာကြူလီသည် ကြမ်းပြင်တွင် ထပ်မံရှာဖွေကြည့်ပြီး နောက် ထပ်ပစ္စည်းတခုကို ကောက်ယူလိုက်ပြန်သည်။

ပစ္စည်းက ဆေးတံသောက် သူများ ဆေးချေးခြစ်ထုတ် သည့် သံချွန်ကိရိယာဖြစ်လေသည်။

“ဒါက သေသူ မစ္စတာရက်ချက်ရဲ့ပစ္စည်းဖြစ်မှာပဲ” ဆရာဝန်ကပြောလျှင် စုံထောက် ဟာကြူလီက...

“မစ္စတာရက်ချက်ရဲ့အိတ်ထဲမှာ ဆေးတံလဲမရှိဘူး၊ ဆေးတံသောက် ဆေးလဲ မတွေ့ဘူး”

ဟု ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီဆေးတံဆေးချေး ထုတ်တဲ့ကိရိယာက သဲလွန်စ တခုဖြစ်နေပြီ ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားစရာက ဘာကြောင့် လူသတ် သမားက ဒီပစ္စည်းကိုထားပစ်ခဲ့ရသလဲ၊ ကျုပ်တို့ သဲလွန်စရာအောင် တမင် ထားပစ်ခဲ့တာလား၊ ဒီပစ္စည်းကို သဲလွန်စအဖြစ် ကြည့်မယ်ဆိုရင် တရားခံက ဆေးတံသောက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ယူဆရမယ် မဟုတ်လား၊ လူသတ်မှုဆိုတာ ဒါလောက် မလွယ်ဘူးဗျ။ ဪ... ဒါထက် လူသတ်

လက်နက်ဖြစ်တဲ့ ဓားမြှောင်ကကော ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

“အဲဒီ ဓားမြှောင်ကို လုံးဝမတွေ့ဘူးခင်ဗျ။ လူသတ်သမားက ပြန်ယူသွား တာဖြစ်ရမယ်”

ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က ပြန်ပြောလျှင် ဟာကြူလီသည် သူ့ကိုယ် သူ ပြန်ပြောသလိုနှင့်...

“ဘာကြောင့်များ ဓားကို ပြန်ယူသွားတာပါလိမ့်” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ဆရာဝန်သည် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရဟန်ဖြင့် သေသူ ရက်ချက်၏ ကုတ်အင်္ကျီအပေါ်အိတ်ထဲ လက်ဖြင့်နှိုက်၍ အိတ်ဆောင် နာရီတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။

“စောစောက ကျွန်တော်က အလောင်းကိုစစ်ကြည့်တုန်းက အင်္ကျီ ကြယ်သီးတွေဖြုတ်လှန်လိုက်ပေမယ့် ဟောဒါကို သတိမပြုမိဘူး”

ပြောရင်းနှင့် နာရီကို အားလုံးမြင်အောင်ပြလေသည်။

နာရီက ရွှေနာရီဖြစ်ပြီး တစ်နေရာတွင် မာကျောသောအရာဝတ္ထု တစ်ခုခုဖြင့် ထိခိုက်ထားသလို ပိန်ချိုင့်နေသည်။

နာရီ၏လက်တံများက ၁ နာရီ ၁၅ မိနစ်တွင် ရပ်တန့်နေလေသည်။

ရင်းအချက်ကို ဒေါက်တာကွန်စတင်တိုင်က ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် ထောက်ပြလေသည်။

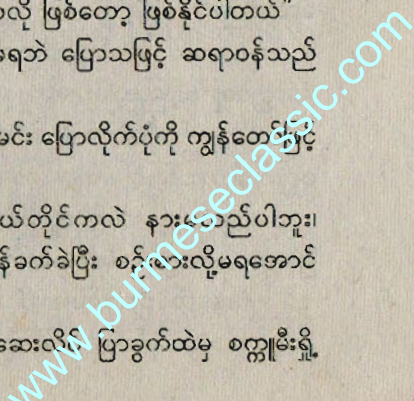
“ဒီ နာရီရပ်နေတဲ့အချိန်ကိုကြည့်ပြီး လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့အချိန်ကို သိနိုင်ပြီ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က အလောင်းကို စစ်ကြည့်တော့ ၁၂ နာရီနဲ့ နှစ်ချက်မှာ သေတာဖြစ်ရမယ်လို့ ခန့်မှန်းတာနဲ့လဲကိုက်ညီနေတယ်၊ ဒါကြောင့် မစ္စတာရက်ချက် အသတ်ခံရတာဟာ ည တစ်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ် အချိန် တိတိ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျား ပြောသလို ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်” စုံထောက်ဟာကြူလီက ကျေနပ်ပုံမရဘဲ ပြောသဖြင့် ဆရာဝန်သည် တုံ့အားသင့်မိလေသည်။

“မစ္စတာဟာကြူလီ ခင်ဗျား၊ လူကြီးမင်း ပြောလိုက်ပုံကို ကျွန်တော်တို့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်”

“မှန်တယ် ဒေါက်တာ၊ ကျုပ်တို့ယ်တိုင်ကလဲ နားမလည်ပါဘူး၊ ဒီလူသတ်မှုက လွယ်မယောင်နဲ့ အလွန်ခက်ခဲပြီး စဉ်းစားလို့မရအောင် ခက်နဲတယ် ဒေါက်တာ”

ဤသို့ ပြောပြီး ဟာကြူလီသည် ဆေးလိပ် ပြာခွက်ထဲမှ စက္ကမီးရွှံ့

ထားသော ပြာပုံကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်နေပြန်လေသည်။

“အခုလောလောဆယ် ကျုပ်က အမျိုးသမီးများဆောင်းတဲ့ ဦးထုပ် ထည့်တဲ့ စက္ကူသေတ္တာဘူးတစ်ခု လိုချင်တယ်”

သူ၏ တောင်းဆိုချက်က ထူးဆန်းနေသဖြင့် ဆရာဝန်က အံ့အားသင့် နေစဉ် ဟာကြူလီကိုယ်တိုင် အခန်းပြင်ဘက်သို့ထွက်၍ တွဲစောင့်တစ်ဦးအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

တွဲစောင့်လည်း အမြန်ပြေးလေရာ ဟာကြူလီက မေးခွန်း ထုတ်လေ သည်။

“ဟေ့ မောင်ရင် ဒီတွဲမှာ အမျိုးသမီး ခရီးသည် ဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ”

“ခြောက်ယောက် ရှိပါတယ်”

“သူတို့ဆီမှာ ဦးထုပ်ထည့်တဲ့ စက္ကူ သေတ္တာဘူးတွေ ပါကြသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အမျိုးသမီးတိုင်းမှာ ပါပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အဲဒီ ဦးထုပ် သေတ္တာတွေကို ခဏသွားယူပေးစမ်း ပါ။ ဪ... နေဦး၊ လောလောဆယ် ဟို ဆွဲခင်အမျိုးသမီးရဲ့ ဦးထုပ် သေတ္တာရယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုအမျိုးသမီး အိမ်ဖော်လိုတစ်ယောက်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ သူရဲ့ ဦးထုပ်သေတ္တာပါ ယူခဲ့ပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ သွားယူတဲ့ အခါကျတော့ မောင်ရင်က ယုတ္တိရှိအောင် အကြောင်း တစ်ခုခု ပြပြီး ယူခဲ့ရ လိမ့်မယ်”

“ဒါတော့ ခက်ခဲစရာ မရှိပါဘူး ခင်ဗျ၊ အဲဒီ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက လောလောဆယ် သူတို့အခန်းမှာ မရှိကြဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် မောင်ရင် ခပ်မြန်မြန်သာ သွားယူပေတော့”

ဤတွင် တွဲစောင့်လည်း ထွက်သွားပြီး ချက်ချင်းလိုပင် ပြန်ရောက်လာရာ သူ၏လက်တွင် အမျိုးသမီး ဦးထုပ်ထည့်သည့် သေတ္တာဘူးနှစ်ခုလည်း ပါလာ လေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် ရှေးဦးစွာ အိမ်ဖော် အမျိုးသမီး၏ သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ဘေးသို့ ဖယ်ထားလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဆွဲခင် အမျိုးသမီး၏ သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ရာ သူလိုချင်သော ပစ္စည်းတွေဟန်ဖြင့် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

စက္ကူသေတ္တာအတွင်းရှိ ဦးထုပ်များကို ဂရုစိုက်ပြီး ယူထုတ်ဖယ်ထား ပြီးနောက် အတွင်းမှ ခံထားသော သံဆန်ခါတစ်မျိုးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဦးထုပ်များကို နေရာတကျပြန်ထည့်ပြီး တွဲစောင့်အား ဦးထုပ်သေတ္တာ နှစ်လုံးကို ပြန်ယူသွားစေလေသည်။

ပြီးမှ ဟာကြူလီက ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်အား သူ၏ အာဘော်ကို ပြောပြလေသည်။

“ဒီလိုရှိပါတယ် ဒေါက်တာ၊ မှုခင်းတစ်ခု စုံထောက်ရာမှာ အလွယ်တကူ တွေ့ရတဲ့ သဲလွန်စကို အဟုတ်မှတ်ပြီး ချက်ချင်း ကောက်ချက်ချလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီရထားတွဲမှာဆိုရင် သဲလွန်စတွေ အလွယ်တကူတွေ့နေရတယ်၊ ဒါတွေက တကယ့်သဲလွန်စ အစစ်အမှန် ဟုတ်ကဲ့လား ဆိုတာ သံသယရှိစရာ ဖြစ်နေပါတယ်”

“စုံထောက်ကြီး ပြောတာ ကျွန်တော်တော့ သဘောမပေါက်မိဘူး ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ ကျုပ်က ဥပမာတစ်ခုပြောပါမယ်၊ ဒီမှာ အမျိုးသမီးကိုင်တဲ့ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ခုထည့် တွေ့ရတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို အမျိုးသမီး လူသတ်သမား ချသွားတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဝင်သတ်ပြီး အမျိုးသမီးလက်ကိုင်ပဝါ တမင်ချသွားတာကော မဖြစ်နိုင် ဘူးလား၊ နောက်တစ်နည်းက ယောက်ျားသုံးပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ ဆေးတံချေး ထုတ်တဲ့ ကိရိယာကလေးကို မိန်းမ လူသတ်သမားက ချသွားတာ ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ အခုဟာက တိုက်ဆိုင်မှုဆိုရအောင်လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါပြီ၊ ဒါထက် စုံထောက်ကြီးက ဦးထုပ်သေတ္တာ ယူခိုင်းတာ ဘာအတွက်ပါလဲ”

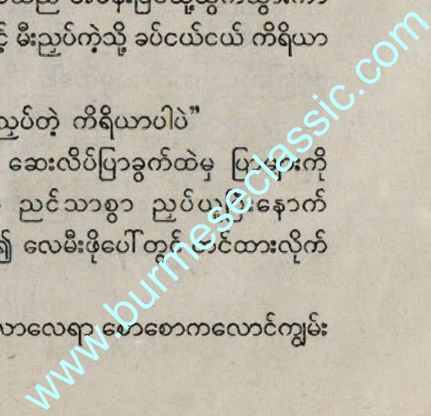
“အဲဒါလဲ ရှင်းပြ ပါမယ်လေ၊ မီးခြစ်ဆန် နှစ်ချောင်းရှိတဲ့အနက် ခပ်တုတ်တုတ်မီးခြစ်ဆန်ကို လူသတ်သမားက ခြစ်ခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်၊ သဲလွန်စအမှန်ဖြစ်တဲ့စာရွက်တစ်ရွက်ကို မီးရှို့တာလို့ ကျုပ် ယူဆတယ်၊ ကောင်းပြီ ဘာစာရွက်ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်တာလဲ၊ အဲဒါကို ကျုပ်က သိရအောင်လုပ်မယ်”

ဤသို့ပြောပြီး စုံထောက်ဟာကြူလီသည် အခန်းပြင်သို့ထွက်သွားကာ ခဏမျှအကြာတွင် လေမီးဖိုင်တစ်ခုနှင့် မီးညှပ်ကဲ့သို့ ခပ်ငယ်ငယ် ကိရိယာ တစ်ခုကိုပါ ယူလာလေသည်။

“ဒါလေးက ကျုပ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးညှပ်တဲ့ ကိရိယာပါပဲ”

ပြောရင်းနှင့် ‘ဟာကြူလီ’ သည် ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲမှ ပြာများကို ညှပ်ငယ်ဖြင့် အထူး သတိထားကာ ညင်သာစွာ ညှပ်ယူခဲ့ရာ ဦးထုပ်သေတ္တာထဲမှ သံဆန်ခါပေါ်တင်၍ လေမီးဖိုင်ပေါ်တွင် ညင်ထားလိုက် သည်။

ခဏမျှအကြာတွင် မီးအပူရှိန်ပြင်းလာလေရာ ဖောစောကလောင်ကျွမ်း

နေခဲ့သော ပြာပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ် စာလုံးများ ရေးရေးပေါ်လာလေသည်။ သို့သော် စာလုံးများမှာ မထင်ရှားဘဲ အောက်ပါစာလုံးများကိုသာ ဖတ်၍ ရလေသည်။

“... ဒေဝီ ‘အမ်စထရောင်း’ဆိုတဲ့ ကလေးကို သတိရရဲ့ မဟုတ်လား”

ဤတွင် စုံထောက်ဟာကြူလီသည် ကျေနပ်သဘောကျသွားသလို ပြုံးလိုက်သည်။ “သိပြီဗျို့၊ သေသူ မစွတာ ရက်ချက်ရဲ့ နာမည်ရင်းကိုလဲ ကျုပ် သိပြီ၊ ပြီးတော့ သူ့ဘာကြောင့် အမေရိကန် နိုင်ငံက ထွက်လာရတယ် ဆိုတာလဲ ကျုပ်သိတယ်”

‘ဟာကြူလီ’က ပြောလိုက်ရာ ဆရာဝန်က အံ့အားသင့်သွားလျက်...

“ဟုတ်လား သူ့နာမည်ရင်းက ဘာတဲ့လဲ”

“ကက်ဆက်တီလို့ ခေါ်တယ်”

“ကက်ဆက်တီတဲ့လား၊ ဒီနာမည်ကို ကျွန်တော်လဲ ကြားဖူး သလိုပဲ ခင်ဗျ၊ အမေရိကန်ပြည်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ အမှုတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်တယ် ထင်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါသလား”

ဆရာဝန်က ဤသို့ပြောရာ စုံထောက် “ဟာကြူလီ”က ခေါင်းညိတ် ပြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အမေရိကန်ပြည်က မှုခင်းတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်တယ်”

ထိုမျှသာပြောပြီး ‘ဟာကြူလီ’သည် အမှုအကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် မပြောဘဲ...

“လောလောဆယ် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဒီအခန်းထဲမှာ ပိုသေချာအောင် ထပ်ပြီးရှာဖွေကြည့်ကြဦးစို့”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုနောက် သူ့ကိုယ်တိုင် သေသူ၏ အင်္ကျီအိတ်များကို ထပ်မံ၍ နှိုက်ပြီး ရှာဖွေကြည့်ရာ ဘာမှမတွေ့ရချေ။

တစ်ဖန်သေသူ၏အခန်းနှင့် ကပ်လျက်အခန်းသို့ ကူးသည့်တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်ရာ တစ်ဖက်မှတံခါးကိုပိတ်ထားသဖြင့် ဖွင့်၍မရချေ။

ဤတွင် ဆရာဝန် ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တာ တစ်ခုရှိနေတယ် ခင်ဗျ၊ လူသတ်

သမားဟာ ပြတင်းပေါက်ကလဲမထွက်ဘူး၊ တစ်ဖက်ခန်းကို ကူးပြေးဖို့ ကလဲ ဟိုဘက်ကတံခါးကို ဂျက်ထိုးပိတ်ထားလေတော့ ဒီလူသတ်သမားဟာ ဒီအခန်းကဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်နိုင်မှာလဲ”

“အဲဒါ မျက်လှည့်ပြပွဲတွေမှာ ဝိရိတစ်ခုထဲ လူတစ်ယောက်ကို ချည်တုပ် ထည့်ထားပြီးတော့မှ ပျောက်သွားတာမျိုးသဘောပဲ”

“ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ လူသတ်သမားက ကျုပ်တို့ကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ လှည့်စား ခဲ့တာဖြစ်ရမယ်၊ ပြတင်းပေါက်ကမထွက်ရင် တခြားထွက်ပေါက်လဲ လုံးဝ မရှိသယောင် ဖန်တီးထားခဲ့တယ်၊ အဲဒါကို ကျုပ်တို့က ရအောင် အဖြေ ရှာရလိမ့်မယ်”

ဤသို့ပြောပြီး စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ သည် တစ်ဖက်ခန်းသို့ကူးသည့် တံခါးမှ မင်းတုပ်ကိုသေချာစွာ ပိတ်လိုက်သည်။

“တော်တော်ကြာ ဘိုဘက်ခန်းက အမေရိကန် အမျိုးသမီး မစွက် ဟားဘတ်က ဝင်လာရှုပ်နေဦးမယ်၊ ကိုင်း... ဒီမှာတော့ လုပ်စရာ မရှိတော့ ဘူး၊ မစွတာဘုခံ ဆီကိုပြန်သွားကြစို့ရဲ့”

(၈)

စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ နှင့် ဆရာဝန်ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်တို့ ပြန်သွားကြသောအခါ မစွတာဘုခံသည် ကြက်ဥကြော်စားနေရာမှ ဆီး၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

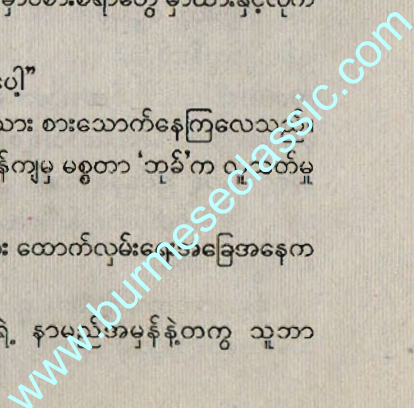
“လာကြဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီစားသောက်ခန်း မြန်မြန်အားသွားအောင် ဆိုပြီး ခရီးသည်တွေ နေ့လယ်စာ ခပ်သုတ်သုတ်ပဲ ကျွေးခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဒီအတောအတွင်း ခင်ဗျားတို့အတွက်ပါ ဒီမှာပဲစားစရာတွေ မှာထားနှင့်လိုက် တယ်”

“အဲဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့”

ဟာကြူလီက ပြောပြီး သုံးယောက်သား စားသောက်နေကြလေသော်လည်း ကော်ဖီတစ်ခွက်စီ သောက်နေကြချိန်ကျမှ မစွတာ ‘ဘုခံ’က လူသတ်မှု အကြောင်း စကားစပ်မေးလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ စုံထောက်ကြီးရဲ့၊ ခင်ဗျား ထောက်လှမ်းရေးအခြေအနေက တိုးတက်မှုရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်... အခုဆိုရင် သေသူရဲ့ နာမည်အမှန်နဲ့တကွ သူ့ဘာ

ကြောင့် အမေရိကန်က ထွက်လာရတယ်ဆိုတာ သိရပြီ”

“ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်သူများလဲဗျ”

မစ္စတာ ဘုခ်က ပြန်မေးသဖြင့် စုံထောက် ဟာကြူလီက အတိတ်က မှုခင်းတစ်ခုအကြောင်းကို ပြန်ဖော်ပြောလေသည်။

“အမေရိကန်မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ပြန်ပေးမှုတစ်ခု ခင်ဗျားမှတ်မိသလား၊ မစ္စတာအမ်စထရောင်း ဆိုသူရဲ့ သမီးကလေး ဒေစီကို ပြန်ပေးဆွဲပြီးမှ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်တဲ့အမှုလေ၊ အဲဒီအမှုမှာ ကလေးကိုသတ် ပစ်ခဲ့တဲ့ ကက်ဆက်တီဆိုတဲ့ တရားခံဟာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ အခုသေသူ မစ္စတာရက်ချက်ပဲ”

“ဟာ . . . ဟုတ်လား၊ ကျုပ် အခု မှတ်မိပြီ၊ အင်မတန် ရက်စက်တဲ့ အမှုပဲဗျ၊ အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေကိုသာ ကျုပ်ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတာပါ”

“ခင်ဗျား မှတ်မိအောင် ကျုပ် ပြန်ပြောပြပါမယ်၊ မစ္စတာ အမ်စထရောင်း ဆိုတာက အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်တယ်၊ ဗြိတိသျှစစ်တပ်က ဗိုလ်မှူးကြီး အဆင့်ဖြစ်ခဲ့ပြီး သူ့ရဲကောင်း ဘွဲ့တံဆိပ်ကိုလဲ ရရှိခဲ့တယ်၊ သူ့ရဲ့မိခင်ကတော့ အမေရိကန်သူ ဖြစ်တယ်၊ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး ဗင်ဒါဟိတ်ရဲ့သမီးပဲ၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်းစထရောင်းဟာ တစ်ချိန်က အလွန် နာမည်ကြီးတဲ့ အမေရိကန် ပြဇာတ်မင်းသမီး လင်ဒါ-အာဒင်ရဲ့ သမီးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်၊ သူတို့မှာ ဒေစီဆိုတဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက် ထွန်းကားပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ကလေးကို အလွန်ပဲ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ကြတယ်၊ ကံဆိုးချင်တော့ အဲဒီကလေး သုံးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ ပြန်ပေးဆွဲခဲ့ရတယ်၊ လူဆိုးတွေက ကလေးကို ငွေဒေါ်လာနှစ်သိန်းနဲ့ ရွေးရမယ်လို့ တောင်းဆိုခဲ့ကြတယ်၊ ဒေါ်လာနှစ်သိန်းဆိုတာက ဟိုအချိန်က အလွန်များတဲ့ ငွေဖြစ်တယ်၊ မိဘများခမျာ သူတို့ချစ်တဲ့ သမီးကလေး ပြန်ရချင်လွန်းလို့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဒေါ်လာနှစ်သိန်းကို ရှာကြပေးပြီးတော့မှ ကလေးကို သတ်ပစ်ထားတာ တွေ့ရတယ်၊ ဖြစ်ရပုံက အဲဒီအချိန်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်စထရောင်းရဲ့ဇနီးခမျာ ဒုတိယ ကလေးမွေးဖွဲ့ ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာနဲ့ ဖြစ်နေရှာတယ်၊ သမီးကလေးဒေစီ အသတ်ခံရတာ သိပြီး တဲ့နောက် စိတ်ထိခိုက်လွန်းပြီး လမစေ့ဘဲ မွေးဖွားရာက ကလေးရာ မိခင်ပါ သေသွားရှာတယ်”

စုံထောက်ဟာကြူလီက ရှင်းပြလိုက်မှ မစ္စတာ ဘုခ်လည်း ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားမိသည်။

“ဟုတ်ပြီဗျို့ . . . ကျုပ်လဲ မှတ်မိပြီ၊ အင်မတန်မှ ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ အမှုတစ်ခုပဲ၊ ဒါထက် အဲဒီတုန်းက နောက်တစ်ယောက်လဲ သေခဲ့ရသေးတယ် မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြင်သစ်လား၊ ဆွစ်ဇာလန်လူမျိုးလားမသိဘူး၊ ကလေးထိန်း အမျိုးသမီးတစ်ဦးပါပဲ၊ ရဲက ပြန်ပေးဆွဲမှုမှာ ဒီကလေးထိန်းက တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပတ်သက်တယ်ဆိုပြီး စစ်လားဆေးလား လုပ်ရာက မိန်းကလေးခမျာ စိတ်ညစ်လွန်ပြီး တိုက်အပေါ်ထပ်က ခုန်ချသတ်သေ သွားတယ်၊ နောက်မှ ရဲက စုံစမ်းသိရတာက ဒီမိန်းကလေးမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူးတဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ဒီအမှုအကြောင်း ပြန် စဉ်းစားမိတာတောင် စိတ်မကောင်းစရာချည်းပဲ”

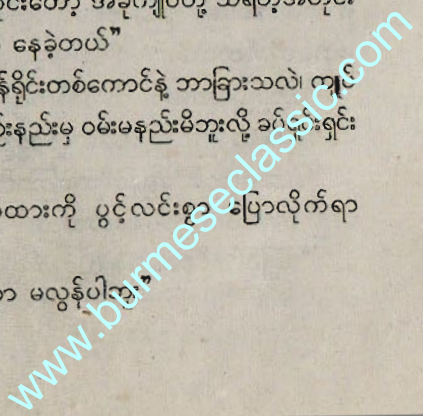
စုံထောက်ဟာကြူလီသည် အမှုအကြောင်းကို ဆက်ပြောပြန်သည်။

“နောက် ခြောက်လလောက်ကြာတော့ ပြန်ပေးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ကက်ဆက်တီဆိုတဲ့လူကို ရဲက ဖမ်းမိခဲ့တယ်၊ ဒီဂိုဏ်းဟာ အရင်ကလဲ လူတွေပြန်ပေးဆွဲပြီး ငွေအဆမတန် တောင်းလေ့ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ကို ရဲက လိုက်ဖမ်းဖို့ သဲလွန်စရမှာစိုးတဲ့အတွက် ပြန်ပေးဆွဲထားသူကိုပါ သတ်ပစ်လေ့ရှိတယ်၊ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် တရားခံ ကက်ဆက်တီကို ဖမ်းမိခဲ့ ပေမယ့် ဒီလူမှာ ငွေကြေး အမြောက်အမြားရှိလေတော့ တရားရုံးမှာ ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး ဘယ်လို ကြံတယ်တော့ မသိဘူး၊ သက်သေအထောက်အထား မခိုင်လုံဘူး ဆိုပြီး တရားရုံးက သူ့ကို တရားသေ လွှတ်လိုက်တယ်၊ အများ ပြည်သူကတော့ မကျေနပ်လွန်းလို့ ဝိုင်းဆူကြ ပူကြ လုပ်တဲ့အပြင် ဒီလူကို လူထုကိုယ်တိုင်က သတ်ပစ်မယ်လို့ ကြိမ်းဝါးနေခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ကက်ဆက်တီဟာ နာမည်ပြောင်းပြီး ရက်ချက်ဆိုတဲ့နာမည်သစ်နဲ့အမေ ရိကန်က ထွက်လာခဲ့တယ်၊ နောက်ပိုင်းတော့ အခုကျုပ်တို့ သိရတဲ့အတိုင်း ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တစ်ယောက်လို နေခဲ့တယ်”

“ဒီတိုင်းဆိုရင် ဒီလူဟာ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတစ်ကောင်နဲ့ ဘာခြားသလဲ၊ ကျုပ် တော့ အခု သူ့အသတ်ခံရတာကို နည်းနည်းမှ ဝမ်းမနည်းမိဘူးလို့ ခပ်မှူးရှင်း ပဲ ပြောချင်တယ်”

မစ္စတာဘုခ်က သူ၏သဘောထားကို ပွင့်လင်းစွာ ခံပြောလိုက်ရာ စုံထောက် ဟာကြူလီကလည်း . . .

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာ မလွန်ပါဘူး၊ ဟု ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

ဤတွင် မစ္စတာဘုခဲက ညည်းတွားသလိုနှင့် . . .

ဒါပေမယ့်ဗျာ၊ ဒီလူကြီးကို သတ်ချင်လဲ သတ်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ အမြန်ရထားပေါ်မှာမှ လာသတ်ရတာလဲ၊ တခြားမှာ နေရာမရှိတာ ကျနေတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်ဟာကြူလီက သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။ မစ္စတာဘုခဲသည် မီးရထား ကုမ္ပဏီ၏ဒါရိုက်တာလူကြီးဖြစ်၍ မိမိတို့ရထားပေါ်တွင် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားခြင်းကို လိုလားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် စကားကို တစ်မျိုးလှည့်ပြောင်းပြောလေသည်။

“အခု ကျုပ်တို့စဉ်းစားစရာက ရက်ချက် အမည်ခံ ကက်ဆက်ဘီ အသတ်ခံရတာဟာ သူ့ရဲ့ ပြန်ပေးရိုက်သားထဲက မကျေနပ်လို့ သူ့ကို လိုက်သတ်တာပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာ ကလဲ့စားချေခြင်းပဲလား ဆိုတာ စဉ်းစားစရာပဲ”

ပြောရင်းနှင့် ဟာကြူလီက မီးရှို့ထားသော စာရွက်၏ ပြာထဲမှ ‘ဒေစီ-အမ်စထရောင်း’ အမည်ပေါ်လာပုံကိုပြောပြလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် ယူဆတဲ့အတိုင်းသာ မှန်ရင်တော့ အဲဒီစာရွက်ကို မီးရှို့ခဲ့သူဟာ လူသတ်သမားပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စာရွက်ထဲမှာ သဲလွန်စ ဖြစ်တဲ့ ကလေးရဲ့ နာမည် ပါနေတဲ့အတွက်ပဲ”

ဟာကြူလီက သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသောအခါ မစ္စတာဘုခဲက . . .

“ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်စထရောင်းရဲ့ မိသားစုထဲက အသက်ရှင်နေသူများ ရှိသလား”

ဟု ပြန်မေးလေသည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲ မသိဘူးဗျ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အသတ်ခံရတဲ့ ကလေးအမေမှာ ညီမတစ်ယောက်တော့ ရှိသလို ကျုပ် သတင်းစာထဲ ဖတ်မိလိုက်တယ်”

ဟာကြူလီကပင် ဆက်လက်၍ သူနှင့် ဒေါက်တာကွန်စတင်တိုင်တို့ သေသူ၏ အခန်းထဲ၌ ထပ်မံ ရှာဖွေကြည့်ခဲ့ပုံများကိုပါ ပြောပြလိုက်သည်။

အိတ်ဆောင် ရွှေနာရီအကြောင်း ပြောလိုက်သောအခါ မစ္စတာဘုခဲ သည် အားတက်လာပုံရလေသည်။

“ဒါဖြင့် အဲဒီနာရီအရ လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့အချိန် . . . အတိအကျသိရပြီပေါ့ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆိုပါတော့”

“ဒါထက်နေပါဦး၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မစ္စတာရက်ချက်နဲ့တွဲစောင့် အပြန်အလှန် စကားပြောနေတာကို တစ်နာရီ မထိုးမီ မိနစ် ၂၀ က ကြားမိခဲ့ တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မစ္စတာရက်ချက်ဟာ အဲဒီအချိန်အထိ အသက်ရှင်နေ သေးတယ် ဆိုတာ သေချာတာပေါ့”

ထိုစကားကို ဟာကြူလီက ချက်ချင်း ပြန်မဖြေဘဲ စဉ်းစားနေစဉ် စားသောက်တွဲမှ အမှုထမ်းတဦး လာပြီး စားသောက်ခန်း၌ လူမရှိတော့ဘဲ လုံးဝ အားနေပြီဖြစ်ကြောင်း လာပြောလေသည်။

“ကိုင်း . . . ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ အားလုံး စားသောက်ခန်းကို ပြန်သွားကြပါစို့ ဟိုကျမှ ဆက် စဉ်းစားကြတာပေါ့”

မစ္စတာဘုခဲက ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

အပိုင်း (၂)

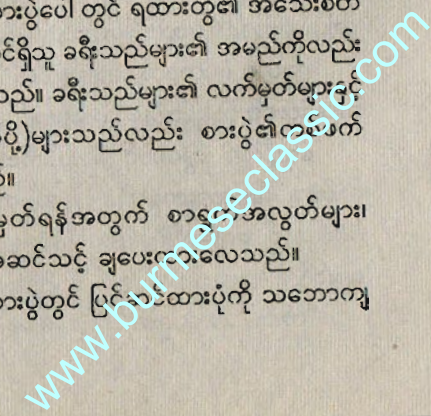
(၁)

စားသောက်တွဲသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ စုံထောက် ဟာကြူလီနှင့် မစ္စတာဘုခဲတို့က စားပွဲတစ်လုံး၏ တစ်ဘက်တွင် နှစ်ယောက်ယှဉ်ထိုင်ကြပြီး ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က အနီးရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဟာကြူလီ၏ ရှေ့တည့်တည့် စားပွဲပေါ်တွင် ရထားတွဲ၏ အသေးစိတ် ပုံစံတစ်ခုရှိနေရာ အခန်းအသီးအသီးတွင်ရှိသူ ခရီးသည်များ၏ အမည်ကိုလည်း အခန်းနှင့်ယှဉ်လျက် ရေးသားထားသည်။ ခရီးသည်များ၏ လက်မှတ်များနှင့် တကွ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် (ပတ်စ်ပို့)များသည်လည်း စားပွဲ၏ကွယ်က အစွန်တွင် အထပ်လိုက် ရှိနေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီ ရေးမှတ်ရန်အတွက် စာရွက်အလွတ်များ၊ ကလောင်တံနှင့် ခဲတံများလည်း အဆင်သင့် ချပေးထားလေသည်။

ဟာကြူလီသည် သူ၏ရှေ့ရှိ စားပွဲတွင် ပြင်သစ်ထားပုံကို သဘောကျ

သွားဟန်တူသည်။

“အခုအတိုင်းဆိုရင် အားလုံး ပြည့်စုံနေပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ရုံးခန်း ၈ ဖွင့်ရုံပဲရှိတော့တယ်၊ ကျုပ်သဘောကတော့ တွဲစောင့်လုပ်တဲ့လူရဲ့ စစ်ချက်ကို ပထမဆုံး ယူလိုက်ချင်တယ်။ မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာဘုခ် အနေနဲ့ ဒီတွဲစောင့်အကြောင်း သိသင့်သလောက် သိနေမှာပေါ့၊ ဒီလူက ယုံကြည် စိတ်ချရသလား၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကတော့ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ် နေနဲ့ ကောင်းကောင်းသိပါတယ် မစ္စတာဟာကြူလီ ခင်ဗျား၊ တွဲစောင့် မိချယ်လ်ဟာ ကျုပ်တို့မီးရထားကုမ္ပဏီမှာ အမှုထမ်းခဲ့တာ ၁၅-မိနစ် ရှိပြီ၊ သူဟာ ပြင်သစ်လူမျိုး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဇာတိနေရပ် ကတော့ ပြင်သစ်ပြည် “ကယ်လေ”မြို့ကပါ။ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိအောင် အလွန် ရိုးသားဖြောင့်မတ်တယ်၊ ယုံကြည်စိတ်ချ ရတယ်”

မစ္စတာ ဘုခ်က ဤသို့ပြောလိုက်သည်ကို ဟာကြူလီသည် သဘောကျ သွားဟန်တူသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်ကောင်းပါတယ်၊ ကိုင်း... အဲဒီတွဲစောင့် မိချယ်လ်ကို ကျုပ် တို့ခေါ်ပြီး ထွက်ချက်ယူကြရအောင်”

ချက်ချင်းလိုပင် မိချယ်လ်ဆိုသူသည် ရောက်လာလေသည်။

စောစောကလောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း မရှိတော့သော်လည်း စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် သိမ်ငယ်သလို ဖြစ်နေသေးပုံရလေသည်။

သူသည် စုံထောက် ဟာကြူလီနှင့် မစ္စတာ ဘုခ်တို့အား တစ်လှည့်စီ ကြည့်ပြီး မရဲတရဲဖြင့် စကားပြောလေသည်။

“အခုကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပေါ့လျော့မှုကြောင့်ဖြစ်ရတယ်လို့ လူကြီး မင်းတို့က အပြစ်တင်ကြမှာ စိုးရိမ်မိပါတယ်၊ အဖြစ်ကတော့ အင်မတန်မှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါတယ်၊ အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အပြစ်ကြောင့်လို့ လူကြီးမင်းတို့ မယူဆဖို့ မျှော်လင့်မိပါတယ် ခင်ဗျား”

ဤတွင် စုံထောက် ဟာကြူလီက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းမဖြစ်ရန် နှစ်သိမ့် အားပေးစကားပြောပြီးမှ သူ မေးချင်သော မေးခွန်းများကို မေးလေသည်။

ရေးဦးစွာ တွဲစောင့် မိချယ်လ်၏ နာမည်အပြည့်အစုံ၊ ဇာတိနေရပ် လိပ်စာ၊ မီးရထားကုမ္ပဏီတွင် အမှုထမ်းခဲ့သည့် လုပ်သက် စသည်တို့ကို မေးမြန်း၍ ရေးမှတ်ပြီးနောက် အမှုနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်သည့် အချက် များကို မေးလေသည်။

“ကိုင်း... အခုက စပြီး မနေ့ညကအဖြစ်အပျက်တွေအကြောင်း

ပြန်ကောက်ကြဦးစို့၊ သေသူ မစ္စတာရက်ချက်ဟာ ဘယ်အချိန်လောက်မှာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သလဲ”

“ညစာစားပြီး မကြာခင်ဘဲ အိပ်ရာဝင်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်တို့ မီးရထားဟာ ဘဲလ်ဂရိတ်မြို့ကတောင် မထွက်သေးပါဘူး၊ မစ္စတာ ရက်ချက်ဟာ ဟိုတစ်နေ့ ညကလဲ စောစောပဲ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါတယ်၊ ညစာစားနေချိန်မှာ သူ့အိပ်ရာကို အဆင်သင့်ပြင်ထားဖို့လဲ ကျွန်တော်တို့ ခိုင်းပါတယ်”

“အဲဒီနောက်ပိုင်း သူ့ရဲ့အခန်းထဲကို ဘယ်သူဝင်သေးသလဲ”

“သူ့ရဲ့ အခိုင်းအစေ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးရယ်၊ သူ့အတွင်းရေးမှူးအမေရိကန် လူငယ်ရယ် ဝင်တာ တွေ့မိပါတယ်”

“တခြားလူစိမ်းတော့ မဝင်ဘူးဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တခြား ဘယ်သူမှဝင်တာ မတွေ့မိ ပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါဟာ မောင်ရင်အနေနဲ့ မစ္စတာရက်ချက်ကို နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ခြင်း သို့မဟုတ် စကားပြောလိုက်ရတာပဲပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျား၊ ဒီရထားကြီးရပ်သွားပြီး မကြာခင်မှာ မစ္စတာ ရက်ချက်က ကျွန်တော့်ကို ဘဲလ်တီးပြီးခေါ်တာ လူကြီးမင်း မှတ်မိပါ လိမ့်မယ်”

“အင်း... ပြောစမ်းပါဦး”

“သူ့အခန်းက လူခေါ်ခေါင်းလောင်းတီးပြီး ခေါ်လိုက်တော့ ကျွန်တော် သွားပြီးတံခါးခေါက်ပါတယ်၊ ဒီတော့ သူက အထဲက ပြန်ပြီး မလိုတော့ပါဘူး၊ မှားပြီး ဘဲလ်တီးတာပါလို့ ပြန်ပြောပါတယ်”

“သူပြောတာ အင်္ဂလိပ်လိုပြောသလား၊ ပြင်သစ်ဘာသာနဲ့ပြောသလား”

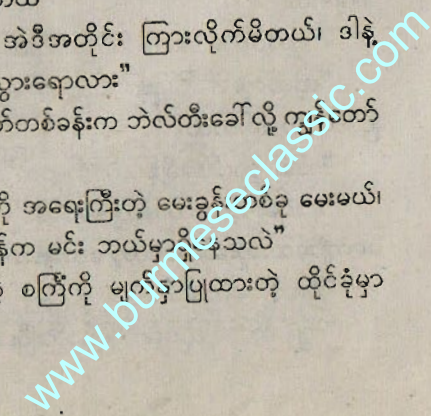
“ပြင်သစ်ဘာသာနဲ့ ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အဲဒီအတိုင်း ကြားလိုက်မိတယ်၊ ဒါနဲ့ မောင်ရင်က ကိုယ့်နေရာကို ပြန်သွားရောလား”

“မဟုတ်သေးဘူးခင်ဗျား၊ နောက်တစ်ခန်းက ဘဲလ်တီးခေါ်လို့ ကျုပ်တော် သွားရပြန်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ မိချယ်လ်၊ မင်းကို အရေးကြီးတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခု မေးမယ်၊ ညက တစ်နာရီနဲ့ ၁၅ မိနစ်အချိန်က မင်း ဘယ်မှာရှိနေသလဲ”

“ကျွန်တော်ရဲ့ နေရာဖြစ်တဲ့ စကြိုကို မျက်နှာပြုထားတဲ့ ထိုင်ခုံမှာ ရှိနေပါတယ်”

“သေချာရဲ့လား ကွဲ့”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်က ဟိုဘက်တွဲကို ခဏသွားပြီး ကျွန်တော်ရဲ့မိတ်ဆွေ တွဲစောင့်နဲ့ စကားသွားပြောနေခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောတယ်ဆိုတာလဲ မိုးပွင့်တွေကျတဲ့ အကြောင်းပါပဲ၊ အဲဒီအချိန်က တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် ရှိမယ် ထင်ပါတယ်၊ အတိအကျတော့ မပြောနိုင် ပါဘူး”

“ပြီးတော့ မောင်ရင်က ဘယ်အချိန်မှာ ကိုယ့်နေရာကို ပြန်လာခဲ့သလဲ”

“နောက်တစ်ခန်းက ဘဲလ်တီးခေါ်တဲ့အချိန် ပြန်ခဲ့ပါတယ်၊ သူက ကျွန်တော် ချက်ချင်းရောက်မသွားလို့ ဘဲလ်ကို အကြိမ်ကြိမ် နှိပ်နေပါတယ်”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် ကျုပ်လဲမှတ်မိတယ်”

“အဲဒီနောက်ပိုင်း လူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် ဘဲလ်တီးခေါ်လို့ ကျွန်တော်က ဘီလပ်ရည်ယူပေးခဲ့ပါတယ်၊ နောက် နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ မစ္စတာ ရက်ချက်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး အမေရိကန်လူငယ် အခန်းကို သွားပြီး သူ့ အိပ်ရာကို ပြင်ပေးခဲ့ရပါတယ်”

“အဲဒီကို မင်းသွားတော့ အတွင်းရေးမှူး မစ္စတာ ‘မက်ကွင်း’ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အိပ်ခန်းနံပါတ် ၁၅ က အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်မှူးကြီးလဲ ရှိနေပါတယ်”

“ပြီးတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးက ဘာလုပ်သလဲ”

“သူ့အခန်းကို ပြန်သွားပါတယ်”

“နေဦးကွ၊ အခန်းနံပါတ် ၁၅ ဆိုတော့ မင်းထိုင်နေတဲ့ နေရာနဲ့ ခပ်နီးနီးပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့အခန်းက တွဲအစွန်ဆုံးက တွက်ကြည့်ရင် ဒုတိယ အခန်းပါပဲ”

“သူ့အိပ်ရာကကော ပြင်ဆင်ပြီးသားလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ညစာ စားနေတုန်း ကျွန်တော်က အိပ်ရာ ပြင်ပေးထားပါတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်အချိန်လောက်ကလဲ”

“နာရီတော့ အတိအကျ မမှတ်မိဘူး ခင်ဗျ၊ စိတ်ထင်ပြောရရင် နှစ်နာရီ မကျော်သေးဘူးဆိုတာတော့ သေချာသလောက်ပါပဲ”

“ပြီးတော့ကော . . . ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ထိုင်ခုံကို ပြန်သွားပြီး မနက်အထိထိုင်နေလိုက်တာပါပဲ”

“ကပ်လျက်ဟိုဘက်တွဲကို မင်း ထပ်သွားသေးသလား”

“မသွားပါဘူး”

“ဒီအတောအတွင်း မင်း အိပ်ပျော်နေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အိပ်မပျော်ပါဘူး ခင်ဗျ၊ ရထားသွားနေတုန်းဆိုရင် ကျွန်တော်က ဇိုက်သွားတတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု ရထားက ရပ်နေတော့ လုံးလုံး အိပ်မပျော်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် အိပ်ခန်းတွေရဲ့ ပြင်ဘက်စင်္ကြံမှာ ခရီးသည်တွေ သွားလာ လှုပ်ရှားတာကော မြင်မိသလား”

ဤတွင် တွဲစောင့် “မီချယ်လ်” သည် ခေတ္တမျှစဉ်းစားပြီးမှ . . .

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တော့ ဟိုဘက်အစွန်က အိမ်သာခန်းကို သွားတာ မြင်မိပါတယ်”

ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဘယ် အမျိုးသမီးလဲ”

“အလှမ်းကဝေးပြီး နောက်ကျောကသာ မြင်ရလို့ ဘယ်အမျိုးသမီး ဆိုတာ မသိပါဘူး၊ ဝတ်ထားတာတော့ နဂါးရုပ်ပါတဲ့ ‘ကီမိုနီ’ ညဝတ်အင်္ကျီ ဖြစ်ပါတယ်”

“အဲဒီနောက်ကော”

“နောက်ပိုင်းမှာတော့ မနက်မိုးလင်းအထိ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား သတိမပြုမိပါဘူး”

“သေချာရဲ့လားကွဲ့၊ စဉ်းစားပါဦး”

“ဪ . . . နေဦးခင်ဗျ၊ လူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ပြင်ဘက်ကို ခဏထွက်ကြည့်တာမြင်လိုက်ပါတယ်”

“အေး . . . မှန်တယ်၊ အဲဒီတုန်းကငါဟာ အိပ်ပျော်နေတုန်း ခပ်ပြင်းပြင်း အသံတစ်ခု ကြားလို့ လန့်နိုးလာခြင်း ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါ ဘာသံလဲလို့ မင်းထင် သလဲ”

“ကျွန်တော်တော့ ဘာသံမှ မကြားမိဘူး ခင်ဗျ”

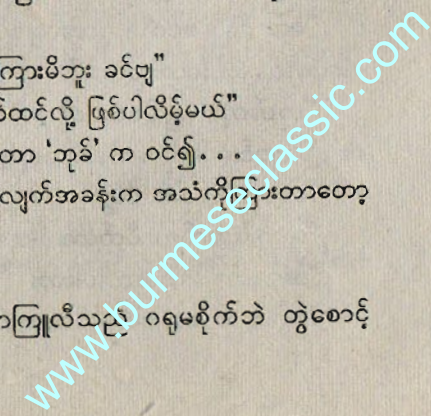
“ဟုတ်လား . . . ဒါဖြင့် ငါ့စိတ်ထင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

‘ဟာကြူလီ’ ကပြောလျှင် မစ္စတာ ‘ဘုခဲ’ က ဝင်၍ . . .

“မိတ်ဆွေကြီးရဲ့အခန်းနဲ့ ကပ်လျက်အခန်းက အသံကိုကြားတာတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကို စုံထောက် ဟာကြူလီသည် ဝရမစိုက်ဘဲ တွဲစောင့်

‘မိချယ်လ်’ ကိုသာ ဆက်မေးလေသည်။

“တကယ်လို့ မနေ့ညက လူသတ်သမားတစ်ဦးဟာ ဒီရထားပေါ် တက်လာတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီလူဟာ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ပြီး ရထားပေါ်က ပြန်ဆင်းသွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ရထားပေါ် တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းအောင်းနေရင်ကော”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး မိတ်ဆွေကြီး၊ ကျုပ်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အရ မီးရထားအနံ့မှာ ရှာဖွေပြီးပြီ၊ ဘယ်လိုမှ ဒီရထားပေါ်မှာ ပုန်းနေလို့ မရဘူးဗျ”

မစ္စတာ ဘုခိက ဝင်ပြောသည်တွင် တွဲစောင့် မိချယ်လ်ကလည်း . . .

“နောက်တစ်ခုက ဒီအိပ်ခန်း ရထားတွဲပေါ်ကို ကျွန်တော် မသိဘဲ ဘယ်သူမှ တက်လာလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ဆက်ပြောလေသည်။

သည်တော့မှ စုံထောက် ဟာကြူလီက တွဲစောင့်အား ဆက်မေး လေသည်။

“ဒီ အမြန်ရထားက နောက်ဆုံး ဘယ်ဘူတာမှ ရပ်ခဲ့သလဲ”

“ပင်ကိုစီဆိုတဲ့ ဘူတာမှာ ရပ်ခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်အချိန်ကလဲ”

“အချိန်မှန်အတိုင်းဆိုရင် ၁၁-နာရီ ၅၈ မိနစ်မှာ ထွက်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရထားက မိနစ် ၂၀ တိတိနောက်ကျပြီးမှ ထွက်ခဲ့ရ ပါတယ်”

“ရိုးရိုးတန်း တွဲတွေမှာကော လူတစ်ယောက် တက်လိုက်လာပြီးမှ ဒီဘက်တွဲကို ကူးလာရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒါလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးခင်ဗျာ၊ ညစာ စားပြီးချိန်က စပြီး ရိုးရိုးတန်းက ကူးတဲ့တံခါးကို သော့ခတ်ပိတ်ထားလိုက်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ပင်ကိုစီဘူတာမှာ ရပ်တုန်းက မောင်ရင်က ရထားပေါ်က အောက်ကို ဆင်းသေးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ တွဲစောင့်တွေဟာ ရထားရပ်တဲ့အခါ ပလက်ဖောင်းပေါ်ကို ခဏဆင်းလေ့ရှိပါတယ်”

“နောက်တစ်ခုက ဒီတွဲရဲ့ အရှေ့ဘက်တံခါးကကော”

“အတွင်းဘက်က ပိတ်ထားပါတယ်”

“အခုတော့ ပိတ်ထားပါလား”

“ခရီးသည် တစ်ယောက်ယောက်က ခဏဖွင့်ပြီး ကြည့်တာဖြစ်နိုင်

ပါတယ်”

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် ဘာမှဆက်မမေးသေးဘဲခေတ္တ စဉ်းစား နေရာ တွဲစောင့် ‘မိချယ်လ်’သည် မရဲတရဲဖြင့် . . .

“လူကြီးမင်းက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်မတင်ပါဘူးနော် . . .”

ဟု ပြောရှာသည်။

စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ က ကရုဏာဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“တစ်ခုပဲ ထပ်မေးချင်တယ်၊ မောင်ရင်က သေသူ မစ္စတာ ‘ရက်ချက်’ရဲ့ အခန်းတံခါးကို သွားခေါက်နေတုန်းက နောက်တစ်ခန်း ဘဲလ်တီးခေါ်တယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘယ်သူ့အခန်းကလဲ”

“မင်းသမီးကြီး ‘ဒရာဂိုမီရော့’ ရဲ့ အခန်းကပါ၊ သူ့ရဲ့အခိုင်းအစေ အမျိုး သမီးကို ခေါ်ခိုင်းတာပါ”

“ဒီတော့ မောင်ရင်က သွားခေါ်ပေးလိုက်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုင်း . . . လောလောဆယ်တော့ ဒါလောက်ပါပဲ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရင်”

ဟာကြူလီက ပြောလိုက်သဖြင့် တွဲစောင့် ‘မိချယ်လ်’က ပြန်ရန်ပြင်ဆင် နေခိုက် မစ္စတာ ဘုခိက . . .

“ဟေ့ မိချယ်လ် မင်း ဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့ကွာ၊ အခုကိစ္စမှာ မင်းရဲ့အဖြစ်ရယ်လို့ ယူဆရအောင် ဘာအကြောင်းမှမရှိပါဘူးကွဲ့”

ဟု နှစ်သိမ့်အားပေးလိုက်လေသည်။

(၂)

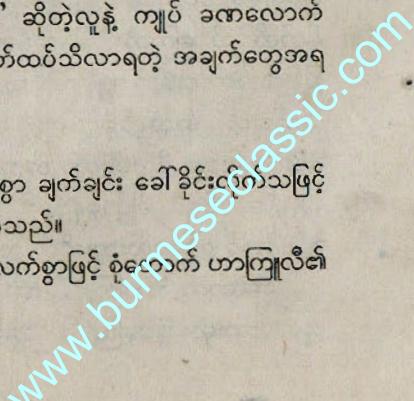
စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ သည် မိနစ်အနည်းငယ်မျှစဉ်းစားနေပြီးမှ . . .

“အမေရိကန် လူငယ် ‘မက်ကွင်း’ ဆိုတဲ့လူနဲ့ ကျုပ် ခဏလောက် ထပ်တွေ့ချင်သေးတယ်၊ ကျုပ်တို့ နောက်ထပ်သိလာရတဲ့ အချက်တွေအရ ဒီလူကိုထပ်ပြီး မေးချင်စရာရှိနေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မစ္စတာ ဘုခိကလည်း အလိုက်သိစွာ ချက်ချင်း ခေါ်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ‘မက်ကွင်း’ ဆိုသူသည် ရောက်လာလေသည်။

“မက်ကွင်း”သည် ဖျတ်လက်သွက်လက်စွာဖြင့် စုံထောက် ဟာကြူလီ၏ ရှေ့သို့လာပြီး . . .

“ခုံထောက်ကြီး ခင်ဗျား၊ အခြေအနေက ဘယ်လိုရှိပါသလဲ”

ဟု စတင်မေးလေသည်။

“မဆိုးပါဘူး၊ မောင်ရင်နဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျုပ်တို့ အခု သိလာရတယ်၊ အခုဆိုရင် သေသူ မစ္စတာ “ရက်ချက်”ဟာ တကယ်တော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ်တို့သိရပြီ”

“ဟုတ်လား ခင်ဗျ”

မက်ကွင်းက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ‘ဟာကြူလီ’က ဆက်၍ ရှင်းပြလေသည်။

“မောင်ရင် သံသယရှိခဲ့တဲ့အတိုင်း ‘ရက်ချက်’ ဆိုတာ သူ့နာမည်အမှန် မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ သူ့နာမည်ရင်းက ‘ကက်ဆက်တီ’တဲ့၊ အမေရိကန်မှာ သောင်းကျန်းခဲ့တဲ့ ပြန်ပေးဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ တစ်ချိန်က နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ‘ဒေစီ အမ်စတရောင်း’ ဆိုတဲ့ ကလေးငယ်ကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တာ သူ့လက်ချက်ပေါ့”

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ‘မက်ကွင်း’ သည် အံ့အားသင့်ရာမှ စက်ဆုပ် ရွံရှာသည့် မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်သွားလေသည်။

“အလွန်ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ လူကြီးပါကလား”

“ဒီအကြောင်းကို မောင်ရင် လုံးလုံး မရိပ်မိခဲ့ဘူးလား”

“မရိပ်မိခဲ့ဘူးခင်ဗျ၊ သူ့အကြောင်းအမှန်ကိုသာ သိခဲ့ရင် ကျွန်တော်က သူ့ဆီမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အလုပ်ဝင်လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အခု မောင်ရင်က သေသူကို တော်တော်ပဲ စက်ဆုပ်မုန်းတီးပုံရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဒါဟာလဲ အကြောင်းရှိပါတယ်၊ ဟိုအချိန်က ပြန်ပေးဆွဲမှုမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဖခင်ကြီးက အစိုးရရှေ့နေ အဖြစ် ဆောင်ရွက် ခဲ့ရပါတယ်၊ ကလေးငယ်ရဲ့ မိခင်မစ္စက်အမ်စတရောင်းကိုလဲ ကျွန်တော် မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်၊ အလွန်ချောမောလှပသလောက် ကလေးငယ် အတွက် စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲရင်နာရှာပုံဟာ သိပ်ပြီး သနားစရာပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ပြန်ပေးမှုတရားခံကို ကျွန်တော်က စိတ်နာမုန်းတီး နေခဲ့တာပါ၊ အခု မစ္စတာ ‘ရက်ချက်’ အသတ်ခံရတာကို ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်တော် လုံးဝ ဝမ်းမနည်းဘူး၊ ဒီလူမျိုးဟာ အသက်ရှင်ပြီး မနေထိုင်ဘူး”

“မောင်ရင် ပြောနေပုံက ဒီလူကို မောင်ရင် ကိုယ်တိုင် သတ်ရ ရင်တောင် ဝန်မလေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောမျိုး သက်ရောက်နေပါကလား”

ခုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ က ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် ‘မက်ကွင်း’ သည် သူ၏စကားမှားသွားကြောင်း တွေးမိကာ မျက်နှာထားတစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကျွန်တော်စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောလိုက်တာဟာ ကျွန်တော့် အပေါ် သံသယရှိစရာတောင် ဖြစ်သွားပါတယ်”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်ရင်က မစ္စတာရက်ချက် အသတ်ခံ ရတာကို အကြီးအကျယ်ဝမ်းနည်းသယောင်လုပ်ပြရင် ကျုပ်က မောင်ရင် အပေါ် သံသယဖြစ်မိမှာပါ”

“အဲဒီလိုတော့ ကျွန်တော်က ဘယ်နည်းနဲ့မှတန်မဆောင်နိုင်ပါဘူး၊ ပါထက် ခုံထောက်ကြီးခင်ဗျား၊ မစ္စတာရက်ချက်ဟာ ပြန်ပေးခေါင်းဆောင် ကက်ဆက်တီဖြစ်ကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိပါသလဲ”

“သူ့ရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာတွေ့ရတဲ့ ဖာရွက် အပိုင်းအစကြောင့် သဲလွန်စရပြီး သိခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်လား... ဒါဖြင့် ဒီလူကြီးက ဒီနေရာမှာ ပေါ့လျော့တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့”

“ကိုင်း... ဒါတွေ အသာထားလိုက်ဦး၊ အရေးကြီးတာက ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီရထားပေါ်က ခရီးသည်အားလုံးရဲ့လှုပ်ရှားမှုနဲ့ အပြုအမူအသေးစိတ်ကို သိရှိဖို့ လိုတယ်၊ ဒါဟာလဲ တာဝန်ဝတ္တရားအရပါ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်စေ လိုတဲ့သဘော မဟုတ်ပါဘူး”

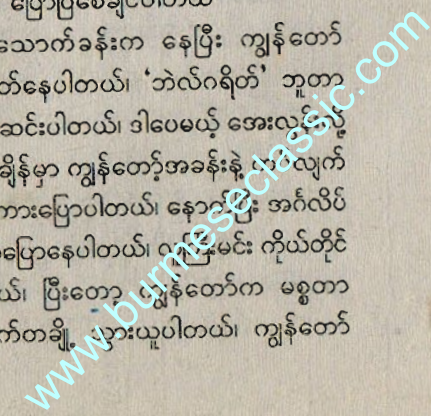
“ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့လဲ သံသယ ရှင်း သွားအောင် မေးသမျှ ဖြေကြားဖို့ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ မောင်ရင်ရဲ့အိပ်ခန်းနံပါတ်ကို အထူးမေးစရာ မလိုတော့ ဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တစ်ညအိပ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒုတိယတန်း အိပ်ခန်းအမှတ် ၆ မ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မနေ့ညက စားသောက်ခန်းကထွက်လာပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း မောင်ရင် ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြစေချင်ပါတယ်”

“ဒါတော့ လွယ်ပါတယ်၊ စားသောက်ခန်းက နေပြီး ကျွန်တော် အိပ်ခန်းကို ပြန်သွားပြီး ခဏ စာဖတ်နေပါတယ်၊ ‘ဘဲလ်ဂရိတ်’ ဘူတာ ရောက်တော့ ပလက်ဖောင်းပေါ် ခဏဆင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အေးလွန်လို့ ရထားပေါ် ပြန်တက်ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အခန်းနဲ့ ယှဉ်လျက် အခန်း အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးနဲ့ ခဏ စကားပြောပါတယ်၊ နောက်ပြီး အင်္ဂလိပ် ဝိုက်မျိုးကြီး ‘အာဘူနော့’နဲ့ စကားဆက်ပြောနေပါတယ်၊ လူကြီးမင်း ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်တို့နားက ဖြတ်သွားပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က မစ္စတာ ရက်ချက်ရဲ့ အခန်းကိုသွားပြီး စာရွက်တချို့ ယူခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်

ပြန်ထွက်လာတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနေ့ဟာ စကြိုမှာ ရပ်နေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဖိတ်ခေါ်ပြီး နိုင်ငံရေး ဆွေးနွေး ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သာမန်အားဖြင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေကို ကိန်းခန်း ကြီးလို့ သဘောကျလေ့မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်မှူးကြီးကိုတော့ သဘောကျ မိပါတယ်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးက ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်သွားသလဲ”

“နှစ်နာရီထိုးခါနီးမှ ပြန်သွားပါတယ်”

“ရထားကြီးရပ်နေတာကိုကော သတိပြုမိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သတိပြုမိပါတယ်။ ဘာကြောင့် ရပ်နေပါလိမ့်လို့ ပြင်ဘက် ထွက်ကြည့်တော့ မိုးပွင့်တွေကျနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သိပ်အရေးမကြီးလှဘူးလို့ ထင်မိပါတယ်”

“ဗိုလ်မှူးကြီး ပြန်သွားတော့ကော”

“သူ ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော်က တွဲစောင့်ကို ခေါ်ပြီး အိပ်ရာ ပြင်ခိုင်း ပါတယ်”

“အိပ်ရာပြင်နေတုန်းမှာ မောင်ရင်က ဘာလုပ်နေသလဲ”

“အခန်းပြင်ဘက် စကြိုမှာ ရပ်ပြီး စီးကရက် သောက်နေပါတယ်”

“ပြီးတော့ကော”

ကျွန်တော်လဲ အိပ်ရာဝင်ပြီး အိပ်လိုက်တာ မနက်အထိပါပဲ”

“ညဦးပိုင်းက မောင်ရင်ဟာ ရထားပေါ်က အောက်ကို ဆင်းသေး သလား”

“ပင်ကိုစီ ဘူတာမှာတုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ဟာ အညောင်း ပြေအောင်ဆိုပြီး အောက် ခဏဆင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရာသီဥတုက အေးလွန်းလို့ ချက်ချင်းပဲ တွဲပေါ်ပြန်တက်ခဲ့ပါတယ်”

“အောက်ဆင်းတော့ ဘယ်တံခါးပေါက်က ဆင်းသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့အခန်းနဲ့ အနီးဆုံး တံခါးပေါက်က ဆင်းပါတယ်”

“ဒါဖြင့် စားသောက်ခန်းနဲ့ အနီးဆုံး တံခါးပေါက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီအချိန်က တံခါးကို ကန့်လန့်ထိုး ပိတ်ထားသလား”

ထိုမေးခွန်းကို မက်ကွင်းသည် အတ္တစဉ်းစားပြီးမှ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ တံခါးကို ကန့်လန့်ထိုးပိတ်ထားလို့ ကျွန်တော်တို့က ဖွင့်ပြီးမှ ဆင်းကြပါတယ်”

“မောင်ရင်တို့ရထားပေါ်ပြန်တက်ပြီးတော့ တံခါးကို ပြန်ကန့်လန့်ထိုး

ပိတ်ခဲ့သလား”

“ဒါတော့ ပြန်မပိတ်မိဘူးထင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျ၊ ဒီအချက်က အရေးကြီးပါသလား”

“အရေးကြီးချင်လဲ ကြီးမယ်။ ဒါကို အသာထားဦး၊ မောင်ရင်နဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ စကားရပ်ပြောနေချိန်မှာ မောင်ရင် အခန်းတံခါးက ပွင့်နေမှာ ပေါ့”

ထိုမေးခွန်းကို ‘မက်ကွင်း’ က ခေါင်းညိတ်၍ ဖြေလျှင် ဟာကြူလီက ဆက်မေးပြန်သည်။

“ကျုပ် အခု မေးတာကိုစဉ်းစားပြီးဖြေစမ်းပါ။ မောင်ရင်တို့နှစ်ယောက် ရပ်စကားပြောနေတုန်း မီးရထားက ‘ပင်ကိုစီ’ ဘူတာက ထွက်ခဲ့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ စကြိုကို ဖြတ်ပြီး လျှောက်သွားတဲ့လူများ မြင်မိသလား”

“တွဲစောင့်ကတော့ တစ်ခေါက်ဖြတ်လျှောက် သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ဘက် ကျောပေးပြီး လျှောက်သွားတာ မြင်မိပါတယ်”

“ဘယ်အမျိုးသမီးလဲ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးခင်ဗျ၊ အမျိုးသမီးကို နောက်ကပဲမြင်ရတော့ အနီရင့်ရောင် ‘ကီမိုနို’ ညဝတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားတာပဲ သတိပြုမိပါတယ်”

“အမျိုးသမီးက အိမ်သာခန်းဘက် လျှောက်သွားတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီအမျိုးသမီး ပြန်လျှောက်လာတာကိုကော မြင်မိသလား”

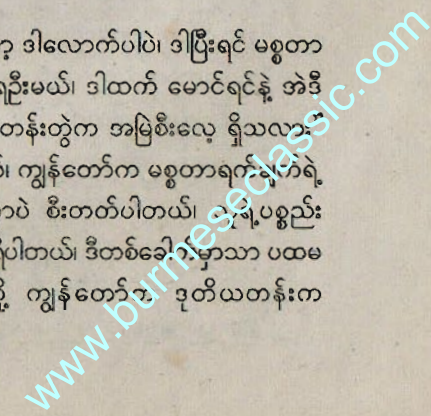
“မမြင်မိဘူးခင်ဗျ၊ သူ့ဟာသူ ပြန်လာတာတွေရှိရမှာပေါ့”

“နောက်တစ်ခု မေးချင်သေးတယ်။ မောင်ရင်က ဆေးတံသောက်တတ် သလား”

“မသောက်တတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီ... လောလောဆယ်တော့ ဒါလောက်ပါပဲ။ ဒါပြီးရင် မစ္စတာ ရက်ချက်ရဲ့အခိုင်းအစေကို ကျုပ် တွေ့ရဦးမယ်။ ဒါထက် မောင်ရင်နဲ့ အဲဒီ အခိုင်းအစေတို့က ခရီးသွားရင် ဒုတိယတန်းတွဲက အမြဲစီးလေ့ ရှိသလား”

“သူကတော့ ဒုတိယတန်းစီးပါတယ်။ ကျွန်တော်က မစ္စတာရက်ချက်ရဲ့ အခန်းနဲ့ကပ်လျက် ပထမတန်းအခန်းမှာပဲ စီးတတ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ပစ္စည်း တွေကိုလဲ ကျွန်တော့်အခန်းမှာ ထားလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီတစ်ခေါက်မှာသာ ပထမ တန်းတွဲတွေ အားလုံးပြည့်ကျပ်နေလို့ ကျွန်တော်က ဒုတိယတန်းက လိုက်ရတာပါ”

“ကောင်းပါပြီ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရင် ဒါပါပဲ”

(၃)

ဆက်လက်ပြီး အစစ်ခံသူမှာ သေသူ ရက်ချက်၏ အခိုင်းအစေ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးဖြစ်လေသည်။

သူသည် ရောက်လာပြီး ရှိသေစွာ မတ်တတ်ရပ်နေရာ စုံထောက် ဟာကြူလီက ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

ပြီးမှ မေးခွန်းများကို စတင် မေးမြန်းလေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ မစ္စတာရက်ချက်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ခိုင်းစေတဲ့ လူ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျား နာမည်ကကော”

“မာစတာမင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“အသက် ဘယ်လောက် ရှိပဲလဲ”

“သုံးဆယ့် ကိုးနှစ်ပါ”

“မူလ နေရပ်လိပ်စာကကော”

“အမှတ် ၂၁ ဖရိုင်ယာလမ်း၊ ကလာကင်းဝဲလ် မြို့ကဖြစ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်ရှင် အသတ်ခံရတာကို သိပြီးပလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အလွန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာပါပဲ”

“ခင်ဗျားဟာ မစ္စတာရက်ချက်နဲ့ ဘယ်အချိန်မှာ တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါ”

‘မာစတာမင်း’ ဆိုသူသည် ခေတ္တမျှစဉ်းစားပြီးမှ ပြန်ဖြေလေသည်။

“မနေ့ညက ကိုးနာရီအချိန်လောက်မှာ တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“တွေ့တော့ ဘာတွေလုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော်က မစ္စတာရက်ချက်ရဲ့ အခန်းကို သွားပြီး သူလိုအပ်တာတွေ ကို ဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားက ဘာတွေလဲ”

“သူ့ရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို နေရာတကျ ထားရပါတယ်၊ သူ့သွားအတု ကိုလဲ ရေစိမ် ထားပေးရပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူညီအိပ်ရာမဝင်မီ တခြားလိုအပ် တာရှိရင်လဲ ဆောင်ရွက်ပေးရပါတယ်”

“မနေ့ည မစ္စတာ ရက်ချက်ရဲ့ အမူအရာက ဘယ်လိုနေသလဲ”

“သူဟာ တစ်ခုခုအတွက် ပူပန်ကြောင့်ကြသလို ဖြစ်နေပါတယ်”

‘မာစတာမင်း’ ဆိုသူက စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေကြားလိုက်သည်။

“ဘာကြောင့် ပူပန်ကြောင့်ကြနေရတာလဲ”

“သူဖတ်နေတဲ့ စာတစ်စောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပုံရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် အဲဒီစာကို သူ့အခန်းထဲ လာထည့် တာလားလို့ မေးပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော်က မဟုတ်ရကြောင်း ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မစ္စတာ ရက်ချက်ဟာ စိတ်တိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆက် ဆူပူကြိမ်း မောင်း ပါတယ်”

“ခါတိုင်းလဲ ဒီလိုပဲ ဆူပူတတ်သလား”

“မစ္စတာ ရက်ချက်ဟာ ဒေါသ ထွက်လွယ်ပါတယ်၊ တစ်ခုခုကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပြီဆိုရင် ဒေါသကြီးလေ ရှိပါတယ်”

“သူဟာ မနက်ဆိုရင် အိပ်ရာက စောစောထလေ့ရှိသလား၊ နောက်ကျ မှ ထတတ်သလား”

“အချိန်မမှန်ဘူး ခင်ဗျာ၊ တစ်ခါတလေ မနက်စောစော ထပါတယ်၊ တစ်ခါတလေတော့လဲ နေ့လယ်စာ စားချိန်လောက်အထိ အိပ်တတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီနေ့မနက် သူက ခင်ဗျားကို စောစောမခေါ်ဘဲနေတာကို ဘယ်လိုမှ မစိုးရိမ်မိဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မစိုးရိမ်မိပါဘူး”

“ခင်ဗျားရဲ့အလုပ်ရှင် မစ္စတာ ရက်ချက်မှာ ရန်သူတွေ့ရှိတယ်ဆိုတာ သိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

“ကျွန်တော့်ဆရာက သူ့အတွင်းရေးမှူး မစ္စတာမက်ကွင်းနဲ့ စာတချို့ အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးနေတာကိုကြားမိလို့ သိခဲ့ပါတယ်”

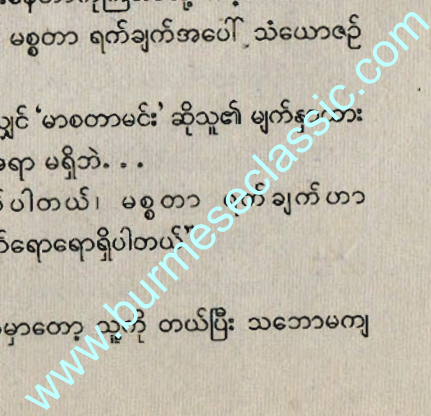
“ခင်ဗျားဟာ အလုပ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ မစ္စတာ ရက်ချက်အပေါ် သံယောဇဉ် များ ဖြစ်မိသလား”

ဟာကြူလီ၏ မေးခွန်းကိုကြားလျှင် ‘မာစတာမင်း’ ဆိုသူ၏ မျက်နှာသား သည် မည်သို့မှလှုပ်ရှားသည့်အမူအရာ မရှိဘဲ... .

“ဒီ မေးခွန်းကို ပြေရခက် ပါတယ်၊ မစ္စတာ ရက်ချက်ဟာ အလုပ်ရှင်တစ်ဦး အနေနဲ့ ရက်ရက်ရောရောရှိပါတယ်”

ဟုသာ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့ကို တယ်ပြီး သဘောမကျ

မိဘူး မဟုတ်လား”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ထပ်ပြီးမေးသောအခါ . . .

“ကျွန်တော် ဒီလိုဖြစ်ပါရစေ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အမေရိကန်လူမျိုးတွေကို သိပ် သဘောမကျမိပါဘူး”

ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

“ခင်ဗျား အမေရိကန်ပြည်ကို ရောက်ဖူးသလား”

“မရောက်ဖူးပါဘူး”

“အမေရိကန်ပြည်မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး “အမ်စထရောင်း”ရဲ့ သမီး ကလေး ပြန်ပေးဆွဲမှုအကြောင်း သတင်းစာထဲ ဖတ်မိပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖတ်မိပါတယ်၊ ကလေးမကလေးငယ်ငယ်ကို ပြန်ပေးဆွဲတဲ့ အမှု မဟုတ်ပါလား၊ အင်မတန် ချောက်ချားစရာကောင်းလှတဲ့ အမှုပါပဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်ရှင် မစ္စတာ ရက်ချက်ဟာ အဲဒီ ပြန်ပေးဆွဲတဲ့ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကော သိသလား”

“မသိပါဘူး၊ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အခုကြားရတာတောင် သိပ်အံ့ ဩမိပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် တကယ် ဟုတ်နေပါတယ်၊ ကိုင်း . . . မနေ့ညက ခင်ဗျားရဲ့ လှုပ်ရှားမှု အကြောင်းတွေကို မေးရဦးမယ်၊ ဒါက ကျုပ်တို့ စစ်ဆေးတဲ့ နေရာမှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပါပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်ရှင်အခန်းက ပြန်ထွက် ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဘယ်ကိုသွားသလဲ”

“ကျွန်တော်က မစ္စတာ မက်ကွင်းဆီကိုသွားပြီး ဆရာကြီးက ခေါ်နေတဲ့ အကြောင်း သွားပြောပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ အခန်းကို ပြန်သွားပါတယ်”

“ခင်ဗျားအခန်းက ဘယ်မှာလဲ”

“ဒုတိယတန်း အစွန်ဆုံးအခန်းပါပဲ၊ စားသောက်တွဲနဲ့ ကပ်နေပါတယ်”

ဤတွင် စုံထောက် ဟာကြူလီသည် စားပွဲပေါ်ရှိ ရထားတွဲပုံစံစာရွက်ကို ဝှံ့ကြည့်ပြီးမှ ဆက်မေးလေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ နေရာက အပေါ်ထပ် အိပ်စင်လား၊ အောက်ထပ်လား”

“အောက်ထပ်အိပ်စင်ပါ”

“ဒါဖြင့် ခုံနံပါတ် ၄ ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီအခန်းမှာ တခြားခရီးသည် ဘယ်သူရှိသလဲ”

“အိတ်လီလူမျိုး လူထွားထွားတစ်ယောက် ရှိပါတယ်”

“သူက အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်သလား”

“နည်းနည်းတော့ ပြောတတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ် စကားက တစ်မျိုး ဖြစ်နေပါတယ်၊ သူက အမေရိကန်ပြည် “ချီကာဂို”မြို့မှာ နေဖူးတယ်ဆိုပါတယ်”

“သူနဲ့ ခင်ဗျားတို့ စကားပြောကြသေးသလား”

“မပြောပါဘူး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က စာဖတ် နေတတ်ပါတယ်”

မာစတာမင်း၏ ပြောပုံလေသံက အိတ်လီ အမျိုးသားအား အထင်သေး သည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်သည်ကို စုံထောက် ဟာကြူလီက သတိပြုမိလေသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ပြီး စာဖတ်နေတာ ဘယ်အချိန်အထိလဲ”

“ဆယ်နာရီခွဲလောက်အထိပါပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ အိတ်လီအမျိုးသားကြီး က အိပ်ချင်ပြီဆိုတာနဲ့ တွဲစောင့်က အိပ်ရာတွေလာပြင်ပေးပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားလဲ ဝင်အိပ်လိုက်ရောလား”

“အိပ်ရာတော့ ဝင်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အိပ်လို့ မပျော်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ အိပ်မပျော်တာလဲ”

“ကျွန်တော်က သွားကိုက်နေပါတယ်”

“ဪ . . . ဟုတ်လား၊ သွားကိုက်တယ်ဆိုတာ အတော်နာကျင်မှာပေါ့”

“အလွန်ပဲ နာကျင်လှပါတယ်”

“သွားကိုက်တာကို ခင်ဗျားက ဘာမှမလုပ်ဖူးလား”

“ကျွန်တော့်မှာပါတဲ့ လေးညှင်းဆီ နည်းနည်း ထည့်လိုက်တော့ သက်သာ သလို ရှိပါတယ်၊ ဒါတောင် အိပ်မပျော်တာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ စိတ်ပြေလက် ပျောက်ဖြစ်အောင် ခေါင်းရင်းက မီးခလုတ်ဖွင့်ပြီး စာ ဆက်ဖတ်နေလိုက်ပါ တယ်”

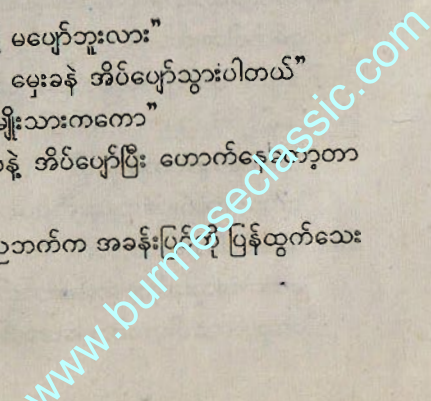
“ခင်ဗျားက တစ်ညလုံး အိပ်လို့ မပျော်ဘူးလား”

“မနက် လေးနာရီလောက်ကျမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပါတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ အဖော် အိတ်လီအမျိုးသားကကော”

“သူကတော့ ခေါင်းချလိုက်တာနဲ့ အိပ်ပျော်ပြီး ဟောက်နေတာတာ ပါပဲ”

“အဲဒီ အိတ်လီအမျိုးသားက ညဘက်က အခန်းပြင်ကို ပြန်ထွက်သေး သလား”

“မထွက်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကော”

“ကျွန်တော်လဲမထွက်ပါဘူး”

“ညဘက် ထူးထူးခြားခြားအသံများ ကြားမိသေးသလား”

“မကြားမိဘူး ခင်ဗျာ၊ မီးရထားကလဲ ရပ်ထားလေတော့ အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေပါတယ်”

ထိုစကားကို စုံထောက် ဟာကြူလီသည် နားထောင်ရင်း ဒေတ္တ စဉ်းစား နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်လက် မေးမြန်သည်။

“အင်း... မေးစရာတော့ သိပ်များများ မရှိတော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အခု လူသတ်မှုမှာ အထောက်အကူ ဖြစ်မယ့် အချက်အလက်ဆိုလို့ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူးလား”

“မပြောနိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“ခင်ဗျား သိသလောက် ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်ရှင် မစ္စတာ ရက်ချက်နဲ့ သူ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး မစ္စတာ မက်ကွင်းတို့ အချင်းချင်းပဋိပက္ခဖြစ်မှုများ ရှိခဲ့ဘူးသလား”

“ဟာ... လုံးဝ မရှိပါဘူး၊ မစ္စတာ မက်ကွင်းဟာ အလွန်ရည်မှန်တဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားဟာ မစ္စတာရက်ချက်နဲ့ အလုပ်မလုပ်ခင်က ဘယ်မှာ လုပ်ခဲ့ဖူး သလဲ”

“ကျွန်တော်က လန်ဒန်မြို့က “ဆာ-ဟင်နရီ ကွန်လီဆင်”ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီက ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်ထွက်ခဲ့တာလဲ”

“သူက အာဖရိကတိုက်ကို အပြီးပိုင် ပြောင်းရွှေ့သွားတော့ ကျွန်တော့်ကို မလိုအပ်တာနဲ့ ထွက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို မေးကြည့်ရင် ကျွန်တော့် အကြောင်း ထောက်ခံ ပြောပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်က တော်တော် ကြာကြာ အမှုထမ်းခဲ့ပါတယ်”

“မစ္စတာရက်ချက်ဆီမှာ ဝင် အလုပ် လုပ်တာကော ဘယ်လောက် ကြာပလဲ”

“ကိုးလကျော်ကျော်ရှိပါပြီ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဪ... ဒါထက် ခင်ဗျား ဆေးတံသောက်တတ်သလား”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က စီးကရက်ပဲ သောက်တတ်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါလောက်ပါဘဲ”

ဟာကြူလီက စစ်ဆေးမေးမြန်းချက် ပြီးဆုံး၍ သွားနိုင်ကြောင်း ပြောသော်လည်း မာစတာမင်းသည် ချက်ချင်း ပြန်မထွက်ပဲ... . .

“ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောချင်ပါတယ်၊ ဟို... . အမေရိကန်အမျိုးသမီးကြီး ဟာ လှုပ်ရှားလွန်းလို့လား မသိဘူး ခင်ဗျာ၊ လူသတ်သမား အကြောင်းကို သူ သိပါတယ်ချည်း ပြောနေတယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ တုန်လှုပ် ချောက်ချား လွန်းလို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီကလည်း သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့်... .

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့က အဲဒီ အမေရိကန်အမျိုးသမီးကြီးကိုပဲ ခေါ်တွေ့ ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် အကြောင်းကြားလိုက်ရမလား ခင်ဗျာ၊ အမျိုးသမီး ကြီးက တာဝန်ရှိတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ တောင်းဆို နေပါတယ်”

မာစတာမင်းက ဆက်ပြောရာ စုံထောက် ဟာကြူလီက... .

“ကောင်းသားပဲ၊ အဲဒီ အမေရိကန်အမျိုးသမီးကြီးကိုသာ ဒီကို လွှတ်လိုက်ပါ၊ သူ ပြောစရာရှိတာကို ကျုပ်တို့နားထောင်ရတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

(၄)

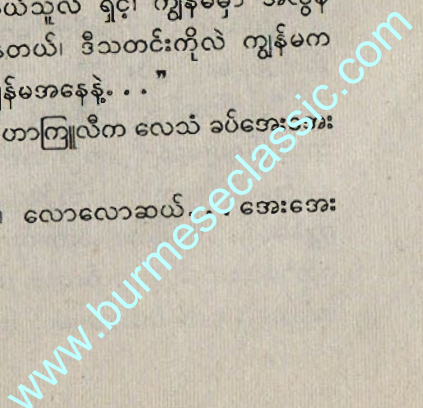
မစ္စက်ဟားဘတ်အမည်ရှိ အမေရိကန် အမျိုးသမီးကြီးသည် အလွန် စိတ်တက်ကြွ လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် စားသောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး သူမကပင် စတင် စကားပြောလေသည်။

“ဒီမှာ တာဝန်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်သူလဲ ရှင့်၊ ကျွန်မမှာ အလွန် အရေးကြီးတဲ့ သတင်းပေးစရာ ရှိနေတယ်၊ ဒီသတင်းကိုလဲ ကျွန်မက တာဝန်ရှိတဲ့လူကိုမှ ပြောချင်တယ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့... .”

သူမ၏ စကား မဆုံးမီ စုံထောက် ဟာကြူလီက လေသံ ခပ်အေးအေး ဖြင့်... .

“ကျုပ်ကို ပြောနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ လောလောဆယ် အေးအေး ဆေးဆေး ထိုင်ပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှ မစွက်ဟားဘတ်သည် ဟာကြူလီ၏ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ချလိုက်ပြီး စကားဆက်ပြောပြန်ပါသည်။

“ဒီမယ် . . . မနေ့ညက ဒီရထားပေါ်မှာ လူသတ်မှု ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ သတ်တဲ့လူသတ်သမားဟာ ညတုန်းက ကျွန်မရဲ့ အိပ်ခန်းထဲကို ရောက်လာတယ်ရှင့်”

“အဲဒါ သေချာရဲ့လား ခင်ဗျ”

စုံထောက် ဟာကြူလီက မေးလိုက်လျှင် မစွက်ဟားဘတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ အလွန်သေချာဟန်ဖြင့် ထပ်ပြောလေသည်။

“အို . . . သေချာလို့သာ ပြောတာပေါ့ရှင့်၊ ကျွန်မက မဟုတ်ဘဲနဲ့ လုပ်ကြံ ပြောပါ့မလား၊ ကျွန်မ အားလုံးကို ပြောပြပါမယ်၊ ကျွန်မဟာ အိပ်ရာဝင်ပြီး အိပ်ပျော်သွားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အသံတစ်ခုခုကြောင့် ရုတ်တရက်လန့်နိုး လာတယ်၊ အဲဒီအချိန်က အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေလို့ ဘာမှ မမြင်ရ ပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက် အခန်းထဲရောက်နေတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး သိနေပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မက အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေလို့ ဟစ်အော် အကူအညီတောင်းဖို့တောင် ပါးစပ်က အသံမထွက်နိုင်ဘူး၊ အိပ်ရာပေါ် အသာငြိမ်နေရင်း “ငါတော့ အသတ် ခံရ တော့မှာပဲ” လို့ တွေးပြီး ကြောက်နေတော့တာပေါ့၊ ကျွန်မစိတ်ထဲ ခံစားချက် အကြောင်းကို ရှင်တို့ သဘောပေါက်အောင် ပြောပြဖို့တောင် မလွယ်ပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပိုင် ရွှေငွေရတနာ လက်ဝတ် လက်စားတွေကို ခေါင်းဦးအောက်မှာ ဝှက်ထားလို့ ဒီလူဆိုးက ရမှာ မဟုတ်ဘူး လို့တော့ တွေးမိပါတယ်၊ ဪ . . . ပြောရင်း စကားက ဘယ်ရောက် သွားပါလိမ့်”

“ခင်ဗျားရဲ့ အိပ်ခန်းထဲ လူတစ်ယောက် ဝင်နေတာ သိတဲ့အကြောင်း ပြောနေပါတယ်”

စုံထောက်ဟာကြူလီက ထောက်ပြလိုက်မှ မစွက်ဟားဘတ်သည် ဆက်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ရှင့်၊ ကျွန်မဖြင့် ကြောက်ကြောက်နဲ့ မျက်လုံးပိတ်ထားပြီး ဘာလုပ်ရပါ့မလဲလို့ အကြံထုတ်နေမိတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းခလုတ်က အိပ်ရာနားမှာရှိတာ သွားသတ်ရပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ အိပ်နေရက်ပဲ ဘဲလဲခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပါတယ်၊ တွဲစောင့်လာရင် တော်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ဘဲလဲခလုတ်ကို အကြာကြီးဆက်နှိပ်ထားပေမယ့် ဘယ်သူမှ ပေါက်မလာဘူးရှင့်၊ မီးရထား

ပေါက်လူအားလုံး တယောက်မကျန် အသတ်ခံရလို့ သေကုန်ကြ ပလား လို့တောင် ထင်မိပါသေးတယ်၊ အတော်ကြီးကြာမှ ပြင်ဘက်က ခြေသံ ကြားပြီး တံခါးလာခေါက်ပါတယ်၊ ဒီတော့မှ ကျွန်မက ‘ဝင်ခဲ့ပါ’လို့ လှမ်းအော် ပြောရင်း မီးခလုတ်ကိုပါ ဖွင့်လိုက်ပါတယ်၊ အံ့ဩစရာ ကောင်းတာက မီးလင်းလာလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မအခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးရှင့်”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်ပါသလဲ”

“ကျွန်မက ရောက်လာတဲ့တွဲစောင့်ကို ပြောပြတော့ သူက ယုံကြည်ပုံ မရဘူး၊ ကျွန်မ အိပ်မက်နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ကျွန်မက ဒီစကားကို လက်မခံဘဲ သူ့ကို အိပ်စင်အောက်မှာတောင် ရှာကြည့် ခိုင်းပါသေးတယ်၊ တွဲစောင့်က အိပ်စင်အောက်မှာ လူတစ်ယောက်ဝင်ပုန်း စရာနေရာ မရှိပါဘူးလို့လဲပြောပါတယ်၊ သူက ကျွန်မ စိတ်ချောက်ချား နေလို့ ဖြစ်မှာပါဆိုပြီး ထပ်ပြောပါသေးတယ်၊ ကျွန်မက အလကားနေရင်း စိတ်ကူးယဉ် ကြောက်ကတ်တာ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ဒါထက် ရှင်က ဘယ်သူ ပါလဲ”

“ကျွန်တော်က ‘ဟာကြူလီ’ပါ၊ ဟောဒါက မီးရထားကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာ လူကြီး မစ္စတာဘုခဲ၊ ဒီဘက်ကတော့ ဆရာဝန် ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင် ဖြစ်ပါတယ်”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ယဉ်ကျေးမှု ထုံးစံအရ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရာ မစွက် ဟားဘတ်လည်း . . .

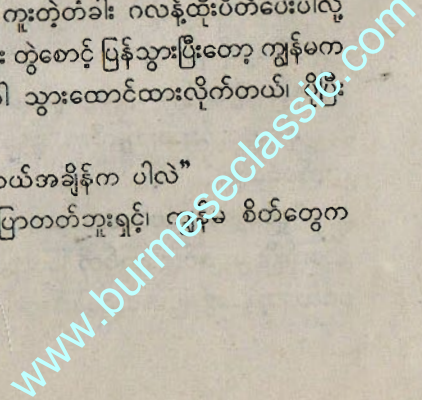
“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင့်”

ဟု ပြောပြီးနောက် သူမ ပြောနေသည့်စကားကို ဆက်ပြန်လေသည်။

“ကျွန်မရဲ့ အိပ်ခန်းထဲ လူတစ်ယောက်ဝင်တာတော့ အမှန်ပါပဲရှင့်၊ စိတ်ထဲကတော့ အခန်းချင်းတပ်လျက် အိပ်ခန်းက လူလိုတောင် ထင်မိ ပါတယ်၊ အခုတော့ သူ့ခမျာ အသတ်ခံရတဲ့လူ ဖြစ်နေရှာတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက တွဲစောင့်ကို တစ်ဖက်ခန်း ကူးတဲ့တံခါး ဂလန့်ထိုးပိတ်ပေးပါလို့ ခိုင်းလိုက် ပါတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး တွဲစောင့် ပြန်သွားပြီးတော့ ကျွန်မက အဲဒီ တံခါးနားမှာ သေတ္တာတစ်လုံးပါ သွားထောင်ထားလိုက်တယ်၊ ဒီပြီး လုံခြုံ စိတ်ချရအောင်လို့ ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါတွေ ဖြစ်တာ ဘယ်အချိန်က ပါလဲ”

“အချိန်တော့ တိတိကျကျ မပြောတတ်ဘူးရှင့်၊ ကျွန်မ စိတ်တွေက တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အခုကော ညကဖြစ်ပုံကို ဘယ်လို သဘောရပါသလဲ”

“ဒါက ရှင်းနေတာပဲ မဟုတ်လားရှင့်၊ ညက ကျွန်မအခန်းထဲ ဝင်နေတဲ့ လူဟာ လူသတ်သမား ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် အဲဒီလူက တစ်ဖက်ခန်းကို ကူးဝင်သွားတယ်လို့ ဆိုလိုပါ သလား”

“ဒါတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲရှင့်၊ ကျွန်မက ကြောက်ကြောက်နဲ့ မျက်လုံးစုံ ပိတ်ပြီးနေတော့ ဘာမှ မမြင်ရပါဘူး”

“ခင်ဗျားရဲ့ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ပြင်ဘက် စင်္ကြံကို ထွက်သွားတာ ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးရှင့်၊ ကျွန်မက လုံးလုံး မျက်စိဖွင့်မှ မကြည့်ဘဲ”

“ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ခင်ဗျား ညကကြားရတဲ့ လူသံဆိုတာဟာ တစ်ဖက်ခန်းက (အခုအသတ်ခံရတဲ့လူအခန်းက) လှုပ်ရှား သွားလာနေသံ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒါတော့ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ကျွန်မကသေချာလို့ ပြောတာပါ၊ လူတစ်ယောက် ဟာ ကျွန်မအခန်းထဲဝင်နေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဝိုပြီးသေချာကြောင်း ပြရအောင် ကျွန်မမှာ သက်သေခံအထောက်အထားပါရှိတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မစွက်ဟားဘတ်သည် သူမ၏လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်ကာ အတွင်းရှိ စာကြည့်မျက်မှန်၊ သော့တွဲ၊ စာရွက်အချို့စသောပစ္စည်း ကြားမှ မွေနှောက်ရှာဖွေပြီးမှ သတ္တိဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ကြယ်သီး တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

“ဟောဒီမယ် မြင်ရဲ့လားရှင့်၊ ဒီကြယ်သီးဟာ ကျွန်မရဲ့ ကြယ်သီးမဟုတ် ဘူး၊ အဲဒါကို ဒီနေ့မနက် ကျွန်မရဲ့ အခန်းထဲမှာ တွေ့ရတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကြယ်သီးကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်ရာ မစွတာ ဘုန်သည် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ငုံ့ကြည့်လေသည်။

“ဒါက ရထားတွဲစောင့်တွေဝတ်တဲ့ ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံက ကြယ်သီးပဲဗျ”

“ဒီလိုဆိုရင် တွဲစောင့်က ခင်ဗျားအခန်းထဲဝင်ပြီး ကူညီရှာဖွေပေး နေတုန်း သူ့အင်္ကျီက ပြုကျကျန်ရစ်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

စုံထောက်ဟာကြူလီက ဤသို့ပြောသည်ကို မစွက်ဟားဘတ်က လက်မခံချေ။

“ရှင်တို့က တော်တော် ခက်တာပါပဲလား၊ ညက ကျွန်မ မအိပ်ခင် စာဖတ်ပြီး မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ပြတင်းပေါက်မှာ ထားလိုက်တယ်၊ တွဲစောင့် ဝင်လာတုန်းက ပြတင်းပေါက်နားကို လုံးဝ မသွားဘူး... တစ်ဖက်

ခန်းကူးတဲ့ တံခါးကို ပိတ်တယ်၊ ပြီးတော့ အိပ်စင်အောက်မှာ ဝင်ရှာတယ်၊ ဒါလောက်ပဲ သူဟာ လှုပ်ရှားတယ်၊ မနက်ကျတော့ ဒီကြယ်သီးက ပြတင်း ပေါက်နားက မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်ပေါ်မှာ တင်နေတာရှင်”

“ဒါဖြင့် ဒါဟာ သက်သေခံအထောက်အထား ပစ္စည်းတစ်ခုပါပဲ၊ အရေးလဲ ကြီးပါတယ်၊ ကိုင်း... အခု ခင်ဗျားကို မေးခွန်းအနည်းငယ် မေးပါရစေ”

“မေးပါရှင် မေးနိုင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားဟာ ကြောက်တတ်တယ်ဆိုရင် တစ်ဖက်ခန်းကူးတဲ့ တံခါးကို ဘာဖြစ်လို့ ကြိုတင် ကန့်လန့်ထိုး ပိတ်ထားတာလဲ”

“ပိတ်ထားပါတယ်ရှင်”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က ပိတ်သလား”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ကျွန်မဆီ ခဏလာတဲ့ ဟိုဆွဲဒင် အမျိုးသမီးကို တံခါးပိတ်ထားရဲ့လားလို့ ကြည့်ခိုင်းတော့ သူက ပိတ်ထားပါတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဘာဖြစ်လို့ ထ မပိတ်တာလဲ”

“ကျွန်မ အိပ်ရာပေါ်ရောက်နေလို့ပါ”

“အဲဒါ ဘယ်အချိန်ကပါလဲ”

“နေဦးရှင့်၊ ကျွန်မ ပြန်စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ ဩဂျို-သိပြီ၊ ည ဆယ်နာရီခွဲ ဒါမှမဟုတ် ၁၀ နာရီမတ်တင်းလောက်ရှိမယ်၊ ဆွဲဒင်က အမျိုးသမီးက ကျွန်မအခန်းကိုလာပြီး အကိုက်အခဲပျောက် ဆေးပြားရှိ သလားလို့ လာတောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှာ ရှာယူပါလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

“ဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားက အိပ်ရာပေါ် ရောက်နေပြီပေါ့”

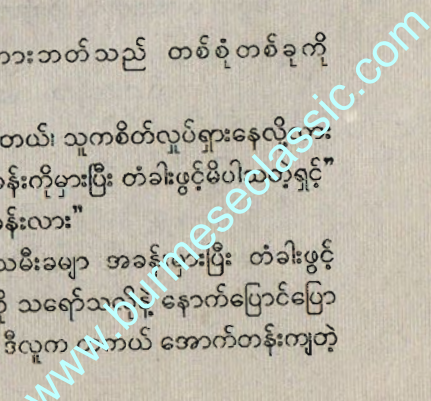
“ဟုတ်ပါတယ်”

ဤသို့ ပြောရင်းနှင့် မစွက်ဟားဘတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် ရယ်လာပြီးမှ...

“ဆွဲဒင် အမျိုးသမီးခမျာ သနားပါတယ်၊ သူကစိတ်လှုပ်ရှားနေလို့ ဘူး မသိဘူး၊ ကျွန်မအခန်းနဲ့ကပ်လျက် အခန်းကိုမှားပြီး တံခါးဖွင့်မိပါသလားရှင့်”

“သေသူ မစွတာရက်ချက်ရဲ့ အခန်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဆွဲဒင်အမျိုးသမီးခမျာ အခန်းဖွင့်ပြီး တံခါးဖွင့် လိုက်တော့၊ မစွတာ ရက်ချက်က သူ့ကို သရော်သလို နောက်ပြောင်ပြော လိုက်တာကို အလွန်ရှက်သွားရှာတယ်၊ ဒီလူက ဘယ် အောက်တန်းကျတဲ့

လူတယောက်ဆိုတာ သေချာတယ်ရှင်၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အခန်းမှားပြီး တံခါးဖွင့်မိတာကို လှောင်ပြောင်သရော်လိုက်တာဟာ မလွန်ဘူးလား”

“အဲဒီနောက်ပိုင်း မစ္စတာ ရက်ချက်ရဲ့ အခန်းက အသံတွေ ဘာတွေ ကြားမိသေးလား”

“အသံရယ်လို့တော့ မကြားဘူး၊ ဒါပေမယ့်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“မစ္စတာ ရက်ချက်က အိပ်ပျော်ပြီး ဟောက်နေသံကြားရပါတယ်”

“ဟုတ်လား ဒီလူက ဟောက်တတ်သလား”

“ဟောက်တာပေါ့ရှင်၊ ပထမ ညကများ သူ့ရဲ့ဟောက်သံကြောင့် ကျွန်မ ကောင်းကောင်းတောင် အိပ်လို့မရဘူး”

“ခင်ဗျား အခန်းထဲ လူတစ်ယောက် ဝင်နေတယ်ဆိုပြီး ကြောက်လန့်ပြီး တဲ့နောက်ပိုင်းကျတော့ ဟောက်သံကြားမိသေးလား”

“ဟာ ရှင်ကလဲ ဘယ်လိုလုပ် ကြားနိုင်မှာလဲရှင်၊ သူက သေနေမှပဲ”

“ဪ. . . ဪ. . . ဒါထက် မစ္စတာဟားဘတ် ခင်ဗျား၊ အမေရိကန် ပြည်မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ‘အမ်စထရောင်း’ သမီးလေး ပြန်ပေးဆွဲမှုကို မှတ်မိ ပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်မိပါတယ်၊ အင်မတန်မှ ကြေကွဲရင်နာစရာကောင်းတဲ့ အမှုပဲ၊ အဆိုးဆုံးကတော့ ပြန်ပေးရိုက်ခေါင်းဆောင်ကို ဖမ်းမိရက်သားနဲ့ တရားရုံးကလွှတ်ပစ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဒီလူကို ကလဲ့စားချေချင်တဲ့ စိတ်တောင်ဖြစ်မိပါတယ်”

“ဒါတော့ ခင်ဗျား စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်နဲ့တော့လေ၊ အဲဒီ ပြန်ပေးရိုက်ခေါင်းဆောင်က သေသွားပါပြီ၊ မနေ့ညက သေသွားတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား. . . ဒါဖြင့် ညတုန်းက အသတ်ခံရတာဟာ”

“မစ္စတာ ဟားဘတ်က တအံ့တဩ ပြောနေစဉ် စုံထောက် “ဟာကြူလီ” က ကြားဖြစ်၍”

“ဟုတ်ပါတယ် ညတုန်းက အသတ်ခံရတဲ့ မစ္စတာရက်ချက်ဟာ ပြန်ပေး ရိုက်ခေါင်းဆောင်ပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဪ. . . ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့၊ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မသမီးဆီ စာရေးပြီး ပြောဦးမှပဲ၊ အခုကြည့်စမ်း ဒီလူကြီးရဲ့မျက်နှာက လူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ရှင်တို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါထက် မစ္စတာ ဟားဘတ်ခင်ဗျား၊ ပြန်ပေးဆွဲခံရတဲ့ ‘အမ်စထရောင်း’ မိသားစုတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့များ သိကျွမ်းပါသလား”

“မသိပါဘူးရှင်၊ သူတို့မိသားစုက လူတကာနဲ့ သိပ်ရောရော နေလေ့ မရှိဘူးရှင်၊ ဒါပေမယ့် မစ္စတာ ‘အမ်စထရောင်း’ ဟာ အင်မတန် ချောမော လှပတဲ့ အမျိုးသမီးတယောက်ဆိုတာတော့ ကြားဖူးပါတယ်၊ သူ့ခင်ပွန်းကလဲ အလွန် ချစ်မြတ်နိုးသတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံနဲ့ အမြဲတမ်းနေရပ်လိပ်စာကို သိပါရစေ”

“ဟာကြူလီ” ကပြောလျှင် မစ္စတာဟားဘတ်လည်း ချက်ချင်းပင် နာမည် အပြည့်အစုံနှင့် လိပ်စာကို ပြောပြပြီးနောက်. . .

“တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်ပုံကတော့ အလွန်ထူးဆန်းတာပဲနော်၊ ဒီရထားပေါ်မှာမှ လာဖြစ်ရတယ်လို့၊ ကျွန်မ အနေနဲ့ကတော့ ဒီ ‘ရက်ချက်’ ဆိုတဲ့လူကြီးကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ထဲက လူကောင်းမဟုတ်ဘူးလို့ အလိုလိုသိနေမိတယ်”

ဟု ဆက်ပြောပြန်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါထက် ခင်ဗျားမှာ ကြက်သွေးရောင် ‘ကီမိုနို’ ညဝတ်အင်္ကျီများရှိပါသလား”

“အလို. . . ဘာကြောင့် ဒီမေးခွန်းမေးရတာလဲရှင်၊ ကျွန်မမှာ ရှိတဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီက နှစ်ထည်ပါ၊ တစ်ထည်က ပန်းရောင်အနု၊ နောက်တစ် ထည်က ခရမ်းရောင်ဖြစ်ပါတယ်၊ နေပါဦးရှင်၊ ဘာကြောင့် ရှင်က ညဝတ် တအင်္ကျီ အရောင်ကို သိချင်ရတာလဲ”

“ဒီလိုပါ မနေ့ညက ကြက်သွေးရောင် ‘ကီမိုနို’ ညဝတ်အင်္ကျီနဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ မနေ့ညက မစ္စတာ ရက်ချက်ရဲ့ အခန်း သို့မဟုတ် ခင်ဗျား အခန်းကို ဝင်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်အခန်း ဝင်တယ်ဆိုတာသာ အတတ်ပြောဖို့ ခက်တယ်”

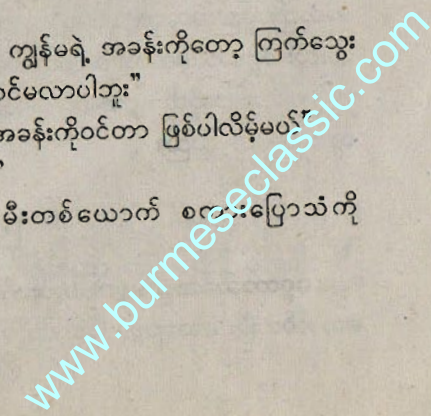
“တစ်ခုတော့ သေချာတယ်ရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ အခန်းကိုတော့ ကြက်သွေး ရောင် ညဝတ်အင်္ကျီနဲ့မိန်းမ လုံးဝ ဝင်မလာပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မစ္စတာ ရက်ချက်ရဲ့ အခန်းကိုဝင်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မဟုတ်ဘူး”

“ဒါတော့ အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး”

“တစ်ဖက်ခန်းက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် စကားပြောသံကို ကြားမိတယ် မဟုတ်လားခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားမိတယ်ရှင်”

“စောစောက ကျွန်တော် မေးတော့... ခင်ဗျားအနေနဲ့ မစ္စတာရက်ချက် အိပ်ပျော်ပြီး ဟောက်သံပဲကြားတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဟောက်သံကြားတာတော့ အမှန်ပါပဲ၊ နောက် အမျိုးသမီးကတော့... ဒါမျိုးက ပြောရတာ မကောင်းပါဘူးရှင်”

“အမျိုးသမီးအသံကြားရတာ ဘယ်အချိန်လောက်ကလဲ”

“အချိန်တော့မပြောနိုင်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေရာက လန့်နိုးတဲ့ အချိန်မှာ ကြားမိတာပဲ၊ ဒီလူကြီးက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်လူတစ်ယောက်ပဲလို့ စိတ်ထဲမှတ် ထားလိုက်ပါတယ်”

“အဲဒါဟာ ခင်ဗျား အခန်းထဲ လူတစ်ယောက် ဝင်နေလို့ လန့်မိတဲ့အချိန် မတိုင်မီကလား နောက်ပိုင်းမှလား”

“ဒါက မေးစရာ လိုသေးသလားရှင်၊ ရက်ချက်ဟာ သေနေမှတော့ မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေနိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သဘောပေါက်ပါပြီ”

“သေသူ ရက်ချက်က ပြန်ပေးမှုတရားခံ ‘ကက်ဆက်တီ’ ဖြစ်တယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်မဖြင့် အံ့ဩလို့တို မဆုံးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ သမီးများ ဒီအကြောင်းကြားလိုက်ရရင်...”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ စုံထောက် ဟာကြူလီက လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် မစ္စတာ ဟားဘတ်အား တံခါးဝသို့ လိုက်ပို့ပေးလိုက်လေသည်။

ပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခါနီးတွင် ဟာကြူလီက...

“ဟောဒီမယ် ခင်ဗျားရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ ကျကျန်ရစ်တယ်ထင်ပါတယ်”

ဟု ပြောရင်း ‘အိပ်ချ်’ အင်္ဂလိပ်စာလုံးပါသော လက်ကိုင်ပဝါကို ပြလိုက်ရာ မစ္စတာ ဟားဘတ်က ခေါင်းခါပြလေသည်။

“အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ အထည်ပစ္စည်းတွေမှာ နာမည်အတိုကောက် ‘စီ-အမ်-အိပ်ချ်’လို့ စာလုံး သုံးလုံး ထိုးထားပါတယ်၊ ဒီ လက်ကိုင်ပဝါကလဲ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို မစ္စတာဟားဘတ်သည် ခပ်တည်တည်နှင့်လျှောက်ထွက် သွားလေတော့သည်။

(၅)

မစ္စတာဘုခံသည်မစ္စတာ ဟားဘတ်ထားပစ်ခဲ့သော သတ္တုကြယ်သီးကို ကောက်ယူပြီး သေချာစွာ ပြန်ကြည့်နေလေသည်။

“ဒီကြယ်သီးကိစ္စကို ကျုပ်ဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့တွဲစောင့် မိချယ်လ်ပါ ဒီလူသတ်မှုမှာပတ်သက်နေလို့လား၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ စုံထောက်ကြီးခင်ဗျား”

မစ္စတာဘုခံက မေးလိုက်လျှင် စုံထောက် ဟာကြူလီက

“ဒီကြယ်သီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ စဉ်းစားစရာတွေတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခဏ ထားလိုက်ပါဦး၊ လောလောဆယ် ဘာမှ မဆွေးနွေးသေးဘဲကို ဆွဲဒင်အမျိုးသမီးကို ခေါ်တွေ့ကြရရင်ကောင်းလိမ့်မယ်”

မူ ပြောရင်းနှင့် သူ၏ရှေ့ စားပွဲပေါ်ရှိ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စာအုပ် များကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုကို ရွေးထုတ်လိုက်သည်။

“ဟောဒီမယ် ဆွဲဒင်အမျိုးသမီး ‘ဂရီတာအိုလ်ဆင်’ လို့ ခေါ်တယ်၊ အသက်က လေးဆယ့်ကိုးနှစ်”

ဟာကြူလီက ဤသို့ပြောလိုက်သည်နှင့် မစ္စတာ ဘုခံက စားသောက်တဲ့ အမှုထမ်းအား ထိုအမျိုးသမီးအား ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရာ ချက်ချင်းလိုပင် ရောက်လာလေသည်။

‘ဂရီတာအိုလ်ဆင်’သည် အဝါရောင်ဆံပင်ရှိပြီး မျက်မှန်တပ်ထားသူ ဖြစ်သည်။

ပြင်သစ် ဘာသာစကားကိုသာ ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းသဖြင့် စုံထောက် ဟာကြူလီက ထိုဘာသာဖြင့်ပင် စစ်ဆေးမေးမြန်းရလေသည်။

နာမည် အပြည့်အစုံ အသက်နှင့် မူရင်း နေရပ်လိပ်စာများကို မေးပြီးနောက် အလုပ်အကိုင်ကို မေးကြည့်သောအခါ သူမသည် လက်မှတ်ရ သူနာပြု ဆရာမတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းနှင့် အိစတန်ဘူလ်မြို့ သာသနာပြု မစ်ရှင်ကျောင်း တစ်ကျောင်းတွင် အလုပ် လုပ်ကြောင်း ထွက်ဆိုလေသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဆရာမ၊ မနေ့ညက ရထားပေါ်ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ကိစ္စကိုတော့ ဆရာမအနေနဲ့ သိပြီးရောပေါ့”

စုံထောက် ဟာကြူလီ ဆက်လက်မေးလိုက်လျှင် အမျိုးသမီးက...

“ဟုတ်ကဲ့၊ အင်မတန်မှ တုန်လှုပ်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ပါပဲ၊ ဟို အမေရိကန် အမျိုးသမီးကတော့ လူသတ်သမားဟာ သူ့အခန်းထဲတောင် ဝင်လာသေးတယ်လို့ ပြောပါသေးတယ်”

ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ် ကြားသိရသလောက် သေသူ မစ္စတာ ရက်ချက်ကို အသက်ရှင်လျက်နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရသူဟာ ဆရာမပဲလို့ သိရပါတယ်၊ ဟုတ်ပါသလား”

“ကျွန်မတော့ မပြောတတ်ဖူးရှင်၊ ဟုတ်ချင်မှလဲ ဟုတ်မှာပဲ၊ ကျွန်မက သူ့အခန်းကို မှားပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်မိတယ်၊ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မမှာ ရှက်လိုက်တာလွန်ပါရော”

“ဒါဖြင့် ဆရာမက သူ့ကိုတော့ မြင်လိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မြင်ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်က သူဟာ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေပါတယ်၊ ကျွန်မလဲ ရှက်ရှက်နဲ့ အခန်းမှားဖွင့်မိတာကို တောင်းပန်ပြီး အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်ခဲ့တာပါပဲ”

“မစ္စတာရက်ချက်က ဆရာမကို စကားပြောပါသေးသလား”

ထိုမေးခွန်းကြားလျှင် ဆရာမ ဂရိတာအိုလ်ဆင် ရှက်သွေးဖြာကာ မျက်နှာ နီမြန်းသွားပြီးမှ . . .

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ စကားတော့ လှမ်းပြောပါတယ်၊ ဘာရယ်လို့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း နားမလည်လိုက်ပါဘူး”

ဟု ဖြေလေသည်။

“အဲဒီနောက်ပိုင်း ဆရာမက ဘာလုပ်ပါသလဲ”

“ကျွန်မက အမေရိကန် အမျိုးသမီး မစ္စက်ဟားဘတ် အခန်းကို သွားပြီး အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးပြား (အက်စ်ပရင်) တောင်းပါတယ်”

“မစ္စက်ဟားဘတ်က ဆရာမကို တစ်ဖက်ခန်းကူးတဲ့ တံခါးပိတ်ထား ရဲ့လားလို့ မေးခဲ့ပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါတယ်”

“တံခါးကကော ပိတ်ထားပါသလား”

“ပိတ်ထားပါတယ်”

“ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ အခန်းကို ပြန်သွားပါတယ်၊ အကိုက်အခဲပျောက် ဆေးပြားသောက်ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်နေလိုက်ပါတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်အချိန်လောက်ကပါလဲ”

“ကျွန်မ အိပ်ရာထဲဝင်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ် လိုပါ သေးတယ်၊ ဒီလိုပြောနိုင်တာဟာလဲ ကျွန်မက လက်ပတ်နာရီကို သော့ပေး ရင်း ကြည့်မိလို့ပါ”

“ဆရာမက အိပ်ရာထဲဝင်တော့ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားရောလား”

“ချက်ချင်း အိပ်မပျော်ပါဘူး၊ ဆေးသောက်လိုက်ပြီးတော့ ခေါင်းကိုက် သက်သာသွားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လဲ အတော်ကြာအောင် အိပ်မပျော်ပါဘူး”

“ဆရာမ အိပ်မပျော်ခင်အချိန်မှာ မီးရထားက ရပ်သွားပြီလား”

“ကျွန်မတော့ မထင်မိဘူးရှင်၊ ကျွန်မအိပ်ပျော်ခါနီးအချိန်လောက်ကျမှ

ဘူတာတစ်ခုမှာ ဆိုက်တယ်ထင်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဗင်ကိုစီ ဘူတာမှာ ရပ်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ . . . ဆရာမရဲ့ အိပ်ခန်းက ဟောဒီအခန်း မဟုတ်လား”

“စုံထောက် ဟာကြူလီက စားပွဲပေါ်ရှိ ရထားတွဲမြေပုံမှ တစ်နေရာကို ထောက်ပြရာ ဆွီဒင် အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ အိပ်ခန်းပါပဲ”

“ဆရာမရဲ့နေရာက အပေါ်အိပ်စင်လား၊ အောက်အိပ်စင်လား”

“အောက်ထပ်အိပ်စင်ဖြစ်ပါတယ်၊ နံပါတ် ၁၀ ပါပဲ”

“ဆရာမအခန်းမှာ ခရီးသည်အဖော် ရှိပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှိပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ၊ အလွန် ရည်ရည်မွန်မွန်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ၊ သူက ဘဂ္ဂဒက်မြို့က လာတယ်ပြော ပါတယ်”

“ဗင်ကိုစီ ဘူတာက ရထားပြန်ထွက်ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းကလေးက အိပ်ခန်းအပြင်ကို ထွက်သွားသေးသလား”

“ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် ပြင်ဘက် မထွက်ပါဘူး”

“ဆရာမ အိပ်ပျော်သွားတယ် ဆိုရင် . . . သူ ပြင်ဘက် ထွက်မထွက် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မလဲ”

“ကျွန်မက အိပ်တဲ့အခါ အလွန် အအိပ်ဆတ်ပါတယ်၊ ထစ်ခနဲ အသံကြားရုံနဲ့ နိုးတတ်တယ်ရှင်၊ အင်္ဂလိပ် မိန်းကလေးက အပေါ်ထပ် အိပ်စင်ကဆိုတော့ သူဆင်းလာတာနဲ့ ကျွန်မနိုးလာမှာ သေချာပါတယ်”

“ဆရာမကိုယ်တိုင်ကော အခန်းပြင်ဘက်ထွက်သေးသလား”

“မနက်မိုးလင်းတဲ့အထိ မထွက်ပါဘူး”

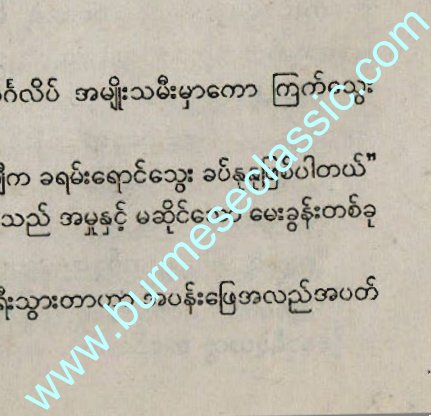
“ဒါထက် ဆရာမမှာ ညဝတ်အင်္ကျီ ကြက်သွေးရောင် ‘ကီမိုနို’ ရှိပါ သလား”

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဆရာမရဲ့အဖော် အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးမှာကော ကြက်သွေး ရောင် ညဝတ်အင်္ကျီ ရှိပါသလား”

“မရှိပါဘူးရှင်၊ သူ့ညဝတ်အင်္ကျီက ခရမ်းရောင်သွေး ခပ်နုနုပဲပါတယ်” ဤတွင် စုံထောက် ဟာကြူလီသည် အမှုနှင့် မဆိုင်တော့ မေးခွန်းတစ်ခု လှမ်းမေးပြန်သည်။

“ဆရာမက အခုဒီရထားနဲ့ ခရီးသွားတာက အပန်းဖြေအလည်အပတ် သက်သက်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပထမဆုံး အစီအစဉ်က ကျွန်မရဲ့ ညီမရှိတဲ့ ‘လူဆန်း’ မြို့မှာ တစ်ပတ်လောက် သွားနေဖို့ပါပဲ”

“အဲဒီ ဆရာမရဲ့ညီမနာမည်နဲ့ လိပ်စာကို မသိရဘူးလား”

“အို. . . သိရပါတယ်ရှင်”

ပြောပြောဆိုဆို ဆရာမ ‘ဂရိတာအိုလ်ဆင်’သည် စာရွက်နှင့် ခဲတံ ကောက်ယူ၍ ရေးသားပြီး ဟာကြူလီအား ပေးလိုက်သည်။

“ဆရာမအနေနဲ့ အမေရိကန်ပြည်ကို ရောက်ဖူးပါသလား”

ဟာကြူလီက ဆက်လက် မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“မရောက်ဖူးပါဘူး၊ အမေရိကန်ပြည်သွားဖို့ တစ်ခါက အစီအစဉ်လုပ်ပြီး ကာမှ မသွားဖြစ်ခဲ့ဘူးရှင်၊ ကျွန်မက လူမမာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ရင်း အမေရိကန်ကို လိုက်ရဖို့ပါပဲ၊ နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှ အစီအစဉ်ပျက်သွားတာဟာ ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ၊ အမေရိကန်လူမျိုးတွေက အလွန် ကောင်းပါတယ်။ ဆေးရုံတွေ၊ သာသနာပြု ကျောင်းတွေကို ကူညီ လှူဒါန်းတဲ့နေရာမှာ အလွန်ရက်ရောကြတယ်၊ ပြီးတော့ အမေရိကန်တွေဟာ ဘာကိစ္စမဆို လက်တွေ့ကျကျလုပ်တတ်ပါတယ်”

“အမေရိကန်ပြည်မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ‘အမ်ထရောင်း’ ရဲ့ သမီးကလေး ပြန်ပေးဆွဲခံရမှုအကြောင်း ကြားဖူးပါသလား”

“ဟင့်အင်း မကြားမိဘူးရှင်၊ ဘယ်လိုအမှုမျိုးပါလဲ”

ဆရာမ ‘ဂရိတာအိုလ်ဆင်’က မေးသဖြင့် စုံထောက် ဟာကြူလီသည် ပြန်ပေးမှုအကြောင်း အပြည့်အစုံကို ပြောပြလိုက်သည်။

ဤတွင် ဆွီဒင် အမျိုးသမီးသည် အမှုအကြောင်း သိရသည်နှင့် စက်ဆုပ် မုန်းတီးခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း စသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်လာလေသည်။

“ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ အဲဒီလောက်ထိအောင် ယုတ်မာရက်စက်တဲ့ လူတွေလဲ ရှိနေတာကိုး၊ ကလေးရဲ့ မိခင်ခမျာ ဘယ်လောက်ယူကျွေးမရ ဖြစ်မလဲဆိုတာတွေးပြီး ကျွန်မဖြင့် သူ့ကို ကရုဏာဖြစ်မိပါတယ်”

ထိုအချိန်၌ စုံထောက်ဟာကြူလီသည် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် တကုပ်ကုပ်နှင့် ရေးမှတ်နေရာ အနီးရှိမစ္စတာဘုခဲက . . .

“ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေကြီး၊ ဘာတွေများ တကုပ်ကုပ်ရေးနေတာလဲဗျ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ ဝါသနာတစ်ခုက ဘာကိစ္စမဆို စနစ်တကျ အစီအစဉ်နဲ့ လုပ်တတ်တဲ့အလေ့အထပါပဲ၊ ဟောဒီမယ် ကျုပ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေကို အချိန်နာရီနဲ့တကွ အစဉ်အတိုင်း ရေးမှတ်ထားကြည့်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဟာကြူလီက သူရေးနေသောစာရွက်ကို မစ္စတာဘုခဲ အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

စာရွက်တွင်ကား အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်ထားလေသည်။

ည ၉-၁၅ နာရီ၊ ဘဲလ်ဂရိတ်ဘူတာမှ ရထားထွက်ခဲ့သည်။

၉-၄၀ နာရီ၊ ရက်ချက်အခန်းတွင် သူ၏ အစေခံက အိပ်ဆေး အသင့်ထားပေးပြီး ထွက်သွားသည်။

၁၀-၁၀ နာရီ၊ မက်ကွင်းက ရက်ချက် အခန်းမှ ပြန်ထွက် သွားသည်။

၁၀-၄၀ နာရီ၊ ဆွီဒင် အမျိုးသမီး ဂရိတာအိုလ်ဆင်သည် ရက်ချက် အခန်းတံခါးကို မှားဖွင့်မိသည်။ ထိုအချိန်၌ ရက်ချက်သည် အသက်ရှင်လျက်ရှိပြီး စာဖတ်နေသည်။

၁၂-၁၀ နာရီ၊ ဗင်ကိုစီ ဘူတာမှ ရထားထွက်သည်။

၁၂-၃၀ နာရီ၊ ရထားလမ်းတွင် မိုးပွင့်ကျပြီး ပိတ်နေ၍ ရပ်ထား လိုက်ရသည်။

၁၂-၃၇ နာရီ၊ ရက်ချက်အခန်းမှ ဘဲလ်တီးခေါ်၍ တွဲစောင့်သွား သောအခါ ‘မလိုတော့ဘူး’ဟု ပြင်သစ် ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

၁-၁၇ နာရီ၊ မစ္စက်ဟားဘတ်က သူ့မ၏ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်နေသည်ဆိုပြီး တွဲစောင့်အား ဘဲလ်တီး ခေါ်လိုက်သည်။

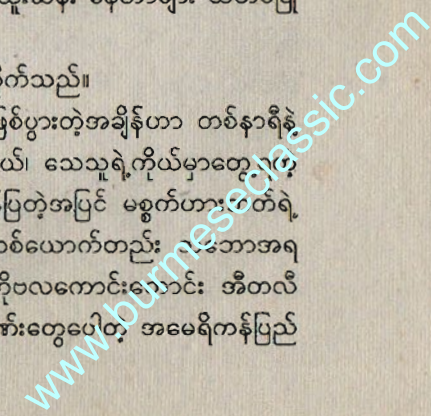
မစ္စတာ ဘုခဲသည် စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မိတ်ဆွေကြီး အစီအစဉ်အတိုင်းရေးမှတ်ထားပုံက အလွန်ရှင်းပါတယ်”

“အဲဒီစာရွက်ထဲမှာ သဘာဝမကျဘဲ ထူးဆန်း နေတာများ သတိမပြု မိဘူးလား”

ဟာကြူလီက ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“မရှိပါဘူး၊ ဒီတိုင်းဆိုရင် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်ဟာ တစ်နာရီနဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ်အချိန်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်၊ သေသူရဲ့ ကိုယ်မှာတွေ့တဲ့ အိတ်ဆောင်နာရီကလဲ ဒီအချိန်ကိုပဲ ညွှန်ပြတဲ့အပြင် မစ္စက်ဟားဘတ်ရဲ့ ထွက်ချက်နဲ့လဲ ကိုက်ညီနေတယ်၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သဘာဝအရ ခန့်မှန်း ပြောရရင် လူသတ်သမားဟာ ဟိုဗလကောင်းရောင်း အိတ်လီ လူမျိုးပဲလို့ ဆိုချင်တယ်၊ ဒီလူက လူဆိုးဂိုဏ်းတွေပေါ်တဲ့ အမေရိကန်ပြည်

ချီကာဂိုမြို့က လာတယ်လို့လဲ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ လူသတ် လက်နက်က ဓားမြှောင်ဆိုတော့ အိတ်လီလူမျိုးတွေ အများဆုံး သုံးလေ့ရှိတဲ့ လက်နက်မျိုး ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး သေချာပါတယ် စုံထောက်ကြီးရဲ့၊ ပြန်ပေးဆွဲမှု ကျူးလွန်စဉ်က အိတ်လီလူကြီးဟာ ရက်ချက်နဲ့ တဖွဲ့တည်း ဖြစ်ခဲ့ရမယ်၊ နောက် တစ်ခုက ကက်ဆက်တီ ဆိုတာဟာ အိတ်လီနာမည်ပဲ မဟုတ်လား၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ ရက်ချက်က သူ့အဖွဲ့သား အိတ်လီကြီးအပေါ် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကလိန်ကျခဲ့တော့ ဟိုလူက မခံနိုင်ဘဲ ကက်ဆက်တီနောက်ကို ခြေရာခံ လိုက်ခဲ့တယ်... တွေ့တဲ့အခါကျတော့ အရင်ဆုံး ခြိမ်းခြောက်စာတွေ ပို့ပြီးမှ အခုလို သတ်တာဖြစ်ရမယ်၊ အမှုက ရှင်းနေတာပဲ မစ္စတာ ဟာကြူလီရဲ့”

မစ္စတာ ဘုခိက စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောသော်လည်း စုံထောက် ဟာကြူလီက ဘဝင်မကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ခင်ဗျားထင်သလောက် မလွယ်ဘူး ခင်ဗျာ”

“ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်အနေနဲ့တော့ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းမှန်တယ် တင်တာပဲ”

“သေသူ ရက်ချက်ရဲ့ အစေခံထွက်ချက်ကိုလဲ ထည့်စဉ်းစားပါဦးလေ၊ သူက အိတ်လီ အမျိုးသားကြီးဟာ အိပ်ခန်းထဲက လုံးဝ ပြင်မထွက်ပါဘူးလို့ ဆိုထားတယ်”

“အေးဗျ... အဲဒါတစ်ခုက ခွကျနေတယ်”

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိဟန်ဖြင့် သူ၏ မျက်လုံးများ ကောက်ပြောင်လာလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ယူဆချက်က အဲဒီတစ်ချက်ကြောင့် ခွကျသွား တယ်။ အိတ်လီအမျိုးသားကြီးအဖို့ ကံကောင်းချင်တော့ သူ့ရဲ့အိပ်ခန်းအဖော် ဖြစ်တဲ့ ရက်ချက်ရဲ့အစေခံက သွားနာနေလို့ တစ်ညအိပ်မပျော်တဲ့ အတွက် အိတ်လီလူမျိုးဟာ အခန်းထဲက လုံးဝ မထွက်ခဲ့ကြောင်း အခိုင်အမာ ထွက်ဆို နိုင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ကျုပ် ထင်တဲ့အတိုင်း မှန်ရမယ်လို့ ဆိုချင်တယ်၊ အိပ်ခန်းထဲက လုံးဝ မထွက်ဘူးဆိုတာလဲ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့”

မစ္စတာ ဘုခိက ဇွတ်ပင် ဆက်ပြောသော်လည်း စုံထောက် ဟာကြူလီ က ခေါင်းခါပြပြန်သည်။

“မလွယ်လှဘူး မိတ်ဆွေကြီးရဲ့၊ ဒီလူသတ်မှုရဲ့ အဖြေမှန်ရဖို့က ခင်ဗျား ထင်သလောက် မလွယ်ဘူး”

(၆)

မစ္စတာ ဘုခိသည် သတ္တကြယ်သီးကို ပြန်ကြည့်ရင်းက...

“ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ တွဲစောင့် မိချယ်လ်က ဘာပြောမလဲဆိုတာ မေးကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောပြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရာ တွဲစောင့်လည်း ပြန်ရောက်လာလေသည်။ ထိုအခါ မစ္စတာ ဘုခိက စတင် မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“ဟေ့ မိချယ်လ် ဟောဒီမှာ မင်းရဲ့ယူနီဖောင်းက ကြယ်သီးတစ်လုံး၊ ကမေရိကန်အမျိုးသမီး မစ္စက် ဟားဘတ်ရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ကျကျန်ရစ်တယ်၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်း ဘာပြောချင်သလဲ”

ဤတွင် တွဲစောင့် မိချယ်လ်သည် သူ ဝတ်ထားသော ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံမှ ကြယ်သီးများကိုစမ်းသပ်၍ ကြည့်ပြီးမှ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ကျွန်တော့်ယူနီဖောင်းကကြယ်သီး တစ်လုံးမှ ပြုတ်မကျဘူးခင်ဗျာ... ပါတာ တခြားက ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲကွ”

“ဒီကြယ်သီးဟာ ဘယ်ကလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲ ရှင်းမပြတတ်ဘူး စင်ဗျာ”

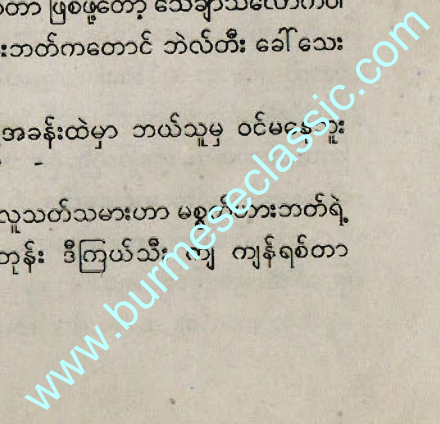
တွဲစောင့် မိချယ်လ်က ပြန်ပြောစဉ် သူ၏အမူအရာမှာ အံ့ဩနေပုံရ သော်လည်း အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်၏ဟန်မျိုး မဟုတ်ချေ။

သို့သော် မစ္စတာ ဘုခိက ကျေနပ်ပုံမရဘဲဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒီကြယ်သီးဟာ မနေ့ညက မစ္စက် ဟားဘတ်ရဲ့ အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်ဆိုတဲ့ လူဆီက ကျကျန်ရစ်တာ ဖြစ်ဖို့တော့ သေချာသလောက်ပဲ၊ လူတစ်ယောက် ဝင်နေလို့ မစ္စက် ဟားဘတ်ကတောင် ဘဲလ်တီး ခေါ်သေး တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် မစ္စက် ဟားဘတ်ရဲ့အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ ဝင်မနေဘူး စင်ဗျာ၊ သူ့စိတ်ထင်နေလို့ ဖြစ်မှာပါ”

“သူ့စိတ်ထင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ လူသတ်သမားဟာ မစ္စက်ဟားဘတ်ရဲ့ အခန်းကတစ်ဆင့် ဖြတ်ထွက်သွားတုန်း ဒီကြယ်သီး လျှ ကျန်ရစ်တာ ဖြစ်ရမယ်”

မစ္စတာ ဘုခံသည် သူ၏ အယူအဆအတိုင်းပင် ထပ်ပြောသောအခါ တွဲစောင့် မိချယ်လ်သည် အထူးပင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလေသည်။

“အဲဒါတော့ မမှန်ဘူးခင်ဗျာ၊ အခုအတိုင်းဆိုရင် လူကြီးမင်းက ကျွန်တော့်ကို လူသတ်မှုတရားခံပဲလို့ စွပ်စွဲတဲ့ သဘောဖြစ်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ လုံးဝ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာအတွက်ကြောင့် သတ်ရမှာလဲ”

“မစ္စက ဟားဘတ်က ဘဲလ်တီးခေါ်တော့ မင်းက ဘယ်နေရာ ရောက်နေသလဲ”

“ကျွန်တော် စောစောက အစီရင်ခံခဲ့တဲ့အတိုင်း ဟိုဘက်တွဲက မိတ်ဆွေ တွဲစောင့်နဲ့ သွားစကားပြောနေပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ငါတို့ အဲဒီလူကို ခေါ်ပြီးမေးမယ်”

“မေးပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလဲ မေးကြည့်စေချင်ပါတယ်”

မကြာမီ တစ်ဖက်တွဲမှ တွဲစောင့်ရောက်လာရာ ထိုလူ၏ ထွက်ချက်လည်း မိချယ်လ် ပြောသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်နေလေသည်။ ရင်းတွဲစောင့်ကပင် သူနှင့် မိချယ်လ်အပြင် အခြားတွဲတစ်တွဲမှ တွဲစောင့်တစ်ဦးလည်းရှိနေကြောင်း သူတို့သုံးဦးသည် မိုးပွင့်တွေ့ကြောင့် ရထားလမ်းပိတ်ပြီး အချိန်နှေးချင်း အကြောင်း ပြောနေကြစဉ် လူခေါ်သည့် ဘဲလ်တီးသံကြားရကြောင်း၊ ထိုအခါ မိချယ်လ်က သူ တာဝန်ရှိသောတွဲမှ ဘဲလ်တီးခေါ်ခြင်းဖြစ်၍ အမြန်ထွက် သွားကြောင်း အစစ်ခံလေသည်။

သည်တော့မှ မိချယ်လ်က မစ္စတာ ဘုခံအား...

“အခု ထင်ရှားပြီ မဟုတ်လားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ကင်း ပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဒါဖြင့် တွဲစောင့်ယူနီဖောင်းက ဒီ ကြယ်သီး ဟိုအခန်းထဲ ရောက်နေ တာကို မင်း ဘယ်လိုအဖြေပေးမလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မဖြေတတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ယူနီဖောင်းက ကြယ်သီးအားလုံး အပြည့်အစုံရှိနေပါတယ်၊ ဒီကြယ်သီးတစ်လုံး တွေ့ရ တာဟာ အလွန်ထူးဆန်းနေပါတယ်”

ဤတွင် တခြားတွဲမှ တွဲစောင့်များကလည်း ၎င်းတို့၏ ယူနီဖောင်းမှ ကြယ်သီးများပြုတ်ကျလျော့နေခြင်း မရှိကြောင်း အစစ်ခံကြရင်း မစ္စကဟားဘတ်၏ အခန်းသို့ လုံးဝမဝင်ခဲ့ပါဟု ဆိုလေသည်။

မစ္စတာ ဘုခံသည် တွဲစောင့် မိချယ်လ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောပြန် သည်။

“ဟေ့ မိချယ်လ် စိတ်အေးအေး ထားစမ်းပါကွ၊ မနေ့ညက ဖြစ်ပုံတွေကို သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားစမ်းပါ၊ မင်းက ဘဲလ်တီးသံကြားလို့ မစ္စကဟား ဘတ်အခန်းကိုသွားတော့ လမ်းမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့မိသေး သလား”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ပါဘူး”

“စကြိုမှာ မင်း လမ်းလျှောက်သွားတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မင်းကို တွေ့ပေးပြီး လျှောက်သွားတဲ့သူများ မရှိဘူးလား”

“ဒါလဲ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်မိပါဘူး”

“အဲဒါ တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ”

မစ္စတာ ဘုခံက ဤသို့ မှတ်ချက်ချသည်ကို စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြန်ရှင်းပြလေသည်။

“သိပ် မထူးဆန်းပါဘူး မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ အမေရိကန် အမျိုးသမီး မစ္စက ဟားဘတ်ဟာ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာပြီး သူ့အခန်းထဲ လူတစ်ယောက် ဝင်နေပြီလို့ သိတာနဲ့ အသာကလေး မျက်စိမှိတ် ငြိမ်နေတယ်လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား၊ မျက်လုံးတောင် ပိတ်ထားသတဲ့၊ အဲဒီ မိနစ်ပိုင်း အတွင်းမှာ ဝင်လာတဲ့ လူက လစ်ထွက်သွားနိုင်တာပဲ၊ ပြီးတော့မှ မစ္စကဟားဘတ်က လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်တယ်၊ ဘဲလ်တီးလိုက်တော့လဲ တွဲစောင့်က ချက်ချင်း ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကြားထဲ လူသတ်သမားအဖို့ အချိန် ကောင်းကောင်း ရနိုင်တာပေါ့”

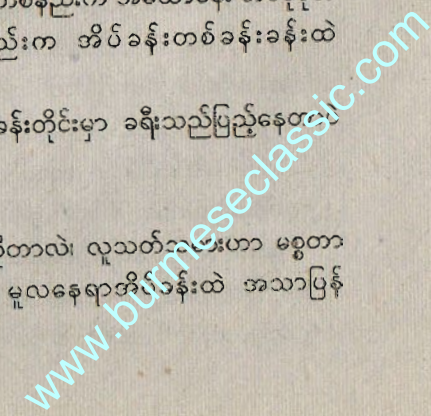
“ဒါပေမယ့် ပြင်ဘက်မှာ မိုးပွင့်တွေ ကျနေတော့ လူသတ်သမားဟာ ဘယ်ကို ထွက်ပြေးနိုင်မှာလဲ”

“နည်းလမ်းနှစ်ခုရှိတယ်လေဗျာ၊ တစ်နည်းက အိမ်သာခန်း တစ်ခုခုထဲ ဝင်ပုန်းနိုင်တယ်၊ နောက်တစ်နည်းက အိပ်ခန်းတစ်ခန်းခန်းထဲ ဝင်နေနိုင်တယ်”

“ဟာ စုံထောက်ကြီးကလဲ အိပ်ခန်းတိုင်းမှာ ခရီးသည်ပြည့်နေတာပဲ ဟု”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အလို... ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ လူသတ်သမားဟာ မစ္စတာ ရက်ချက်ကို သတ်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ မူလနေရာအိပ်ခန်းထဲ အသာပြန် ဝင်နေလိုက်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

မစ္စတာ ဘုခ်က အံ့ဩစွာဖြင့် မေးသည်ကို စုံထောက် ဟာကြူလီက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

သည်တော့မှ မစ္စတာဘုခ်လည်း သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

“ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ဒီလိုတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လူသတ်သမားဟာ တွဲစောင့် မိချယ်လ် ချက်ချင်းရောက်မလာသေးတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ ရက်ချက်ရဲ့ အခန်းဘက် ကူးဝင်သွားတယ်၊ သတ်ပြီးတော့လဲ အဲဒီအခန်း တံခါးရဲ့ အတွင်းဘက် သံကြိုးကိုပါချိတ်ပြီးမှ မစ္စကဟားဘတ် အခန်းကပဲ တစ်ဆင့် ပြန်ထွက်သွားတယ်၊ သူ့အခန်းထဲ သူ ပြန်ရောက်သွားပြီးတော့မှသာ တွဲစောင့်က ရောက်လာတယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်လား”

“အဲဒီလောက်လဲ လွယ်ကူရှင်းလင်းတာ မဟုတ်သေးဘူးဗျို့၊ ဘာကြောင့် လဲဆိုတာဟာ ဟောဒီက ဒေါက်တာက ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်”

ဟာကြူလီက ပြောလိုက်သောအခါ မစ္စတာဘုခ်က တွဲစောင့်များအား ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် သူ၏ဆန္ဒကို ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ခရီးသည်ရှစ်ယောက်ကိုခေါ်တွေ့ဖို့ ကျွန်သေးတယ်၊ ပထမတန်းခရီးသည် ငါးဦးရှိတယ်၊ ရှုရှုမင်းသမီးကြီး ‘ဒရာဂိုမီရော့’ရယ်၊ ဟန်ဂေရီသံရုံးက ဇနီးမောင်နှံရယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနေဒုရယ်၊ မစ္စတာဟတ်မင်း ဆိုတဲ့လူရယ်၊ ပြီးတော့ ဒုတိယတန်း ခရီးသည်တွေဖြစ်တဲ့ မေရီရယ်၊ အီတလီ အမျိုးသားရယ်၊ နောက်ပြီး အမျိုးသမီး အိမ်ဖော် ရှုမစ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရယ်”

“မိတ်ဆွေကြီးအနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကို အရင်ဆုံးခေါ်တွေ့ချင်သလဲ၊ အီတလီအမျိုးသားကို ခေါ်ချင်သလား”

မစ္စတာဘုခ်၏ မေးခွန်းကို စုံထောက် ဟာကြူလီက သဘော ကျုပ်မရချေ။

“ခင်ဗျားကတော့ အီတလီအမျိုးသားကိုပဲ စွပ်စွဲနေချင်ပုံရတာကိုးဗျို့၊ ကျုပ်တို့ စာရင်းအရ ထိပ်ဆုံးက ခရီးသည်ကိုပဲ အရင်ခေါ်တွေ့မယ်၊ ရှုရှု မင်းသမီးကြီးသာ ခေါ်လိုက်ပါ”

မစ္စတာ ဘုခ်လည်း တွဲစောင့်မိချယ်လ်အား အမိန့်ပေးလေသည်။

“ဟေ့ မင်းသမီးကြီး ပြောပါ၊ သူ ဒီကိုလာရမှာ ပင်ပန်းရင် ငါတို့က သူ့အခန်းကို လာတွေ့ပါမယ်လို့ပြော၊ သွားတော့ ခေါ်လိုက်ပါ”

ရင်းသို့ မှာကြားလိုက်သော်လည်း မင်းသမီးကြီး ‘ဒရာဂိုမီရော့’သည် စားသောက်ခန်းသို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်လာပြီး စုံထောက် ဟာကြူလီ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဝင်ထိုင်လေသည်။

အင်္ဂါရုပ်အားဖြင့် အရပ်ဆုံး အကျည်းတန်၍ စကားပြောသည့်အခါ အသံကလည်း စူးရှပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောတတ်လေသည်။ မျက်နှာထား ကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် ရှိလေသည်။

“လူကြီးမင်းတို့ ကျွန်မကို ဘာမှ အားနာစရာ မရှိပါဘူး၊ ဒီရထားပေါ်မှာ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိထားပြီးဖြစ်တယ်၊ ရှင်တို့က တာဝန်အရ ခရီးသည်တွေကို စစ်ဆေးမေးမြန်းရမှာပဲ၊ ကျွန်မအနေနဲ့လဲ အကူအညီပေးဖို့ အဆင်သင့် ရှိပါတယ်”

“ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ယဉ်ကျေးစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒါဟာ တာဝန် ဝတ္တရားပဲ၊ ရှင်တို့ ဘာကို သိချင်တာလဲ”

“ပထမဆုံးတော့ ခင်ဗျားရဲ့နာမည် အပြည့်အစုံနဲ့ နေရပ်လိပ်စာကို ရေးပေးစေချင်ပါတယ်”

ပြောရင်းနှင့် စုံထောက်ဟာကြူလီက စာရွက်နှင့် ခဲတံကိုပေးရာ အမျိုး သမီးကြီးက မယုဘဲနေလိုက်သည်။

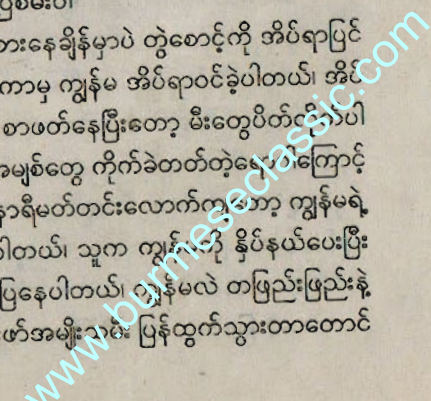
“ရှင်ဟာရှင်ပဲ ရေးလိုက်ပါတော့၊ ဘာမှလဲ မခက်ပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ နာမည် အပြည့်အစုံက ‘နာတာလီယာ-ဒရာဂိုမီရော့’ လိပ်စာကတော့ အမှတ် ၁၇၊ ကလီဘာရိပ်သာလမ်း၊ ပဲရစ်မြို့၊ ဖြစ်ပါတယ်”

“အခု ခင်ဗျားက ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့ နေအိမ်ကို အပြန် ဒီရထားနဲ့ လိုက်ပါလာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက ဩစတြီးယားသံရုံးမှာ ခဏနေခဲ့ပါတယ်၊ အခု ကျွန်မရဲ့ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးလဲ ကျွန်မနဲ့အတူ ပါလာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... မနေ့ညက ညစာစားပြီးချိန်က စပြီး ခင်ဗျား ဘာလုပ်ခဲ့ တယ်ဆိုတဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ပြောပြစမ်းပါ”

“ပြောပါမယ်၊ ကျွန်မက ညစာစားနေချိန်မှာပဲ တွဲစောင့်ကို အိပ်ရာပြင် ခိုင်းထားလိုက်ပါတယ်၊ ညစာစားပြီးကာမှ ကျွန်မ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါတယ်၊ အိပ် ရာပေါ်မှာပဲနေရင်း ၁၁ နာရီအထိ စာဖတ်နေပြီးတော့ မီးတွေပိတ်တင်ပြန်ပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ အဆစ်အမျစ်တွေ ကိုက်ခဲတတ်တဲ့ပျော့ပျော့ကြောင့် ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်ပါဘူး၊ တစ်နာရီမတ်တင်းလောက်ကြာတာ ကျွန်မရဲ့ အဖော်အမျိုးသမီးကို ခေါ်လိုက်ရပါတယ်၊ သူက ကျွန်မကို နှိပ်နယ်ပေးပြီး အိပ်ချင်အောင် ဘေးကနေစာဖတ်ပြနေပါတယ်၊ ကျွန်မလဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငိုက်လာပြီး အိပ်ပျော်သွားတာ အဖော်အမျိုးသမီး ပြန်ထွက်သွားတာတောင်

မသိလိုက်ပါဘူး၊ နာရီဝက်လောက် ကြာမှ ထွက်သွားတယ် ထင်တာပဲ”

“အဲဒီအချိန်မှာ မီးရထားက ရပ်သွားပလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရထားရပ်နေပါပြီ”

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ထူးထူးခြားခြား ဘာအသံမှ မကြားမိဘူးလား”

“မကြားမိပါဘူး”

“ခင်ဗျားရဲ့အဖော်အမျိုးသမီးနာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“မစွက်ရှုမစ်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“သူက ခင်ဗျားဆီမှာ အလုပ်လုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပလဲ”

“ဆယ်ငါးနှစ်ရှိပါပြီ”

“အမျိုးသမီးက ယုံကြည် စိတ်ချရပါသလား”

“လုံးဝ ယုံကြည်စိတ်ချရပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းသည်က ဂျာမနီနိုင်ငံက မျိုးကောင်း ဆွေကောင်းထဲက ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါထက် ခင်ဗျား အမေရိကန်ပြည်ကို ရောက်ဖူးမှာပေါ့နော်”

စုံထောက် ဟာကြူလီ ရုတ်တရက် စကားကို တစ်မျိုးလှည့်ပြောင်း မေးလိုက်ရာ မင်းသမီးကြီး ‘ဒရာဂိုမီရော့’ အနည်းငယ် အံ့ဩသယောင် ဖြစ်သွား သော်လည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မက အမေရိကန်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရောက်ဖူး ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမေရိကန်ကို မကြာခဏ ရောက်ဖူးတယ်ဆိုတော့ ‘အမ်စထရောင်း’ ဆိုတဲ့ မိသားစုနဲ့ သိကျွမ်းပါသလား၊ အဲဒီမိသားစုမှာ အလွန် ကြေကွဲစရာ အဖြစ်တစ်ခု ကြုံခဲ့ရပါတယ်၊ သူတို့နဲ့များ သိသလား”

ထိုမေးခွန်းကို ကြားသည်နှင့် မင်းသမီးကြီးသည် စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှား သည့်ဟန်ဖြင့်...

“အဲဒီမိသားစုက ကျွန်မရဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါပဲ”

ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီး ‘အမ်စထရောင်း’ နဲ့ သိကျွမ်းတယ်ဆိုပါတော့”

“ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့က သိရုံသိတာပါ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဇနီး ‘ဆိုနီယာ’ ကတော့ ကျွန်မသမီးလိုပါပဲ၊ သူ့မိခင် ပြဇာတ် မင်းသမီးကြီး ‘လင်ဒါ-အာဒင်’ ဆိုတာက ကျွန်မနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ‘လင်ဒါ’ ဟာ ပြဇာတ် လွမ်းခန်းတွေမှာ သူမတူအောင် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်စွာ သရုပ်ဆောင် နိုင်သူဖြစ်ပါတယ်”

“အဲဒီ ပြဇာတ်မင်းသမီးကြီးက ကွယ်လွန်သွားပလားခင်ဗျ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် လုံးဝ အနားယူနေပါပြီ၊ ကျန်းမာရေးလဲမကောင်းတော့လို့ အိပ်ရာထဲ နေရတာများပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီပြဇာတ်မင်းသမီးကြီး နောက်ထပ် သမီးတစ်ယောက်ရှိ သေးတယ်လို့ သိရပါတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်ရှင်၊ သမီးငယ်က မစွက် အမ်စထရောင်း (ဆိုနီယာ)ထက် အများကြီး ငယ်ပါတယ်”

“ဒီ သမီးငယ်ကော ရှိပါသေးသလား”

“ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အခု သူဘယ်မှာပါလဲ”

ထိုမေးခွန်းကို မင်းသမီးကြီး ချက်ချင်း ဖြေချင်ပုံမရချေ။

သူမကပင် ဟာကြူလီအား ပြန်မေးလေသည်။

“ဒီမေးခွန်းတွေ ဘာကြောင့် မေးနေရသလဲဆိုတာ ကျွန်မသိချင်ပါတယ်၊ အခု ဖြစ်ပွားတဲ့ လူသတ်မှုနဲ့ ဘယ်လိုများ သက်ဆိုင်နေလို့လဲ”

“ပတ်သက်နေတယ် ခင်ဗျ၊ အခု အသတ်ခံရတဲ့ လူဟာ ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်စထရောင်းရဲ့ သမီးလေးကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ တရားခံဖြစ်နေ ပါတယ်”

“ဪ... ဒီလိုကိုး”

ဤသို့ပြောပြီးမှ မင်းသမီးကြီး ဆက်လက်၍...

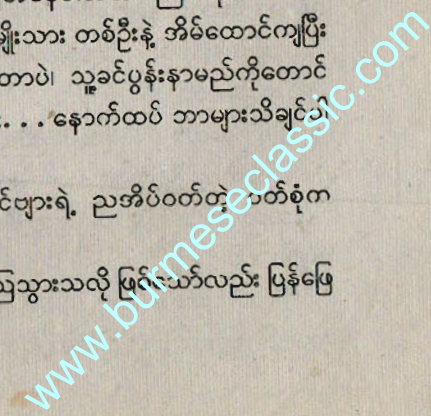
“ဒီလိုဆိုရင် အခု လူသတ်မှုဖြစ်ပွားတာဟာ အလွန်ကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပဲလို့ ဆိုရမှာပဲ၊ ကျွန်မ ဒီလိုပြောရတာကိုလဲ စိတ်မရှိပါနဲ့”

“ဒါဟာ သဘာဝကျပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး၊ ပြဇာတ်မင်းသမီးကြီးရဲ့ သမီးငယ် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာသာ သိပါရစေ”

“မှန်တာပြောရရင် ကျွန်မ မသိဘူးလို့ပဲ ပြောရပါမယ်။ ကျွန်မက သူတို့လူငယ်ပိုင်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေပါတယ်၊ ကြားရသလောက် ကတော့ ကောင်မလေးက အင်္ဂလိပ်အမျိုးသား တစ်ဦးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး အင်္ဂလန်ပြည်မှာ သွားနေတယ်လို့ ဆိုတာပဲ၊ သူ့ခင်ပွန်းနာမည်ကိုတောင် ကျွန်မ အခု မမှတ်မိတော့ဘူးရှင်၊ ကိုင်း... နောက်ထပ် ဘာများသိချင်သိ သေးလဲ”

“တစ်ခုပဲ ကျန်ပါတော့တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ညအိပ်ဝက်တဲ့ ပတ်စုံက ဘာအရောင်အသွေးပါလဲ”

မင်းသမီးကြီး မေးခွန်းကြောင့် အံ့ဩသွားသလို ဖြစ်သော်လည်း ပြန်ဖြေ လေသည်။

“ရှင်တို့မေးတာဟာ အကြောင်းရှိလို့ နေမှာပါပဲ၊ ကျွန်မရဲ့ ညဝတ် အင်္ကျီက ပိုးသားအနက်ရောင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပါပဲ၊ အခုလို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြေကြားတာကို ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ်”

ဤတွင် မင်းသမီးကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးမှ ဟာကြူလီအား မေးခွန်းတခုမေးပြန်လေသည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ရှင့်နာမည် ဘယ်သူပါလဲ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို မြင်ဘူးသလိုရှိ လို့ပါ”

“ကျွန်တော်နာမည် ဟာကြူလီလို့ ခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ ကျွန်မသတိရပါပြီ၊ ရှင်နဲ့ အခုလို တွေ့ဆုံ ရတာ ကံကြမ္မာရဲ့ဖန်တီးမှုပဲလို့ ဆိုရမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မင်းသမီးကြီးလည်း ထွက်သွားလေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် မစွတာ ဘုခဲ ဘက်သို့လှည့်၍ . . .

“ဒီ အမျိုးသမီးကြီး နောက်ဆုံးပြောသွားတဲ့ “ကံကြမ္မာ” ဖန်တီးမှု ဆိုတာဟာ ဘာကိုများ ဆိုလိုသလဲ မသိဘူးဗျ”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

(၇)

စုံထောက် ဟာကြူလီသို့ နောက်ထပ်ခေါ်တွေ့သူ ခရီးသည်များမှာ ဟန်ဂေရီသံရုံးမှ ဆိုသော မြို့စား ဇနီးမောင်နှံတို့ ဖြစ်လေသည်။

မြို့စားဆိုသူမှာ အရပ် ခြောက်ပေကျော်ရှိပြီး တောင့်တင်းအချိုးကျသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန်ရှိသည့်ပြင် အင်္ကျီအားဖြင့် ခန့်ညားချောမွေ့လေသည်။ သူ၏ ဇနီး မြို့စားကတော်ကမူ ခပ်ငယ်ငယ် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ခန့်သာ ရှိသေးသည်။

သူ၏ဇနီးမပါဘဲ မြို့စားတစ်ဦးတည်းသာ လာ၍ စုံထောက် ဟာကြူလီ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ဘာများ ကူညီရမှာလဲခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီ မီးရထားပေါ်မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ မှုခင်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခရီးသည် အားလုံးကို ခေါ်တွေ့ပြီး မေးမြန်းရတာကို နားလည်မှုရှိမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“ဟာ . . . နားလည်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ နားလည်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တာဝန် ဝတ္တရားပဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံကတော့

ဘာမှ သိပ်ကူညီနိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က အိပ်ပျော်နေလို့ ဘာမှ မသိလိုက်ပါဘူး”

“သေသူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာသိပါသလား”

“ကျွန်တော် ကြားသိရတာက သေသူဟာ မျက်နှာပေါက်ခပ်ဆိုးဆိုးနဲ့ အမေရိကန်လူကြီးလို့ပဲ သိပါတယ်၊ စားသောက်ခန်းမှာတော့ တွေ့ဖူးပါတယ်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက သေသူရဲ့နာမည်ကို သိပါ သလားလို့ မေးတာပါ”

ဟာကြူလီက ဤသို့ မေးလိုက်သည်ကို မြို့စားက အံ့အားသင့်သွားပုံရ လေသည်။

“သူ့နာမည်သိချင်ရင် ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ် (ပတ်စ်ပို့) မှာ ကြည့်လိုက်ရုံပဲ မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပတ်စ်ပို့ထဲက နာမည်က ရက်ချက်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါဟာ သူ့နာမည်ရင်း မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ သူ့နာမည်ရင်းက ကက်ဆက်တီတို့၊ အမေရိကန်ပြည်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့နာမည်ကြီးပြန်ပေးမှုက တရားခံခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပါတယ်”

ဟာကြူလီက ပြောရင်းနှင့် မြို့စားဆိုသူ၏ မျက်နှာထားအမူအရာ ပြောင်းလဲမှုရှိမရှိကို ဂရုစိုက် အကဲခတ်ကြည့်ပါသော်လည်း မည်သို့မှ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အမူအရာမတွေ့ရချေ။

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ပြန်ပေးမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဖြေတော့ ထွက်လာတာပေါ့၊ အမေရိကန် ဆိုတာကလဲ တော်တော် ထူးခြားတဲ့နိုင်ငံတစ်ခုပါပဲ”

“မြို့စားမင်းက အမေရိကန်ပြည်ကိုရောက်ဖူးတယ်ထင်ပါရဲ့”

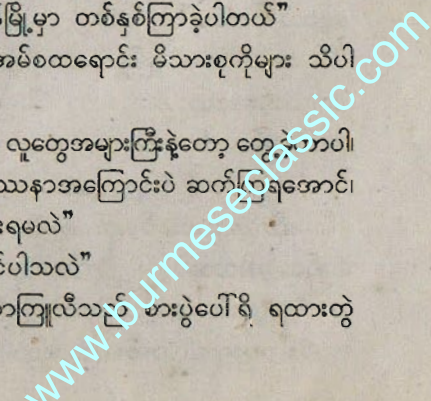
“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ဝါရှင်တန်မြို့မှာ တစ်နှစ်ကြာခဲ့ပါတယ်”

“အမေရိကန်က ဝိုလ်ဗျူးကြီး အမ်စထရောင်း မိသားစုကိုများ သိပါ သလား”

“ရုတ်တရက်တော့ မမှတ်မိဘူးဗျ၊ လူတွေအများကြီးနဲ့တော့ တွေ့ခဲ့တာပါ ကိုင်း . . . အခု လောလောဆယ် ပြဿနာအကြောင်းပဲ ဆက်ပြောရအောင်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လို အကူအညီ ပေးရမလဲ”

“ညက ဘယ်အချိန် အိပ်ရာဝင်ပါသလဲ”

ဤသို့မေးရင်းနှင့် စုံထောက်ဟာကြူလီသည် မားပွဲပေါ်ရှိ ရထားတွဲ မြေပုံကို ကြည့်လိုက်သည်။

မြို့စားဇနီးမောင့်၏အိပ်ခန်းမှာ ကပ်လျက် အခန်းနံပါတ် ၁၂ နှင့် ၁၃ ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။

“ကျွန်တော်တို့က အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းယူထားတော့ ညစာစားနေချိန်မှာပဲ တစ်ခန်းက အိပ်ရာပြင်ထားခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ စားသောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့က တစ်ဖက်ခန်းမှာ ခဏထိုင်နေကြပါသေးတယ်”

“အဲဒါ အခန်းနံပါတ် ဘယ်လောက်လဲ”

“နံပါတ် ၁၃ ဖြစ်ပါတယ်။ ည ၁၁ နာရီလောက်ကြာတော့ ကျွန်တော့် ဇနီးက အိပ်ရာဝင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ မကြာခင်ပဲ ဝင်အိပ်လိုက်တာ မနက်မိုးလင်းအထိပါပဲ”

“မီးရထားရပ်သွားတာကို သတိပြုမိပါသလား”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မနက်ကျမှပဲ သိပါတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ ဇနီးကကော”

“ကျွန်တော့်ဇနီးက အခုလို မီးရထားနဲ့ ခရီးသွားတဲ့အခါ အိပ်ဆေး သောက်လေ့ရှိပါတယ်။ ညကလဲ သောက်ပြီး အိပ်သွားတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က မပြောနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

မြို့စားကပြုံး၍ပြောလျှင် စုံထောက်ဟာကြူလီသည် စာရွက်လွတ် တစ်ရွက်နှင့် ခဲတံတစ်ချောင်းကို ပေးလိုက်သည်။

“ဒါက ကျွန်တော်တို့ ဝတ္တရားအရ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့နာမည် အပြည့်အစုံနဲ့ နေရပ်လိပ်စာကို ရေးပေးစေချင်ပါတယ်”

မြို့စားဆိုသူလည်း ချက်ချင်းပင် စာရွက်ပေါ်တွင် ကောက်ရေး လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ရေးပေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်နာမည်ရဲ့စာလုံးပေါင်းက နိုင်ငံခြားသားတွေအဖို့ ရေးတတ်ဖို့ မလွယ်ဘူးခင်ဗျ”

စာရွက်ကို ဟာကြူလီအား ပြန်ပေးပြီးနောက် မြို့စားကပင်. . .

“ကျွန်တော့်ဇနီးကိုတော့ ဒီနေရာကို ခေါ်တွေ့ဖို့လိုမယ်မထင်ပါဘူး။ သူ့အနေနဲ့ ဘာမှ ပြောနိုင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဟု ဆက်ပြောလေသည်။

ထိုသို့ပြောလိုက်လျှင် စုံထောက် ဟာကြူလီသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် မျက်လုံးများ တောက်ပြောင်လာလေသည်။

“မြို့စားမင်းပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မြို့စားကတော်နဲ့ စကားတစ်ခွန်းလောက်တော့ ပြောချင်ပါတယ်”

“သူ့ကိုခေါ်ဖို့ မလိုပါဘူးဗျ”

မြို့စားက ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောသော်လည်း စုံထောက် ဟာကြူလီက အလျော့မပေးချေ။

“ကျုပ်ပြောသလို ဝတ္တရားအရ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့ အစီရင်ခံစာ အတွက်လဲ လိုအပ်ပါတယ်”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားတို့သဘောပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို မြို့စားသည် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် စားပွဲပေါ်ရှိ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် (ပတ်စ်ပို့) တစ်ခုကိုရွေး ထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် အနီးရှိ မစ္စတာဘုခံအား ဖတ်ပြ လေသည်။

“မြို့စားမင်းနဲ့အတူ သူ့ဇနီးလိုက်ပါလာတယ်လို့ ဒီမှာရေးထားတယ်။ ဇနီးရဲ့အမည်က “အယ်လီနာ-မာရီယာ” ငယ်နာမည်က “ဂိုးလ်ဒင်းဘတ်” လို့ ဆိုတယ်။ အသက်ကတော့ နှစ်ဆယ်လို့ ဖော်ပြထားတယ်”

မစ္စတာဘုခံသည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စာအုပ်ကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့် ပြီး. . .

“အဲဒါဟာ သံတမန်ပတ်စ်ပို့ဖြစ်တယ်ဗျ။ ဒါမျိုးကျတော့ ကျုပ်တို့ သတိထားဖို့ လိုတယ်။ သူတို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ပြီးတော့ ဒီဇနီးမောင်နှံက အခုလူသတ်မှုနဲ့ ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး”

ဟု သတိပေး ပြောဆိုလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါဗျ။ ကျုပ်ကလဲ အထူး သတိထားပါမယ်။ အခုခေါ်ခိုင်းတာက တာဝန်ဝတ္တရားအရ လုပ်တာသာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟာကြူလီက ပြန်ပြောနေစဉ်မှာပင် မြို့စားကတော် ဆိုသူသည် စားသောက်ခန်းသို့ ရောက်လာလေသည်။

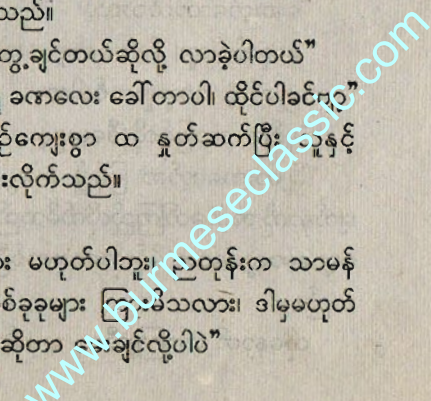
“လူကြီးမင်းတို့က ကျွန်မကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ လာခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ တာဝန် ဝတ္တရားအရ ခဏလေး ခေါ်တာပါ။ ထိုင်ပါခင်ကလ”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ယဉ်ကျေးစွာ ထ နှုတ်ဆက်ပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ ဆက်လက်၍. . .

“အခု ခေါ်တွေ့တာက တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ညတုန်းက သာမန် မဟုတ်တဲ့ ထူးထူးခြားခြား အသံတစ်ခုခုများ ကြားမိသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ထူးခြားသော တစ်ခုခု မြင်မိသလားဆိုတာ မှန်ချင်လို့ပါပဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မအနေနဲ့တော့ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မက အိပ်ပျော်နေပါတယ်”

“ဥပမာဆိုရင် အခန်းချင်းကပ်လျက် အမေရိကန် အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ အခန်းက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသံများ မကြားမိဘူးလား၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး တွဲစောင့်ကိုတောင် ဘဲလ်တီး ခေါ်လိုက်သေးတယ်”

“မကြားမိဘူးရှင်၊ ကျွန်မက အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ပျော်နေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ တခြားမေးစရာလဲ မရှိပါဘူး၊ ဪ... တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ မြို့စားကတော်ရဲ့ ငယ်နာမည်၊ အသက်စတဲ့ အချက်တွေက ‘ပတ်စ်ပို့’ စာအုပ်ထဲပါတဲ့အတိုင်း မှန်ပါသလား”

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဟောဒီစာရွက်ပေါ် မှတ်ထားတဲ့ အစစ်ခံချက်ကို လက်မှတ် ထိုးပေးစေချင်ပါတယ်”

“ဟာကြူလီက ပြောလိုက်လျှင် မြို့စားကတော်သည် လျင်မြန် သွက်လက် စွာပင် ‘အယ်လီနာ-အွန်ဒရေညီ’ ဟု ရေးထိုးလိုက်သည်။

“ဒါထက် မြို့စားမင်း အမေရိကန်နိုင်ငံသွားတုန်းက ခင်ဗျားကော လိုက်ပါသွားခဲ့ပါသလား”

“မလိုက်ပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့ အိပ်ထောင်မကျသေးပါဘူး၊ အိမ်ထောင်ကျတာမှ တစ်နှစ်သာရှိပါသေးတယ်”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ခင်ပွန်းမြို့စားမင်းက ဆေးလိပ်သောက်တတ်ပါသလား”

ဟာကြူလီက ဆက်မေးပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သောက်တတ်ပါတယ်”

“ဆေးတံသောက်သလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စီးကရက်နဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်ပဲ သောက်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီမေးခွန်းမျိုးတွေ မေးရတာလဲ”

မြို့စားကတော်က ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်ရာ ဟာကြူလီသည် သူမ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မျက်ခုံးမျက်လုံး နှာတံမှစ၍ အလွန် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းလည်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

ထိုနောက် ဟာကြူလီက သူမ၏မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဒီလိုရှိပါတယ် မြို့စားကတော်၊ ကျုပ်တို့စုံထောက်ဆိုတာ မေးခွန်း မျိုးစုံကို မေးကြရပါတယ်၊ ဒါမှ မှုခင်းတစ်ခုရဲ့ ရှုထောင့်အစုံကို သိမြင် နိုင်ပါတယ်၊ ဥပမာဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီအရောင်အသွေးကိုပါ သိချင်ပါတယ်”

ဤတွင် မြို့စားကတော်ကလေးသည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီက အဝါရောင်ပါ၊ ဒါဟာလဲ အရေးကြီး ပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အထူး အရေးကြီးလို့ မေးရတာပါ”

“ဒါဖြင့် ရှင်ဟာ တကယ့် စုံထောက် တစ်ယောက်ပေါ့နော်”

“မှန်ပါတယ်”

“ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ ဒီရထားပေါ်မှာ စုံထောက်ဆိုလို့ လုံးဝမရှိဘူး ထင်ခဲ့မိတယ်ရှင်၊ ယူဂိုဆလပ်ပြည်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အိတ်လီပြည်ထဲ ရောက်မှသာ ရဲတို့ စုံထောက်ကို တက်လာမယ်လို့ ထင်မိပါတယ်”

“ကျုပ်က ယူဂိုဆလပ်နိုင်ငံက စုံထောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ စုံထောက်တစ်ဦး ဆိုပါတော့”

“ရှင်က ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်းစုံ အဖွဲ့ချုပ်က စုံထောက်များလား”

“ကျုပ်က အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုထဲ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ စုံထောက် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က လန်ဒန်မြို့မှာ အခြေစိုက်ပြီး မှုခင်းတွေ လက်ခံထောက်လှမ်းပါတယ်”

ထိုအချိန်အထိ ပြင်သစ်ဘာသာစကားဖြင့် အပြန်အလှန်ပြောနေကြရာ စုံထောက် ဟာကြူလီက အကဲခမ်း ကြည့်လိုသဖြင့်၊

“မြို့စားကတော်က အင်္ဂလိပ်စကားတော့ တတ်မှာပေါ့”

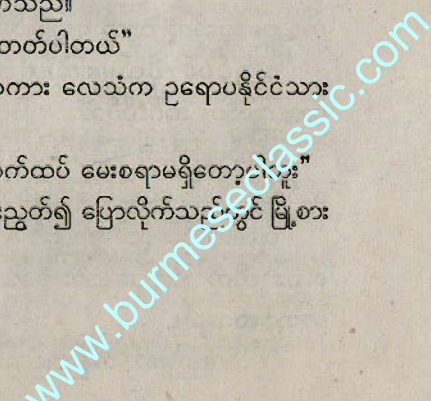
ဟု အင်္ဂလိပ်လိုပင် မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အနည်းအကျဉ်းတော့ တတ်ပါတယ်”

သူမပြောသည့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား လေသံက ဥရောပနိုင်ငံသား တို့၏ လေသံမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

“ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ်၊ နောက်ထပ် မေးစရာမရှိတော့ပါဘူး”

ဟာကြူလီက ယဉ်ကျေးစွာ ခါးကိုင်းညွတ်၍ ပြောလိုက်သည့်အခိုက် မြို့စား

ကတော်လေးလည်း ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ဘေးမှ နားထောင်နေသူ မစ္စတာ ဘုခ်က

“အင်း... ကြော့ရှင်းလှပသလောက် သွက်လက် ချက်ချာတဲ့ မိန်းကလေး ပါပဲ။ ကိုင်း... စုံထောက်ကြီး၊ ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ထွက်ချက်ကလဲ ကျုပ်တို့ အမှုမှာ ဘာမှ အထောက်အကူ မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မြို့စားမင်း ဇနီးမောင်နှံကတော့ ဘာမှလဲ မသိ၊ ဘာမှ မမြင်၊ ဘာမှမကြားဘူးလို့ အတိအလင်း ထွက်ဆိုသွားကြတာပဲ”

“ဒါဖြင့် အိတ်လီ အမျိုးသားကြီးကို ခေါ်လိုက်ရတော့မလား”

မစ္စတာ ဘုခ်၏ မေးခွန်းကို စုံထောက် ဟာကြူလီက ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေဘဲ မြို့စားမောင်နှံ၏ ပတ်စ်ပို့စာအုပ်ကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်နေလေသည်။

အထူးသဖြင့် လူနာမည်ပါသော စာမျက်နှာ၌ ဆီ သို့မဟုတ် အမဲဆီ ကဲ့သို့ တစ်ခုခု မတော်တဆကျပြီး အစွန်းအထင်း ဖြစ်နေသည်ကို ဟာကြူလီ က စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

(၈)

နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ကို မိနစ်အနည်းငယ် ကြာအောင် လေ့လာ ကြည့်ရှုပြီးမှ ဟာကြူလီသည် မစ္စတာ ဘုခ်အား စကားပြန်ပြောလေသည်။

“နောက်ထပ် ခေါ်တွေ့ဖို့လူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်သဘောကတော့ ပထမတန်း ခရီးသည်တွေ ကုန်အောင် တွေ့လိုက်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့မှ ဒုတိယတန်းခရီးသည်တွေကို ခေါ်မယ်၊ ဒါကြောင့် အခုကျုပ်က ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနော့ဆိုတဲ့ လူကို တွေ့ချင်ပါတယ်”

သို့နှင့်ပင် ဗိုလ်မှူးကြီးဆိုသူကို ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် စုံထောက် ဟာကြူလီက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပင် မေးမြန်းလေသည်။

(ဗိုလ်မှူးကြီးက ပြင်သစ်ဘာသာ အနည်းငယ်သာ တတ်ကျွမ်းသဖြင့် အင်္ဂလိပ်လိုပင် မေးမြန်းခြင်းဖြစ်သည်။)

ထုံးစံအတိုင်း ဗိုလ်မှူးကြီး၏ နာမည်အပြည့်အစုံ အသက် နေရပ်လိပ်စာ စသည်တို့ကို သိရပြီးနောက် စုံထောက် ဟာကြူလီက ဆက်လက် မေးခွန်း ထုတ်လေသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးက အိန္ဒိယပြည်က ဗြိတိသျှစစ်တပ်မှာ အမှုထမ်းရာက

အခု ခွင့်နဲ့ မိမိနေရပ်ကိုပြန်လာတာ ထင်ပါတယ်”

ဟာကြူလီက ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် စကားကို လှအောင်ကြိုးစားပြော သော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနော့သည် ဥရောပတိုက်သားများကို အထင် သေးသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတဦး ပီပီခပ်တည်တည်နှင့် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ဗိုလ်မှူးကြီးက လူအများစု အင်္ဂလန် ပြန်ကြသလို ပီအင်အို သဘောကြီးနဲ့ မပြန်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် မပြန်ဘူး”

“ဘာကြောင့်ပါလဲ”

“ကျုပ်က သဘောနဲ့မပြန်ချင်လို့ အခုလို ဥရောပ အမြန်ရထားနဲ့ လိုက်လာတာပေါ့”

“အခု ဗိုလ်မှူးကြီးဟာ အိန္ဒိယပြည်က တိုက်ရိုက် လာခဲ့တာပဲလား”

“ကျုပ် ဘဂ္ဂဒက်မြို့မှာ သုံးရက် ဝင်နားခဲ့သေးတယ်”

“အခု ဒီရထားပေါ်ပါလာတဲ့ ခရီးသည် မေရီဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးကလဲ ဘဂ္ဂဒက်မြို့က လာတယ်လို့ဆိုတယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ ဘဂ္ဂဒက်မြို့မှာ မဆုံမိကြဘူးလား”

“ဘဂ္ဂဒက်မှာ မဆုံပါဘူး၊ ကျုပ်နဲ့ မေရီ ပထမဆုံး တွေ့တာက ‘ကာရကတ်’ နဲ့ ‘ကာကွစ်’ ကို မီးရထားခရီးသည်တွေ သွားကြတော့မှ ဆုံမိကြ တာပါ”

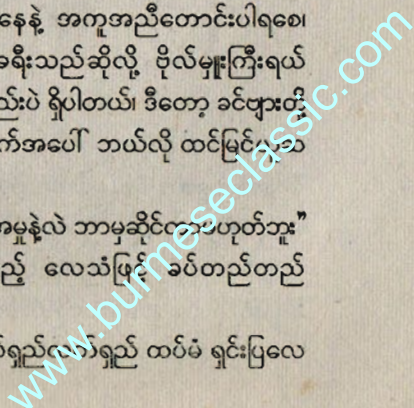
ဗိုလ်မှူးကြီး စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောနေလင့်ကစား စုံထောက် ဟာကြူလီ စိတ်ရှည်ရှည်ထားကာ အတတ်နိုင်ဆုံး ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ဖျောင်းဖျ သလို ဆက်ပြောလေသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အကူအညီတောင်းပါရစေ၊ ဒီအမြန်ရထားပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ခရီးသည်ဆိုလို့ ဗိုလ်မှူးကြီးရယ် မေရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရယ် နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိပါတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က တစ်ယောက်အပေါ် ဘယ်လို ထင်မြင်ချာ သလဲဆိုတာ မေးဖို့ လိုပါတယ်”

“ဟာ... ဒါက ထုံးစံမဟုတ်တာဘဲ၊ အမှုနဲ့လဲ ဘာမှဆိုင်ကွာမဟုတ်ဘူး”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ပြင်တင် ဝေဖန်သည့် လေသံဖြင့် ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် စုံထောက်ဟာကြူလီက စိတ်ရှည်လျာရှည် ထပ်မံ ရှင်းပြလေ

သည်။

“အမှုနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ တစ်ထစ်ချ ပြောလို့မရဘူး ဝိုလ်မျှကြီး ခင်ဗျား၊ သေသူမှာ တွေ့ရတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သတ်သူ တရားခံဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဓားနဲ့ထိုးထားတဲ့ အချက်ပေါင်းကလည်း ၁၂ ချက်တောင် ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီရထားက တွဲစောင့် အကြီးအကဲကတောင် ‘ဧကန္တ သတ်သူဟာ မိန်းမပဲ ဖြစ်ရမယ်’ လို့တောင် ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့ပါသေးတယ် ဝိုလ်မျှကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ရဲ့ တာဝန်က ဘာလဲ၊ မှုခင်းကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းရာမှာ အဖက်ဖက်က လေ့လာ စူးစမ်းရမယ် မဟုတ်ပါလား၊ အထူးသဖြင့် အီစတန် ဘူလ်က လာတဲ့ ရထားတွဲပေါ်က အမျိုးသမီး ခရီးသည်တွေ အားလုံးကို လေ့လာစုံစမ်းကြည့်ဖို့ လိုတယ်။ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးတွေကို လေ့လာ အကဲခတ်ဖို့က အလွန်ခက်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ပင်ကိုဝါသနာအရ ဘာသိဘာသာ နေတတ်တယ်။ စကားနည်းတယ်။ ဒါကြောင့် အမှုမှန် ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် ဝိုလ်မျှကြီးကို မေတ္တာရပ်ခံ နေရတာပါ။ မေရီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ဘယ်လိုစရိုက်မျိုး ရှိပါသလဲ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ သူ့အကြောင်း ဘာများ သိပါသလဲ”

ဒီတော့မှ ဝိုလ်မျှကြီးက အနည်းငယ် လိုက်လျောလိုဟန်ဖြင့် . . .

“မေရီက အလွန်ရည်မှန်ပြီး စိတ်ထားမြင့်မြတ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်လား. . . ဒါဖြင့် မေရီဟာ ဒီလူသတ်မှုနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်နိုင်ဘူးလို့ ဝိုလ်မျှကြီးက ယူဆတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်၊ မေရီနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်နိုင်ဘူး။ သံသယ ဖြစ်စရာလဲ အကြောင်းမရှိဘူး၊ မေရီဟာ သေသူ မစ္စတာရက်ချက်ကို ဘယ်တုန်းကမှ သိဖူးမြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“မေရီကိုယ်တိုင်က ဒီတိုင်းပြောပါသလား”

“ဟုတ်တယ် မေရီက ပြောဖူးတယ်၊ ဒီလူကြီးရဲ့ အင်္ဂါရုပ်က ဘယ်လိုမှ ကျက်သရေမရှိဘူးလို့ တစ်ခါတော့ ကျုပ်ကိုပြောဖူးတယ်။ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ဒီလူသတ်မှုဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်လို့ ထင်ရင် ကျုပ်ကတော့ မေရီ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ရဲရဲကြီး ပြောပုံပါတယ်”

ဝိုလ်မျှကြီး အာဘူနေဘုက ပြောပုံမှာ မေရီ အမည်ရှိ အမျိုးသမီးဘက်မှ ရှေ့နေလိုက်ပြောနေသလို ဟန်မျိုးဖြစ်ကြောင်း သိသာလှပေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီကလည်း သတိပြုမိလေသည်။

“ကိုင်း. . . အမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်တွေကို ဆက်ဆွေးနွေးကြပါစို့ ဝိုလ်မျှကြီး ခင်ဗျား၊ လေ့လာ ကြည့်ရသလောက် လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားတဲ့ အချိန်ဟာ ညက တစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်အချိန် ဖြစ်မယ်လို့ ယူဆစရာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့က ဒီရထားပေါ်က ခရီးသည် တစ်ဦးချင်းဟာ အဲဒီအချိန်မှာ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မေးဖို့ လိုအပ်ပါတယ်”

“ဒါတော့ မှန်ပါတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မှတ်မိသလောက် ပြောရရင် အဲဒီ တစ်နာရီနဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ်အချိန်မှာ ကျုပ်က သေသူရဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်တဲ့ အမေရိကန် လူငယ်နဲ့ စကားပြောနေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ စကားပြောနေကြတာက ခင်ဗျားအခန်းမှာလား၊ ဟိုလူငယ် ရဲ့အခန်းမှာလား”

“သူ့ရဲ့ အိပ်ခန်းမှာပါ”

“အမေရိကန် လူငယ်ရဲ့ နာမည်က မစ္စတာ ‘မက်ကွင်း’ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူက ဝိုလ်မျှကြီးရဲ့ အသိမိတ်ဆွေလား”

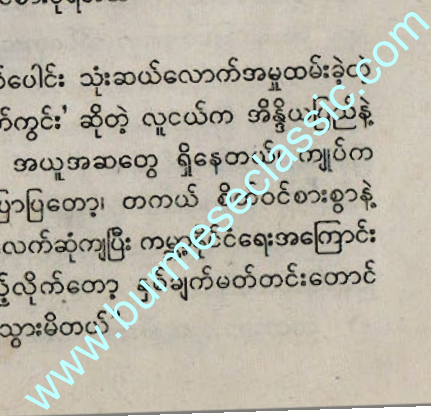
“မဟုတ်ပါဘူး၊ အရင်က လူချင်း လုံးဝ မတွေ့ဖူးခဲ့ဘူး၊ အခု ခရီး ထွက်လာတော့မှ တွေ့ကြပြီး မနေ့က စကားစပ်ပြောကြရင်းက တစ်ယောက် အပေါ် တစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားလာကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ မှန်တာ ပြောရရင် ကျုပ်က အမေရိကန်လူမျိုးတွေကို တယ်ပြီး သဘောမကျဘူး”

ဤတွင် စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြုံးရုံပြုံးနေလိုက်ပြီး ဘာမှ ပြောသေးဘဲ ဆက်နားထောင်နေရာ ဝိုလ်မျှကြီးကပင် ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်ဟာ နဂိုက အမေရိကန်တွေကို သဘောမကျပေမယ့် ဒီလူငယ် ‘မက်ကွင်း’ ကိုတော့ သဘောကျမိတယ်။ ခင်မင်မိတယ်။ သူကလဲ ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားတွေကို တော်တော်ပဲ စိတ်ဝင်စားပုံရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျုပ်က အိန္ဒိယပြည်မှာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက်အမှုထမ်းခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီ ‘မက်ကွင်း’ ဆိုတဲ့ လူငယ်က အိန္ဒိယပြည်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အလွန် လွဲမှားတဲ့ အယူအဆတွေ ရှိနေတယ်။ ကျုပ်က အတွေ့အကြုံအရ အမှန်ကို ပြောပြတော့၊ တကယ် စိတ်ဝင်စားစွာနဲ့ နားထောင်ရှာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ စကားလက်ဆုံကျပြီး ကမ္ဘာပိုင်ရေးအကြောင်း တွေ့ပါပြောနေရင်းက နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဒီလိုချက်မတ်တင်းတောင် ဖြစ်နေတာနဲ့ ကျုပ်တောင် အံ့သြသွားမိတယ်။

“ဒါနဲ့ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ခင်ဗျားတို့ စကားဖြတ်လိုက်ကြတယ် ဆိုပါတော့”
“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးက ဘာလုပ်ပါသလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ အိပ်ခန်းကိုပြန်ပြီး ဝင်အိပ်လိုက်တာပဲ”

“အိပ်ရာက ပြင်ထားပြီးသားလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အိပ်ခန်းကို ပြန်သွားတဲ့အချိန်မှာ တွဲစောင့်က ဘယ်မှာရှိနေပါသလဲ”

“စကြိုရဲ့အစွန်က သူ့နေရာမှာ ထိုင်နေတယ်။ ကျုပ်က အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ မစ္စတာ ‘မက်ကွင်း’ ကတောင် တွဲစောင့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက် သေးတယ်”

“မက်ကွင်းက ဘာကြောင့် တွဲစောင့်ကို ခေါ်တာလဲ”

“သူ့အိပ်ရာပြင်ခိုင်းဖို့နဲ့ တူပါတယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ထိုင်စကားပြော နေတုန်းက သူ့အိပ်ရာက ပြင်မထားရသေးဘူး”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် အခုမေးမယ့် မေးခွန်းကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေစေချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ မစ္စတာ မက်ကွင်းတို့ စကားပြောနေချိန်မှာ အခန်းပြင်ဘက်စကြိုက တစ်ယောက် ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွားပါသလား”

“ဒါတော့ ဖြတ်လျှောက်တဲ့လူတွေ ရှိမှာပေါ့။ ကျုပ်က သတိထားကြည့် နေတာမှမဟုတ်ပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ခင်ဗျားတို့စကားဖြတ်ခါနီး နောက်ဆုံး တစ်နာရီ အချိန်အတွင်းကို ဆိုလိုတာပါ။ နောက်တစ်ခုက ဒီအမြန်ရထား ‘ပင်ကိုစီ’ ဘူတာ ဆိုက်တော့ ခင်ဗျား အောက်ခဏ ဆင်းကြသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အောက်ဆင်းတာက ခဏလေးပါပဲ။ ရာသီဥတုက ပြင်ဘက်မှာ သိပ်အေးလွန်းနေတာနဲ့ပြန်တက်ခဲ့ကြတယ်”

“ကောင်းပါပြီ။ အဲဒီအချိန်ကအဖြစ်ကို သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားစေ ချင်ပါတယ်။ ပြင်ဘက်မှာ အေးလွန်းလို့ ခင်ဗျားတို့က ရထားတွဲပေါ် ပြန်တက်ခဲ့တယ်။ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ထိုင်ကြတယ်။ စကားပြောရင်း ဆေးလိပ် သောက်ချင် သောက်မယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးက ဆေးတံသောက်တယ် မဟုတ်လား”

ဤတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနေ့သည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ဆိုင်းလိုက်ပြီးမှ ပြန်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်က ဆေးတံသောက်တယ်။ မစ္စတာ ‘မက်ကွင်း’

ကတော့ စီးကရက်သောက်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ။ မီးရထားဟာ ‘ပင်ကိုစီ’ ဘူတာက ပြန်ထွက်တော့ ခင်ဗျားက ဆေးတံသောက်ရင်း နှစ်ယောက်သား ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး၊ ဥရောပအရေးတွေ ဆွေးနွေးနေခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်က အတော်ညဉ့်နက်နေပြီမို့ ခရီးသည် အများစုက အိပ်ရာဝင်ပြီး ဖြစ်နေကြလိမ့်မယ်။ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစား ပါဦးခင်ဗျ။ အဲဒီအချိန်မှာ အခန်းရှေ့ စကြိုကို တစ်ယောက်ယောက် ဖြတ်သွားပါသလား”

ဤတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ခေတ္တမျှ မျက်မှောင် ကုပ်၍ စဉ်းစားပြီးမှ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ပြောရတာ မလွယ်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်က သတိထားကြည့်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“တစ်ခုရှိတယ်လေဗျာ။ ခင်ဗျားက စစ်မှုထမ်းဆိုတော့ အထူး သတိ မထားပေမယ့် တစ်ခါတလေ မြင်သင့်တာကို မြင်မိတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါတော့လဲ ဟုတ်ပါတယ်။ မနေ့ညကတော့ ဪ... နေဦးဗျို့။ ကျုပ်သတိရပြီ။ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွားတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီမိန်းမက အသက်ကြီးကြီးလား၊ ခပ်ငယ်ငယ်လား”

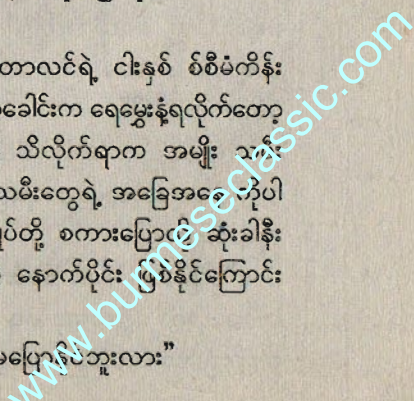
“ကျုပ်က တကယ့်ကို မျက်စိနဲ့ မြင်လိုက်တာမဟုတ်ဘူးဗျ။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဖြတ်လျှောက်သွားသလို ရေမွှေးနံ့တစ်မျိုးရလိုက်တာ သတိပြု မိတယ်”

“ရေမွှေးနံ့ကတော့ တော်တော်ပြင်းတဲ့ ရေမွှေးမျိုးပဲ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကတောင် ရတဲ့အမျိုးအစားဆိုပါတော့။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ အဲဒါ စောစော ပိုင်းကလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အချိန်ကို အတိအကျ ပြောလို့မရဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီရထား ပင်ကိုစီဘူတာက ထွက်ခွာပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“ဒီလိုပါ အဲဒီအချိန်က ရုရှပြည်က စတာလင်ရဲ့ ငါးနှစ် စီစီမံကိန်း ဖြစ်ကြောင်း ဆွေးနွေးနေတယ်။ ရုတ်တရက် နှာခေါင်းက ရေမွှေးနံ့ရလိုက်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြတ်သွားတာပဲလို့ သိလိုက်ရာက အမျိုး သား ဖြစ်ကြောင်း စိတ်ကူးရပြီး ရုရှပြည်က အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အခြေအနေကိုပါ ထည့်ဆက် ဆွေးနွေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်တို့ စကားပြောတဲ့ ဆုံးခါနီး အချိန်ဖြစ်လို့ ပင်ကိုစီဘူတာက ထွက်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောရခြင်းဖြစ်တယ်”

“အဒါထက်တော့ ပိုပြီး တိကျအောင် မပြောနိုင်ဘူးလား”

“မပြောနိုင်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့ စကားဖြတ်ခါနီး နာရီဝက်အလိုလောက်လို့ ခန့်မှန်းရင် ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒီအချိန်မှာ ရထားက ရပ်သွားပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရထား ရပ်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းဆိုတာတော့ သေချာ သလောက်ပဲ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒါထက် ဗိုလ်မှူးကြီး အမေရိကန်ပြည်ကို ရောက်ဖူး ပါသလား”

“မရောက်ဖူးပါဘူး၊ သွားချင်စိတ်လဲ မရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီး ‘အမ်စထရောင်း’ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သိပါသလား”

“အိမ်စထရောင်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ စစ်မှုထမ်း နှစ်ယောက်ကိုတော့ သိခဲ့တယ်၊ တစ်ယောက်ကတော့ တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားတယ်”

“ကျွန်တော်ဆိုလိုတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးအမ်စထရောင်း ဆိုတာက အမေရိကန် သူတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သူတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသမီးကလေး ပြန်ပေးဆွဲခံရတဲ့အပြင် အသတ်ခံရတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးကို ဆိုလိုတာပါ”

“ဪ... အဲဒီလူလား၊ အမှုအကြောင်းတော့ သတင်းစာထဲ ဖတ်လိုက် မိတယ်၊ လူကိုယ်တိုင် မတွေ့ဖူးပေမယ့် သူ့ကိုတော့ သိပါတယ်၊ သူဟာ လူချစ်လူခင်ပေါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ဖြစ်တဲ့အပြင် စစ်ထဲက အမြင့်ဆုံး သူရဲကောင်း ဘွဲ့တံဆိပ်(ဗွီစီ) ချီးမြှင့်ခံရသူလဲဖြစ်တယ်”

“မနေ့ညက ဒီရထားပေါ်မှာ အသတ်ခံရသူဟာ တခြားမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်စထရောင်းရဲ့ ကလေးငယ်ကို ပြန်ပေးဆွဲသတ်ပစ်တဲ့ လူပါပဲ”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ဤသို့ပြောလိုက်သောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနော့၏ မျက်နှာထားသည် ရုတ်တရက် တင်းမာလာလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျုပ် သဘောအမှန် ပြောရရင် ဒီလူ အသတ် ခံရတာ သူ ခံရထိုက်လို့ ခံရတာပဲလို့ ပြောချင်တယ်၊ တကယ်တော့လဲ တရားဥပဒေ အရ စစ်ဆေးစီရင်ပြီး သေဒဏ်ပေးလိုက်တာဆိုရင်တော့ပို မှန်ကန်တာပေါ့”

“တစ်နည်းအားဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ သဘောထားက ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ဂလဲ့စားချေတာထက် တရားဥပဒေအရ စီရင်တာကို ပိုပြီး မှန်ကန်တယ်လို့ ယူဆတယ်ပေါ့”

“ကျုပ်သဘောက ‘မာဖီးယာ’ လူဆိုးဂိုဏ်းသားတွေလို တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ လိုက်သတ်ဖြတ်နေတာမျိုးဟာ မမှန်ကန်ဘူး၊ တရားဥပဒေ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ‘ဂျူရီ’ လူကြီးတွေ ပါဝင်တဲ့ တရားရုံးမှာ

စစ်ဆေးစီရင်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဤတွင် စုံထောက် ဟာကြူလီသည် ဗိုလ်မှူးကြီး၏ မျက်နှာထားကို ခေတ္တမျှ အကဲခတ်လေ့လာကြည့်ပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ပြောတာ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ကိုင်း . . . ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မေးစရာ ကုန်သလောက်ရှိပါပြီ၊ မနေ့ညက အကြောင်း ပြန်ကောက်ရရင် ဗိုလ်မှူးကြီးအနေနဲ့ မသင်္ကာစရာ သံသယဖြစ် စရာ ဘာတစ်ခုမှ သတိမပြုမိဘူးလားခင်ဗျ”

“ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ အင်း . . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါ ဘာများလဲခင်ဗျ၊ သိပါရစေ”

ဟာကြူလီက စိတ်အားထက်သန်စွာမေးလိုက်သည်။

“ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးပါ”

“အဲဒီ အသေးအဖွဲ့ကလေးကိုပဲ ပြောချင်ပါတယ်”

“ဪ . . . ကျုပ်က ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်လာတော့ ကျုပ်အခန်းရဲ့ ဟိုဘက်အခန်း အစွန့်ဆုံးအခန်းလေဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါ အခန်းနံပါတ် ၁၆ ပါ”

“အဲဒီအခန်းရဲ့တံခါးက ကောင်းကောင်း ပိတ်မထားတာ မြင်မိတယ်၊ အဲဒီ အခန်းထဲက လူဟာ ပြင်ဘက်ကို ခဏလေး ထွက်ကြည့်ပြီးတော့မှ ကပျာကယာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်တယ်၊ သူ့ကြည့်ပုံက တစ်မျိုးပဲ၊ ထူးဆန်း တယ်လို့ အောက်မေ့မိတယ်၊ တစ်ကယ်တော့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်အခန်းတံခါး ပိတ်ကနီး ပြင်ဘက် လှမ်းကြည့်တာတော့ မဆန်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူကြည့်ပုံက စိတ်မလုံသလိုမျိုး ကြည့်တာမို့ ကျုပ်က သတိပြုမိ လိုက်တာပါ”

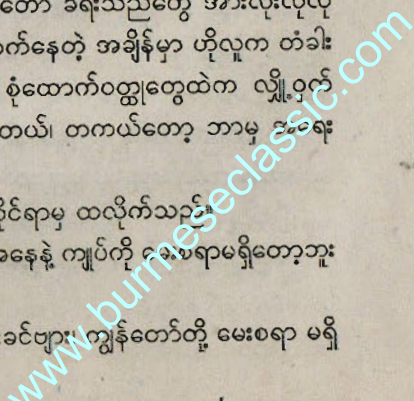
“ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ်”

“ကျုပ် ပြောခဲ့သလိုပါပဲ၊ ဘာမှ အရေးမကြီးတဲ့ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စတစ်ခု လို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ညအချိန်မတော် ခရီးသည်တွေ အားလုံးလိုလို အိပ်ရာ ဝင်နေကြလို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဟိုလူက တံခါး ဖွင့်ပြီး ပြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ပုံက စုံထောက်ဝတ္ထုတွေထဲက လျှို့ဝှက် သည်းဖို ဇာတ်လမ်းလို ဖြစ်နေတာပဲရှိတယ်၊ တကယ်တော့ ဘာမှ အရေး ပါတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး”

ပြောရင်းနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကဲ . . . နောက်ထပ် ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ကျုပ်ကို ငမာစရာမရှိတော့ဘူး ဆိုရင် . . .”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ မေးစရာ မရှိ

တော့ပါဘူး”

ဟာကြူလီက ယဉ်ကျေးစွာ ပြောလိုက်လျှင် ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်း လှမ်းပြီးကာမှ ခေတ္တ ပြန်ရပ်လိုက်သည်။

သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောရန် စိတ်ကူးရရင်း ရှက်သလိုလည်း ဖြစ်နေပုံ ရရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ဖွင့်ပြောလေသည်။

“တစ်ခုတော့ ပြောချင်ပါတယ်၊ မေရီနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျုပ်ရဲ့ရဲကြီး အာမခံ ဝံ့ပါတယ်၊ ဒီအမှုမှာ သူဟာ လုံးဝ မပတ်သက်ပါဘူး၊ သံသယဖြစ်စရာလဲ အကြောင်း မရှိပါဘူး၊ မေရီက တကယ့် ‘ပတ်ကား’ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်” ဤသို့ပြောပြီး ခပ်ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ဗိုလ်မှူးကြီးလည်း ပြန်ထွက်သွား သည်။

“ပတ်ကားဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ”

မစ္စတာဘုခံက လှမ်းမေးသဖြင့် စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြန်ရှင်း ပြရလေသည်။

“အဲဒါ အိန္ဒိယပြည်မှာ အမှုထမ်းတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေရဲ့ အသုံးအနှုန်း တစ်ခုဖြစ်တယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ တကယ့် အထက်တန်းကျတဲ့ သဘော ပေါ့ဗျာ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူးနော့တို့ဆိုရင် သူတို့ကိုယ်တိုင် သူတို့ ‘ပတ်ကား’ အရာရှိ လူတန်းစားလို့ ယူဆကြတယ်၊ ဒီတော့ သူ ထောက်ခံခဲ့တဲ့ ‘မေရီ’ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာလဲ သူတို့လို အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် အထက်တန်းကျ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲလို့ ဆိုလိုတာပါ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က အခု လူသတ်မှုနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါကလားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ပြောရင်းနှင့် ဟာကြူလီသည် စားပွဲကိုငုံ့ကြည့်ရင်း ခေတ္တစဉ်းစားနေပြီး နောက် ပြန်ခေါင်းမော့ကာ မစ္စတာ ဘုခံအား ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးက သူဟာ ဆေးတံသောက်တယ်လို့ ပြောသွားတယ်၊ သေသူ မစ္စတာ ရက်ချက်ရဲ့ အခန်းထဲမှာ ဆေးတံဆေးချေးထုတ်တဲ့ ကိရိယာကလေးတစ်ခုတွေ့ရတယ် မဟုတ်လား၊ ရက်ချက် ကိုယ်တိုင်က ဆေးတံမသောက်ဘူး၊ ဆေးပြင်းလိပ်သာ သောက်တယ်”

“ဟင်... ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားက ဗိုလ်မှူးကြီးအာဘူးနော့... ဟာ...”

မစ္စတာဘုခံ၏ စကားမဆုံးမီ စုံထောက်ဟာကြူလီက ကြားဖြတ်၍

ပြောလေသည်။

“ခရီးသည်တွေအားလုံးအနက် ဆေးတံသောက်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံသူဆိုလို့ ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးသာ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သူဟာ အမေရိကန်မှာ ပြန်ပေးဆွဲ ခံရတဲ့ ကလေးဖခင် ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်စထရောင်းကိုလဲ သိတယ်၊ လူချင်းတော့ မသိဘူးလို့ ဆိုတယ်၊ ဒါဟာ သူ ဝန်ခံချင်လို့လဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဒီလူကပဲ...”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးလို အထက်တန်းကျကျ ဘဝင် ခပ်မြင့်မြင့် အင်္ဂလိပ် အရာရှိကြီး တစ်ယောက်က ရန်သူတစ်ဦးကို ဓားမြှောင်နဲ့ ၁၂ ချက်တိတိ ထိုးသတ်တယ်ဆိုတာ သဘာဝမကျဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလဲဗျ၊ မိတ်ဆွေကြီး စိတ္တဗေဒ (ဆိုက်ကို) အရပြောနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ စိတ္တဗေဒ ရှုထောင့်ကလဲ ကြည့်ဖို့လိုတယ်၊ ဒီလူသတ်မှုကို သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်ရင် တရားခံက လက်မှတ် ရေးထိုးသွားသလို လက်ရာက ထူးခြား ထင်ရှားနေတယ်၊ ဒီလက်ရာက ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့လက်ရာ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ကျုပ်တော့ ယူဆတယ်၊ ကိုင်း... ကျုပ်တို့ နောက်ထပ် ခရီးသည်တွေ ခေါ်တွေ့ကြဦးစို့”

(၉)

ပထမတန်း ခရီးသည်များအနက် နောက်ဆုံး ခေါ်တွေ့စစ်ဆေးခံရသူမှာ မစ္စတာ ဟတ်မင်းအမည်ရှိ အမေရိကန်အမျိုးသား လူထွားကြီးပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် အရောင် ကြောင်ကြောင်ကျားကျား ဝတ်စုံ ဝတ်ထားပြီး ရှုပ်အင်္ကျီက ပန်းရောင်ရှုပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

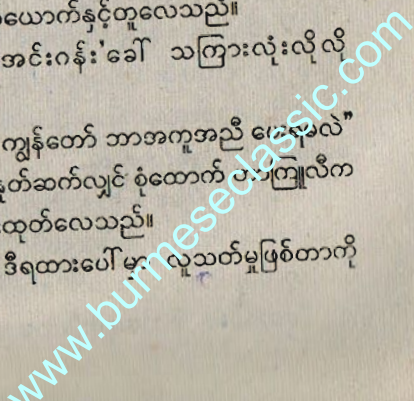
ရုပ်ရည်အားဖြင့် အနည်းငယ် ကြမ်းတမ်းသလို ရှိသော်လည်း သဘော ကောင်းပြီး ပျော်ပျော်နေတတ်သူတစ်ယောက်နှင့်တူလေသည်။

သူ၏ပါးစပ်တွင်လည်း ‘ချူးအင်းဂန်း’ခေါ် သကြားလုံးလိုလို ကော်စေးပြားကို စားလျက်ရှိသည်။

“ဟဲလို ဝတ်မောနင်းပါ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီ ပြောရမလဲ” ရှင်လန်း သွက်လက်စွာ စတင် နှုတ်ဆက်လျှင် စုံထောက် ဟာကြူလီက

လည်း ထုံးစံအတိုင်း စတင် မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“မစ္စတာ ဟတ်မင်း ခင်ဗျား၊ ဒီရထားပေါ်မှာ လူသတ်မှုဖြစ်တာကို ကြားသိပြီးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားသိပါပြီ”

“ကျုပ်တို့က ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခရီးသည် အားလုံးကို ခေါ်တွေ့ပြီး မေးမြန်းဖို့ လိုပါတယ်”

“အို... ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ မေးချင်တာသာမေးပါ၊ အမှုဖြစ် တယ်ဆိုရင် ဒီလိုလုပ်မှလဲ အဖြေမှန် ပေါ်လာမှာပေါ့”

ဟတ်မင်းက ဤသို့ပြောနေစဉ် စုံထောက် ဟာကြူလီသည် စားပွဲပေါ်မှ ပတ်စ်ပို့ စာအုပ်ကို ကြည့်ပြီးမှ ဆက်မေးလေသည်။

“ခင်ဗျား နာမည် အပြည့်အစုံက ‘စိုင်းရပ်စ် ဟတ်မင်း’ အမေရိကန် နိုင်ငံသား၊ အသက်က ၄၁ နှစ်၊ အလုပ်အကိုင်ကတော့ လက်နှိပ်စက် ပစ္စည်းတွေ ရောင်းတဲ့ နယ်လှည့်ကိုယ်စားလှယ်... အဲဒီအချက်တွေ မှန်ပါသလား”

“မှန်ပါတယ်”

“အခု ခင်ဗျားဟာ အိစတန်ဘူလ်မြို့ကနေပြီး ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့ကို သွားမလို့ မဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခရီးသွားရတဲ့ အကြောင်းကကော”

“ကျုပ်ရဲ့လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်တယ်”

“ခင်ဗျား ခရီးသွားရင် အမြဲပဲ ပထမတန်းက စီးလေ့ရှိပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပထမတန်းကပဲ စီးလေ့ရှိပါတယ်၊ ခရီးစရိတ်အားလုံးကို ကျုပ်ရဲ့ကုမ္ပဏီက ပေးပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်အကြောင်း ပြောကြပါစို့၊ မစ္စတာ ဟတ်မင်းအနေနဲ့ အမှုဖြေရှင်းရာမှာ အထောက်အကူ ပြုနိုင်မလို့ အချက်အလက် ဘာများ ပြောနိုင်ပါသလဲ”

“ဘာမှ မပြောနိုင်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ၊ ဒါထက် မနေ့ညက ခင်ဗျား ညှစ်စား ပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ၊ အပြည့်အစုံပြောခမ်းပါ”

ဤမေးခွန်းကိုမူ အမေရိကန်လူမျိုး “ဟတ်မင်း”သည် ရုတ်ခြည်း မဖြေနိုင်သလို ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ သိချင်တာလေး မေးပါရစေ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူ ပါလဲ ဘယ်လိုတာဝန် ရှိပါသလဲ”

ဟု မေးသဖြင့် စုံထောက် ဟာကြူလီကပင် ရှင်းပြလေသည်။

“ဟောဒီက မိတ်ဆွေကြီးဟာ မီးရထားကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာလူကြီး

ဖြစ်တယ်၊ ဒီဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်က သေသူရဲ့ အလောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာဖြစ်ပါတယ်”

“လူကြီးမင်း ကိုယ်တိုင်ကကော”

“ကျုပ်က စုံထောက် ဟာကြူလီ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီမူခင်းကို စုံစမ်းထောက် လှမ်းဖို့ ကုမ္ပဏီက တာဝန် ပေးထားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ စုံထောက်ကြီးရဲ့ နာမည်ကို ကြားဖူးပါတယ်၊ ဒီတော့... ကျွန်တော့်အနေနဲ့...”

ပြောရင်းနှင့် ခေတ္တဆိုင်းနေပြီးမှ ‘ဟတ်မင်း’က...

“အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တာပဲ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်”

ဟု ဆက်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ဗျား သိသမျှအားလုံးကို ပြောပြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“ဒီလိုရှိတယ် ခင်ဗျ၊ အမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာများသိသလဲလို့ လူကြီး မင်းက မေးခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ခက်တာက ကျွန်တော်ဘာမှမသိပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါကိုက ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိတယ်၊ ကျွန်တော် အနေနဲ့ သိသင့်တယ်ခင်ဗျ”

“ခင်ဗျားရဲ့စကားကို ရှင်းပြပါဦးလေ”

ဤတွင် ‘ဟတ်မင်း’ ဆိုသူသည် သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက် သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ ဟန်အမူအရာသည် သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားသလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဟန်အမူအရာ သရုပ်ဆောင် “အိုက်တင်” လုပ်နေပုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူ၏ မူလပင်ကိုအသွင်သဏ္ဍာန် ပေါ်လာလေသည်။

“ဒီလိုခင်ဗျ၊ ပတ်စ်ပို့ထဲက အချက်အလက်တွေက အမှန်မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ကြံ ထည့်ထားတာသာ ဖြစ်တယ်၊ အမှန်က ကျွန်တော် ဘယ်သူ ဆိုတာသာ ကြည့်ပါတော့”

ပြောပြောဆိုဆို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ နာမည်ကတ်ပြားတစ်ခု ထုတ်ယူ၍ စုံထောက် ဟာကြူလီအား ပေးလိုက်သည်။

ထို ကတ်ပြားတွင်ကား အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားလေသည်။

မစ္စတာ စိုင်းရပ်စ်ဟတ်မင်း
မတ္တနီး စုံထောက်အေဂျင်စီ
နယူးယောက်မြို့

မစ္စတာ ဘုခ်သည် ထိုကတ်ပြားကို လှမ်းကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေမိသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီကမူ ထိုကတ်ပြားတွင် ရေးထားသော 'စုံထောက်အေဂျင်စီ'၏ အမည်ကို သိနေသည်။ နယူးယောက်မြို့ရှိ ပုဂ္ဂလိက စုံထောက်အဖွဲ့များအနက် စိတ်အချရဆုံးဟု နာမည်ကြီးသော အဖွဲ့ပင် ဖြစ်သည်။

“ကိုင်း... မစ္စတာဟတ်မင်း၊ ဒီကိစ္စအကြောင်းကို သေသေချာချာ ရှင်းပြ စမ်းပါဦး”

ဟာကြူလီကပင် မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပြပါမယ်။ ကျွန်တော်က လူဆိုးနှစ်ယောက်နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်ရင်း ဥရောပကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီရထားပေါ်က အမှုနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အလုပ်တာဝန်က 'အိစတန်ဘူလ်' မြို့မှာ ပြီးဆုံး သွားပါတယ်။ ဒါနဲ့ နယူးယောက်မြို့က ကျွန်တော်ရဲ့ အကြီးအကဲကို ကြေးနန်းရိုက် အကြောင်းကြားလိုက်တော့ ပြန်လာခဲ့ဖို့ ညွှန်ကြားပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ နယူးယောက်မြို့ကို ချက်ချင်းပြန်သွားဖို့ ဟောဒီစာကို လက်ခံရ ရှိပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဟတ်မင်းသည် စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပြပြန်လေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီလည်း စာကိုယူ၍ ဖတ်ကြည့်ရာ... အောက်ပါ အတိုင်း တွေ့ရလေသည်။

“လူကြီးမင်း ခင်ဗျား”

လူကြီးမင်းဟာ မက္ကနီး စုံထောက်အေဂျင်စီက စုံထောက်တစ်ဦး ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ညနေလေးနာရီတိတိမှာ ကျုပ်ရဲ့ ဟိုတယ်အခန်းကို ကျေးဇူးပြုပြီး လာခဲ့စေချင်ပါတယ်။

ရက်ချက်

+ + +

“ဪ... ဒီလိုကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ချိန်းတဲ့ အချိန်မှာ သူ့အခန်းကို သွားလိုက်တော့ မစ္စတာရက်ချက်က သူ့မှာ အန္တရာယ်ရှိနေကြောင်း ရှင်းပြပြီး စာနှစ်စောင် ထုတ်ပြပါတယ်”

“အဲဒီတုန်းက သူ့ဟာ တော်တော်စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေပုံ ရသလား”

“သိပ်ပြီး မစိုးရိမ်ဟန် ဆောင်နေပေမယ့် ဒီလူကြီးက တော်တော် ကြောက်နေတာ သိသာပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးဖို့ စကားကမ်းလှမ်းပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့စီးရမယ့် ရထားမှာလိုက်ပါပြီး သူ့ကို ဘယ်သူမှ အန္တရာယ်မပြုနိုင်အောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ပြောပါတယ်။ အခုတော့ လူကြီးမင်းတို့သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် သူ့စီးတဲ့ ရထားနဲ့ လိုက်ပါလာခဲ့သော်လဲ မစ္စတာရက်ချက်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဝင်သတ်သွားတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲခင်ဗျ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်ပုံဘယ်နည်း တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ဖို့ မစ္စတာ ရက်ချက်က ပြောခဲ့သေးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“မစ္စတာရက်ချက်က သူ့လိုချင်တဲ့ အစီအစဉ်ကို ပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့အခန်းနဲ့ကပ်လျက် အိပ်ခန်းကို ယူပြီး လိုက်လာဖို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီ အစီအစဉ်က အစကတည်းက လွဲချော်တော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်က အိပ်ခန်းနံပါတ် ၁၆ ကိုသာ ရခဲ့တယ်။ ဒါတောင် မနည်းကြီးစား ကြုံဖန် ယူရတယ်။ တွဲစောင့်က ဘယ်လို ဖန်တီးထားတယ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော်က အခန်းနံပါတ် (၁၆)ရဲ့ အနေအထားကို ကြည့်လိုက်တော့ သိပ်မဆိုးလှပါဘူးလို့ ထင်မိပါတယ်။ စားသောက်တွဲရဲ့ ရွှေက တံခါးဆိုရင် ညဘက် အသေပိတ်ထားတော့ စိတ်ချရတယ်။ တကယ်လို့ မစ္စတာရက်ချက်ရဲ့ ရန်သူက ဝင်လာမယ် ဆိုရင် ပလက်ဖောင်းပေါက်ဝင်ဖို့ တစ်လမ်းပဲရှိတယ်။ အဲဒီလို ဝင်လာရင်လဲ ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့က ဖြတ်သွားမှသာ မစ္စတာ ရက်ချက်ရဲ့ အခန်းကို ရောက်နိုင်တယ်”

“မစ္စတာရက်ချက်ရဲ့ ရန်သူက ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျား မသိဘူးပေါ့”

“ဘယ်သူရယ်လို့ မသိပေမယ့် ရန်သူရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုတော့ မစ္စတာရက်ချက်က ပြောပြခဲ့ပါတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

စုံထောက် ဟာကြူလီနှင့် မစ္စတာဘုခ်တို့က အလွန် မိဘဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေရာ 'ဟတ်မင်း' က ဆက်ပြောလေသည်။

“လူက အသားညိုညို၊ ပုပြတ်ပြတ်လို့ ပြောတယ်။ စကားပြောရင်

www.burmeseclassic.com

အသံက မိန်းမတယောက်ရဲ့အသံလိုပဲတဲ့၊ နောက်ပြီး မစ္စတာ ရက်ချက်ရဲ့ အဆိုက ပထမဆုံး ညမှာတော့ စိုးရိမ်စရာရှိမယ်ထင်ဘူးတဲ့၊ ဒုတိယည သို့မဟုတ် တတိယညက သူက စိုးရိမ်ပုံရတယ်”

“ဒါဖြင့် သေသူ ရက်ချက်ဟာ သူ့ရန်သူကို သိရမယ်”

မစ္စတာဘုခံက ဝင်ပြောရာ စုံထောက် ဟာကြူလီက . . .

“သူ့ အတွင်းရေးမှူး မက်ကွင်းကို ပြောပြတာထက်တော့ ရက်ချက်က ပိုသိတာ အမှန်ပါပေါ့ဗျ”

ဟု ပြောပြီးမှ ဟတ်မင်းကို ဆက်မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“မစ္စတာရက်ချက်က သူ့ရဲ့ ရန်သူအကြောင်း နောက်ထပ် ဘာများ ပြောသေးသလဲ၊ ဥပမာ . . . ဘာကြောင့် သူ့အသက်ဘေး အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရတယ် ဆိုတာ ပြောသလား”

“အဲဒါတော့ ပြောမပြဘူးခင်ဗျ၊ သူ့ရဲ့ ရန်သူဟာ သူ့ကို လိုက်သတ်ဖို့ ကြံနေတယ်လို့သာ ပြောပါတယ်”

“အင်း . . . အသားညိုညို၊ လူက ပုပြတ်ပြတ်၊ မိန်းမလိုအသံမျိုးနဲ့ . . .”

ဟာကြူလီက သူ့ကိုယ်သူပြန်ပြောသလို ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ ဟတ်မင်း ဘက်သို့ လှည့်၍ . . .

“ဒီလူဟာ အမှန်အားဖြင့် ဘယ်သူဆိုတာကော ခင်ဗျား သိမှာပေါ့”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ ခင်ဗျ”

“မစ္စတာရက်ချက်ကို ပြောတာပါ”

“လူကြီးမင်းပြောတာ ကျွန်တော် မရှင်းဘူးခင်ဗျ”

“မစ္စတာရက်ချက်ဟာ တစ်ချိန်က အမေရိကန်ပြည်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြန်ပေးဆွဲမှုမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး အစ်စထရောင်းရဲ့ သမီးလေးကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ လူပဲ”

ဤတွင် ဟတ်မင်းသည် ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် လေချွန် လိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ တကယ် အံ့ဩစရာပါပဲ၊ ကျွန်တော်က မစ္စတာရက်ချက်ဟာ ပြန်ပေးမှုတရားခံ ကက်ဆက်တီရယ်လို့ လုံးဝ မမှတ်မိ ဘူးခင်ဗျ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အဲဒီ အမှုဖြစ်ချိန်က ကျွန်တော်ဟာ အလုပ် တစ်ခုနဲ့ အမေရိကန် အနောက်ဘက်ကမ်းရိုးတန်းဘက် ရောက်နေပါတယ်၊ သတင်းစာတွေထဲတော့ ဟိုအချိန်က သူ့ဓာတ်ပုံကို မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်

ကြာတော့မမှတ်မိဘူး၊ သတင်းစာထဲကပုံဆိုတာကလဲ တယ်ပြီး ထင်ရှား ပြတ်သားတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒါထက် အဲဒီပြန်ပေးမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေထဲက စောစောကပြောသလို လူပုပြတ်ပြတ်၊ အသားညိုညို၊ မိန်းကလေး အသံမျိုးနဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်များ ခင်ဗျား မသိဘူးလား”

“အဲဒါ ပြောရခက်တယ်ခင်ဗျ၊ ပြန်ပေးဆွဲမှုနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့လူအားလုံး လိုလိုကလဲ ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီ”

“ပြန်ပေးမှုဖြစ်ပွားပြီးမကြာခင် မိန်းကလေးတစ်ဦးဟာ အိမ်ပေါ်ထပ်က ခုန်ချပြီး သတ်သေသွားတာကို မှတ်မိပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ်၊ ဒါဟာ အရေးပါတဲ့အချက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ မိန်းကလေးက နိုင်ငံခြားသူ တစ်ယောက် ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စုံထောက်ကြီးကို ပြောချင်တာက ‘အစ်စထရောင်း’ အမှုအပြင် တခြား အမှုတွေလဲ အများကြီး ရှိခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ၊ ကက်ဆက်တီ ဆိုတဲ့လူဟာ ပြန်ပေးဆွဲမှုတွေ အတော်များများ ကျူးလွန်ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အမှုတစ်ခုထဲကိုသာ အာရုံစိုက် စဉ်းစားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ကျုပ်တို့ အနေနဲ့က အခု ရထားပေါ်က လူသတ်မှု ဟာ ဗိုလ်မှူးကြီး အစ်စထရောင်း သမီးလေးပြန်ပေးဆွဲမှုနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ ယူဆစရာ အကြောင်းရှိနေတယ်”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ဤသို့ပြောသော်လည်း ဟတ်မင်းက ခေါင်းခါ ပြုလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ပြန်ပေးဆွဲမှုနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ လူထဲက စောစောက ပြောသလို အသားညိုညို၊ လူပုပြတ်ပြတ် ကိုတော့ ကျွန်တော် လုံးဝ မသိပါဘူး၊ နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က ရပ်ဝေးရောက်နေလို့ အမှုအကြောင်းကို အသေးစိတ် မသိခဲ့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ ဆက်ပြောပါဦး”

“ပြောစရာဆိုလို့ သိပ် မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က နေ့ဘက်ကိုအိပ် ထားပြီး ညကျတော့ မအိပ်ဘဲ သတိထား စောင့်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်၊ ပထမဆုံး ညမှာတော့ မသင်္ကာစရာဆိုလို့ ဘာမှ မတွေ့ရပါဘူး၊ မတွေ့ညကလဲ (ကျွန်တော့်အဖို့) ဘာမှ ထူးခြားတာ မတွေ့ရပါဘူး၊ ကျွန်တော်က အိပ်ခန်းတံ ခါးကို အသေမပိတ်ဘဲ ဟ ထားပြီး ပြင်ဘက်က ဖြတ်လျှောက်သွားသူတွေကို သတိထား ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒါ သေချာရဲ့လား မစ္စတာ ဟတ်မင်း”

“သေချာပါတယ်၊ ဒီရထားပေါ်ကို ပြင်ဘက်က ဘယ်သူမှ တက် မလာဘူး၊ ပြီးတော့ နောက်ဘက်တွဲတွေထဲကလဲ ဘယ်သူမှ ဝင်ပြီး ဖြတ်လျှောက်မလာဘူး၊ ဒါတော့ ကျွန်တော် ကျမ်းကျိန်ပြောပုံပါတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့နေရာက ကြည့်လိုက်ရင် တွဲစောင့်ထိုင်နေတာကို မြင်ရ သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မြင်ရပါတယ်၊ သူက ကျွန်တော့် အခန်းတံခါးနားက ထိုင်ခုံကလေးမှာ ထိုင်နေပါတယ်”

“ရထားက ‘ပင်ကိုစီ’ ဘူတာမှာ ရပ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း တွဲစောင့်ဟာ သူ့နေရာက ထ ထွက်သွားသေးသလား”

“ပင်ကိုစီက နောက်ဆုံးရပ်ခဲ့တဲ့ဘူတာ မဟုတ်လား၊ ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား၊ တွဲစောင့်ဟာ ခရီးသည်တွေအခန်းက ဘဲလ်တီးခေါ်လို့ ထ သွားပါတယ်၊ နှစ်ကြိမ်လောက် ရှိမယ်၊ နောက်ပြီး တွဲစောင့်က ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့က ဖြတ်ကျော်ပြီး နောက်တွဲကို ကူးသွားပါတယ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာမယ် ထင်ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာပဲ အခန်းတစ်ခန်းက လူခေါ်တဲ့ ဘဲလ်ကို အဆက်မပြတ် တီးခေါ်နေပြန်လို့ တွဲစောင့်ဟာ ပြေးလာရုံပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကတောင် ဘာဖြစ်ပါလိမ့်ဆိုပြီး ပြင်ဘက်စကြိုကို ထွက်ကြည့်မိပါ သေးတယ်၊ နောက်တော့ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ပြောနေသံကြားလို့ ကျွန်တော်က ကြိတ်ရယ်မိပါသေးတယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း တွဲစောင့်ဟာ အခန်းတစ်ခန်းက ခေါ်ပြန်လို့ ဘီလပ်ရည် တစ်ပုလင်း သွားပို့ပေး ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့နေရာသူ ပြန်ထိုင်နေလိုက်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ထပြီး အိပ်ခန်းတစ်ခန်းမှာ အိပ်ရာ သွားပြင်ပေးပါတယ်၊ နောက်တော့ တွဲစောင့်ဟာ မနက်ငါးနာရီလောက်အထိ မထတော့ပါဘူး”

“တွဲစောင့်က ထိုင်နေရင်း အိပ်ပျော်နေသလား”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူးခင်ဗျား၊ ထိုင်လျက် အိပ်ချင်လဲ အိပ်မှာပဲ”

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် ခေါင်းညိတ်ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်မှ ဟတ်မင်း၏ နာမည်ကတ်ပြားကို ပြန်ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီ ကတ်ပြားပေါ်မှာ လက်မှတ် ထိုးပေးစမ်းပါ” ဟတ်မင်းကလည်း ချက်ချင်းပင် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျားဟာ နယူးယောက်မြို့ မက္ကနီးစုံထောက် အဖွဲ့ကဆိုတာ

အတည်ပြု ထောက်ခံပေးနိုင်မယ့်လူတော့ မရှိဘူးထင်ပါတယ်”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ဆက် မေးပြန်လေသည်။

“ဒီ ရထားပေါ်မှာတော့ ရှိမယ်မထင်ဘူးခင်ဗျား၊ မစ္စတာ မက်ကွင်း အနေနဲ့တော့ ဖြစ်မလားမသိဘူး၊ ကျွန်တော်က နယူးယောက် မြို့မှာတုန်းက သူ့ဖခင်ရဲ့ရုံးကို ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမှာ၊ သေချာအောင်က စုံထောက်ကြီး ကိုယ်တိုင် နယူးယောက်မြို့ကို ကြေးနန်း ရိုက်မေးကြည့်မှပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ၊ ကိုင်း... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ လူကြီးမင်းများနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ပြောရင်း ဟတ်မင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်စဉ် ဟာကြူလီက စီးကရက်တဘူး ထုတ်တည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားက ဆေးတံမှ သောက်တတ်သလားမသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဟတ်မင်းက ခေါင်းခါပြပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် ဆွဲယူ၍ ထွက်သွားလေသည်။

+ + +

ဒီလူပြောသွားတာတွေ အမှန်ပါလို့ ထင်ပါသလား။ ဒေါက်တာ “ကွန်စတင်တိုင်” က မေးသည်ကို စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြန်ဖြေလေသည်။

“မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့လဲ သူပြောသွားတာတွေက မဟုတ်ရင်လဲ ကျုပ်တို့စုံစမ်းကြည့်ဖို့ လွယ်ပါတယ်”

“ဘာပြောပြော သူကတော့ အရေးပါတဲ့ အထောက်အထားတစ်ခု ပေးခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမယ်”

မစ္စတာ ဘုခဲက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“လူပုပြတ်ပြတ် အသားညိုညို မိန်းမ အသံလိုမျိုးနဲ့ ဆိုတာလေ”

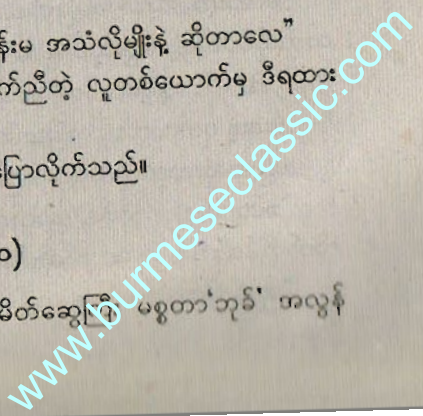
“ခက်တာက အဲဒီ အချက်နဲ့ တိုက်ညီတဲ့ လူတစ်ယောက်မှ ဒီရထား

ပေါ်မှာ မရှိဘူးဗျ”

စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

(၁၀)

“ကိုင်း... ဒီတခါတော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာ ‘ဘုခဲ’ အလွန်

စိတ်ဝင်စားတဲ့ အိတ်လီအမျိုးသားကိုခေါ်တွေ့ကြမယ်”

စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ က ပြုံး၍ ပြောလိုက်လေသည်။ ‘အန်တိုနီယို’ အမည်ရှိ အိတ်လီအမျိုးသားသည် ဖျတ်လတ် သွက်လက်စွာဖြင့် ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူ၏ မျက်နှာကလည်း ရွှင်ရွှင် ပျပျရှိသည်။

ပြင်သစ် ဘာသာစကားကို ကောင်းစွာတတ်သဖြင့် စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ ကလည်း ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်ပင် မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“ခင်ဗျားနာမည်က မစ္စတာ ‘အန်တိုနီယို’ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“ခင်ဗျားဟာ အိတ်လီအမျိုးသားဖြစ်သော်လဲ အမေရိကန်နိုင်ငံသား အဖြစ် ခံယူထားတယ် မဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းအတွက် ပိုပြီး အဆင်ပြောပါတယ်”

‘အန်တိုနီ’ ဆိုသူက ပြုံး၍ ပြန်ဖြေလေသည်။

“နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ထဲ ပါတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ဖွဲ့စည်း မော်တော် ကားကုမ္ပဏီရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်လို့ ဖော်ပြထားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ . . . ကျွန်တော်ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းက”

ဤသို့ အစချီကာ ‘အန်တိုနီ’ ဆိုသူသည် သူ၏မော်တော်ကား ကုမ္ပဏီ ကိုယ်စားလှယ် လုပ်ငန်းအကြောင်းသာမက သူ၏ ဝါသနာ စရိုက်အကြောင်း၊ သူ့သွားရောက်ဖူးသော မြို့ရွာနိုင်ငံများအကြောင်းပါမကျန် အာဝဇွန်းရွှင်ရွှင် ပြောပါလေတော့သည်။

‘အန်တိုနီယို’ ကား မေးခွန်းတွေအများကြီးထုတ်၍ ‘အစ်’ မေးနေရမည်လူမျိုးမဟုတ်၊ သူ့ဟာသူ အလိုအလျောက် အားပါးတရ ပြောပြတတ်သော လူစားမျိုးပေတည်း။

စကားကို အဆက်မပြတ်ပြောပြီးမှ မောပန်းဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ချွေးသုတ်ရင်း . . .

“အဲဒီလို ကျွန်တော်က လုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ်လုပ်တာခင်ဗျ၊ စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အမြဲတမ်း ခေတ်မီနေအောင်လဲ ကြိုးစားပါတယ်”

ဟု အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်အတွင်းက အမေရိကန်ပြည်ကိုသွားလိုက် ပြန်လိုက်နဲ့ နေခဲ့တယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ပထမဆုံး အမေရိကန်ပြည်ကို

သင်္ဘောနဲ့ သွားခဲ့တာကိုတောင် မှတ်မိပါသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် . . .”

နောက်ထပ် စကားအရှည်ကြီး ပြောဦးမည်ဟု သိသဖြင့် စုံထောက် ဟာကြူလီက ကြားဖြတ်၍ . . .

“ခင်ဗျား အမေရိကန်ပြည်မှာ နေတုန်းက သေသူ မစ္စတာရက်ချက်ကို သိခဲ့ပါသလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“မသိခဲ့ပါဘူး၊ ဒီလို လူစားမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ အပြင်ပန်းအားဖြင့် တကယ့် လူကြီး လူကောင်းလို အထက်တန်းကျကျ ဝတ်စားတတ်ပြီး အတွင်းသဘောက ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ လူစားမျိုးကို ဆိုလိုတာပါ။

သေသူမစ္စတာ ရက်ချက်ဟာလဲ ဒါမျိုးနေမှာပါပဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ ထင်မြင်ချက်မမှားပါဘူး၊ မစ္စတာရက်ချက်ဟာ အမှန်တော့ ပြန်ပေးရိုဏ်း ခေါင်းဆောင် ‘ကက်ဆက်တီ’ ဖြစ်တယ်”

“ကဲ . . . ကျွန်တော် မပြောဘူးလား၊ ကျွန်တော်က လူကဲခတ် တတ်အောင် ကြိုးစားလေ့ကျင့်ထားပါတယ်”

“ဗိုလ်မှူးကြီး အစ်စထရောင်းရဲ့ သမီးလေး ပြန်ပေးမှုကို မှတ်မိပါသလား”

“ကောင်းကောင်းတော့ မမှတ်မိဘူးခင်ဗျ၊ နာမည်ကိုတော့ သတိရမိ သလိုပဲ၊ ဩော် . . . သိပြီခင်ဗျ၊ ပြန်ပေးဆွဲခံရတာ ကလေးငယ် ကလေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အလွန်ကြေကွဲစရာ အဖြစ်တစ်ရပ်ပါပဲ”

“ဗိုလ်မှူးကြီး အစ်စထရောင်းရဲ့ မိသားစုထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ များ သိပါသလား”

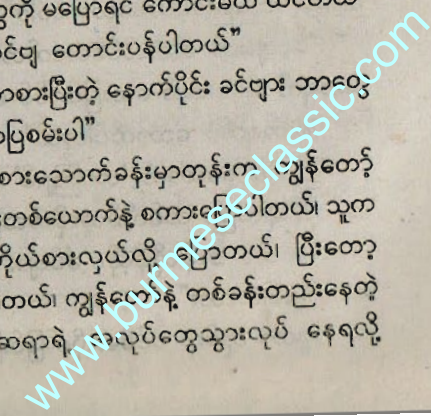
“မသိပါဘူး၊ တခြားလူတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ မနှစ်က ဆိုရင် . . .”

“ဒီမယ် . . . မဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေကို မပြောရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ . . . ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ကောင်းပန်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ မနေ့ညက ညစာစားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း ခင်ဗျား ဘာတွေ လုပ်တယ်ဆိုတာ အသေးစိတ်ပြောပြစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါမယ် . . . စားသောက်ခန်းမှာတုန်းက ကျွန်တော့် စားပွဲမှာ ထိုင်တဲ့ အမေရိကန် လူမျိုးတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောသိတယ်၊ သူက လက်နှိပ်စက်ပစ္စည်း အရောင်းကိုယ်စားလှယ်လို့ ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ အခန်းကို ပြန်သွားပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခန်းတည်းနေတဲ့ ဟို အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားက သူ့ဆရာရဲ့ လုပ်တွေ့သွားလုပ် နေရလို့

အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ အတော်ကြီးကြာမှ ဒီလူပြန် ရောက်လာတယ်။ သူ့မျက်နှာထားကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရှုသိုးသိုးနဲ့ပါပဲ။ သူက ကျွန်တော့်ကိုလဲ စကားမပြောဘူးခင်ဗျ။ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတွေက ဒီလိုပါပဲ။ ဒါနဲ့ဒီလူဟာ ခပ်တည်တည်နဲ့ ထိုင်ပြီး စာဖတ်နေပါတယ်။ နောက်ကျတော့ တွဲစောင့်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိပ်ရာတွေ ပြင်ပေးပါတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်စင်က နံပါတ် ၄ နဲ့ ၅ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ရထားတွဲရဲ့အစွန်ဆုံးအခန်းပါပဲ။ ကျွန်တော်က အပေါ် အိပ်စင်မှာ နေရာရပါတယ်။ အဲဒီ အပေါ်ထပ်အိပ်စင်ကိုတက်ပြီး ကျွန်တော် က စာဖတ်ရင်း ဆေးလိပ်သောက်နေပါတယ်။ အောက်က အင်္ဂလိပ် ဆရာကတော့ သွားကိုက်နေပုံရပါတယ်။ အနံ့ခပ်ပြင်းပြင်း ဆေးတမျိုး ထုတ်ယူပြီး ထည့်တာလဲတွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ သူက အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း နာလို့ ညည်းနေသံကြားရတယ်။ တော်တော်လေးကြာတော့ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။”

“မနေ့ညက အဲဒီ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားဟာ အိပ်ခန်းထဲက အပြင်ပြန် ထွက်သွားသေးသလား။”

“ကျွန်တော်တော့ မထွက်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ တကယ်ထွက်ရင်လဲ ကျွန်တော်သိမှာပါပဲ။ အိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ပြင်ဘက် စကြိုက မီးရောင်ကြောင့် အလိုလိုလန့်နိုးဖို့ များပါတယ်။ နယ်စပ်တစ်ခုခုရောက်လို့ အကောက်ခွန်အရာရှိတွေ တက်လာတယ်ထင်ပြီး နိုးမှာ သေချာပါတယ်။”

“ဒါထက် ခင်ဗျားအခန်းထဲက အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဟာ သူ့ဆရာသမား အလုပ်ရှင်အကြောင်း တစ်ခုခုပြောပါသလား။ ဥပမာ သူ့ဆရာအပေါ် မကျေနပ်မှု ဖြစ်တာမျိုးပေါ့။”

“ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပါပေကော။ ဒီလူက လုံးဝ စကားမပြောပါဘူးလို့ တကယ် လူကြောင်တစ်ယောက်ပါပဲ။”

“ခင်ဗျားက ဆေးလိပ်သောက်တတ်တယ်ဆိုတော့ ဆေးတံသို့မဟုတ် စီးကရက် ဒါမှမဟုတ် ဆေးပြင်းလိပ် သောက်ပါသလား။”

“စီးကရက်ပဲ သောက်ပါတယ်။”

ဤတွင် စုံထောက် ‘ဟာကြူလီ’ က စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်တည်ရာ အန်တိုနီယိုလည်း တစ်လိပ်ယူလိုက်သည်။

“မစ္စတာ အန်တိုနီယို၊ ခင်ဗျား အမေရိကန်ပြည် ချီကာဂိုမြို့ကို ရောက်ဖူးပါသလား။”

မစ္စတာ ဘုခဲက ဝင်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရောက်ဖူးတာပေါ့ခင်ဗျ။ တကယ်ကောင်းတဲ့မြို့ကြီးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က နယူးယောက်၊ ကလိမ်းလင်းနဲ့ ဒက်ထရွက်မြို့တွေကို ပိုပြီးကျွမ်း ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သွားလည်ဖို့တောင် သင့်တယ်။”

သူ၏ စကားမဆုံးမီ စုံထောက် ဟာကြူလီက စာရွက်တစ်ရွက်ထိုးပေး လိုက်သည်။

“အဲဒီစာရွက်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ခင်ဗျားရဲ့ အမြဲတမ်းလိပ်စာကိုပါ ရေးပေးစေချင်ပါတယ်။”

အီတလီအမျိုးသား ‘အန်တိုနီယို’လည်း ချက်ချင်းပင် ရေးပေးလိုက် သည်။

“ဒါပဲ မဟုတ်လား ခင်ဗျ။ လူကြီးမင်းတို့ ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ် မလိုတော့ဘူးထင်ပါတယ်။ အရေးထဲ ဒီရထားကြီး ရပ်ထားတာဆိုးတာပဲ။ ကျွန်တော်က ‘မီလန်’ မြို့ အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခု ချိန်းပြီးသား ဖြစ်နေတော့ အခုလိုရထားနောက်ကျရင် စီးပွားရေးထိခိုက်မှာပဲခင်ဗျ။”

ထိုလူထွက်သွားသောအခါ မစ္စတာ ဘုခဲက သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ထုတ်ဖော် ပြောလေသည်။

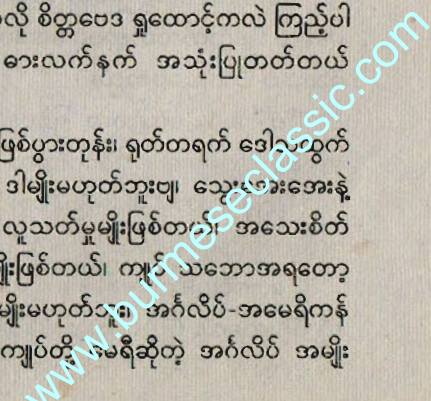
“ဒီလူက အမေရိကန်ပြည်မှာ အတော်ကြာကြာ နေဖူးတယ်။ အီတလီ အမျိုးသားလဲ ဖြစ်တယ်။ အီတလီ လူမျိုးတွေက ဓားလက်နက်ကို အသုံးပြုလေ့ရှိတယ်။ ပြီးတော့ အလွန်လိမ်ညာတတ်တဲ့လူမျိုး ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တော့ အီတလီ လူမျိုးတွေကို သဘောမကျဘူး။”

“ခင်ဗျား ပြောတာလဲ မှန်ချင် မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအမှုမှာ အီတလီအမျိုးသား အန်တိုနီယိုအပေါ် မသက်စရာ အထောက်အထားဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူးဗျ။”

ဟာကြူလီက ရှင်းလင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေကြီးပြောသလို စိတ္တဗေဒ ရှုထောင့်ကလဲ ကြည့်ပါ ဦးလေ။ အီတလီ လူမျိုးတွေဟာ ဓားလက်နက် အသုံးပြုတတ်တယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါက ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားတုန်း၊ ရုတ်တရက် ဒေါသထွက် ပြီး လုပ်လေ့ရှိတာပါ။ အခု အမှုက ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူးဗျ။ သွေးအေးအေးနဲ့ ကြိုတင် စီမံကိန်းချပြီး လုပ်ကြံတဲ့ လူသတ်မှုမျိုးဖြစ်တယ်။ အသေးစိတ် ကြိုတင်တွက်ချက်ပြီးမှ ကြံစည်တာမျိုးဖြစ်တယ်။ ကျုပ် သဘောအရတော့ လုပ်ကြံသူ တရားခံဟာ အီတလီလူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်-အမေရိကန် လူမျိုးလို့ထင်တယ်။ ကိုင်း... အခု ကျုပ်တို့ အမေရိကန်အိတ် အင်္ဂလိပ် အမျိုး

သမီးကို ခေါ်တွေ့ကြဦးစို့”

(၁၁)

မေရီအမည်ရှိ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးသည် အလွန်သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားလျက် စားသောက်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာရာ သူမ၏မျက်နှာထား ကလည်း ဣန္ဒြေရပြီ တည်ငြိမ်အေးဆေးသည့် အမူအရာမျိုး ဖြစ်နေ လေသည်။

စုံထောက်ဟာကြူလီက ကြိုတင်ခန့်မှန်း အကဲခတ်ထားသည့်အတိုင်း စိတ်ဓာတ်မပျော့ညံ့ဘဲ စိတ်ခိုင်သူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သူမ၏ အမူအရာက ထင်ရှားစေလေသည်။

မေရီသည် ဟာကြူလီနှင့် မစွတာဘုခံတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင် ထိုင်စေပြီး အစစ်ခံရန် အသင့်စောင့်နေလေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီကပင် စတင်မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံက ‘မေရီ-ဒီဘင်ဟန်’ အသက်က ဖြစ် နှစ်၊ ဟုတ်ကဲ့လား”

ဟာကြူလီက ပတ်စ်ပို့စာအုပ်ထဲတွင် ပါသည့် အချက်များကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“မိန်းကလေးရဲ့ အမြဲတမ်း နေရပ်လိပ်စာ အပြည့်အစုံကို ရေးပေးစေ ချင်ပါတယ်”

စုံထောက် ဟာကြူလီက စာရွက်တစ်ရွက်နဲ့ ခဲတံကို လှမ်းပေးလိုက်ရာ မေရီလည်း သွက်လက်စွာပင် ရေးပေးလေသည်။ သူမ၏ လက်ရေးကလည်း သေသပ် ပီသလှပေသည်။

“ကိုင်း... မနေ့ညက ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ မိန်းကလေး အနေနဲ့ ဘာများပြောပြနိုင်ပါသလဲ”

“ကျွန်မ ဘာမှ ပြောမပြနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်မက အိပ်ရာ ဝင်ပြီး အိပ်နေခဲ့ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒီ အမြန်ရထားပေါ်မှာ ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပွားတာ ကို မိန်းကလေး စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုများ နေသလဲ”

ရင်းမေးခွန်းကို မေရီသည် မမျှော်လင့်မိဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့် သွားပုံရလေသည်။

“လူကြီးမင်း မေးတာကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သဘောမပေါက်မိ တူးရှင့်”

“ကျုပ် မေးတာက ရှင်းရှင်းကလေးပါ။ ထပ်ပြီး ပြောပါဦးမယ်၊ ဒီရထားပေါ်မှာ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်ပွားတာနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းရဲ့စိတ်ထဲ ဘယ်လို နေပါသလဲ၊ စိတ်ညစ်မိသလား၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိပါသလား”

“ဪ... အဲဒီလိုတော့ ကျွန်မ မတွေးခဲ့မိဘူးရှင့်၊ ဒါပေမယ့် မှန်တာ ပြောရရင် ကျွန်မအနေနဲ့တယ်ပြီး စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုမဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်... ရာဇဝတ်မှုဖြစ်ပွားတာကို မင်းအနေနဲ့ ဘာမှမထူးဆန်း သလို ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်လို သဘောထား တယ်လား”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်ပွားတယ်ဆိုတာ အလွန်မလို လားအပ်တဲ့ ကိစ္စပါပဲ”

“အင်း... မိန်းကလေးက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပီသပါပေတယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှား မှုဆိုလို့ တယ်ပြီး ရှိပုံမရဘူး”

ဤတွင် မေရီက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုရှိပါတယ်၊ အခုလိုဖြစ်တာနဲ့ ကျွန်မက ဣန္ဒြေမရလောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားတာမျိုး မပြတတ်တာဘဲရှိပါတယ်၊ တကယ်တော့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လူတွေသေနေကြတာပါပဲ”

“လူတွေ နေ့စဉ်သေဆုံးနေကြတာမှန်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် အသတ်ခံရ တာမျိုးက ဒါလောက် မများဘူးကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါတော့မှန်ပါတယ်ရှင့်”

“သေသူ မစွတာရက်ချက်နဲ့ သိပါသလား”

“မသိပါဘူး၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီလူကို မနေ့ကမှ ဒီစားသောက်ခန်းမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးတာပါ”

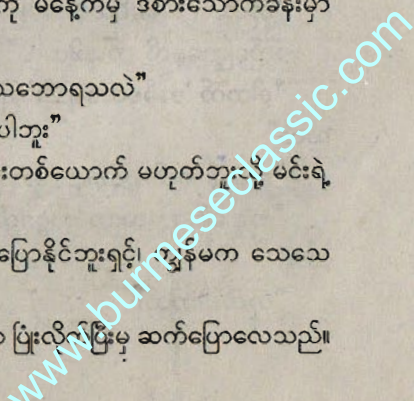
“မြင်တော့ ဒီလူအပေါ် ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ကျွန်မ အထူးဂရုစိုက် မကြည့်မိပါဘူး”

“ဒီလူကိုမြင်လိုက်တော့ လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းရဲ့ စိတ်ထဲမဖြစ်မိဘူးလား”

“အဲဒါကိုလဲ ကျွန်မ အတိအကျမပြောနိုင်ဘူးရှင့်၊ ကျွန်မက သေသေ ချာချာမှ မကြည့်မိဘဲ”

ဤတွင် ဟာကြူလီသည် မသိမသာ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“မိန်းကလေးကိုကြည့်ရတာ ကျုပ် ဒီအမှုစုံစမ်းနေပုံကိုအထင်သေးဟန် တယ်တယ်၊ အင်္ဂလန်ပြည်မှာဆိုရင် မှုခင်းထောက်လှမ်းစုံစမ်းပုံက အလွန် စည်းကမ်း စနစ်ကျတာကိုလဲ မင်းက သိထားတာကိုးကွဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကလဲ ကျုပ်တီထွင်ထားတဲ့ လုပ်နည်း လုပ်ဟန်တွေရှိပါတယ်၊ ကျုပ်က သက်သေတစ်ယောက်ကို ခေါ်စစ်တော့မယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ အင်္ဂါရုပ်နဲ့ ပင်ကိုစရိုက်ကို ခန့်မှန်း အကဲခတ်ကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့မှ သင့်တော်မယ့် မေးခွန်းတွေကိုမေးလေ့ရှိတယ်၊ စောစောကပဲ သက်သေတစ်ဦးကို ခေါ်စစ်တော့ ဒီလူက သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအကြောင်းတွေချည်း လျှောက်ပြော နေလို့ ကျုပ်က အမှုနဲ့ဆိုင်တာပဲပြောပါလို့ သတိပေးလိုက်ရတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ မေးခွန်းကို ဟုတ်တယ်မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ တိုတိုတုတ်တုတ် ဖြေခိုင်းရတယ်၊ အခု မင်းရောက် လာတယ်၊ မင်းက စည်းကမ်းစနစ်ကျတာကိုမှ နှစ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရယ်လို့ အကဲခတ်မိတယ်၊ မင်းဟာ ပင်ကိုဝါသနာ အရ လိုရင်းကို တိုတိုပဲ ပြောတတ်တယ်၊ ဒါကို သိတဲ့အတွက် ကျုပ်က မေးခွန်း တွေကို တစ်မျိုးလှည့်မေးခြင်းဖြစ်တယ်၊ ဒါကို မိန်းကလေး အနေနဲ့ ဘယ်လို သဘောရပါသလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်နည်း လုပ်ဟန်၊ သို့မဟုတ် နည်းစနစ်ကို သဘောမကျဘူးလား”

“ကျွန်မ အမှန်ကို ပြောမယ်နော် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မသဘောက လူကြီးမင်းရဲ့နည်းက အချိန်အလဟဿကုန်စေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ သေသူ မစ္စတာ ရက်ချက်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ သဘောမကျတာ မကျတာဟာ အခု လူသတ်မှုပေါ်အောင် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရာမှာ ဘာမှ အထောက်အကူပြုနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး”

“သေသူ မစ္စတာ ရက်ချက်ဟာ စင်စစ် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာကို သိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမေရိကန် အမျိုးသမီးကြီး မစ္စက်ဟားဘတ်က လူတကာကို လျှောက်ပြောနေလို့ သိရပါတယ်”

“ဒါထက် ‘အမ်စတရောင်း’ ပြန်ပေးဆွဲမှုကို မင်း ဘယ်လိုသဘောရပါ သလဲ”

“အလွန် စက်ဆုပ်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ပါပဲ”

“အခု မိန်းကလေးက ‘ဘဂ္ဂဒက်’ မြို့ကစပြီး ခရီးထွက်လာတယ် မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သွားမှာက လန်ဒန်မြို့ကိုလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ဘဂ္ဂဒက်မြို့မှာ မင်းက ဘာအလုပ် လုပ်ခဲ့သလဲ”

“ကလေးငယ်နှစ်ယောက်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရင်း စာသင် ပေးရတဲ့ အလုပ် လုပ်ပါတယ်”

“အခု မင်းက ခွင့်နဲ့ အင်္ဂလန်ပြည်ကိုပြန်ပြီးရင် ‘ဘဂ္ဂဒက်’ မြို့က အလုပ်ကို ပြန်သွားလုပ်မှာပေါ့”

“ဒါတော့ မသေချာသေးဘူးရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘဂ္ဂဒက်မြို့ရဲ့ အခြေအနေကို ကျွန်မ သိပ် သဘောမကျမိဘူး ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ ကျွန်မ အနေနဲ့ သင့်တော်မယ့် အလုပ်သာရရင် လန်ဒန်မြို့မှာပဲ လုပ်ချင်ပါတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ကျုပ်က မိန်းကလေးက အင်္ဂလန်ပြည်ကို ပြန်ရင် အိမ်ထောင်ပြုမလားလို့ တွေးမိတယ်”

ဟာကြူလီက ဤသို့ပြောလိုက်သည်ကို မေရီသည် သဘောကျပုံမရဘဲ မျက်နှာထား ခပ်တည်တည်နှင့် ပြန်ကြည့်ပြီးမှ...

“ဒါတော့ လူကြီးမင်းဟာ မမေးသင့်တာကို မေးလိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ တစ်ခန်းတည်းနေတဲ့ ခရီးသည် ဆွီဒင် အမျိုးသမီး ‘ဂရိတာအိုလ်ဆင်’ ကို ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲ”

“အလွန်ရည်မွန်သိမ်မွေ့တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးပါပဲ”

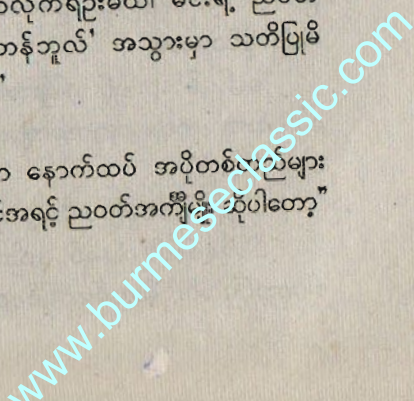
“သူ့ရဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီက ဘာအရောင်အသွေးလဲ”

“သိုးမွေး အညိုရောင်ပါ”

“ဟုတ်လား စကားစပ်မိလို့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်၊ မင်းရဲ့ ညဝတ် အင်္ကျီကိုတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ‘အိစတန်ဘူလ်’ အသွားမှာ သတိပြုမိ လိုက်တယ်၊ ခရမ်းရောင်နု မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“အဲဒီ ညဝတ်အင်္ကျီအပြင် မင်းမှာ နောက်ထပ် အပိုတစ်လှည့်များ ရှိသေး သလား၊ ဥပမာ-ကြက်သွေးရောင်အရင့် ညဝတ်အင်္ကျီနဲ့ပဲ”

“ကျွန်မမှာ အဲဒီအရောင် ညဝတ်အင်္ကျီ လုံးဝမရှိပါဘူး၊ ကြက်သွေးရောင် အင်္ကျီက ကျွန်မဟာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

ထိုစကားကို ‘ချက်ကောင်း’ ယူဟန်ဖြင့် စုံထောက် ဟာကြူလီက . . .

“ဒါဖြင့် အဲဒီ ကြက်သွေးရောင် ညဝတ်အင်္ကျီဟာ ဘယ်သူ့အင်္ကျီလဲ” ဟု ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။

မေရီသည် အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မ ဘယ်သိမလဲရှင်၊ လူကြီးမင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဒီလိုပါ မင်းဖြေပုံက ကြက်သွေးရောင် ညဝတ်အင်္ကျီဟာ ကျွန်မဟာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဖြေလိုက်လို့ပါ။ ဒီလိုဖြေပုံအရ တခြားခရီးသည် တစ်ယောက် ယောက်ဆီမှာ အဲဒီအရောင် ညဝတ်အင်္ကျီရှိတာ မင်းက သလို့ ပြောသလို ဖြစ်နေတယ်”

ဟာကြူလီက ရှင်းပြလိုက်သောအခါ မေရီသည် ဝန်ခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ဒီရထားပေါ်က ခရီးသည်တစ်ဦးဆီမှာတော့ အဲဒီအရောင် ညဝတ် အင်္ကျီရှိတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရှိတာလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်မ အတိအကျ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ မနက်ငါးနာရီလောက် ကျွန်မ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာတော့ မီးရထားရပ်နေတာ သတိပြုမိပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်လို့ အခန်းတံခါးကို ခဏ ဖွင့်ကြည့် လိုက်ချိန်မှာ ကြက်သွေးရောင် ‘ကီမိုနို’ ညဝတ်အင်္ကျီနဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ဦးဟာ စကြိုရဲ့ ဟိုဘက်ကို လျှောက်သွားတာ မြင်လိုက်မိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အဲဒီ အမျိုးသမီးက ဘယ်သူရယ်လို့တော့ မင်းမပြောနိုင်ဘူးပေါ့၊ ဥပမာ အသားဖြူတယ်၊ ညိုတယ်၊ ဆံပင်က ဖြူနေသလားဆိုတာ မင်း မပြောနိုင်ဘူးလား”

“မပြောနိုင်ဘူး ရှင်၊ အမျိုးသမီးက ခေါင်းပေါ်မှာ ကက်ဦးထုပ်လိုမျိုးလဲ ဆောင်းထားတယ်၊ နောက်ကျောကသာ မြင်ရတော့ ကျွန်မက အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန်က ဘယ်လိုနေသလဲ”

“ပိန်ပိန်ပါးပါး အရပ် နည်းနည်းတော့ မြင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ဒါတောင်မှ ခပ်လှမ်းလှမ်းကမြင်ရလို့ အတိအကျပြောဖို့ ခက်ပါတယ်၊ သူ့ရဲ့

“ကီမိုနို” ညဝတ်အင်္ကျီမှာတော့ နဂါးရုပ်တွေ ပန်းထိုးထားပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ”

ဤသို့ပြောပြီးမှ စုံထောက် ဟာကြူလီသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြော သလိုနှင့် . . .

“ကျုပ်ဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ မေရီအား လှမ်း၍ . . .

“ကိုင်း . . . မိန်းကလေးကို ကျုပ်နောက်ထပ်မေးစရာမရှိတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

မေရီက ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်သည်။

ပြန်ထွက်သွားပြီး တံခါးဝနားရောက်မှ သူမသည် ခြေလှမ်းတန်လိုက်ပြီး ပြန်လှည့်လာလေသည်။

“ဆွီဒင်အမျိုးသမီး ‘ဂရီတာအိုလ်ဆင်’ ခမာ အတော်စိတ်သောက ရောက်နေရှာပါတယ်၊ သေသူ မစ္စတာ ရက်ချက်ကို နောက်ဆုံးမြင်လိုက်တာ သူပါပဲလို့ လူကြီးမင်းက ပြောလိုက်သတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် သူ့အပေါ် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေကြပြီလို့ စိတ်ဆင်းရဲ နေရှာတယ်၊ အဲသလို မဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျွန်မက နှစ်သိမ့် ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်မလား၊ တကယ်တော့လဲ သူ့ဟာ ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်ငယ် တစ်ကောင်ကိုတောင် အနာတရ ဖြစ်အောင်လုပ်မယ့် မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

မေရီက ပြုံး၍ ပြောသည်တွင် ဟာကြူလီက ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်ပြန် သည်။

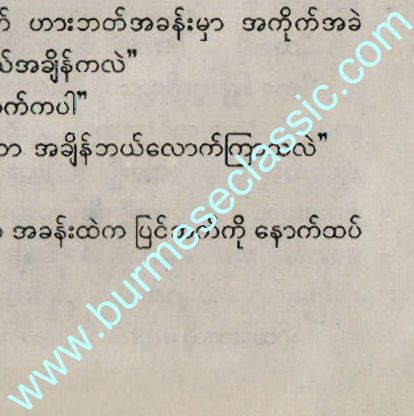
“ဆွီဒင် အမျိုးသမီးက မစ္စက် ဟားဘတ်အခန်းမှာ အကိုက်အခဲ ပျောက်ဆေး သွားတောင်းတာ ဘယ်အချိန်ကလဲ”

“ည ဆယ်နာရီခွဲသာသာလောက်ကပါ”

“သူ့ အခန်းထဲက ထွက်သွားတာ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသလဲ”

“ငါးမိနစ်လောက်ပါပဲ”

“အဲဒီ နောက်ပိုင်းကော သူ့ဟာ အခန်းထဲက ပြင်ပကို နောက်ထပ်

ထွက်သေးသလား”

“လုံးဝ ပြန် မထွက်ဘူးရှင်”

မေရီက ဤသို့ဖြေလိုက်လျှင် စုံထောက် ဟာကြူလီသည် အနီးရှိ ဆရာဝန်အား လှည့်မေးပြန်သည်။

“သေသူ မစွတာ ရက်ချက်ဟာ ဆယ်နာရီခွဲ အချိန်မှာ အသတ်ခံရတာ ဖြစ်နိုင်ပါသလား”

ဒေါက်တာက ဒေါင်းခါပြလိုက်ရာ ဟာကြူလီသည် မေရီအား ပြန်၍ အဖြေပေးလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မိန်းကလေးအနေနဲ့ ဂရိတာအိုလ်ဆင်ကို ဘယ်လိုမှ ပူပန် ကြောင့်ကြ သောကဖြစ်မနေပါနဲ့တော့လို့သာ ပြောလိုက်ပေတော့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်၊ သူ့ခမျာ အပြစ်ကင်းမဲ့တဲ့ သိုးငယ်တစ်ကောင် လိုပါပဲ။ သနားစရာကောင်းပါတယ်”

မေရီက ပြုံး၍ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

(၁၂)

မစွတာ ဘုခံသည် သူ၏မိတ်ဆွေကြီး စုံထောက် ဟာကြူလီအား အံ့ဩ သော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ကျုပ်ဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တွေကို လုံးဝနားမလည်နိုင်ဘူး၊ မိတ်ဆွေကြီးက ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲဆိုတာ ကျုပ် သဘောမပေါက်နိုင်ဘူး”

“ကျုပ်က သက်သေရဲ့ ထွက်ချက်ထဲက ချွတ်သွင်းချက် ဟာကွက်ကို ရှာနေတာဗျ”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ စုံထောက်ကြီးရဲ့”

“အခု ပြန်ထွက်သွားတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့် အဝနဲ့လာခဲ့တာ ထင်ရှားတယ်။ သူ့ကိုဘယ်လိုမေးမေး သူ့ဖြေချင်သလိုသာ ဖြေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဒီကိုလာခဲ့တယ်။ ဒါကို ကျုပ်က ထိုးဖောက်ပြီး စကားမှားအောင် အမျိုးမျိုး လှည့်မေးခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်တယ် မအောင်မြင်ဘူး ဆိုတာတော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သေချာတယ်ဗျ။ ကျုပ်က မေးခွန်း ထုတ်ပုံတွေဟာ သူ ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားသလို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့ မျက်နှာအမူအရာအရ သိသာတယ်”

“ဒါဖြင့် မိတ်ဆွေကြီးက မေရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဒီအမှုမှာ မသင်္ကာ လို့လား၊ သူ့ကြည့်ရတာ ရိုးသားပြီး ရည်ရည်မွန်မွန်ရှိလှပါတယ်။ အခုလို ရက်စက်တဲ့ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်မယ့်မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်ဟန်မတူဘူး”

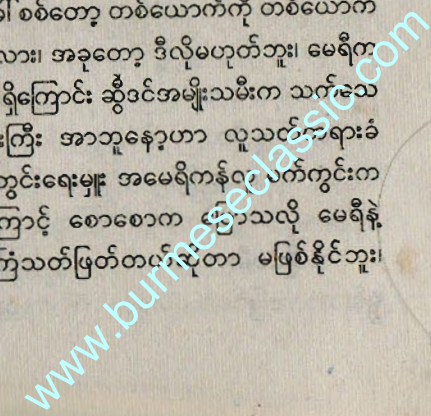
“ဟုတ်ပါတယ်၊ မေရီက တည်ငြိမ် အေးဆေးတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှု ကင်းတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်မယ့်စိတ်မျိုးလည်း ရှိမှာမဟုတ် ပါဘူး။ မကျေနပ်ရင် ဥပဒေကြောင်းအရ တရားရုံးက တရားစွဲမယ့်မိန်းက လေးမျိုးဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် အထူး သတိပေးလိုတာက ဒီလူသတ်မှုဟာ ကြိုတင်မစီစဉ်ဘဲ ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်ရာက ဖြစ်ပွားတဲ့ အမှုမျိုးရယ်လို့ ခင်ဗျားတို့စိတ်ထဲက အစွဲကို ဖျောက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ကိုင်း... ဒါတွေ အသာထားဦး။ မေရီအပေါ် ကျုပ်က သင်္ကာမကင်း ဖြစ်တာဟာ အကြောင်းရှိတယ်။ အကြောင်းတစ်ခုက သူ့နဲ့နောက်လူ တစ်ယောက် တိုးတိုးတိတ်တိတ် စကားပြောကြတာကို ကျုပ်က အမှတ်တမဲ့ ကြားခဲ့မိလို့ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျား မသိဘူး”

ဟာကြူလီက ဆက်လက်၍ မီးရထားဖြင့် ခရီး စထွက်လာစဉ်က မေရီနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနေဘူတို့ ရထားတွဲကြားတွင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောဆိုနေကြသည်ကို နားစွန်နားဖျားကြားခဲ့ရကြောင်း ပြောပြလိုက်လေ သည်။

မစွတာ ဘုခံသည် အံ့အားသင့်သွားပုံရလေသည်။

“ဒါတော့ အတော်ဆန်းတာပဲ။ သူတို့ တီးတိုး ပြောဆိုတိုင်ပင်တာ အကြောင်းတော့ရှိရမယ်။ အခု မိတ်ဆွေကြီးက သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိ တယ်ဆိုတာဟာ မေရီနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုတင်ပြီး ကြံစည်ကြတယ်လို့ မသင်္ကာတာလား”

“ဒီလိုလဲ ပြောရတာ ခက်တယ်ဗျ။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညာဏ်တည်းဆိုရင် ကျုပ်တို့ ခေါ်စစ်တော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကာအကွယ်ပေးရမယ် မဟုတ်လား၊ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ မေရီက အမှု ဖြစ်ပွားချိန်မှာ အခန်းထဲမှာပဲ ရှိကြောင်း ဆွံ့ဒင်အမျိုးသမီးက သက်သေ ခံသွားတယ်။ နောက်ပြီး ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနေဘူဟာ လူသင်္ကာရားခံ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို သေသူရဲ့အတွင်းရေးမှူး အမေရိကန်လူ ပက်ကွင်းက သက်သေခံသွားပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် စောစောက ပြောသလို မေရီနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ ပူးပေါင်း လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တင်လိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အကြောင်းအချက် မခိုင်လုံဘူး”

“နောက်ထပ် မသင်္ကာစရာအကြောင်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

ထိုမေးခွန်းကို စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြုံး၍ဖြေလေသည်။

“ဒါက စိတ္တဗေဒသဘောအရ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ မေရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဒီ လူသတ်မှုကို ကြိုတင်ပြင်ဆင် ကြစည်ပြီး ကျူးလွန်တာ ဖြစ်နိုင်သလားလို့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မေးကြည့်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မေရီရဲ့ ပင်ကိုစရိုက်အရ တည်ငြိမ် အေးဆေးတယ်။ ဦးနှောက်ဉာဏ် ထက်မြက်ပြီး ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ကြံတတ် စည်တတ်တဲ့ သဘောမျိုး ရှိတယ်”

ထိုစကားကို မစ္စတာ ဘုခဲက လက်မခံတန်ဖြင့် ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ဒါတော့ မိတ်ဆွေကြီး မှားလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီ မိန်းကလေးကို လူသတ်မှု ကျူးလွန်မယ်လို့ လုံးဝ မမြင်မိဘူး”

“ထားပါတော့လေ”

ပြောပြောဆိုဆို ဟာကြူလီသည် စားပွဲပေါ်ရှိ နောက်ဆုံး ပတ်စ်ပို့ စာအုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးမှ . . .

“ကိုင်း နောက်ဆုံးသက်သေဖြစ်တဲ့ အမျိုးသမီး အိမ်ဖော် ‘ရှမစ်’ကို ခေါ်တွေ့ကြစို့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စားသောက်ခန်းအမှုထမ်းက အမြန်သွားခေါ်လိုက်ရာ ရှမစ်အမည်ရှိ အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးသည် ရောက်လာပြီး ရှိသေစွာ မတ်တတ်ရပ် စောင့်နေ လေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီက ထိုင်ခိုင်းတော့မှသာ သူမသည် ကုလားထိုင် တွင် ထိုင်၍ လက်ပိုက်ကာ မေးခွန်းများဖြေရန် အသင့်ပြင်ဆင် ထားလေ သည်။

သူမ၏အင်္ဂါရုပ်နှင့် အသွင်သဏ္ဍာန်အရ ရိုးသားတည်ကြည်ပုံရသော် လည်း ဉာဏ်ပညာအားဖြင့် ထူးချွန်ထက်မြက်လှပုံမရချေ။

စုံထောက် ဟာကြူလီက သူမအား မေးခွန်းထုတ်ပုံသည် အင်္ဂလိပ်အမျိုး သမီး မေရီအား မေးနည်းမျိုးနှင့် လုံးဝမတူဘဲ ကွာခြားလေသည်။

ဟာကြူလီသည် ထိုအမျိုးသမီး နေသာထိုင်သာရှိအောင် အထူး ယဉ် ကျေးစွာနှုတ်ဆက်ပြီးမှ ထုံးစံအတိုင်း၊ နာမည်အပြည့်အစုံနှင့် နေရပ် လိပ်စာကို စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ရေးခိုင်းလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက ဂျာမန်ဘာသာ ကျွမ်းကျင်သဖြင့် ဟာကြူလီကလည်း ရင်းဘာသာဖြင့်ပင် မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“မနေ့ညက ဖြစ်ခဲ့တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့က အတတ်နိုင်ဆုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိချင်ပါတယ်။ မင်းအနေနဲ့လူသတ်မှုအကြောင်း ဘာမှ ထူးထူး ထွေထွေ ပြောနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာလဲ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းက တစ်ခုခု ထူးထူးခြားခြား မြင်မိတာ သို့မဟုတ် ကြားမိတာ ရှိကောင်းရှိနိုင်တယ်။ ဒါမျိုး ဆိုတာလဲ မင်းက အရေးမကြီးတဲ့ အသေးအဖွဲ့လို့ ထင်ရပေမယ့် ကျုပ်တို့အဖို့ အသုံးဝင်တဲ့ အချက်အလက်ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ကျုပ် ပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

ဟာကြူလီက ဤသို့ပြောလိုက်သည်ကို ‘ရှမစ်’ အမည်ရှိ အမျိုး သမီးသည် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ပုံမရချေ။ သူမ၏ ဦးနှောက်ဉာဏ် မထက်မြက်လှကြောင်းလည်း ထင်ရှားပေသည်။

“ကျွန်မ ဘာမှမသိပါဘူးရှင်”

“ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ မနေ့ညက မင်းရဲ့သခင်မက ခေါ်ခိုင်းတာကိုတော့ မှတ်မိရဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်အချိန်ကလဲ”

“အချိန်ကို ကျွန်မ ပြောမပြနိုင်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မအိပ်ပျော်နေတုန်း တွဲစေင့် ကလာပြောတော့မှ ထလိုက်သွားတာပါပဲ”

“ကောင်းပြီး မင်းရဲ့သခင်မက ညဘက် အခုလိုခေါ်ခိုင်းလေ့ရှိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မရဲ့သခင်မဟာ ညဘက်ဆိုရင် ခိုင်းစရာပေါ်ပြီး ကျွန်မကိုခေါ်ခိုင်းတတ်ပါတယ်။ သူက ညညဆိုရင် ကောင်းကောင်းအိပ် မပျော်ရှာဘူး”

“နားလည်ပါပြီ၊ မင်းကို သခင်မက ခေါ်ခိုင်းကြောင်း တွဲစေင့်ကလာ အကြောင်းကြားတော့ မင်းက ညဝတ်အင်္ကျီနဲ့ပဲ ထလိုက်သွားသလား”

“မဟုတ်ဘူးရှင်၊ သခင်မရှေ့ကို သွားတဲ့အခါ ညဝတ်အင်္ကျီနဲ့ မသွားချင်လို့ ကျွန်မ အဝတ်အစားလဲဝတ်ပြီးမှ သွားပါတယ်”

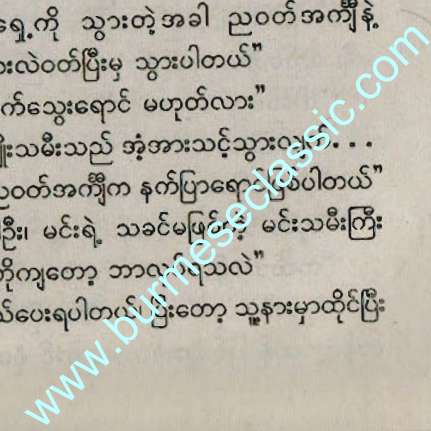
“မင်းရဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီက ကြက်သွေးရောင် မဟုတ်လား”

ထိုမေးခွန်းကိုကြားလျှင် အမျိုးသမီးသည် အံ့အားသင့်သွားလှစေ . . .

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ညဝတ်အင်္ကျီက နက်ပြာရောင်ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား ဆက်ပြီးပြောပါဦး၊ မင်းရဲ့ သခင်မဖြစ်ဖို့ မင်းသမီးကြီး အခန်းကို သွားရောဆိုပါတော့၊ ဟိုကျတော့ ဘာလုပ်ရသလဲ”

“ကျွန်မက သခင်မကို နှိပ်နယ်ပေးရပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့နားမှာထိုင်ပြီး

စာဖတ်ပြရပါတယ်။ ကျွန်မက စာကို အော်ဖတ်တဲ့နေရာမှာ သိပ်လဲ မကျွမ်းကျင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သခင်မက အဲဒါပဲပိုကောင်းသတဲ့။ ဒါမှ သူ မြန်မြန် အိပ်ပျော်မှာလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ တော်တော်လေးကြာတော့ သူလဲ အိပ်ငိုက်လာတာနဲ့ ကျွန်မကို ပြန်သွားခိုင်းပါတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်မက စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မရဲ့ အခန်းကို ပြန်ခဲ့ပါတယ်”

“ပြန်ခဲ့တဲ့ အချိန်ကို မှတ်မိသလား”

“မသိဘူးရှင်”

“မင်းရဲ့ သခင်မအခန်းမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေခဲ့သလဲ”

“နာရီဝက်လောက်ပါပဲ”

“ကောင်းပြီ ဆက်သာပြောပါ”

“သခင်မအတွက် ကျွန်မ အခန်းမှာထားတဲ့ စောင်အပိုတစ်ထည်ကို ပြန်ယူပါတယ်။ ရာသီက အလွန်အေးနေတော့ သခင်မကို စောင်ထပ်မြဲ ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူ့အတွက် ဘီလပ်ရည်တစ်ခွက်လဲ အဆင်သင့် ငှဲ့ ထားပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ မီးခလုတ်ကို ပိတ်ပြီး ကျွန်မ ပြန်ထွက်ခဲ့ ပါတယ်”

“အဲဒီ နောက်ကော”

“အဲဒီနောက် ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ အခန်းကို ပြန်ပြီး အိပ်လိုက်တာပါပဲ”

“မင်းရဲ့ အခန်းကိုပြန်သွားတော့ လမ်းမှာ ကျွပ်နဲ့ဆုံမိတယ် မဟုတ်လား”

“မဆုံမိဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့် မင်းပြန်သွားတော့ ကြက်သွေးရောင် ‘ကီမိုနို’ ညဝတ်အင်္ကျီနဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကိုကော မြင်မိသလား”

ထိုမေးခွန်းကိုလည်း သူမသည် အလွန်အံ့ဩသွားပုံရလေသည်။

“မမြင်မိပါဘူးရှင်၊ စကြိုမှာ တွဲစောင့်တစ်ယောက်သာ ရှိပါတယ်။ ခရီးသည်တွေ အားလုံးက အိပ်နေကြပါပြီ”

“ဒါပေမယ့် တွဲစောင့်ကိုတော့ မင်းမြင်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တွဲစောင့်က ဘာလုပ်နေသလဲ”

“သူက အခန်းတစ်ခန်းက ထွက်လာတာကို မြင်ပါတယ်”

“ဘယ်အခန်းက ထွက်လာတာလဲ”

မစ္စတာ ‘ဘုခိ’ က ပင်မေးလိုက်ရာ အမျိုးသမီးသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဟန် ဖြစ်သွားသောကြောင့် စုံထောက် ဟာကြူလီက သူမိတ်ဆွေ

“မစ္စတာ ဘုခိ” အား အပြစ်တင်သည့် အမူအရာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ သူ့ကိုယ်တိုင် အမျိုးသမီးအား ဆက်မေးလေသည်။

“တွဲစောင့်ဆိုတာ ညဘက် ခရီးသည်တွေက ဘဲလ်တီးခေါ်ရင် သွားရတာပဲပေါ့။ ဒါမျိုးက မကြာခဏ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မင်းမြင်လိုက်တဲ့ အချိန်က တွဲစောင့်ဟာ ဘယ်အခန်းက ထွက်လာတယ်ဆိုတာ မှတ်မိ သလားလို့ မေးတာပါ”

“တွဲရဲ့ အလယ်လောက်က အခန်းတစ်ခန်းလို့ ထင်ပါတယ်။ မင်းသမီးကြီးရဲ့ အခန်းနဲ့ နှစ်ခန်းသုံးခန်း အကွာလောက်ပါပဲ”

“ဟုတ်ပြီ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဆက်ပြောပါဦးကွဲ့”

“တွဲစောင့်ဟာ သူတ်သီးသူတ်ပျာနဲ့ထွက်လာတော့ ကျွန်မနဲ့ လူချင်းတိုက်မိတော့မလိုတောင် ဖြစ်သွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မက သခင်မအတွက် ကျွန်မ အခန်းက စောင်အပိုတစ်ထည်ယူပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား . . . အဲဒီလိုဖြစ်သွားသလား၊ တွဲစောင့်က ဘယ်ဘက်ကို လျှောက်လာတာလဲ”

“သူက ကျွန်မနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်က လျှောက်လာပါတယ်။ လူချင်းတိုက်မိမလိုဖြစ်သွားတာကို တောင်းပန်ပြီး စားသောက်တွဲဘက်ကို ဆက်လျှောက် သွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အခန်းတစ်ခန်းက ဘဲလ်တီးခေါ်သံကြားရပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တွဲစောင့်က ခေါ်တဲ့အခန်းကို ချက်ချင်း မသွားဘူးလို့ ထင်မိပါတယ်။ ဒါထက် ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီမေးခွန်းတွေ မေးတာကို အဓိပ္ပာယ် နားမလည်ဘူးရှင်”

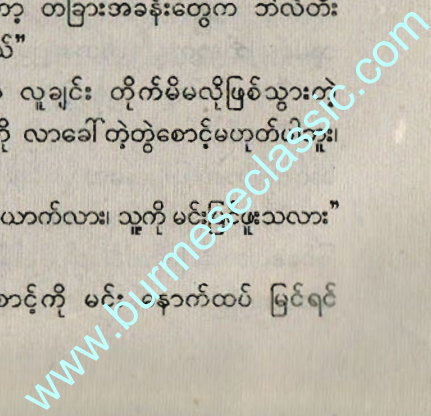
“ဒါက အချိန်ကို ခန့်မှန်းပြီး သိချင်လို့ မေးရိုးမေးစဉ် မေးတာပါပဲ။ တွဲစောင့်ခမျာ ညတုန်းက အတော်အလုပ်များရှာလိမ့်မယ်။ ပထမဆုံး မင်းကိုလာနွီးပြီး ခေါ်ရတယ်။ ပြီးတော့ တခြားအခန်းတွေက ဘဲလ်တီး ခေါ်တာကိုလဲ အကြိမ်ကြိမ်သွားရတယ်”

“ဒီလို မဟုတ်ဘူးရှင်၊ စကြိုမှာ လူချင်း တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားတဲ့ တွဲစောင့်က စောစောပိုင်းက ကျွန်မကို လာခေါ်တဲ့တွဲစောင့်မဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟေ . . . တွဲစောင့် နောက်တစ်ယောက်လား၊ သူ့ကို မင်းပြောဖူးသလား”

“မမြင်ဖူးပါဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီ ဒုတိယတွဲစောင့်ကို မင်း မနောက်ထပ် မြင်ရင်

မှတ်မိမယ် ထင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်မိမယ် ထင်ပါတယ်”

ဤသို့ ပြန်ဖြေသည်နှင့် စုံထောက် ဟာကြူလီသည် မစ္စတာ ဘုခ် အနီးသို့ ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ခု တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ မစ္စတာ ဘုခ်က ချက်ချင်း တံခါးပေါက်ဆီသို့ ထသွားပြီး အမှုထမ်း တစ်ဦးအား ခေါ်၍ အမိန့်ပေး လိုက်သည်။

ဟာကြူလီက အမျိုးသမီး ရှုမစ်အားဆက်၍ မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“ဒါထက် မင်းက အမေရိကန်ပြည်ကို ရောက်ဖူးသလားကွယ်”

“မရောက်ဖူးပါဘူးရှင်၊ ဒါပေမယ့် အမေရိကန်ဟာ အလွန်ကောင်းတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်မှာပါပဲ”

“အခု အသတ်ခံရတဲ့ မစ္စတာရက်ချက်ဟာ စင်စစ် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာတော့ မင်း ကြားပြီးရောပေါ့၊ သူဟာ ကလေးငယ်လေးတစ်ဦးကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပြီးပါပြီ၊ အင်မတန်မှ ယုတ်မာရက်စက်တဲ့ အမှုပါပဲ၊ ဘုရားသခင်က ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေကိုဖြစ်ခွင့်မပြုသင့်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ဂျာမနီ ပြည်မှာဆိုရင် ဒါလောက်တော့ မရက်စက်ကြပါဘူး”

ပြောရင်းနှင့်စိတ်ထိခိုက်သွားဟန်ဖြင့် သူမ၏ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များ ကျလာလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အလွန် စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အမှုတစ်ခုပါပဲ”

ဟာကြူလီက ဤသို့ဝန်ခံပြောဆိုပြီးနောက် သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကို ထုတ်ယူ၍ ပြလေသည်။

“ဒါဟာ မင်းရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါများလားကွယ်”

ရှုမစ် အမည်ရှိ အမျိုးသမီးသည် ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေသေးဘဲ လက်ကိုင် ပဝါကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးတော့မှ ပြန်ဖြေလေသည်။ သူမ၏မျက်နှာကမူ ရှက်သယောင် အနည်းငယ် နီမြန်းနေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ မဟုတ်ဘူးရှင်”

“လက်ကိုင်ပဝါမှာ နာမည် အတိုကောက် ထိုးထားတာက ‘အိပ်ချ်’ အင်္ဂလိပ်စာလုံးဖြစ်နေတော့ မင်းရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါလားလို့ပါ”

“ဒီလက်ကိုင်ပဝါက အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ အမျိုးအစားကောင်း ဖြစ်နေပါတယ်၊ ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့ကထွက်တာမျိုးပါပဲ၊ ပြီးတော့ ပန်းထိုး ထားတာကြောင့် တန်ဖိုးကြီးလှပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းရဲ့လက်ကိုင်ပဝါလဲမဟုတ်၊ ဘယ်သူဟာမှန်းလဲ မသိဘူး ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မသိပါဘူးရှင်”

အမျိုးသမီးက ပြန်ဖြေပုံမှာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ဆိုင်းနေပြီးမှ ပြန်ဖြေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ဟာကြူလီက သတိပြုမိလိုက်သည်။

မစ္စတာဘုခ်သည် စုံထောက် ဟာကြူလီ အနားသို့ ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ ဟာကြူလီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး အမျိုးသမီးအား ဆက်မေးပြန်သည်။

“အခု မကြာခင် တွဲစောင့်သုံးဦး ဝင်လာကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီသုံးဦးအနက် မင်းက သခင်မအတွက် စောင့်ယူပြီးပြန်အလာမှာ ဆုံမိတာဟာ ဘယ်သူဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါ”

ထိုအခိုက်မှာပင် တွဲစောင့်သုံးဦးတို့သည် ဝင်ရောက်လာသည်။

တစ်ယောက်က မိချယ်လ်ဆိုသူဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်က အေသင်မြို့မှ ချိတ်လာသောတွဲမှ တွဲစောင့် လူခပ်ထွားထွား ဖြစ်သည်။ ကျန် တစ်ဦးက ဘူခါရက်တွဲမှ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် တွဲစောင့်ဖြစ်သည်။

ရှုမစ် အမည်ရှိ အမျိုးသမီးသည် တွဲစောင့်သုံးဦးအား လှမ်းကြည့်ပြီး ချက်ချင်းပင် ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ကျွန်မနဲ့ ညတုန်းက ဆုံခဲ့တာ သူတို့ သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘူးရှင်”

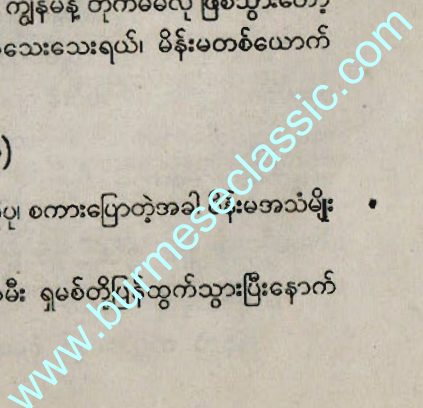
“ဒီ အမြန်ရထားပေါ်မှာ တွဲစောင့်ဆိုလို့ ဒီသုံးယောက်ပဲ ရှိတယ်ကွယ်၊ မင်း မှားများနေသလား”

“ကျွန်မ အနေနဲ့ မမှားပါဘူး၊ သေချာပါတယ်ရှင်၊ ဒီလူသုံးယောက်စလုံး က အရပ်မြင့်တယ်၊ ကျွန်မ တွေ့ခဲ့တဲ့တွဲစောင့်က အရပ်ခပ်ပုပု၊ အသားညိုညို နဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မနဲ့ တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားတော့ တောင်းပန်တဲ့အခါ သူ့အသံကလဲ ခပ်သေးသေးရယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက် ကသံနဲ့ တူပါတယ်”

(၁၃)

“အင်း . . . အသားညိုညို၊ လူခပ်ပုပု၊ စကားပြောတဲ့အခါ ဖုံးမအသံမျိုး နဲ့ဆိုပါကလား”

တွဲစောင့်သုံးဦးနှင့်တကွ အမျိုးသမီး ရှုမစ်တို့ပြု ထွက်သွားပြီးနောက်

မစ္စတာဘုခဲက ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူသည် စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ဆက်လက်ပြောပြန်သည်။

“ကျုပ်ဖြင့် ဘာမှကိုနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ၊ သေသူရက်ချက်က ပြောသွားတဲ့ သူ့ရန်သူဆိုတာ ဒီတိုင်းဆိုရင် ရထားပေါ်ပါလာတဲ့ သဘော ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါဖြင့် ဒီလူ အခု ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပျောက်သွားရတာလဲ၊ ကျုပ်ဖြင့် ဦးနှောက် ချာချာလည်နေပြီ၊ မိတ်ဆွေကြီးက စုံထောက်အနေနဲ့ ရှင်းပြစမ်းပါဦးဗျ၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုဟာ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ရှင်းပြစေချင်ပါတယ်”

“မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးစကားကို သဘောကျမိတယ်၊ မဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုဟာ ဖြစ်သွားတဲ့သဘော ရှိနေတယ်”

“ဒါဖြင့်လဲဗျာ၊ မနေ့ညက ဘယ်လို ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ခပ်မြန်မြန် ကလေး ရှင်းပြစမ်းပါ”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် မစ္စတာဘုခဲ၊ ကျုပ်က ချက်ချင်းအမှန်ကို ဖော်ထုတ် ပြနိုင်တဲ့ မျက်လှည့်ဆရာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က ခင်ဗျားတို့လိုပဲ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာတွေ ရှိနေတယ်၊ အခုအချိန်အထိ ကျုပ်တို့ရဲ့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှု တိုးတက်ပုံကလဲ အလွန်ထူးဆန်းနေတယ်”

“ကျုပ် အမြင်မှာတော့ ခုအချိန်အထိ ဘာမှ တိုးတက်မှု မရှိသေးပါဘူး”
ထိုအချက်ကိုမူ စုံထောက်ဟာကြူလီက လက်မခံချေ။

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးလေ . . . အခြေအနေ တိုးတက်မှုရှိပါတယ်၊ ဥပမာ ကျုပ်တို့ စောစောက မသိရတဲ့အချက်အလက်တွေ သိလာရပြီ မဟုတ်လား၊ ခရီးသည်တစ်ဦးစီရဲ့ ထွက်ချက်ကိုလဲ ကျုပ်တို့ ကြားခဲ့ရပြီလေ”

“အေးလေ၊ ထွက်ချက်တွေ ကြားရတော့ကော ဘာအကြောင်းထူးလာလို့ လဲ၊ ဘာမှ မထူးပါဘူး”

“ကျုပ်တော့ ဒီလိုမဆိုချင်ဘူးဗျ”

“ထားပါတော့လေ၊ ကျုပ်ပြောလိုက်တာက ပိုလွန်းတယ် ဆိုပါတော့၊ အမေရိကန်လူမျိုး ဟတ်မင်းနဲ့ ဂျာမန်အမျိုးသမီးအိမ်ဖော်တို့ရဲ့ ထွက်ချက် အရ ကျုပ်တို့စောစောက မသိတာတချို့ သိလာရတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အချက်တွေ သိရကာမှ အမှုက ပိုပြီးတောင် ရှုပ်လာတယ်”

မစ္စတာ ဘုခဲက ညည်းညူသလို ပြောသဖြင့် ဟာကြူလီက . . .

“မဟုတ်ပါဘူး မိတ်ဆွေကြီးရဲ့”

ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်လဲ ကမ္ဘာကျော် စုံထောက်ကြီး ဟာကြူလီရဲ့ ဉာဏ်ပညာ

ထက်မြက်စူးရှပုံအရ ရှင်းပြဦးမှပေါ့ဗျ”

“ကျုပ် ကိုယ်တိုင်က ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိသေးပါဘူးလို့ ပြောထားပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အခြေအနေရှိ လာပြီ၊ ရရှိထားတဲ့ အချက်အလက်တွေကို စနစ်တကျ ဖြစ်အောင် အစီ အစဉ်နဲ့ နေရာချထားနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ပြောပါဦးခင်ဗျ”

ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က ဝင်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဟာကြူလီက သူ၏စကားကို ဆက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ အခုအချိန်အထိ အခြေအနေကို ကျုပ်တို့ပြန်လည်သုံးသပ် ကြည့်ကြပါစို့၊ ပထမဆုံး ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရတဲ့ အချက်တွေရှိနေတယ်၊ ရက်ချက်၊ သို့မဟုတ်၊ ကက်ဆက်တီဆိုတဲ့လူဟာ ဓားမြှောင်နဲ့ ၁၂ ချက်တိတိ အထိုးခံရပြီး မနေ့ညက သေသွားတယ်၊ ဒါဟာ နံပါတ်တစ်အချက်ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ စုံထောက်ကြီးရဲ့”

မစ္စတာဘုခဲက ပေါ့သလို လေသံမျိုးနှင့်ပြောသော်လည်း ဟာကြူလီ သည် ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်နဲ့ ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်တို့ ဆွေးနွေးခဲ့ပြီးတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အချက်တချို့ကိုတော့ အခု ခဏထားလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်မှ ပြန်ကောက်ကြ မယ်၊ အခုလောလောဆယ် အရေးကြီးတာက လူသတ်မှုဖြစ်ပွားတာဟာ ဘယ်အချိန်ကလဲ ဆိုတာကို သိအောင် လုပ်ဖို့ပဲ”

“အဲဒါက ကျုပ်တို့သိပြီးသားမဟုတ်လားဗျ၊ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားတာဟာ ညတစ်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ်အချိန်ပဲ၊ အထောက်အထား အားလုံးက ဒီအချိန် သာ ညွှန်ပြနေတယ်လေဗျာ”

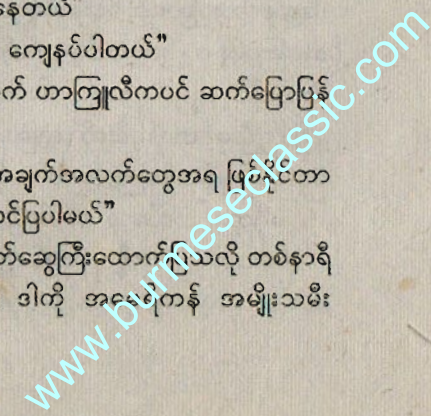
“အထောက်အထားအားလုံးကတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အထောက်အထား အများစုကသာ အဲဒီအချိန်ကို ညွှန်ပြနေတယ်”

“အဲဒါကို ခင်ဗျား ဝန်ခံတာတော့ ကျေနပ်ပါတယ်”

မစ္စတာဘုခဲက မှတ်ချက်ချပြီးနောက် ဟာကြူလီကပင် ဆက်ပြောပြန် သည်။

“ရရှိထားတဲ့ အထောက်အထား အချက်အလက်တွေအရ ဖြစ်နိုင်တာ သုံးခု ရှိပါတယ်၊ ဒါကို ကျုပ်တစ်ခုစီတင်ပြပါမယ်”

(၁) လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားချိန်ဟာ မိတ်ဆွေကြီးထောက်လှမ်းမှု တစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကို အရေးရကန် အမျိုးသမီး

မစ္စက်ဟားဘတ်နဲ့ ဂျာမန် အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးတို့ရဲ့ ထွက်ချက် တွေက အထောက်အကူ ပြုတယ်။ ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်ရဲ့ ခန့်မှန်းချက်နဲ့လဲ ကိုက်ညီတယ်။

- (၂) တကယ် လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားချိန်ဟာ အဲဒီနောက်ပိုင်းလဲ ဖြစ်နိုင် တယ်။ အိတ်ဆောင်နာရီ ရပ်နေတဲ့အချိန်က တမင်သက်သက် လုပ်ကြံထားပစ်ခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။
- (၃) လူသတ်မှုကို အဲဒီအချိန်ထက် စောပြီး ကျူးလွန်ခဲ့တာလဲ ဖြစ်နိုင် သေးတယ်။ နောက်မှ ဖြစ်တယ်လို့ ထင်ရအောင် အိတ်ဆောင်နာရီကို တစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်မှာ ရပ်နေအောင် လုပ်ပြီး ထားပစ်ခဲ့တဲ့ သဘော ဖြစ်နိုင်တယ်။
- (၄) လူသတ်မှုကို အဲဒီ အချိန်ထက်စောပြီး ကျူးလွန်ခဲ့တာလဲ ဖြစ်နိုင် သေးတယ်။ နောက်မှဖြစ်တယ်လို့ ထင်ရအောင် အိတ်ဆောင် နာရီကို တစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်မှာ ရပ်နေအောင် လုပ်ပြီး ထားပစ်ခဲ့တဲ့ သဘောဖြစ်နိုင်တယ်။

ကောင်းပြီ . . . ကျုပ်တို့က နံပါတ် (၁) တင်ပြချက်ကို အဖြစ်နိုင်ဆုံး၊ သက်သေ အထောက်အထား အခိုင်လုံဆုံးလို့ လက်ခံမယ်ဆိုရင်၊ ဒီတင်ပြ ချက်နဲ့ ဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အချက်တွေကိုလဲ ထည့်စဉ်းစားရ လိမ့်မယ်။ ဥပမာ - လူသတ်မှုကျူးလွန်တဲ့ အချိန်က တစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ် ဆိုရင် လူသတ်သမားဟာ ဒီရထားပေါ်က ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဆင်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါဖြင့် အဲဒီ လူသတ်သမားက အခု ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ ဒီလူက ဘယ်သူလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေပေါ်လာတယ်။ ပထမဆုံး ကျုပ်တို့ လုပ်သင့်တာက ရရှိထားတဲ့ အထောက်အထား အချက်အလက်တွေကို သေသေချာချာ လေ့လာသုံးသပ်ကြည့်ဖို့ပဲ။ သက်သေဟတ်မင်းရဲ့ ထွက်ချက် အရ စကားပြောရင် မိန်းမသံနဲ့ တူတဲ့ အသားညိုညို လူပုပု တစ်ယောက် အကြောင်း ကျုပ်တို့ စသိခဲ့ရတယ်။ ဟတ်မင်းရဲ့ အဆိုက သေသူရက်ချက် ကိုယ်တိုင် သူ့ရန်သူအကြောင်း ပြောပြရာမှာ အဲဒီပုံပန်းသဏ္ဍာန်အတိုင်း ပြောပြပြီးမှ ဟတ်မင်းကို လုံခြုံရေးတာဝန်ယူဖို့ ငှားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအချက် မှန်ကန်ကြောင်း ထပ်ဆင့်ထောက်ခံပေးနိုင်တဲ့ အထောက်အထား က မရှိဘူး။ သက်သေ ဟတ်မင်းရဲ့ အပြောပဲရှိတယ်။ ဒါနဲ့ ဆက်စပ်လို့ ဟတ်မင်းဆိုတဲ့ လူကိုပါ ကျုပ်တို့ပြန်ပြီး ဆန်းစစ်ကြည့်ကြဦးစို့။ ဒီလူဟာ သူပြောသလို နယူးယောက်မြို့ပုဂ္ဂလိက စုံထောက် အေဂျင်စီက စုံထောက်

ဖြစ်တယ် ဆိုတာ အမှန်ပဲလား၊ သေချာရဲ့လား၊ ကျုပ်အနေနဲ့စိတ်ဝင်စားမိ တာက ဒီအမှုမှာ ကျုပ်တို့ဟာ ရဲအရာရှိတွေမှာ ရှိတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး ဘာမှ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ သက်သေဖြစ်တဲ့ ခရီးသည်တွေရဲ့ ထွက်ချက်အားလုံး တကယ်ဟုတ်မဟုတ် ကျုပ်တို့ဟာကျုပ်တို့ စုံစမ်းအတည်ပြုဖို့ ခက်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင် သုံးသပ်ပြီး ကောက်ချက်ချယူဖို့ပဲရှိတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ပြန်မေးခွန်း ထုတ်ကြည့်တယ်။ ဟတ်မင်း ဆိုတဲ့လူက ဘယ်သူဘယ်ဝါပါလို့ ပြောတာ မှန်ရဲ့လား၊ ကျုပ်အနေနဲ့တော့ မှန်တယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် လို့ အဖြေထွက်လာတယ်”

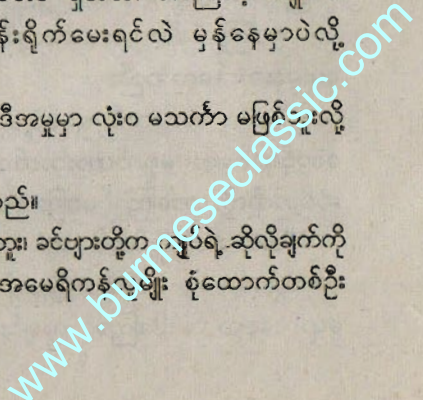
“ဒါဖြင့် မစ္စတာ ဟာကြူလီက ကိုယ့်စိတ်ထဲက ထင်တာကို လက်ခံ ယုံကြည်တဲ့သဘောပေါ့။ အမေရိကန်စုံထောက်တွေ တစ်ခါတလေ စိတ်ထဲ ထင်မိတဲ့အတိုင်း တကယ်လိုက်ကြည့်တော့ မှန်နေတာမျိုးလား။”

ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က ကြားဖြတ်၍ မေးလိုက်ရာ စုံထောက် ဟာကြူလီက ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ဒီလိုလဲ စိတ်ထဲကထင်ရုံထင်တာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ဟတ်မင်းကိုယ်တိုင် က သူ့ရဲ့ ပတ်စ်ပို့ထဲက အချက်အလက်တွေ မမှန်ပါဘူးလို့ ဝန်ခံသွား တယ်။ ဒီအချက်တစ်ချက်တည်းနဲ့ပဲ သူ့အပေါ် မသင်္ကာစရာဖြစ်လာတယ်။ ဒီနေရာမှာ ရဲအရာရှိတွေသာဆိုရင် ဟတ်မင်းကို ဆွဲထားပြီး သူပြောတာ မှန်မမှန် နယူးယောက်မြို့ကို ကြေးနန်းရိုက်မေးမယ်။ တခြားခရီးသည်တွေကျ ပြန်တော့ သူတို့ရဲ့ ထွက်ချက်တွေ မှန်မမှန် ချက်ချင်း စုံစမ်းအတည်ပြုဖို့ ခက်တယ်။ အထူးသဖြင့် သူ့အပေါ် မသင်္ကာစရာအချက် မရှိလေတော့ ရဲက စုံစမ်းကြည့်ဖို့ ကြိုးစားမှာ မဟုတ်ဘူး။ သက်သေဟတ်မင်းရဲ့ အဖြစ်ကသာ ထူးခြားနေတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရှင်းနေတယ်။ သူပြောပြချက်က မှန်ချင် မှန်မယ် မှားချင်လဲမှားမယ်၊ ဒီနှစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူ့ထွက်ချက်ကို လှမ်းပြီး ကြေးနန်းရိုက်မေးရင်လဲ မှန်နေမှာပဲလို့ ကောက်ချက်ချခြင်းဖြစ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဟတ်မင်းကို ဒီအမှုမှာ လုံးဝ မသင်္ကာ မဖြစ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီပေါ့။”

မစ္စတာ ဘုခိက မေးလိုက်ပြန်သည်။
“နီး . . . နီး . . . ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့က လူပုပု ဆိုလိုချက်ကို နားလည်သဘောပေါက်ပုံ မရဘူး။ အမေရိကန်ပြုမျိုး စုံထောက်တစ်ဦး

အနေနဲ့ မစ္စတာ ရက်ချက်ကို သတ်ချင်တဲ့အကြောင်း ရှိချင်လဲရှိမှာပေါ့။ ကျုပ် ဆိုလိုတာက ဟတ်မင်းက သူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါပါလို့ ပြောတာ အမှန်လို့ ယူဆနိုင်ကြောင်း၊ ယူဆသင့်ကြောင်း ဆိုလိုတာပါ။ ပြီးတော့ သေသူရက်ချက် က ဟတ်မင်းကို ချဉ်းကပ်ပြီး ကာကွယ်ပေးပါလို့ တာဝန်ပေး ငှားတယ်ဆိုတာ လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကောင်းပြီ ဒါဆို ကျုပ်တို့လက်ခံရင် ဝိုပြီး ခိုင်လုံအောင် စုံစမ်းအတည်ပြုဖို့ လိုလာပြန်တယ်။ ဒါလဲ အဆင်သင့် တွေ့နေရတယ်။ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးရှုမစ်ရဲ့ ထွက်ချက်မှာ သူနဲ့ လူချင်းတိုက်မိမလို့ဖြစ်တဲ့ တွဲစောင့်ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသူရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ဟတ်မင်း ပြောပြ သွားတဲ့လူနဲ့ တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီသက်သေနှစ်ဦးရဲ့ ထွက်ချက်ကို ထပ်ဆင့်အတည်ပြုနိုင်တဲ့ နောက်တစ်ချက်ကတော့ အမေရိကန် အမျိုးသမီး မစ္စက်ဟားဘတ်ရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ကျကျန်ရစ်တဲ့ တွဲစောင့်ယူနီဖောင်း ကြယ်သီးတစ်လုံးဖြစ်တယ်။ ဒါ့အပြင် ခင်ဗျားတို့ သတိမပြုလိုက်မိတဲ့ ထွက် ချက်တစ်ခုလဲရှိသေးတယ်”

“အဲဒါက ဘာလဲဗျ”

“ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနော့နဲ့ အမေရိကန် လူငယ် မက်ကွင်းတို့က သူတို့ စကားပြောနေတုန်း တွဲစောင့်တစ်ဦး စကြိုက် ဖြတ်လျှောက်သွားပါတယ်လို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ထွက်ဆိုသွားတယ်။ သူတို့ကတော့ ဒါကို အရေးကြီးတယ် လို့ မယူဆကြဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် တွဲစောင့်မိချယ်လ်က သူဟာ သူ့နေရာက စထွက်တာဆိုလို့ အိပ်ခန်းတွေက ဘဲလ်တီးခေါ် မှပဲ သွားပါတယ်လို့ ထွက်ဆို သွားတာ မှတ်မိရဲ့လား။ သူသွားတဲ့အခန်းတွေကလဲ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေတဲ့ အခန်းရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားဖို့ မလိုဘူး။ ဒါကြောင့် စကားပြောရင် မိန်းမသံနဲ့တူပြီး အသားညိုညို အရပ်ပုပု လူတစ်ယောက် တွဲစောင့် ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားတာကိုတော့ သက်သေလေးဦးရဲ့ ထွက်ချက် တွေမှာ ပေါ်လွင်နေတယ်”

ဟာကြူလီ၏စကားအဆုံးတွင် ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က ဖြတ်၍ မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“ဂျာမန် အမျိုးသမီး ရှုမစ်ရဲ့ထွက်ချက်က မှန်တယ်ဆိုရင် တကယ်တဲ့ စောင့်အစစ်က မစ္စက်ဟားဘတ်အခန်းကို သွားတော့ ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ဆုံမိတယ်လို့ ဘာကြောင့်မပြောတာလဲ”

“ဒါက အဖြေရိုပါတယ် ဒေါက်တာ၊ တွဲစောင့်က မစ္စက်ဟားဘတ်အခန်း ကို သွားချိန်မှာ ဂျာမန်အမျိုးသမီးအိမ်ဖော်က သူ့သခင်မအခန်းထဲကို ရောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် လူချင်းမဆုံမိလိုက်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

မစ္စတာ ဘုခ်သည် ဘေးမှ ထိုင်နားထောင်နေရင်း စိတ်မရွည်ဟန်ဖြင့် သူ့မိတ်ဆွေ စုံထောက် ဟာကြူလီအား မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“ကောင်းပါတယ် . . . ကောင်းပါတယ်။ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ နည်းစနစ်တွေ ကိုလဲ ချီးကျူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု အဓိကကျတဲ့ အချက်က လွဲချော်နေပြီ ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အသားညိုညို ယူပုပြတ်ပြတ်တစ်ယောက် ရှိတာကိုလဲ ကျုပ်တို့ အားလုံးလက်ခံပါတယ်။ တကယ် အရေးကြီးဆုံးအချက် က အဲဒီလူ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

“အဲဒါဟာ ခင်ဗျားမှားတာပေါ့။ ခင်ဗျားရဲ့ တွေးခေါ်ပုံက နွားရှေ့ထွန်ကျူး သလို ဖြစ်နေပြီ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့၊ ဒီလူ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်း မလာခင် အဲဒီ အသားညိုညို ပုပြတ်ပြတ်လူ ဆိုတာ တကယ်ရှိရဲ့လားဆိုတာ သေချာအောင် ဆန်းစစ်ကြည့်ဖို့ လိုတယ်။ တကယ်လို့ ဒီလူက မရှိဘဲ သက်သေတွေ ရှိသယောင် ပူးပေါင်းထွက်ဆိုကြတာဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ် မလဲ၊ ဒီလူကို ရှာမတွေ့အောင် ပျောက်နေဖို့ အလွန် လွယ်မနေဘူးလား။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဒီလူဟာ တကယ်ပဲရှိရဲ့လားဆိုတာကို သေသေချာချာ ဆန်းစစ်ကြည့်နေတာပါ မိတ်ဆွေကြီးခင်ဗျား”

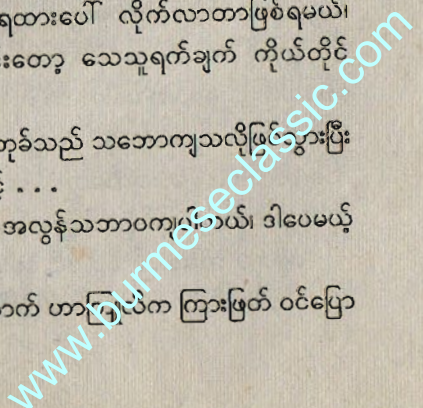
“ကောင်းပြီ ဒီလူဟာ တကယ်ရှိတယ်လို့ ယူဆနိုင်လောက်အောင် သက်သေတွေရဲ့ ထွက်ချက်တွေက ထင်ရှားစေတယ်လို့ ခင်ဗျားပဲ ထောက်ပြ သွားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အဲဒီလူဘယ်ရောက်သွားတယ် ဆိုတာသာ ပြောပြစမ်းပါ”

“အဲဒီမေးခွန်းရဲ့အဖြေက နှစ်ခုရှိတယ်ဗျာ။ တစ်ခုက ဒီလူဟာ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုမှရှာလို့ မတွေ့နိုင်အောင် ဒီရထားပေါ်မှာပဲရှိနေသေးတာ ဖြစ်ရမယ်။ နောက် အဖြေတစ်ခုက ဒီလူဟာ သေသူရက်ချက် ကြောက်နေတဲ့လူ အမှန်ဖြစ်သော်လဲ မူလ ရုပ်သွင်ပြောင်းပြီး လုံးဝမမှတ်မိအောင် ရုပ်ဖျက် ထားတဲ့ ခရီးသည်တစ်ဦးအဖြစ် ဒီရထားပေါ် လိုက်လာတာဖြစ်ရမယ်။ ရုပ်ဖျက်ထားပုံကလဲ အလွန်ကောင်းတော့ သေသူရက်ချက် ကိုယ်တိုင် မမှတ်မိအောင် ဖြစ်ရမယ်”

ဟာကြူလီ၏အဖြေကို မစ္စတာ ဘုခ်သည် သဘောကျသလိုဖြင့်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ပြန်စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် . . .

“မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ ယူဆချက်ဟာ အလွန်သဘာဝကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် . . .”

ဟု ပြော၍ စကားမဆုံးမီ စုံထောက် ဟာကြူလီက ကြားဖြတ် ဝင်ပြော လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ အရပ်ပူပူ လူတစ်ယောက်က အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရုပ်ဖျက်မှာလဲလို့ မေးမလို့ မဟုတ်လား။ ဒီ အမြန်ရထားပေါ် ပါလာတဲ့ ခရီးသည် ယောက်ျားတွေက အားလုံး အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ချင်းချက်ဆိုလို့ ဟို အင်္ဂလိပ်လူမျိုး သေသူရဲ့ အခိုင်းအစေ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ဒါလဲ သိပ်ပြီး မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဪ... နေဦးဗျို့ နောက်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်တာ ရှိသေးတယ်။ ဟိုလူပူပူ အသားညိုညို အကြောင်းပြောတဲ့ သက်သေအားလုံးက စကားပြောရင် မိန်းမလို အသံမျိုးလို့ဆိုကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလူက မိန်းမခရီးသည် တစ်ယောက်လို ရုပ်ဖျက် မထားနိုင်ဘူးလား။ ပြီးတော့ တကယ့်မိန်းမကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားလို ရုပ်ဖျက်ပြီး ဝတ်စားပြီး ရုပ်ဖျက်ထားရင် ပုံပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေမယ်မဟုတ်လား။”

“ဟာဗျာ ရန်သူက မိန်းမဆိုရင် မစ္စတာ ရက်ချက်ကသိနေရမှာပေါ့။”

“သိချင်လဲ သိနေမယ်လေ။ ဒီမိန်းမက ယောက်ျားလိုရုပ်ဖျက်ပြီး အရင် တစ်ကြိမ် လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သေသူရက်ချက်က အဲဒါကိုသိလို့ နောက်ထပ် လုပ်ကြံရင်လဲ ယောက်ျားလို ရုပ်ဖျက်လာမှာပဲလို့ ထွက်ပြီး စုံထောက်ဟတ်မင်းကို ရန်သူက ယောက်ျားလို့ပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါတောင် ရက်ချက်က သူ့ရန်သူက စကားပြောရင် အသံက မိန်းမသံနဲ့ တူတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။”

မစ္စတာဘုခံက ဝန်ခံလိုက်သည်တွင် စုံထောက်ဟာကြူလီက စကား ဆက်ပြန်သည်။

“ကိုင်း မိတ်ဆွေကြီး၊ ကျုပ်နဲ့ ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်တို့တွေ့ရှိ ဆွေးနွေးထားတဲ့ အချက်တွေကို ပြောရဦးမယ်။”

ဤသို့ အစချီကာ စုံထောက်ဟာကြူလီက သေသူ၏အလောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုစဉ်က ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က ညွှန်ပြသော ဓားဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များ ထူးဆန်းနေပုံ၊ အချို့ ဓားချက်က အင်အားကြီးစွာနှင့်ထိုးထား သလောက် အချို့ဓားချက်တွေက အသားကို ထိရုံထိအောင်သာ ထိုးထားပုံ၊ လူသတ်သမား၏ လုပ်ပုံက ထူးဆန်းနေပုံ စသည်တို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။

မစ္စတာ ဘုခံသည် ပို၍ပင် ခေါင်းရှုပ်သွားပုံရလေသည်။

ထိုအချက်ကို စုံထောက် ဟာကြူလီကလည်း သတိပြုမိလေသည်။

“ဘယ်နဲ့လဲ မိတ်ဆွေကြီး၊ ပိုပြီးတော့ စဉ်းစားရ ခက်သွားတယ် မဟုတ်လား။”

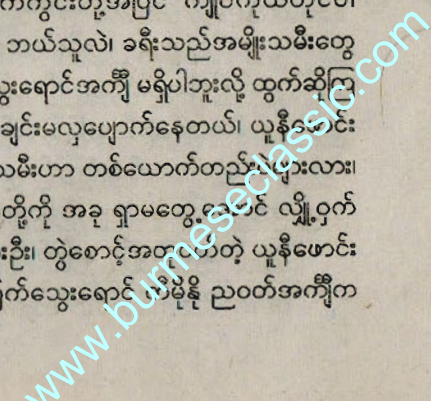
“ဟာဗျာ ဒီအမှုက ဘယ်လိုမှ သဘာဝမကျတဲ့ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင် တစ်ခုလို ဖြစ်နေပါပေါ့လား။”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ သဘာဝမကျဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်လဲ လူသတ်မှုဖြစ်နေတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှပြင်းလို့မရဘူး။ ဒီလောက် စဉ်းစားရခက်နေတဲ့ ဒီအမှုဟာ တကယ်တော့ အဖြေလွယ်လွယ် ကလေးဖြစ်ရမယ်လို့လဲ ကျုပ်စိတ်ထဲ ဖြစ်မိတယ်။ ဒါကတော့ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ချက် ဆိုပါတော့ဗျာ။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အိုရီရင့် အမြန်ရထားကြီးပေါ်မှာ လူသတ်မှုဖြစ်ပြီး လူသတ်သမားကလဲ ဒီရထားပေါ်မှာပဲ ရှိနေသေးတယ်ဆို တာကတော့ . . .”

မစ္စတာ ဘုခံသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် စကားကို ဆုံးအောင်ပင် မပြောနိုင်တော့ချေ။ သို့ရာတွင် စုံထောက်ဟာကြူလီကမူ စိတ်မပျက်ရုံမက ရွှင်မြူးတက်ကြွစွာဖြင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“ကိုင်း . . . ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ဆန်လှတဲ့ ဒီအမှုကို ထပ်ပြီး ဒဏ္ဍာရီ ဆန်အောင် ကျုပ်တို့ လုပ်ကြပါစို့။ ဒီအမြန်ရထားပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်တဲ့ လူနှစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ တစ်ယောက်က ရထားတွဲစောင့်အစစ် မဟုတ်ဘဲ၊ တွဲစောင့် ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားတဲ့လူဖြစ်တယ်။ ဒီလူကို ခရီးသည်များဖြစ်တဲ့ မစ္စတာ ဟတ်မင်း၊ ဂျာမန်အမျိုးသမီး ‘ရှမစ်’၊ ဗိုလ်မှူးကြီးအာဘူနောနဲ့ မစ္စတာ မက်ကွင်းတို့ မြင်လိုက်ကြောင်း ထွက်ဆိုသွားကြတယ်။ နောက်တစ်ဦးကတော့ နဂါးရုပ်တွေထိုးထားတဲ့ ကြက်သွေးရောင် ကီမိုနိုညဝတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသူ အမျိုးသမီးဖြစ်တယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးကိုလဲ တွဲစောင့် မီချယ်လ်ရယ်၊ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီး မေရီရယ်၊ မစ္စတာ မက်ကွင်းတို့အပြင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပါ မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲ၊ ခရီးသည်အမျိုးသမီးတွေ မေးကြည့်တော့ အားလုံးက ကြက်သွေးရောင်အင်္ကျီ မရှိပါဘူးလို့ ထွက်ဆိုကြ တယ်။ အခု ဒီအမျိုးသမီးက ပျောက်ချင်းမလှပျောက်နေတယ်။ ယူနီဖောင်း ဝတ်လာတဲ့ တွဲစောင့်အတူနဲ့ ဒီအမျိုးသမီးဟာ တစ်ယောက်တည်းပါပျောက်လား။ ဒါမှ မဟုတ် တစ်ယောက်စီလား။ သူတို့ကို အခု ရှာမတွေ့မီပင် လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်စွာ ပျောက်နေတာကိုထားဦး။ တွဲစောင့်အတူလာတဲ့ ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံနဲ့ နဂါးရုပ်ခြယ်ထိုးထားတဲ့ ကြက်သွေးရောင် ကီမိုနို ညဝတ်အင်္ကျီက

ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ဟာကြူလီက ဤသို့သုံးသပ်တင်ပြသည်ကို မစွတာဘုခံသည် ချက်ချင်း စိတ်ဝင်စားကာ တက်ကြွလာပုံရသည်။

“ဟုတ်ပြီဗျို့၊ အဲဒါ ကျုပ်တို့ လက်တွေ့လုပ်ရမယ့် အလုပ်တစ်ခုပဲ၊ ခရီးသည်အားလုံးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်တို့ရှာဖွေကြည့်ရမယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်က ဗေဒင်ဟောလိုက်မယ်”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ထိုင်ရာမှထရင်း ပြောလိုက်ရာ မစွတာ ‘ဘုခံ’ သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘာလဲ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိလို့လား”

“ကျုပ် ခန့်မှန်းမိတာပါ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်မှာလဲ ပြောပါဦး”

“ခင်ဗျားတို့က ခရီးသည်တွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရှာဖွေကြည့်တဲ့အခါ ကြက်သွေးရောင် ညဝတ်အင်္ကျီကို ယောက်ျားခရီးသည် တဦးဦးရဲ့ ပစ္စည်း သေတ္တာထဲမှာ တွေ့လိမ့်မယ်၊ တွဲစောင့်အတုဝတ်တဲ့ ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံကို တော့ ဂျာမန်အမျိုးသမီး ရှုမစ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေထဲမှာ တွေ့လိမ့်မယ်”

“ဟင် . . . ဂျာမန်အမျိုးသမီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ တွေ့ရမယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားအထင်က . . .”

မစွတာ ‘ဘုခံ’ ၏ စကားမဆုံးမီ ဟာကြူလီက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ထင်တာလို့ မပြောပါနဲ့လေ၊ ကျုပ်က ဒီလိုပြောချင်တယ်၊ ဂျာမန်အမျိုးသမီး ရှုမစ်ဟာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် တွဲစောင့် ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံကို သူ့အခန်းမှာ တွေ့ကောင်းတွေ့မယ်၊ မသေချာဘူး၊ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ သူဟာ လုံးဝအပြစ်ကင်းတယ်ဆိုရင်တော့ ယူနီဖောင်းဟာ သူ့ပစ္စည်းတွေထဲမှာ သေချာပေါက် တွေ့ရလိမ့်မယ်”

မစွတာ ‘ဘုခံ’ သည် ထိုစကားကို သဘောမပေါက်သဖြင့် . . .

“ဘယ်လိုလဲဗျ မိတ်ဆွေကြီး ပြောတာ ကောင်းကောင်း မရှင်း . . .”

သူ၏စကားမဆုံးမီ အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံအသံများ ကြားရသဖြင့် အားလုံးက အံ့အားသင့်နေကြစဉ် အမေရိကန် အမျိုးသမီး မစွက် ဟားဘတ် သည် အလွန်တုန်လှုပ်ချောက်ချားဟန်ဖြင့် ပြေးဝင်လာလေသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦးရှင်၊ အဖြစ်က ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲ ရင်တုန်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်နဲ့တော် ကျုပ်အခန်းက အိတ်ထဲမှာ သွေးရဲရဲနဲ့

ဓားကြီးတစ်လက် ရောက်နေတယ်ရှင်”

ပြောရင်းနှင့်သူမသည် စိတ်ကို ဆက်မထိန်းနိုင်တော့ဟန်ဖြင့် ယိမ်းယိုင်ကာ မစွတာ ဘုခံ၏ ပခုံးကိုအားပြုရာမှ သတိမေ့လဲကျသွားလေ တော့သည်။

(၁၄)

မစွတာဘုခံသည် သတိမေ့နေသူ အမျိုးသမီးကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ဓားပွဲပေါ်သို့ အသာတင်ပေးထားလိုက်သည်။

ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်ကလည်း မစွက် ဟားဘတ်၏အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး စားသောက်တဲ့ အမှုထမ်းတစ်ဦးအားခေါ်၍ . . .

“သူ့ကို ဒီတိုင်းထားလိုက်ပါ၊ သတိရလာရင် ဘာရန်ဒီနဲ့နဲ့ တိုက်လိုက် ကြားလား”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ စုံထောက်ဟာကြူလီနှင့် မစွတာဘုခံတို့သည် မစွက် ဟားဘတ်၏ အခန်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားနှင့်ပြီးဖြစ်ရာ ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်လည်း ထလိုက်သွားလေသည်။

သူသည် ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်လင့်ကစား မစွက်ဟားဘတ် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး သတိမေ့နေခြင်းထက် လူသတ်မှုနှင့် ဆိုင်သော လူသတ်လက်နက် တွေ့ပြီဆို သည့်အချက်ကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားပုံရလေသည်။

တကယ်တော့လည်း အမေရိကန်အမျိုးသမီး မစွက်ဟားဘတ်သည် ကြာရှည်စွာ သတိမေ့မနေပါချေ။

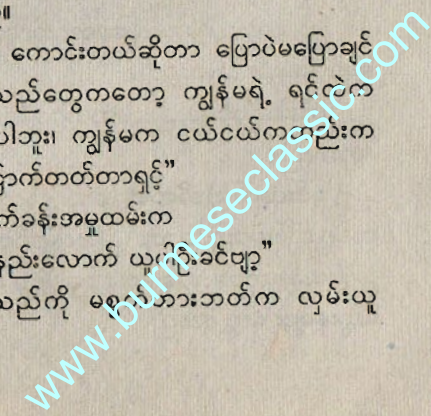
မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း သတိပြန်ရကာ ထ ထိုင်ပြီး စားသောက်ခန်း အမှုထမ်း ယူလာပေးသည့် ‘ဘရန်ဒီ’ ကို သောက်ရင်း စကားတွေ ကျယ်လောင်စွာ ပြောနေပြန်သည်။

“ဘယ်လောက် ရင်တုန်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ပြောပဲမပြောချင် ပါဘူးတော် . . . တခြားခရီးသည်တွေကတော့ ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို သိကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ငယ်ငယ်ကတည်းက သွေးရဲရဲသံရဲရဲမြင်ရင် အလွန်ကြောက်တတ်တာရှင်”

ဤသို့ ပြောနေစဉ် စားသောက်ခန်းအမှုထမ်းက

“နောက်ထပ် ဘရန်ဒီ နည်းနည်းလောက် ယူပါဦးခင်ဗျာ”

ဟု ပြောရင်း ထပ်ငဲ့ပေးသည်ကို မစွက်ဟားဘတ်က လှမ်းယူ

လိုက်သည်။

“ဘရန်ဒီသောက်ရင် ပိုပြီး နေကောင်းသွားမယ်တဲ့လား၊ တကယ့်တော့ ကျွန်မက တစ်သက်လုံး အရက်သောက်လေ့မရှိဘူး။ ကျွန်မရဲ့ မိသားစု အားလုံးက နေရာကြံတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်ဆိုတော့ ကိစ္စ မရှိတန်ရာဘူးနော်”

ပြောရင်း ဘရန်ဒီခွက်ကို ကိုင်မြှောက်၍ သောက်လိုက်သည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီ၊ မစ္စတာဘုခံနှင့်ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်တို့ သုံးဦးသည် မစ္စက်ဟားဘတ်၏အခန်းပြင်ဘက်စင်္ကြံသို့ ရောက်သောအခါ အခြားခရီးသည်များလည်း စုရုံးရောက်ရှိနေကြသဖြင့် တွဲစောင့်က မည်သူမှ အခန်းထဲမဝင်ရန် ကြိုးစားတားဆီးနေရသည်။

“ဟေ့ . . . ခဏဖယ်စမ်း ငါတို့ဝင်ကြည့်မလို့”

မစ္စတာဘုခံက အမိန့်ပေးလိုက်ရာ တွဲစောင့်လည်း ဖယ်ပေးလိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းတို့ ရောက်လာတာအတော်ပါပဲခင်ဗျာ၊ တခြားလူတွေက အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်မယ်လုပ်နေလို့ ကျွန်တော့်မှာ အတင်းတားနေရပါတယ်၊ အမေရိကန် အမျိုးသမီးကြီး အလန်တကြား အော်လိုက်ပုံ ကြားရတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဒီမိန်းမကြီးပါ အသတ်ခံနေရပြန်ပလားလို့တောင် ထင်မိပါတယ်၊ ပြီးတော့ လူတကာကို အော်ပြောပြီး လူကြီးမင်းတို့ဆီ ထွက်သွားပါတယ်”

မစ္စတာဘုခံနှင့်စုံထောက် ဟာကြူလီတို့လည်း မစ္စက်ဟားဘတ်၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။

ဤတွင် တွဲစောင့်က အခန်းတွင်းသို့ လက်ဖြင့်ညွှန်ပြရင်း . . .

“ဟိုထဲမှာပဲ ရှိပါသေးတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က လုံးဝမထိပါဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။

တွဲစောင့် ညွှန်ပြသည့်နေရာကား တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကူးဝင်နိုင်သည့် တံခါး ရှိရာ နေရာပင်ဖြစ်သည်။

တံခါးဆွဲဖွင့်ရသည့် လက်ကိုင်တွင် လက်ဆွဲသားရေအိတ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ရင်းလက်ဆွဲအိတ်၏ အောက်တည့်တည့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ကား အရှေ့တိုင်းများ၌သုံးသည့် ဓားမြှောင်တစ်လက် ကျနေလေသည်။ ဓားက အဖိုးတန်မဟုတ်၊ အပေါစား ဓားမျိုးသာဖြစ်သည်။ ဓားသွားတွင်မူ သွေးစ သွေးနုများ တွေ့ရသည်။

စုံထောက်ဟာကြူလီသည် ရှေ့သို့ တိုးသွားပြီး ဓားမြှောင်ကို အထူးသတိထားကိုင်ကာ ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စောစောက ရှာမရတဲ့ လူသတ်လက်နက်က ဒီ ဓားမြှောင်ပါပဲ မဟုတ်ဘူးလား ဒေါက်တာ”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ဓားမြှောင်ကိုကြည့်ရင်း ပြောရာမှ လှမ်းမေးလိုက်ရာ ဒေါက်တာကွန်စတင်တိုင်လည်း ဓားမြှောင်ကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။

“မစ္စတာ ရက်ချက်ကို သတ်ရာမှာ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ လက်နက်ဟာ ဒီ ဓားမြှောင် အမှန်ပါပဲ၊ သေသူရဲ့ကိုယ်မှာ တွေ့ရှိရတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အားလုံးဟာ ဒီ ဓားနဲ့ထိုးတာပဲဖြစ်နိုင်တယ်”

ဆရာဝန်က ဤသို့ မှတ်ချက် ချလိုက်လျှင် စုံထောက် ဟာကြူလီက . . .

“ဒီလို မပြောလိုက်စမ်းပါနဲ့ ဒေါက်တာရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်မှာ နားမလည်နိုင်ဘဲ အံ့ဩနေမိသည်။

စုံထောက်ဟာကြူလီက ချက်ချင်း ရှင်းပြလေသည်။

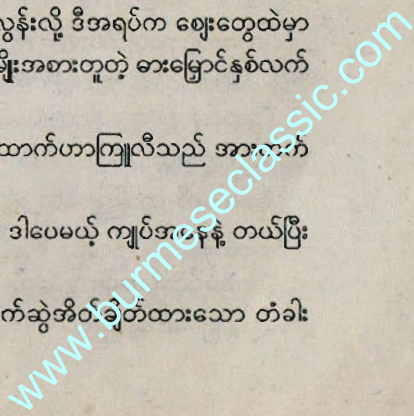
“ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေကြောင့် ကျုပ်တို့ ခေါင်းရှုပ်နေရတယ်မဟုတ်လား၊ သက်သေတွေရဲ့ ထွက်ချက်အရ မစ္စတာရက်ချက်ကို သတ်သူဟာ တစ်ယောက်မဟုတ်၊ နှစ်ယောက်လို့ ယူဆစရာဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီလူ နှစ်ယောက်စလုံးက ဓားမြှောင်တစ်လက်တည်းနဲ့ ထိုးသတ်တာဆိုရင် မလွန်လွန်းဘူးလားဗျာ”

“ဒီလိုလဲ တစ်ထစ်ချတွက်လို့ မရဘူးခင်ဗျာ၊ ဓားမြှောင်တစ်လက်ထဲနဲ့ လူသတ်သမားနှစ်ယောက်က ထိုးသတ်တာလို့ တိုက်ဆိုင်တာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒီဓားမြှောင်မျိုးတွေက ပေါလွန်းလို့ ဒီအရပ်က ဈေးတွေထဲမှာ ဝယ်ချင်သလောက် ဝယ်လို့ရနိုင်တယ်၊ အမျိုးအစားတူတဲ့ ဓားမြှောင်နှစ်လက်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဆရာဝန်ကပြန်ပြောသော်လည်း စုံထောက်ဟာကြူလီသည် အားလုံးက ဟန် မတူချေ။

“ဒေါက်တာ ပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အဖန်နဲ့ တယ်ပြီး အားမရမိဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ဟာကြူလီသည် လက်ဆွဲအိတ်ချိတ်ထားသော တံခါး

လက်ကိုင်ကို လှည့်ဖွင့်ကြည့်ရာ ဖွင့်၍ မရချေ။

တစ်ဖန်တံခါး၏ အပေါ်ထိပ်နားရှိ ကန့်လန့်ကို မြင်မိသဖြင့် လှမ်းဖြုတ်ပြီး ဖွင့်ကြည့်သော်လည်း တံခါးက မပွင့်ဘဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ကို ယ့်တိုင် ဟိုဘက်ခန်းကနေပြီး ကန့်လန့်ထိုးပိတ်ခဲ့တယ်လေဗျာ၊ မမှတ်မိဘူးလား”

ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က ထောက်ပြသောအခါ ဟာကြူလီက . . .

“မှတ်မိပါတယ်”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏မျက်နှာထားက တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာစဉ်းစားနေလေသည်။ နားမလည်နိုင်သော ပြဿနာ တစ်ခု၏ အဖြေကို စဉ်းစားနေပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။

ထိုအခါ မစ္စတာဘုခံက သူ၏ယူဆချက်ကို တင်ပြလေသည်။

“ကျုပ် အမြင်မှားတော့ အချက်အလက် အထောက်အထားတွေက ဆီလျော်ကိုက်ညီနေတယ်လေဗျာ၊ လူသတ်သမားဟာ ဒီဘက်ခန်းကို ကူးပြီး တံခါးပြန်အပိတ်မှာ လက်ဆွဲအိတ်ကို စမ်းမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရုတ်တရက် စိတ်ကူးရပြီး ဓားမြှောင်ကို လက်ဆွဲအိတ်ထဲထည့်ထားပစ်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ပဲ အခန်းရှင် မစ္စတာဟားဘတ် လန်နိုးလာတာကို လူသတ်သမားက ရိပ်မိပြီး ကယျာကယာ ပြင်ဘက်စင်္ကြံကို ထွက်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

“မိတ်ဆွေကြီးပြောတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဤသို့ ဝန်ခံပြောဆိုသော်လည်း ဟာကြူလီသည် တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေနပ် သည့် ဟန်မျိုးဖြစ်မြဲဖြစ်နေလေသည်။

ရင်းအချက်ကို မစ္စတာဘုခံက သတိပြုမိသဖြင့် ခြောင်ဖွင့်မေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေကြီး စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်တာ တစ်ခုခုရှိနေတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာများလဲဗျာ၊ ပြောပြစမ်းပါ”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားလဲ ကျုပ်စဉ်းစားမိတဲ့အချက်ကို သတိမပြုမိဘူးလား၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ဒါက အသေးအဖွဲ့ကိစ္စပါ”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြောနေစဉ် တွဲစောင့်သည်တံခါးဝသို့လာ၍

. . .

“အမေရိကန်အမျိုးသမီးကြီး ပြန်လာနေပြီခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

ဒေါက်တာ ‘ကွန်စတင်တိုင်’ သည် ရုတ်တရက် စိုးရိမ်သွားမိလေသည်။ မစ္စတာဟားဘတ် သတိမေ့နေစဉ် မိမိက ကောင်းစွာ ဂရုမစိုက်ဘဲ ထားပစ် ခဲ့ခြင်းအတွက် လာရောက်အပြစ်တင်တော့မည်ဟု ထင်နေမိသည်။

သို့ရာတွင် မစ္စတာ ‘ဟားဘတ်’ သည် ဆရာဝန်အား အပြစ်တင်ရန် မဟုတ်ဘဲ အခြားကိစ္စတစ်ခုအတွက် အရေးဆိုရန်လာရောက်ခြင်း ဖြစ်နေ သည်။

သူမသည် စားသောက်ခန်းထဲသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်း၍ လျှောက်ဝင်လာ ခဲ့ပြီး ထုံးစံအတိုင်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောပါလေတော့သည်။

“တစ်ခုတော့ ကျွန်မ ရှင်တို့ကို ရှင်းရှင်းပဲ ပြောရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ လက်ရှိအခန်းမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဆက်မနေနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မကို ဒေါ်လာ ငွေဆယ်သိန်းပေးပါမယ်ဆိုရင်တောင် မနေနိုင်ဘူးရှင့်”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျ . . .”

ဟာကြူလီက စကားစသည်ကိုပင် ဆက်ပြောခွင့်မပြုဘဲ မစ္စတာ ဟားဘတ်က ဇွတ်အတင်း ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ရှင်တို့ ပြောမယ့်စကားကို ကျွန်မ သိပါတယ် . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတော့ ဒီအခန်းမှာ ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့အပြစ်ကလဲ ဆိုးကိုဆိုးလှပါတယ်၊ အခု ကျွန်မရဲ့သမီးသာ ဒီအကြောင်းကို သိရင် . . .”

ပြောရင်းနှင့်သူမသည် ငိုကြွေးလေရာ စုံထောက်ဟာကြူလီ မျက်နှာ ထား တည်တည်ဖြင့် . . .

“ဒီမယ် ခင်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်ကို ခင်ဗျားမသိဘဲနဲ့ ဇွတ်ပြော နေတာ ပဲကို . . . ခင်ဗျားတောင်းဆိုတာ နည်းလမ်းကျပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ချက်ချင်းပဲ ခင်ဗျားရဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို တစ်ခြားအခန်း တစ်ခန်းကို ပြောင်းပေးပါမယ်”

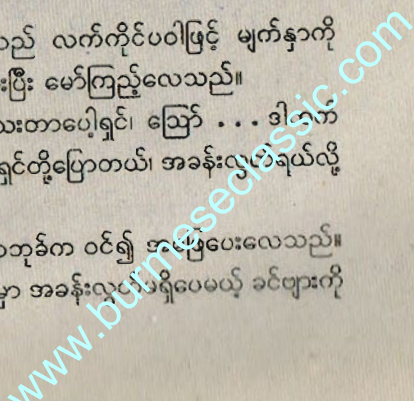
ဟု ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှ မစ္စတာဟားဘတ်သည် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ငိုနေရာမှ ချက်ချင်းအငိုတိတ်သွားပြီး မော်ကြည့်လေသည်။

“ဟုတ်လား ဒီလိုဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့ရှင်၊ ဪ . . . ဒါဘာ တခြားအခန်း ပြောင်းပေးမယ်လို့သာ ရှင်တို့ပြောတယ်၊ အခန်းလွှဲပယ်ရယ်လို့ မရှိဘူး မဟုတ်လား”

သူမ၏ စကားအဆုံးတွင် မစ္စတာဘုခံက ဝင်၍ အပြောပေးလေသည်။

“မစ္စတာ ဟားဘတ် ခင်ဗျား၊ ဒီတွဲမှာ အခန်းလွှဲပယ်ပေးပေမယ့် ခင်ဗျားကို

ဘဲလ်ဂရိတ်မြို့က ချိတ်ဆွဲလာတဲ့ နောက်တွဲ တစ်တွဲကို ပြောင်းပေးမှာပါ။

“ကောင်းပါတယ်ရှင် ကျေးဇူးပါပဲ။ ရှင်တို့လဲ စဉ်းစားကြည့်တော့လေ၊ လူသေအလောင်းကြီးရှိတဲ့ အခန်းနဲ့ ကပ်လျက်အခန်းမှာသာ ဆက်နေရရင် ကျွန်မဖြင့် ရူးသွားလိမ့်မယ်”

ဤတွင် မစ္စတာ ဘုခ်သည် တွဲစောင့် ‘မိချယ်လ်’ အား လှမ်းအော်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ မိချယ်လ် ဟောဒီက မစ္စက်ဟားဘတ်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ‘ဘဲလ်ဂရိတ်’ မြို့က ချိတ်လာတဲ့ တွဲက အခန်းလွတ်တစ်ခန်းကို ချက်ချင်း ပြောင်းပေးလိုက်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျ။ ဟိုတွဲမှာ အခန်းလွတ်တွေ ရှိပါတယ်၊ ဒီတွဲက အခန်းနေရာမျိုးဆိုရင် နံပါတ် ၃ အခန်း အားပါတယ်”

မိချယ်လ်၏ မေးခွန်းကို မစ္စတာဘုခ် ပြန်မဖြေမီ စုံထောက် ဟာကြူလီ က လျင်မြန်စွာ ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“ဟေ့ နံပါတ် ၃ မလုပ်နဲ့ကွာ၊ ဒီအစ်မကြီးအဖို့ တခြားနံပါတ်နဲ့ အခန်းတစ်ခန်းပေးရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဥပမာ အခန်းနံပါတ် ၁၂ ဆိုရင် မအားဘူးလား”

“ရပါတယ်ခင်ဗျ အားပါတယ်”

ဤတွက် မစ္စက်ဟားဘတ်သည် စုံထောက် ဟာကြူလီအား ကျေးဇူး တင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရင်း . . .

“ရှင်တို့အခုလို ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ရှိတာ ကျွန်မ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးရှင်” ဟု ပြောလေသည်။

စုံထောက်ဟာကြူလီကမူ ပြုံး၍ . . .

“ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့နားလည်ပါတယ်၊ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့အခန်းသစ်ကို ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မစ္စတာဘုခ်နှင့်ဆရာဝန်တို့ကိုပါခေါ်၍ သုံးယောက်သား မစ္စက်ဟားဘတ်အား အခန်းသစ်ပြောင်းရာသို့ လိုက်ပို့ကြလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးလည်း အခန်းသစ်ကို ကြည့်ပြီးကျေနပ်သဘောကျသွား တော့သည်။

“ဒီအခန်းက ကောင်းသားပဲရှင်၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ဒီအခန်းက သင့်တော်ပါတယ်၊ အခန်းရဲ့ အနေအထားကလဲ ခင်ဗျားရဲ့ မူလအခန်းအတိုင်း ဖြစ်နေတယ်”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ထောက်ပြလိုက်ရာ မစ္စက်ဟားဘတ်က ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ တစ်ခုပဲရှိတာက ဒီအခန်းက ကျွန်မရဲ့အခန်းဟောင်းနဲ့ စာရင် တခြားဘက်ကို မျက်နှာမူထားတယ်၊ ဒါကလဲ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်မက ရထားစီးရင် စက်ခေါင်းဘက်မျက်နှာမူတဲ့အခန်းမှ စီးချင်တယ်လို့ ပြောလေ့ရှိပါတယ်၊ ဒီတော့ သမီးက ဘာပြောတယ်အောက်မေ့လဲ၊ မာမီရယ် မထူးပါဘူးတဲ့၊ စက်ခေါင်းဘက် မျက်နှာမူတဲ့အခန်းယူထားပေမယ့် ခရီးရှည် သွားတဲ့အခါမျိုးကျတော့ လမ်းခုလတ်မှာခေါင်းတွဲက ရထားနောက်မြီးဘက် က ဆွဲသွားတတ်တာမို့ မာမီရဲ့ အခန်းက ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေမှာပဲတဲ့၊ သူပြောတာလဲ ဟုတ်တာပဲရှင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဒီအခန်းကို ပြောင်းရတာ ခင်ဗျား ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ရှင် ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ဝမ်းသာမိတယ် လို့တော့မဆိုချင်ဘူး၊ အခု ဒီအမြန်ရထားကြီးက မိုးပွင့်တွေပိတ်ကျနေလို့ ရပ်နေရတာကို ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မလုပ်ကြဘူး၊ ကျွန်မ ခရီးဆက်ရမယ့် သင်္ဘောက နက်ဖြန်ဆိုရင် ထွက်တော့မှာရှင်”

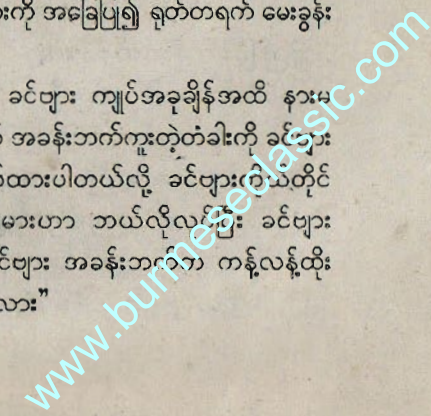
“ဒီလိုရှိပါတယ် မစ္စက်ဟားဘတ်ခင်ဗျား၊ ဒီရထားပေါ်က ခရီးသည်တွေ အားလုံးဟာလဲ ခင်ဗျားလိုပဲ ရထားရပ်နေရတာကို စိတ်ညစ် နေတာချည်း ပါပဲ”

မစ္စတာဘုခ်က ဝင်ပြောလိုက်သော်လည်း မစ္စက်ဟားဘတ်က အလျှော့ မပေးသေးချေ။

“ရှင် ပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တခြားခရီးသည်တွေအဖို့ လူသတ်သမားက သူတို့အခန်းက ဖြတ်ပြီး ထွက်သွားတာမဟုတ်ဘူးရှင်”

စုံထောက်ဟာကြူလီသည် ထိုစကားကို အခြေပြု၍ ရုတ်တရက် မေးခွန်း ထုတ်လေသည်။

“ဒါနဲ့စကားစပ်လို့ ပြောရဦးမယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အခုချိန်အထိ နားမ လည်နိုင်တာက သေသူမစ္စတာရက်ချက် အခန်းဘက်ကူးတဲ့တံခါးကို ခင်ဗျား ရဲ့ အခန်းဘက်က ကန့်လန့်ထိုး ပိတ်ထားပါတယ်လို့ ခင်ဗျားကြိုက်တိုင် ပြောခဲ့တယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် လူသတ်သမားဟာ ဘယ်လိုလုပ်ဦး ခင်ဗျား အခန်းဘက်ကို ကူးဝင်လာနိုင်မလဲ၊ ခင်ဗျား အခန်းဘက်က ကန့်လန့်ထိုး ပိတ်ထားတယ်ဆိုတာကော သေချာရဲ့လား”

“ကျွန်မ မျက်စိရှေ့မှာ ဆွဲဒင်အမျိုးသမီး တံခါးကို ပိတ်ထားမထား သွားကြည့်တာပဲရှင့်”

“သေသေချာချာလဲ ပြန်စဉ်းစားပါဦးလေ၊ ခင်ဗျားက အိပ်စင်ပေါ်မှာ လှဲအိပ်နေတယ်လို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ တစ်ဖက်ခန်းကူးတဲ့ တံခါး တကယ်ပိတ်ထားရဲ့လားဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဘယ်မြင်နိုင်ပါ့မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

စုံထောက်ဟာကြူလီက ထပ်ဆင့်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . မမြင်နိုင်တာက ကျွန်မရဲ့ လက်ဆွဲအိတ်ကို တံခါးလက်ကိုင်မှာ ချိတ်ထားလို့ပါ။ လက်ဆွဲအိတ်ဆိုလို့ ကျွန်မတော့ အိတ်သစ်တစ်လုံး ထပ်ဝယ်ရတော့မယ်”

စုံထောက်ဟာကြူလီသည် မည်သို့မှ ပြန်မပြောဘဲ မစွက်ဟားဘတ်၏ လက်ဆွဲအိတ်ကိုယူပြီး အခန်းကူး တံခါးလက်ကိုင်တွင် ပြန်၍ ချိတ်ဆွဲထား လိုက်သည်။

ထိုနောက် သူကိုယ်တိုင် သေချာစွာကြည့်ပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“မှန်တယ်ခင်ဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့ လက်ဆွဲအိတ်ကို အခုလို ချိတ်ဆွဲထားရင် အခန်းကူးတံခါး တကယ်ပိတ်ထားရဲ့လား ဆိုတာ မမြင်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား လှဲအိပ်နေရာကဆိုရင် မမြင်နိုင်ဘူး”

“ဒါကြောင့် ကျွန်မကပြောတာပေါ့ရှင့်”

“ပြီးတော့ ဆွဲဒင်အမျိုးသမီး ‘ဂရီတာအိုလ်ဆင်’ က ခင်ဗျားလှဲနေရာနဲ့ အခန်းကူးတံခါးကြားမှာ ရပ်နေတဲ့အတွက် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မမြင်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင့်”

“နောက်တစ်ခုပြောချင်တာက ဆွဲဒင် အမျိုးသမီး ကိုယ်တိုင်ကလဲ မှားချင်မှားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ပါပဲ၊ သူဟာ တံခါးလက်ကိုင်ကို ကိုင်ဆွဲ ကြည့်ပြီး ဟိုဘက်ခန်းက ပိတ်ထားလေတော့ ဖွင့်မရတာနဲ့ တံခါးပိတ်ထားပါ တယ်လို့ ခင်ဗျားကိုပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူက ကန့်လန့်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ချင်မှကြည့်မှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒီမိန်းမ တော်တော် ဉာဏ်တုံးတယ်လို့ ဆိုရမှာ ပေါ့ရှင့်”

“ဒါထက် စကားမစပ် ခင်ဗျားက ‘ဆဗာနာ’ ကို သွားခဲ့တုန်းက ဒီ ခရီးစဉ် အတိုင်းပဲ သွားခဲ့သလား”

“မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ကျွန်မက အိမ်စတန်ဘူလ်ကို သင်္ဘောနဲ့ ပထမသွားခဲ့

ပါတယ်၊ ကျွန်မ သမီးရဲ့မိတ်ဆွေ ‘မစ္စတာဂျွန်ဆင်’ က မြို့ကို လိုက်ပြပါ တယ်၊ အဲဒီမြို့ကလဲ စိတ်ပျက်စရာကြီးပါရှင်၊ ပြီးတော့မှ သူကပဲ ကျွန်မကို ‘ဆဗာနာ’ သွားတဲ့ပြင်သစ်သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ် တင်ပေးလိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်မ သမီးပြောလိုက်တုန်းက ဒီအမြန်ရထားစီးရတာ သိပ်ကောင်းမှာပါလို့ ဆိုတယ်၊ ခုတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး ရှင်”

ပြောရင်းနှင့် မစွက်ဟားဘတ်သည် မျက်ရည်လည်လာပြန်သဖြင့် ဟာကြူလီက နှစ်သိမ့်အားပေးရပြန်သည်။

“ခင်ဗျားက တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး စိတ်ထိခိုက်နေတာပါ၊ စိတ်ကို အေးအေး ထားစမ်းပါ၊ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားအောင်လဲ ခင်ဗျားအတွက် ကော်ဖီနဲ့ဘီစကွတ် မှာပေးပါမယ်၊ အားရှိအောင်စားလိုက်ပါ၊ တစ်ခုတော့ ခွင့်တောင်းပါရစေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို ရှာဖွေ ကြည့်ခွင့် ပြုစေချင်ပါတယ်”

“ဟင်း. . . ဘာလုပ်ဖို့ ရှာကြည့်မှာလဲ ရှင့်”

“ဒီလိုပါ၊ ကျုပ်တို့က ခရီးသည်တွေအားလုံးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရှာဖွေဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ သက်သေခံပစ္စည်းတွေလိုတွေ ငြားပေါ့ ခင်ဗျ၊ စောစောကပဲ ခင်ဗျားရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ဓားမြှောင်ရောက်နေတာ မျိုး ဆိုပါတော့”

“ဒီလိုဆိုရင်ရှာပါရှင်၊ နောက်ထပ် ကျွန်မအနေနဲ့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် စရာ မကြုံချင်တော့ပါဘူး”

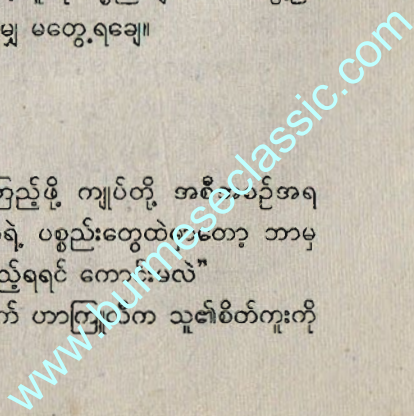
မစွက် ဟားဘတ်က သဘောပေါက်သဖြင့် စုံထောက်ဟာကြူလီနှင့် မစ္စတာ ဘုခံတို့သည် သူမ၏အဝတ်အစားသေတ္တာ စသည်တို့ကို ရှာကြည့် ကြလေသည်။

သို့သော် သာမန် အဝတ်အစားနှင့်လူသုံးပစ္စည်းများသာ တွေ့ပြီး အမှုနှင့်သက်ဆိုင်သည့်ပစ္စည်းဆို၍ ဘာမျှ မတွေ့ရချေ။

(၁၅)

“ခရီးသည်တွေရဲ့ပစ္စည်း ရှာဖွေကြည့်ဖို့ ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်အရ ပထမဆုံး ရှာကြည့်တဲ့ မစွက်ဟားဘတ်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာတော့ ဘာမှ မတွေ့ရဘူး၊ အခု ဘယ်သူပစ္စည်းရှာကြည့်ရရင် ကောင်းမလဲ”

မစ္စတာဘုခံက မေးသဖြင့် စုံထောက် ဟာကြူလီက သူ၏စိတ်ကူးကို ပြောပြလေသည်။

“ကျုပ်တို့ အခန်းတွေကို အစဉ်အတိုင်း ရှာကြည့်သွားရင်ကောင်းမယ်၊ ဒီတော့ ပထမဆုံး မစ္စတာဟတ်မင်းရဲ့ အခန်းနံပါတ် ၁၆ က စကြာရအောင်”

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ဟတ်မင်း ဆိုသူ၏ အခန်းသို့ သွားကြရာ ထိုလူက ဆေးပြင်းလိပ်သောက်နေရာမှ ထ၍ ခရီးဦးကြိုပြုလေသည်။

“လူကြီးမင်းများ ကြပါခင်ဗျာ ကြပါ . . . ကျွန်တော့်အခန်းက ကျဉ်းလို့ လူအားလုံးတစ်ပြိုင်နက်ဝင်ဖို့ ဆန့်ပျံမလားတော့ မပြောတတ်ဘူးခင်ဗျာ”

မစ္စတာဘုခိက သူတို့လာရောက်ရခြင်းအကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြရာ ဟတ်မင်းဆိုသူက နားလည်သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ဒါတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အိုကေပါပဲ။ အခုလို ခရီးသည်တွေအားလုံး ရဲ့ ပစ္စည်းကို ရှာဖွေကြည့်ဖို့ စောစောက ဘာကြောင့် မလုပ်ပါလိမ့်လို့ ကျွန်တော်က စဉ်းစားနေမိပါသေးတယ်၊ ဟောဒီမယ် ကျွန်တော့်ရဲ့သော့တွေ၊ ဒါတွင် မကဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်က အင်္ကျီ ဘောင်းဘီ အိတ်တွေကိုပါ ရှာကြည့်ချင်ရင်လဲ ကျွန်တော် ကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ဟတ်မင်းသည် သူ၏သော့တွဲကို လှမ်းပေးလေသည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့လက်ဆွဲအိတ်တွေကို ကူဖွင့်ပေးရဦးမလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး တွဲစောင့်လုပ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဟေ့ . . . မိချယ်လ်လာစမ်း”

မစ္စတာဘုခိက ပြောလိုက်သည်။ တွဲစောင့် မိချယ်လ်လျင်မြန်သွက်လက် စွာ လက်ဆွဲအိတ် နှစ်လုံးကို ယူချလိုက်ပြီးနောက် သော့ဖြင့် ဖွင့်လိုက်သည်။

ဟတ်မင်း၏ လက်ဆွဲအိတ်နှစ်အိတ်ကို အားလုံးက ရှာဖွေကြည့်ရာ အမှုနှင့်ပတ်သက်သည့် ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခုမှ မတွေ့ရသဖြင့် ရှာဖွေရေးကိစ္စ လျင်မြန်စွာ ပြီးသွားတော့သည်။

လက်ဆွဲအိတ်များထဲ၌ အဝတ်အစားများအပြင် အရက်ပုလင်းတွေ အတော်များများ တွေ့ရသဖြင့် မစ္စတာ ဘုခိနှင့်ဟာကြူလီတို့က အံ့ဩသလို ဖြစ်နေစဉ် ‘ဟတ်မင်း’ က ပြုံးပြီး ရှင်းပြလေသည်။

“နယ်စပ်တွေကို ဖြတ်ကျော်ချိန်မှာ အကောက်ခွန် အရာရှိတွေက ပစ္စည်းတွေရှာလို့ အရက်ပုလင်းဒါလောက်များများတွေ့ရင် ပြဿနာလုပ်မှာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က တွဲစောင့်တွေကို တူရက်တွေစက္ကူတွေ ပေးပြီးနားလည်မှု ယူထားလိုက်ပါတယ်၊ ခုအချိန်အထိတော့ ‘အိုကေ’ ပဲခင်ဗျာ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

“အခုတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့ ရောက်ရင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မစ္စတာဘုခိက မေးလိုက်ရာ ဟတ်မင်းက အပြုံးမပျက်ဘဲ မျက်စိ တစ်ဖက် မှိတ်ပြရင်း . . .

“ဒီအမြန်ရထားကြီး ပဲရစ်မြို့ရောက်တဲ့ အချိန်ကျရင် ကျွန်တော် သောက်ပစ်တာနဲ့ အရက်နည်းနည်းလောက်ပဲ ကျန်တော့မှာပါ၊ အဲဒီကျိန်တဲ့ အရက်ကိုလဲ ကျွန်တော့်မှာ အသင့်ပါတဲ့ ခေါင်းလျှော်ရည် (ရှမ်ပူ) ပုလင်း လွတ်ထဲ ထည့်ယူသွားရင် ပြီးတာပါပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

“အင်း . . . ခင်ဗျားကတော့ အရက်ပိတ်ပင်တားမြစ်တဲ့ ဥပဒေကို တယ်ပြီး ကြောက်ပုံမရဘူး”

မစ္စတာဘုခိက ပြုံး၍ မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် စုံထောက်ဟာကြူလီ က ဝင်၍ . . .

“ကျုပ်တော့ အမေရိကန်ပြည်ကို သိပ်ပြီး သွားချင်တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဟတ်မင်းသည် သဘောကျသွားဟန် တူလေသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ အမေရိကန်ပြည် ရောက်ရင် လူကြီးမင်း အနေနဲ့ အများကြီး ဗဟုသုတ တိုးလာမယ်၊ အမြင် ကျယ်လာမှာလဲ သေချာပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သဘောမှာတော့ ဥရောပတိုက်ဟာ တိုးတက်မှု အရှိန်အဟုန် နှေးကွေးလွန်းပြီး အိပ်ပျော်နေသလို ဖြစ်နေပါတယ်”

ဟတ်မင်းက ဤသို့ပြောလျှင် စုံထောက်ဟာကြူလီကလည်း သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြလေသည်။

“အမေရိကန်နိုင်ငံဟာ အထူးတိုးတက်နေတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကိုယ် တိုင်လဲ အမေရိကန်လူမျိုးတွေကို ချီးကျူးမိတဲ့အချက်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို ခေတ်မမီဘူး၊ ခေတ်နောက်ကျတယ်လို့ ဆိုချင်ဆို ကျုပ်အမြင်မှာ အမေရိကန် အမျိုးသမီးတွေက ဥရောပတိုက်သူ များလောက် ချစ်စရာမကောင်းဘူးလို့ ထင်မိတယ်၊ ဥပမာ . . . ပြင်သစ် သို့မဟုတ် ဘယ်လ်ဂျီယံ နိုင်ငံသူ မိန်းကလေးတွေဆိုရင် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ ချစ်စရာကောင်းလှတယ်”

“စုံထောက်ကြီး ပြောတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဘယ်နိုင်ငံသားမဆို ကိုယ့်တိုင်းပြည်က အမျိုးသမီးတွေထက် ချစ်စရာ အကောင်းဆုံးလို့ ယူဆကြမှာ သဘာဝပဲ မဟုတ်လားခင်ဗျာ”

ဟတ်မင်းက ပြောရင်း ပြတင်းပေါက်မှ ပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက် စဉ် ဖြူဖွေးသော ‘ဆန်း’ (မိုးပွင့်) ပြင်ကြီး၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကြောင့် မျက်စိ ကျိန်းကာ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒီမိုးပွင့်တွေကလဲ အလွန် မျက်စိကျိန်းလှတယ် ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တော့ လက်ရှိအခြေအနေကြောင့် အတော်ပဲ စိတ်ပျက်နေမိတယ်၊ အမြန်ရထားပေါ် လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ရထားကြီးကလဲ မိုးပွင့်တွေကျနေလို့ မသွားနိုင်ဘဲ ရပ်နေရတယ်၊ အလကားသက်သက် အချိန်ဖြုန်းနေရတာ အလွန်ပျင်းစရာ လဲ ကောင်းတာပဲ”

“အဲဒါပေါ့ဗျ၊ အမေရိကန်လူမျိုးတွေရဲ့ အစဉ်သဖြင့်လှုပ်ရှားနေချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ဆိုတာ”

စုံထောက်ဟာကြူလီက မစ္စတာဘုခံဘက်သို့ လှမ်း၍မှတ်ချက်ချလိုက် သည်။

ထိုအချိန်၌ တွဲစောင့်မိချယ်လ်သည် မစ္စတာ ဟတ်မင်း၏ လက်ဆွဲအိတ် များကို ပြန်ပိတ်၍ မူလနေရာတွင် ပြန်ထားပြီးဖြစ်ရာ ဟာကြူလီတို့လူစု လည်း နှုတ်ဆက်၍ နောက်တစ်ခန်းသို့ ကူးသွားကြလေသည်။

ထိုအခန်းမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး ‘အာဘူနေ့’ ၏ အခန်းဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် အခန်းတွင်း၌ ဆေးတံသောက်ရင်း မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် တစ်အုပ် ဖတ်နေလေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီက လာရောက်ရခြင်း အကြောင်းကို ရှင်းပြရာ ဗိုလ်မှူးကြီးကလည်း လုံးဝကန့်ကွက်ခြင်းမပြုဘဲ သူ၏ ပစ္စည်းများကို ရှာခွင့် ပြုလေသည်။

ပစ္စည်းများမှာ သားရေသေတ္တာကြီးကြီးနှစ်လုံး ဖြစ်သည်။

“အခုပါလာတဲ့ ကျုပ်ပစ္စည်းက ဒါပဲဗျ၊ ကျန်တာတွေကိုတော့ ကျုပ်က သင်္ဘောနဲ့တင်ပြီး အင်္ဂလန်ပို့လိုက်ပြီ”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ရှင်းပြလေသည်။

သားရေသေတ္တာ နှစ်လုံးကို ဖွင့်၍ ရှာဖွေကြည့်ရာ အမှုနှင့်ပတ်သက်မည့် အထောက်အထားဆို၍ ဘာမျှမတွေ့ရချေ။

သို့ရာတွင် စုံထောက် ဟာကြူလီသည် ဆေးတံမှ ဆေးချေးထုတ်သည့် သံချောင်းငယ်လို ကိရိယာအချို့ကို စိတ်ဝင်စားမိသဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးအား လှမ်းမေးကြည့်လေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ဆေးတံက ဆေးချေးထုတ်ရင် ဒီ ကိရိယာမျိုးပဲ သုံးလေ့ ရှိသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရနိုင်ရင်တော့ ကျုပ်က ဒီအမျိုးအစားပဲ ဝယ်သုံးလေ့ရှိ တယ်”

“ဪ . . . ဟုတ်လား”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး၏ သားရေ သေတ္တာထဲတွေ့ရသော ဆေးတံဆေးချေးထုတ် သည့် ကိရိယာငယ်များသည် သေသူ ရက်ချက်၏ အခန်း၌ တွေ့ရှိရသော ကိရိယာမျိုးနှင့်တစ်ထေရာတည်း တူနေပေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်ကလည်း သတိပြုမိပြီး ဗိုလ်မှူးကြီး၏အခန်းပြင်ဘက်စင်္ကြံသို့ အရောက်တွင်ပြောလေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီကမူ ဆေးတံဆေးချေးထုတ်သော ကိရိယာနှင့် ပတ်သက်၍ ရာနှုန်းပြည့် ကျေနပ်ပုံရဟန်မတူချေ။

“သဲလွန်စတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ တစ်ထေရာတည်းတူတဲ့ ပစ္စည်းမျိုး နောက်ထပ်တွေ့ရုံနဲ့ ကျုပ်တို့ အဖြေမှန်ရပြီလို့ မဆိုနိုင်သေးဘူးဗျ”

ဤသို့ပြောပြီး နောက်တစ်ခန်းသို့ သွားကြပြန်ရာ အခန်းတံခါးပိတ်ထား သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခန်းမှာ မင်းသမီးကြီး ဒရာဂိုမီရော့၏ အခန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တံခါးကိုခေါက်လိုက်ရာ အတွင်းမှ မင်းသမီးကြီး၏အသံဖြင့် . . .

“ဝင်ခဲ့ပါ၊ တံခါးစေ့ထားပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောတော့မှ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ကြသည်။

မစ္စတာဘုခံက ရှေ့ဆောင်၍ မိမိတို့လာရောက်ရခြင်းကိစ္စကို ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

မင်းသမီးကြီးသည် သေချာစွာ နားထောင်နေပြီးနောက် . . .

“လိုအပ်ရင်လဲ လုပ်ကြပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ သေတ္တာသော့တွေအားလုံး အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးဆီမှာ ရှိပါတယ်၊ သူက ရှင့်တို့ကို ကူညီပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက အမြဲတမ်း ခင်ဗျားရဲ့ သော့တွေကို ကိုင်ထားပါ သလား”

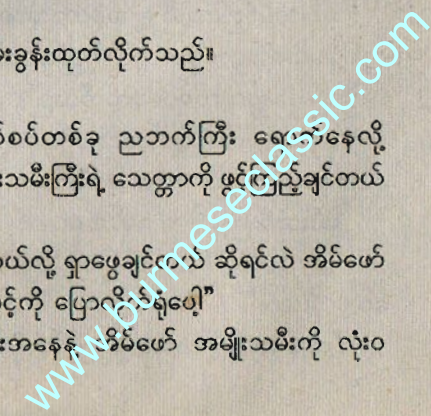
စုံထောက် ဟာကြူလီက မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“ဒါဖြင့် ဒီရထားဟာ နယ်စပ်တစ်ခု ညဘက်ကြီး ရေသာနေလို့ အကောက်ခွန် အရာရှိတွေက မင်းသမီးကြီးရဲ့ သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ချင်တယ် ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါမျိုး ကြုံရခဲ့ပါတယ်၊ တကယ်လို့ ရှာဖွေချင်လို့ ဆိုရင်လဲ အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးကို ခေါ်ပေးဖို့ တွဲစောင့်ကို ပြောလိုက်ရုံပေါ့”

“ဒီလိုဆိုတော့ မင်းသမီးကြီးအနေနဲ့ အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးကို လုံးဝ

ယုံကြည်စိတ်ချတယ် ဆိုပါတော့”

“ကျွန်မက ကိုယ် မယုံကြည်ရဘူးလို့ ထင်တဲ့လူဆိုရင် လုံးဝငှားမသုံးဘူး ရှင့်”

မင်းသမီးကြီးက လေသံ ခပ်အေးအေးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ အခုခေတ်မှာ တကယ်ယုံကြည်စိတ်ချရ တဲ့လူဆိုတာ အလွန် တန်ဖိုးရှိပါတယ်၊ ရိုးရိုးအာအနဲ့ အေးအေးနေတတ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ငှားတာဟာ ငယ်ငယ်ချောချော ခေတ်ဆန်ဆန် ပဲရစ်မြို့သူလို ကလေးမမျိုး ငှားသုံးတာထက် ပိုကောင်းပါတယ်”

ဟာကြူလီက ဤသို့ ပြောလိုက်လျှင် မင်းသမီးကြီးသည် မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့် ပြန်ကြည့်လေသည်။

“ရှင်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲရှင့်”

“ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ၊ ရှင်က ကျွန်မအနေနဲ့ ဖျတ်လတ်သွက်လက်တဲ့ ပြင်သစ်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငှားသုံးသင့်တယ်လို့ ဆိုလိုတာမဟုတ် လား”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ပိုပြီး သဘာဝကျမလားလို့ပါ”

ထိုစကားကို မင်းသမီးကြီးသည် သဘောမတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါပြလေ သည်။

“ကျွန်မရဲ့ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး ‘ရူမစ်’ က ကျွန်မအပေါ် အလွန်သစ္စာ ရှိတယ်ရှင့်၊ ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာရှိပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရတာမျိုးဟာ ငွေနဲ့တန်ဖိုး ဖြတ်လို့ မရဘူးရှင့်”

ဤသို့ ပြောနေစဉ်မှာပင် အိမ်ဖော် ဂျာမန်အမျိုးသမီး ရူမစ်သည် မင်းသမီးကြီး၏သော့များနှင့် ရောက်ရှိလာလေသည်။

မင်းသမီးကြီးသည် ဂျာမန်ဘာသာစကားဖြင့် သေတ္တာများကို ဖွင့်ပြပြီး လူကြီးမင်းများရှာဖွေရာတွင် ကူညီရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ပြင်ဘက် စင်္ကြံသို့ ခေတ္တထွက်ရပ်နေလိုက်သည်။

စုံထောက်ဟာကြူလီသည် မဂ္ဂတာဘုခဲအား ပစ္စည်းများ ရှာဖွေကြည့်ရန် တာဝန်ပေးလိုက်ပြီး မင်းသမီးကြီးရှိရာသို့ လိုက်ထွက်သွားသည်။

မင်းသမီးကြီးက သရော်သယောင် ဟန်မျိုးဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ စုံထောက်ကြီးရဲ့ ကျွန်မရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရှင်က မကြည့် တော့ဘူးလား”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြည့်ဖို့မလိုပါဘူး၊ အခုလိုရှာဖွေတယ် ဆိုတာ

ဟာလဲ တာဝန်ဝတ္တရားအရ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် တစ်ခုဖြစ်လို့ လုပ်ရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့လားရှင့်”

မင်းသမီးကြီးက သံသယဖြစ်ဟန်မျိုးဖြင့် မေးပြန်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် မင်းသမီးကြီးအဖို့ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ သံသယဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိလို့ ပစ္စည်းရှာကြည့်တယ် ဆိုတာ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် သဘောမျိုးဖြစ်ပါတယ်”

“ဪ . . . ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ အမေရိကန်ပြည်မှာ ပြန်ပေးဆွဲ အသတ်ခံရတဲ့ ကလေးရဲ့မိခင် ‘ဆိုနီယာ အမ်စထရောင်းကို’ အလွန် ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ကလေးကို ရက်စက်ယုတ်မာစွာ သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ လူသတ်သမား ‘ကက်ဆက်တီ’ ကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ပြန်ကလွဲစားချေပြီး သတ်ပစ်မယ်လို့ ရှင် မထင်မိဘူးလား၊ တကယ်တော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီလူမျိုးကို ဘာလုပ်ချင်သလဲသိလား၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သတ်ဖို့က ယုတ်ညံ့ လွန်းရာကျမယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ အစေခံတွေကိုသာ ခေါ်ပြီး ဒီလူကို သေအောင် ရိုက်သတ်ပြီး အမှိုက်သရိုက် အညစ်အကြေးတွေ ထားတဲ့ နေရာမှာ သွားပစ်ထားချေလို့ အမိန့်ပေးချင်တယ်ရှင့်”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ နားထောင်နေရာ မင်းသမီးကြီးသည် အားမလိုအားမရဖြစ်လာပုံ ရလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲရှင့်၊ ရှင်က ဘာတစ်ခုမှလဲ ပြန်မပြောပါလား၊ ရှင်က ဘာတွေများ စဉ်းစားနေလို့လဲ”

သည်တော့မှ စုံထောက်ဟာကြူလီက . . .

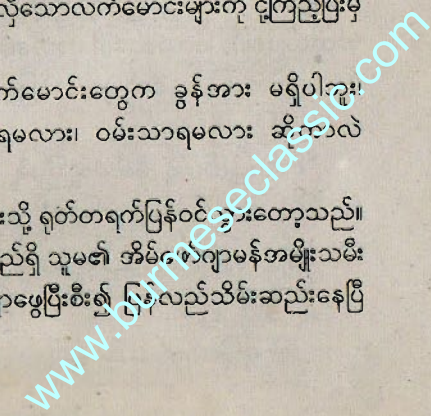
“ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာက မင်းသမီးကြီးရဲ့ အင်အားက စိတ်ဓာတ်မှာ ရှိတယ်၊ လက်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

မင်းသမီးကြီးသည် သူမ၏ ကြုံလှီသောလက်မောင်းများကို ငုံ့ကြည့်ပြီးမှ . . .

“မှန်တယ်ရှင့်၊ ကျွန်မရဲ့ လက်မောင်းတွေက ခွန်အား မရှိပါဘူး၊ ဒါအတွက် ကျွန်မဟာ ဝမ်းနည်းရမလား၊ ဝမ်းသာရမလား ဆိုတာလဲ မပြောတတ်ဘူး”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို အခန်းတွင်းသို့ ရုတ်တရက်ပြန်ဝင် သွားတော့သည်။ အခန်းတွင်း၌ကား ‘ရူမစ်’ အမည်ရှိ သူမ၏ အိမ်ဖော်ဂျာမန်အမျိုးသမီး သည် အဝတ်အစားသေတ္တာများ ရှာဖွေပြီးစီး၍ ပြန်လာသည်သိမ်းဆည်းနေပြီ

ဖြစ်သည်။

မစ္စတာ 'ဘုခိ' က ရင်းသို့ ရှာဖွေရခြင်းအတွက် ထပ်မံတောင်းပန် စကား ပြောသည်ကို မင်းသမီးကြီးက လက်ကာပြရင်း . . .

“တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူးရှင်၊ လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်လာမှတော့ တာဝန် ဝတ္တရားအရ လုပ်စရာရှိတာတွေကို လုပ်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မင်းသမီးကြီးက အလွန်ပဲ ရည်မွန်ပါပေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

မစ္စတာ 'ဘုခိ' က လေးစားစွာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အားလုံး အခန်းပြင် သို့ ပြန်ထွက်လာကြသည်။

ထိုအခန်းနှင့်ကပ်လျက် နောက်နှစ်ခန်းစလုံးမှာ တံခါးပိတ်ထားလေ သည်။

‘မစ္စတာ ဘုခိ’ သည် ထိုအခန်းများ၏ နံပါတ်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်ဟန် ဖြင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“ခက်တာပဲဗျာ၊ ဒီအခန်းက လူတွေက သံတမန် ‘ပတ်စ်ပို့’ ကိုင်ထား လေတော့ သူတို့ရဲ့ ပစ္စည်းကို ရှာဖွေခွင့်မရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဝင်ရှာဖို့ မလွယ်ဘူး”

မစ္စတာ ဘုခိက ဤသို့ ညည်းညူသလို ပြောလိုက်သော်လည်း စုံထောက် ဟာကြူလီသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြပုံမရချေ။

“မိတ်ဆွေကြီးပြောတာ အကောက်ခွန်ဌာနက ရှာဖွေတာကို ကင်းလွတ် ခွင့်ရတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလိုလူသတ်မှုဖြစ်နေတဲ့အခါမျိုးမှာတော့ သံတမန် အခွင့်အရေးနဲ့ အကာအကွယ်ယူလို့မရဘူးခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာဟာကြူလီရဲ့၊ လူသတ်မှုဆိုတော့ အခြေအနေက တစ်မျိုးပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်ပြီး ပြဿနာပေါ်မှာကိုတော့ မလိုလားဘူး”

မစ္စတာဘုခိက စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ထပ်ပြောရာ ဟာကြူလီက နှစ်သိမ့် စကား ပြောရပြန်သည်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့၊ ဒီအခန်းက မြို့စား ဇနီးမောင်နှံက အကျိုးနဲ့ အကြောင်းနဲ့ ပြောရင် ရပါလိမ့်မယ်၊ စောစောက ကျုပ်တို့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ရုရှမင်းသမီးကြီးပဲ ကြည့်ပါလား”

“အေးဗျ၊ ဒါတော့ ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ မင်းသမီးကြီးကတော့ အလွန်ပဲ

သဘော ကောင်းပါတယ်၊ အခု ဒီမြို့စားက လူတစ်မျိုးဗျ၊ စောစောက မိတ်ဆွေကြီးက သူ့ဇနီး မြို့စားကတော်ကိုခေါ်တွေ့ပြီး စစ်ချက်ယူမှ ဖြစ်မယ် လို့ ပြောတော့ မြို့စားမင်းက တယ်ပြီးသဘောမကျဘူး၊ အခုတစ်ခါ သူတို့ ပစ္စည်းရှာဖွေကြည့်မယ်ဆိုရင် ပြဿနာတစ်မျိုး ဖြစ်လာဦးမယ် . . . သူတို့ပစ္စည်းကို မရှာဘဲနေလို့ မဖြစ်ဘူးလားဗျ၊ တကယ်ဆိုတော့လဲ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံက လူသတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်စရာအကြောင်း မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ကျုပ် သဘောမတူနိုင်ဘူး စိတ်သာချပါ မစ္စတာဘုခိရဲ့၊ မြို့စားမင်းက ရေလည်အောင်ပြောရင်ရမယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ ကြိုးစားကြည့်တာ မမှားနိုင်ပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို စုံထောက်ဟာကြူလီသည် အခန်းနံပါတ် ၁၃ ၏ တံခါးကို ခေါက်လိုက်လေသည်။

ချက်ချင်းလိုပင် အတွင်းဘက်မှ . . .

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ဟု လှမ်းပြောသံ ကြားရသဖြင့် စုံထောက် ဟာကြူလီတို့ လူစုလည်း တံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ကြသည်။

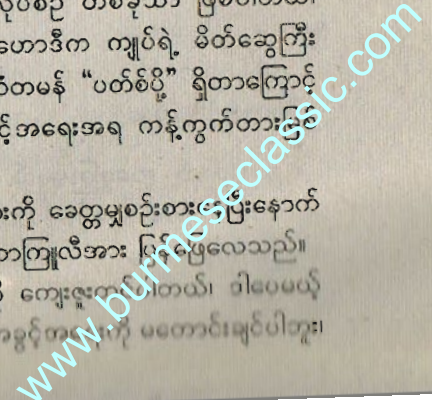
မြို့စား ‘အွန်ဒရေဗီ’ သည် အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ထိုင်၍ သတင်းစာ ဖတ်နေပြီး သူ့ဇနီး မြို့စားကတော်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ရှိ ပြတင်းပေါက် အနီးတွင် ထိုင်နေလေသည်။ သူမ၏ ဦးခေါင်း နောက်တွင် လည်း ခေါင်းဦးတစ်လုံး ထား၍ မှီကာ အိပ်နေဟန်တူလေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီက စကားစလေသည်။

“မြို့စားမင်းခင်ဗျား၊ ကျုပ်တို့တတွေ အခုလို ဝင်လာပြီး အနှောင့် အယှက် ပေးရတာကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့က တာဝန်ဝတ္တရားအရ ဒီရထားပေါ်က ခရီးသည်တွေ အားလုံးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လိုက်ပြီးရှာ ဖွေနေကြပါတယ်၊ ဒါဟာလဲ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ သို့သော်လဲ မလုပ်လို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ ဟောဒီက ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာဘုခိ ကတော့ ခင်ဗျားတို့မှာ သံတမန် “ပတ်စ်ပို့” ရှိတာကြောင့် ပစ္စည်းရှာ ဖွေတာကို သံတမန် အခွင့်အရေးအရ ကန့်ကွက်ထားခြင်း နိုင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

မြို့စား အွန်ဒရေဗီသည် ထိုစကားကို ခေတ္တမျှစဉ်းစားပြီးနောက် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် စုံထောက်ဟာကြူလီအား ပြန်ဖြေလေသည်။

“အခုလို ခင်ဗျားတို့ ရှင်းပြတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုအခြေအနေမှာ ကျုပ်က သံတမန်အခွင့်အရေးကို မတောင်းချင်ပါဘူး၊

ကျုပ်တို့ ပစ္စည်းတွေကိုလဲ တခြား ခရီးသည်များနည်းတူ ရှာဖွေကြည့် စေချင်ပါတယ်”

ပြောရင်းနှင့် သူ၏ဇနီးဘက်သို့ လှမ်း၍ . . .

“ဟေ့ အယ်လီနာ၊ မင်းအနေနဲ့ ကန့်ကွက်စရာမရှိဘူး မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဇနီးဖြစ်သူကလည်း . . .

“ကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး ရှင်”

ဟု သွက်လက်စွာ ပြန်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဟာကြူလီတို့ လူစုလည်း မြို့စား ဇနီးမောင်နှံ၏ပစ္စည်းများကို စတင်ရှာဖွေကြလေတော့သည်။

ဟာကြူလီသည် မျက်နှာပူသလို အားနာသလိုဖြစ်နေလျက် ပစ္စည်းများ ရှာဖွေနေရာမှ အရေးမကြီးသော စကားများကို လှမ်းပြောနေလေသည်။

“ဟောဒီမယ် မြို့စားကတော်ရဲ့ သားရေသေတ္တာထဲမှာ တံဆိပ်တစ်ခုက ရေတွေ စိုလို့ ပါလား”

ပြောပြောဆိုဆို စုံထောက် ဟာကြူလီသည် လက်ဆွဲအိတ်ငယ်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ် ယူပြလေသည်။

လက်ဆွဲအိတ်ငယ်တွင် နာမည် အတိုကောက် ရေးထိုးထားလေသည်။

မြို့စားကတော် အမျိုးသမီးကမူ လုံးဝစိတ်ဝင်စားဟန်မတူဘဲ လှည့်၍ ပင် မကြည့်ချေ။

စုံထောက်ဟာကြူလီတို့လည်း သူမ၏ သီးသန့် အခန်းဖြစ်သော ကပ်လျက် အခန်းကို ဆက်လက်ရှာဖွေကြပြန်သည်။

မျက်နှာသစ်ခွက်၏ အပေါ်နားတွင် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းများထည့်သည့် ဗီရိုငယ်တစ်လုံးရှိရာ စုံထောက် ဟာကြူလီသည် ရင်းဗီရိုကိုဖွင့်၍ အတွင်း၌ ရှိသော ပေါင်ဒါဘူး၊ မျက်နှာလိမ်း အသားလှဆီ စသော အလှပြင် ပစ္စည်းများနှင့် ‘ထရီယွန် နယ်လ်’ ခေါ် အိပ်ဆေး ပုလင်းတို့ကို ကြည့်ပြီး နောက် ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြို့စား မောင်နှံအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဆက်လက် ရှာဖွေကြရမည့် အခန်းများမှာ အမေရိကန်အမျိုးသမီး မစ္စက်ဟားဘတ်၏အခန်း၊ သေသူရက်ချက်၏အခန်းနှင့် စုံထောက် ဟာကြူလီတို့၏ အခန်းများပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနောက် ဒုတိယတန်း အိပ်ခန်းများဆီသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ဒုတိယတန်းတွင် ပထမဆုံးဝင်ရှာကြသောအခန်းမှာ ဆွဲဒင်အမျိုးသမီးနှင့် မေရီတို့၏အခန်းပင် ဖြစ်သည်။

မေရီက မည်သို့မှ ဂရုမစိုက်သလို ခပ်တည်တည်ခပ်အေးအေးနေသော် လည်း ဆွဲဒင်အမျိုးသမီးကမူ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သလို အမူအရာမျိုး ဖြစ်နေသည်။

စုံထောက်ဟာကြူလီသည် ဆွဲဒင် အမျိုးသမီးအား စကားစပြောလေ သည်။

“ကျုပ်တို့က ပစ္စည်းတွေကို ခပ်မြန်မြန်ပြီးအောင်ရှာပါမယ်၊ ရှာပြီးရင် ဟိုအမေရိကန် အမျိုးသမီးကြီး ဘယ်လိုနေသေးသလဲဆိုတာ သွားကြည့်နိုင်ပါ တယ်၊ သူ့ရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်တို့က ဟိုဘက်တွဲက အခန်းတစ်ခန်းကို ပြောင်းပေးထားလိုက်တယ်၊ မစ္စက်ဟားဘတ်ကတော့ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေ တုန်းပဲ၊ ကျုပ်က သူ့အတွက် ကော်ဖီလဲ မှာပေးထားပါတယ်၊ အခုနေအခါ သူ့မှာ စကားပြောဖော် တစ်ယောက်ရှိနေရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟာကြူလီက ဤသို့ပြောလျှင် ဆွဲဒင် အမျိုးသမီးသည် ချက်ချင်းပင် လက်ခံသဘောတူကာ အမေရိကန်အမျိုးသမီးအား ယခုပင်သွားကြည့်ပါမည် ဟု ပြောလျက် ထွက်သွားလေသည်။

သူမ၏ ပစ္စည်းများကို သော့ခတ်မထားသဖြင့် ကြိုက်သလို ရှာနိုင်ပါ သည်ဟုလည်း ပြောသွားသည်။

ဆွဲဒင်အမျိုးသမီး၏ ပစ္စည်းမှာ အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်၍ အချိန်ကုန်ခံပြီး ရှာရန်ပင် မလိုချေ။

အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးသည် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေရာမှ စုံထောက် ဟာကြူလီအား အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

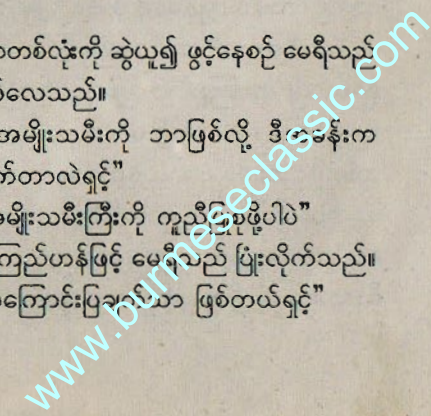
သေတ္တာသော့ကို တောင်းယူသောအခါ လျင်မြန်သွက်လက်စွာပင် သော့ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဟာကြူလီက သားရေသေတ္တာတစ်လုံးကို ဆွဲယူ၍ ဖွင့်နေစဉ် မေရီသည် ရုတ်တရက် လှမ်း၍ မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“ဒီမယ် စုံထောက်ကြီး ဟိုအမျိုးသမီးကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီအခန်းက ထွက်သွားအောင် တွန်းလွှတ် လိုက်တာလဲရှင်”

“ဪ . . . အမေရိကန် အမျိုးသမီးကြီးကို ကူညီပေးဖို့ပါပဲ” ဟာကြူလီ၏ စကားကို မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် မေရီသည် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါက အလွန်ကောင်းတဲ့ အကြောင်းပြချာသာ ဖြစ်တယ်ရှင်”

“မိန်းကလေး ပြောလိုက်တာ ကျုပ် နားမလည်ပါလား။”

“နားလည်ရက်သားနဲ့ ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့ စုံထောက်ကြီးရယ် . . . ရှင်က ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကို မေးခွန်းထုတ်ချင်လို့ ဟိုအမျိုးသမီးကို ကြံဖန် လှည့်ထုတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။”

“ဟာ မိန်းကလေးကလဲ ကျုပ်က တမင်သက်သက် ဉာဏ်ဆင်ပြီး လုပ်သလို ပြောနေပြန်ပါပြီ”

“ကျွန်မကလဲ မဟုတ်တာပြောနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ စုံထောက်ကြီးက အလွန် ဉာဏ်ထက်မြက်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ပါ”

“ဒီလိုရှိပါတယ်ကွယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ ရှေးဟောင်းစကားပုံတစ်ခုရှိတယ် . . .”

ဟာကြူလီ၏ စကားမဆုံးမီ မေရီက လျင်မြန်စွာ ကြားဖြတ်၍ ပြောလေသည်။

“ကျွန်မ သိပါပြီရှင်၊ “အကြောင်းပြချက်ဆိုတာ အကြောင်းပြချက်သာ ဖြစ်တယ်” ဆိုတဲ့ ပြင်သစ်စကားပုံကို ပြောမလို့ မဟုတ်လား၊ ဒီမယ်စုံထောက် ကြီးရဲ့၊ ကျွန်မက နည်းနည်းပါးပါးတော့ အကင်းပါးတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံရလိမ့် မယ်၊ ဒီလူသတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မအနေနဲ့ တစ်ခုခုတော့ သိနေ ရက်သား နဲ့ဖွင့်မပြောဘဲ ထိန်ချန်ထားတယ်လို့ ထင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ အခု အသတ်ခံရတဲ့ မစ္စတာရက်ချက်ကို ကျွန်မအရင်က တစ်ခါမှ မြင်ဖူး ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

“ဒါတော့ မိန်းကလေးက ထင်လို့ပါ”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူးရှင်၊ တကယ်ပြောတာပါ။ အခု ရှင်တို့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ တွေကို ကြည့်ရသလောက် အလဟဿ အချိန်ကုန်နေတာပဲ၊ အချိန်ကုန်ရ တာကလဲ အမှန်အတိုင်းပြောဖွင့်မပြောဘဲ ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေလို့ သာ ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်မတော့ ဒီလိုပဲမြင်မိတယ်”

မေရီက ခပ်တည်တည်နှင့် သွက်လက်စွာ ပြောလိုက်သည်တွင် စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဪ . . . ဒါဖြင့် မင်းက အချိန်အလဟဿ ကုန်နေတာကို မကြိုက် ဘူးပေါ့၊ ဘာမဆို သွယ်ဝိုက်မနေပဲ တိုက်ရိုက်ပြောလိုက်တာမှ သဘော ကျတယ်ဆိုပါတော့။ ကောင်းပြီ ကျုပ်က တိုက်ရိုက်ပဲ ပြောပါ တော့မယ်၊ ဆီးရီးယားပြည်က ထွက်လာတုန်းက ဘူတာတစ်ခုမှာ ရထားရပ်တော့ မိန်းကလေးနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနေဘူတို့ဟာ ရထားပေါ်က ခဏဆင်းပြီး

အညောင်းပြေ လျှောက်ခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက မိန်းကလေးက ဗိုလ်မှူးကြီးကိုပြောခဲ့တာ ကျုပ်ကြားလိုက်မိတယ်။ “အခုတော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီကိစ္စတွေအားလုံးပြီးတော့မှ . . .” အဲဒီလိုပြောလိုက်တာဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ် လဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ်”

“ရှင်က . . . ကျွန်မ အဲဒီလိုပြောခဲ့တာဟာ အခုလူသတ်မှုအကြောင်း ပြောနေတာလို့ ထင်လို့လား”

မေရီက လေသံအေးအေးနှင့်ပင် ပြန်မေးလေသည်။

“ကျုပ်က မိန်းကလေးကို မေးခွန်းထုတ်နေတာပါကွဲ့၊ မင်းက ကျုပ်မေး တာကို ပြန်ဖြေရုံပဲရှိတယ်”

ဟာကြူလီက ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်တော့မှ ‘မေရီ’ သည် ခေတ္တမျှ ငြိမ်သွားပြီး ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ငေးကြည့်နေပြီး နောက် စုံထောက်ဟာကြူလီဘက် ပြန်လှည့်ကာ စကားပြောလေသည်။

“စုံထောက်ကြီးကို ကျွန်မပြောပါရစေ၊ ဟိုတုန်းက ကျွန်မက ဗိုလ်မှူးကြီး ကို ပြောခဲ့တဲ့စကားက အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတယ်၊ ဘဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မ ရှင်ကို ပြောမပြနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ အလေးအနက် ထားပြီးပြောချင်တာက ဒီ ‘ရက်ချက်’ ဆိုတဲ့လူကို ကျွန်မဟာ ဒီအမြန်ရထားပေါ်ကျမှ ပထမဆုံး တွေ့ဖူးခဲ့တာပါဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် မင်းက ကျုပ်စောစောကမေးတဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြဖို့ ငြင်းဆန်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ စုံထောက်ကြီးက ဒီလိုပြောလာမှတော့ ကျွန်မကလဲ ပြောပြဖို့ငြင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ အဲဒီစကားတွေက ကျွန်မ တာဝန်ယူထားတဲ့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့သာ မှတ်ပါတော့”

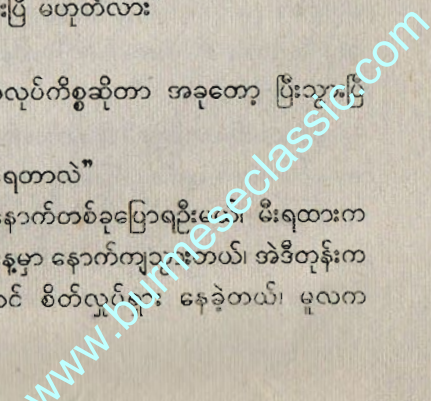
“အဲဒီအလုပ်က အခုပြီးစီးသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲရှင်”

“မင်း တာဝန်ယူထားခဲ့တဲ့ အလုပ်ကိစ္စဆိုတာ အခုတော့ ပြီးဘူးပြီ မဟုတ်လားလို့ မေးတာပါ”

“ဘာကြောင့် ရှင်က ဒီလိုထင်ရတာလဲ”

“ဒီမယ် မိန်းကလေး ကျုပ် နောက်တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ မီးရထားက “အိစတန်ဘူလ်” မြို့ ရောက်ရမယ့်နေ့မှာ နောက်ကျားလာယ်၊ အဲဒီတုန်းက မင်းဟာ ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှား နေခဲ့တယ်၊ မူလက

အမြဲလိုလို တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ နေတတ်တဲ့ မင်းရဲ့ အမူအရာဟာ သိသိသာသာ ပျက်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါကတော့ ကျွန်မဆက်ပြောင်းစီးရမယ့်ရထား လွတ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ ပါပဲ”

“ဒါက မင်းပြောတာပဲရှိတယ်။ ‘အိုရီရင့်’ အမြန်ရထားဟာ အီစတန် ဘူလ်မြို့က နေ့စဉ် မှန်မှန်ထွက်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီရထားတစ်စင်းမမီ လိုက်ရင်လဲ နောက်တစ်နေ့ရထားနဲ့ လိုက်နိုင်သားပဲ”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ဤသို့ထောက်ပြလိုက်သည်တွင် ‘မေရီ’သည် စောစောကလို တည်ငြိမ်မှု မရှိတော့ဘဲ စိတ်တိုဟန် ဖြစ်လာလေသည်။

“ရှင်က ကိုယ်ချင်း မစာတတ်ဘူးလား . . . ကျွန်မ လန်ဒန်မြို့ကို ရောက်ရမယ့်နေ့မှာ စောင့်ကြိုနေတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ရှိမယ်မဟုတ်လား၊ ရထားမမီလို့ တစ်ရက်နောက်ကျသွားရင် အားလုံးအတွက် စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာလဲ စဉ်းစားဦးမှပေါ့ရှင်”

“ဪ . . . ဒီလိုလား၊ မင်းကို လန်ဒန်က စောင့်ကြိုနေမယ့် မိတ်ဆွေ တွေရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ဒါဖြင့် မင်းရဲ့ အမူအရာက အတော်ထူးဆန်းတာပဲ”

“ဘယ်လို ထူးဆန်းတာလဲ”

“ဒီအမြန်ရထားကြီးနဲ့ လိုက်လာကြတော့ ဆန်း (မိုးပွင့်) တွေ ကျပြီး လမ်းမိတ်နေလို့ ရထားကို လုံးလုံး ရပ်ထားရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ဘယ်လောက်အထိ နှောင့်နှေးရမယ်ဆိုတာလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ အခုလို သောင်တင်နေတဲ့ နေရာကနေပြီး မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေတွေဆီကို ကြေးနန်း သို့မဟုတ် တယ်လီဖုန်းနဲ့အကြောင်းကြားလို့လဲ မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုတစ်ခါတော့ မင်းက “အီစတန်ဘူလ်” မရောက်ခင်က ပူပန် ကြောင့်ကြ သလို စိတ်တိုသလို လုံးဝမဖြစ်ဘဲ ခပ်အေးအေးပဲ ဖြစ်နေတယ် ပါကလား၊ အဲဒါကို ထူးဆန်းတယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်”

စုံထောက် ဟာကြူလီ၏ စကားကိုကြားလျှင် မေရီသည် ရှက်သွေးဖြာ ကာ ရုတ်တရက် မျက်နှာနီမြန်းသွားလေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီက ထိုအဖြစ်ကို သတိပြုလိုက်မိပြီးနောက် ဆက်လက်၍ မေးမြန်းပြန်လေသည်။

“ကျုပ် မေးတာကို မိန်းကလေးက ပြန်မဖြေသေးပါကလား”

“ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာမှ ပြန်ဖြေစရာမရှိဘူး ထင်ပါတယ်”

“မင်းရဲ့ ဟန်အမူအရာက နောက်ပိုင်း ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလာတာ ဘာကြောင့်လဲလို့ ကျုပ်မေးနေတယ်လေ”

စုံထောက်ကြီးကလဲ ဘာမှ အရေးမကြီးတဲ့ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို အလကားသက်သက် အကျယ်ချဲ့နေရာ မကျဘူးလားရှင်”

“ဒါတော့ ကျုပ်တို့ စုံထောက်တွေရဲ့ အလေ့အကျင့်၊ ဒါမှမဟုတ် ချွတ်ယွင်းချက်လို့ ဆိုချင်ဆိုပေါ့၊ တို့က မှုခင်းထောက်လှမ်းရင်း လူတွေကို လေ့လာရာမှာ ဟန်အမူအရာ၊ နေပုံထိုင်ပုံ၊ ဣန္ဒြေပျက်ပုံ မပျက်ပုံ၊ အဲဒီ အချက်တွေကို အလေးထားပြီး လေ့လာရတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလို၊ ဒီပုံ၊ ဒီဟန်မျိုးနဲ့ နေရာက ရုတ်တရက်ပြောင်းသွားရင် ဟန်ပျက်တယ်လို့ တွတ်ပြီး စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာတယ်၊ မှုခင်းထောက်လှမ်းရေးမှာ ဒါက အရေးပါတဲ့ အချက်တစ်ချက်ဖြစ်တယ်”

မေရီက မည်သို့မှ ပြန်မပြောဘဲနေရာ ဟာကြူလီကပင် ဆက်၍ ပြောပြန်သည်။

“မိန်းကလေးက ဗိုလ်မှူးကြီးအာဘူနေ့ကို ကောင်းကောင်းသိပါသလား”

ဟာကြူလီက ဤသို့ အကြောင်းအရာ တစ်မျိုးပြောင်း၍ မေးသည်ကို မေရီသည် စိတ်ထဲမှ သက်သာရာ ရသလို ဟန်မျိုးဖြစ်သွားပြီးမှ ပြန်ဖြေလေ သည်။

“ကျွန်မ သူ့ကို အခု ခရီးထွက်လာမှ လူချင်းစတွေ့ဖူးတာပါ”

“ဗိုလ်မှူးကြီးဟာ သေသူ ရက်ချက်နဲ့ သိတယ်လို့ မင်းထင်မိသလား”

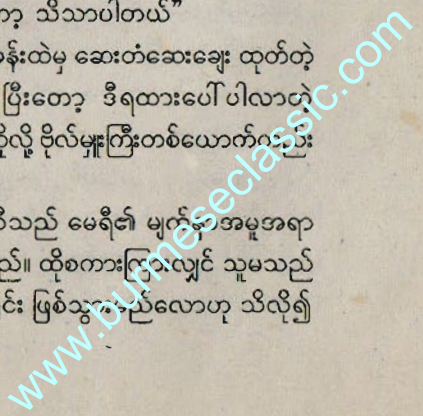
“လုံးဝ မသိဘူးဆိုတာ သေချာသလောက်ပါပဲ ရှင်”

“ဘာကြောင့် မင်းက ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ စကားပြောကြည့်တော့ သိသာပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် သေသူရဲ့အခန်းထဲမှ ဆေးတံဆေးချေး ထုတ်တဲ့ ကိရိယာတစ်ခု ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ကွယ့်၊ ပြီးတော့ ဒီရထားပေါ်ပါလာတဲ့ ခရီးသည်တွေထဲမှာ ဆေးတံသောက်သူ ဆိုလို့ ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက်လည်း ပဲ ရှိတယ်”

ဤသို့ပြောရင်း စုံထောက်ဟာကြူလီသည် မေရီ၏ မျက်နှာအမူအရာ ကို သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။ ထိုစကားကြားလျှင် သူမသည် မျက်နှာပျက်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်သွားသည်လောဟု သိလို၍

ပင် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် မေရီသည် မည်သို့မှ ဟန်အမူအရာမပျက်၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှု လည်း ဖြစ်ပုံမရဘဲ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာနှင့်ပင် . . .

“ဒါက ဘာဆိုင်လို့လဲရှင်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး၊ ဝိုလ်မှူးကြီး အာဘူနော့ ဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် အခုလို ဇာတ်ဆန်လှတဲ့ ဒီလူသတ်မှုမျိုးမှာ သူ့အနေနဲ့ ပတ်သက်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။

ဤတွင် စုံထောက် ဟာကြူလီသည် မေရီ ပြောလိုက်သည့်စကားကို မှန်ပါပေသည်ဟု စိတ်ထဲမှ အောက်မေ့မိလိုက်သည်။

သို့သော် ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောဘဲ ခပ်တည်တည်နှင့်မေရီအား ရှေ့နေက သက်သေတစ်ဦး၏ မှားယွင်းချက်ထောက်ပြသလို ဟန်မျိုးဖြင့် . . .

“မိန်းကလေးဟာ ဝိုလ်မှူးကြီးနဲ့ ကောင်းကောင်း မသိကျွမ်းခဲ့ဘဲ အခု ခရီးကျမှ စတွေ့ဖူးတယ်လို့ စောစောက ပြောခဲ့တာ မေ့သွားပလားကွယ့်”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ထိုမေးခွန်းကိုလည်း မေရီက လေသံ ခပ်အေးအေးနှင့်ပင် ပြန်ဖြေလေ သည်။

“ကျွန်မက မမေ့ပါဘူး၊ အခုပြောရတာက ကျွန်မအနေနဲ့ သူ့လို ပုဂ္ဂိုလ် မျိုးရဲ့ စရိုက်နဲ့ စိတ်ဓာတ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိလို့ ပြောတာပါ”

“ကိုင်း . . . ရှိပါစေတော့လေ၊ ဒါထက် မင်းနဲ့ ဝိုလ်မှူးကြီးတို့ လမ်းမှာ ပြောခဲ့တဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြဖို့ အခုလဲပဲ ငြင်းဆန်နေတုန်းပဲလား”

“ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင့်ကို နောက်ထပ် ဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်လဲ ပြီးရောပေါ့၊ မင်းက ပြောမပြပေမယ့် ကျုပ်က သိအောင် စုံစမ်းယူပါမယ်”

ဤသို့ ပြောပြီး စုံထောက် ဟာကြူလီသည် ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။

အခန်းပြင်ဘက် ရောက်သောအခါ မစ္စတာဘုခမ်က ဝေဖန်စကား ပြောလေသည်။

“မိတ်ဆွေကြီးက မေရီကို အခုလို မေးလိုက်တာဟာ မှန်ကန်ရဲ့လားဗျ၊ ဒီလို ဖွင့်မေးလိုက်တော့ မေရီကိုခင်ဗျားသံသယဖြစ်တာကို အသိပေးလိုက် သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ဝိုလ်မှူးကြီးကို သတိပေးလိုက်ရာ ရောက်မသွားဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး မစ္စတာဘုခမ်ရဲ့ ကျုပ် လုပ်လိုက်တဲ့နည်းက ဒီလိုပါ၊ ခင်ဗျား တောလိုက်သွားလို့ ယုန်ကစ်ကောင်ကို ဖမ်းချင်တဲ့အခါ ယုန်ရဲ့တဲ့ နေရာလဲ အတိအကျ မသိရင် ခန့်မှန်းပြီး တောခြောက် လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့မှ ယုန်ရဲ့နေရင် ထွက်ပြေးလာမယ်၊ ကျုပ်က ဒီနည်းအတိုင်း လုပ်လိုက်တာပဲ”

ဟာကြူလီက ဤသို့ ဥပမာပေး၍ ပြန်ဖြေပြီးနောက် ရှုမစ် အမည်ရှိ အမျိုးသမီး၏အခန်းသို့ ဝင်ကြပြန်လေသည်။

ဂျာမန်အမျိုးသမီး ရှုမစ်သည် သူတို့လာမည်ကို ကြိုတင်သိဟန်ဖြင့် အဆင်သင့် ရပ်စောင့်နေလေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ရှိနေသော လက်ဆွဲအိတ် ကို ဖွင့်၍ ခေတ္တမျှ ကြည့်ပြီးနောက် မျက်နှာကြက်ရှိ စင်ပေါ်မှ သားရေ သေတ္တာတစ်လုံးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဒီသေတ္တာရဲ့ သော့ ခဏပေးပါ”

“သေတ္တာက သော့ခတ်မထားပါဘူးရှင်”

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် သေတ္တာ၏ အဖုံးကို လှန်ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် “အလို” ဟု ရေရွတ်ရင်း အမျိုးသမီးဘက်သို့ လှမ်း၍ . . .

“ဒီမယ်ခင်ဗျား ခဏလေး လာကြည့်စမ်းပါဦး”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

သားရေသေတ္တာအတွင်း အပေါ်ဆုံးနားတွင် ကပျာကယာ ထိုးထည့်ထား ဟန်တူသော တွဲစောင့်ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံတစ်စုံရှိနေသဖြင့် စုံထောက် ဟာကြူလီက ခေါ်ပြလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဂျာမန် အမျိုးသမီးသည် ရုတ်တရက် အံ့ဩတုန်လှုပ်ကာ မျက်နှာ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် . . . အဲဒါ ကျွန်မဟာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ထည့်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက အိတ်တစ်ဘူလ်က ရထားထွက်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဒီသေတ္တာကို လုံးလုံးမကြည့်ခဲ့မိဘူးရှင်”

သူမသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် အသနားခံသလို ပြောနေရာ စုံထောက်ဟာကြူလီက နှစ်သိမ့်အားပေးရင်း သူမ၏လက်မောင်းယပ်ဖက်ကို အသာကိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဘာမှ စိုးရိမ်မနေနဲ့၊ ကျုပ်တို့က ယုံကြည် ပါတယ်၊ ဒီ တွဲစောင့်ယူနီဖောင်းဝတ်စုံကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ထည့်ထားတာ

မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ် ခန့်မှန်းပြီး ပြောပြပါမယ်။ တွဲစောင့် ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားတဲ့ လူဟာ သေသူ ရက်ချက်ရဲ့ အခန်းက ထွက်လာတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြီး လူချင်းတိုက်မိမလို ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါ သူ့အဖို့ ကံဆိုးသွားတာပဲ။ သူက သေသူရဲ့အခန်းက ထွက်လာတော့ ဘယ်သူမှ မြင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ခင်ဗျားနဲ့ တိုးလိုက်တော့ သူဟာ ယူနီဖောင်းကို ချွတ်ပစ်ပြီး တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားဖို့ လိုလာတယ်။ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံဟာ သူ့အဖို့ အန္တရာယ်ဖြစ်လာပြီကိုး”

ပြောရင်းနှင့် ဟာကြူလီသည် မစ္စတာ ဘုခ်နှင့်ဒေါက်တာ ကွန်စတင် တိုင်တို့ဘက် လှည့်ကြည့်ရာ ထိုလူနှစ်ဦးကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် နေကြကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“ရထားရဲ့ ပြင်ဘက်မှာ ဆန်း (မိုးပွင့်) တွေ ကျနေတာဟာလဲ လူသတ်သမားအဖို့ သူ့ရဲ့မူလအကြံကို ပျက်သွားစေတယ်။ ကောင်းပြီ ဒီလူဟာ တွဲစောင့်ယူနီဖောင်းကို ဘယ်နေရာမှာ ဝှက်ထားနိုင်မလဲ။ အခန်းတွေ အားလုံးကလဲ လူရှိနေတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့အကြံရခက်ပြီး လျှောက်သွားရင်းက လူမရှိဘဲ တံခါးပွင့်နေတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းကို သတိပြုမိတယ်။ ဧကန္တ စောစောက လူချင်းတိုက်မိမလို ဖြစ်သွားတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့အခန်းပဲ ဖြစ်ရမယ် လို့ ဒီလူက ချက်ချင်းတွက်မိတယ်။ ဒါနဲ့ သူဝတ်ထားတဲ့ တွဲစောင့်ယူနီဖောင်းကို ကပျာကယာ ချွတ်ပစ်ပြီး ဒီအခန်းထဲက သော့ခတ် မထားတဲ့ သားရေ သေတ္တာထဲ ထိုးထည့်သွင်းလိုက်တယ်။ သူ့အဖို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီသေတ္တာ ဖွင့်မကြည့်ရင် ရုတ်တရက် ဘယ်သူမှ သိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ တွက်မိတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ပြီးတော့ကော . . . ဆက်ပြောပါဦး”

“ဒါတော့ ကျုပ်တို့ ဆက်လက်ဆွေးနွေးရမှာပေါ့”

ပြောရင်းနှင့်ဟာကြူလီသည် တွဲစောင့်ယူနီဖောင်းကို ဆွဲယူဖြန့်ကြည့် လိုက်သည်။

အပေါ် ဘက်မှကြည့်လျှင် တတိယမြောက် ကြယ်သီးတစ်လုံး ပြုတ်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ယူနီဖောင်းအင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်၍ စမ်းလိုက်ရာ သော့တစ်ချောင်းထွက်လာသည်။ ထိုသော့မှာ အခန်းအားလုံးကို ဖွင့်နိုင်သည့် အထူးသော့ (မာစတာကီး) ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် မစ္စတာ ဘုခ်က သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် သူ၏အယူအဆကို ပြောလေသည်။

“ကျုပ်သိပြီဗျို့၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သော့ခတ်ထားတဲ့အခန်းတွေကို

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝင်ထွက်နိုင်တာလဲလို့ ကျုပ်တို့စောစောက စဉ်းစားရ ခက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အခုတော့ ဒီ မာစတာကီး သော့တစ်ချောင်း ရှိနေတော့မှ အလွယ်ကလေး ဖြစ်နေပြီ မိတ်ဆွေကြီး၊ အမေရိကန် အမျိုးသမီး မစ္စက ဟားဘတ်ကို အခန်းတံခါး ပိတ်ထားမထား သေချာရဲ့လား လို့ မေးခဲ့တာတောင် အပိုဖြစ်နေပြီ၊ တံခါးတွေ ဘယ်လိုပဲသော့ခတ်ပိတ်ထား ပေမယ့် ဒီလူမှာ အခန်းအားလုံးကို ဖွင့်နိုင်တဲ့ သော့ရှိနေပြီပဲ။ တွဲစောင့်ယူနီ ဖောင်း ဝတ်စုံတစ်စုံရအောင် ကြံနိုင်မှတော့ တွဲစောင့်တွေကိုင်တဲ့ မာစတာကီး ကိုလဲ မရနိုင်စရာမရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သော့ မရနိုင်စရာအကြောင်း မရှိဘူး”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ဝန်ခံလိုက်သဖြင့် မစ္စတာဘုခ်လည်း အားတက်သွား ကာ ဆက်ပြောလေသည်။

“တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ စောစောထဲက စဉ်းစားမိဖို့ကောင်းတယ်။ မိတ်ဆွေကြီး ကိုယ်တိုင် မှတ်မိပါလိမ့်မယ်။ တွဲစောင့်မိချယ်လ်က ထွက်ဆို ရာမှာ ဘဲလ်တီးခေါ်သံ ကြားလို့ သူလာလိုက်တော့ မစ္စကဟားဘတ် အခန်း တံခါး သော့ခတ်ပိတ်ထားတယ်လို့ ပြောသွားတယ်မဟုတ်လား”

ထိုအခါ တွဲစောင့် မိချယ်လ်က ဝင်၍ ထောက်ခံလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ အခန်းတံခါးကို အတွင်းက သော့ခတ် ပိတ်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် မစ္စက ဟားဘတ်က သူ့ အခန်းထဲလူတစ်ယောက် ဝင်နေတယ် ဆိုတာဟာ အိပ်မက် မက်နေတာ ဖြစ်ရမယ်လို့ တွေးမိပါတယ်”

မစ္စတာ ဘုခ်သည် ဆက်လက်၍ ကောက်ချက်ချပြလေသည်။

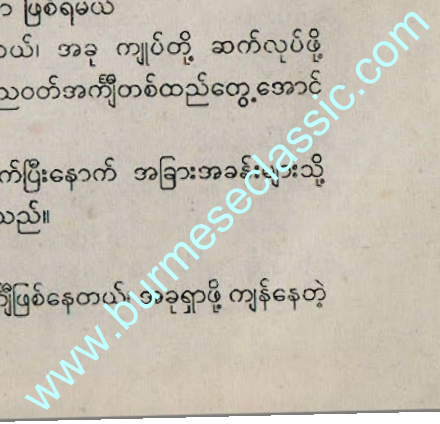
“အခုတော့ ရှင်းသွားပြီလေ၊ လူသတ်သမားဟာ မစ္စကဟားဘတ်ရဲ့ အခန်းဘက် ကူးတဲ့တံခါးကိုလဲဖွင့်ဝင်ဖို့ကြံလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်ခန်း က လူသံကြား လိုက်တာနဲ့ လန့်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

“မိတ်ဆွေကြီးပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အခု ကျုပ်တို့ ဆက်လုပ်ဖို့ အလုပ်က ကြက်သွေးရောင် ‘ကီမိုနီ’ ညဝတ်အင်္ကျီတစ်ထည်တွေ အောင် ရှာကြရုံပဲ”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြောလိုက်ပြီးနောက် အခြားအခန်းလုံးသို့ ဆက်လက် ရှာဖွေရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။

ဤတွင် မစ္စတာဘုခ်က . . .

“ရှာရမှာက မိန်းမဝတ် ညဝတ်အင်္ကျီဖြစ်နေတယ်၊ အခုရှာဖို့ ကျန်နေတဲ့

အခန်း နှစ်ခန်းက အမျိုးသားအခန်းတွေချည်း ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ကတော့ ရှာရမှာပဲ”

ဟာကြူလီက ပြောပြီးနောက် ကပ်လျက် အခန်းဖြစ်သော အမေရိကန် လူငယ် မက်ကွင်း၏ အခန်းသို့ ဆက်သွားကြလေသည်။

မက်ကွင်းဆိုသူသည် ဖော်ရွေစွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူ၏ပစ္စည်းများ ရှာဖွေရန် ခွင့်ပြုလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အခုလိုလာပြီး ရှာဖွေတာကို ကျွန်တော်တော့ သဘောကျ ပါတယ်။ ခရီးသည်တွေထဲမှာ ကျွန်တော် မသင်္ကာစရာ အကောင်းဆုံး လူဖြစ်နေပါတယ်။ သေသူ အဘိုးကြီးက သူ့ရဲ့ငွေကြေး ပစ္စည်းတွေအားလုံး ကျွန်တော့်ကို လွှဲပေးခဲ့တဲ့သေတမ်းစာတစ်ခုသာ အခုနေ ရှာတွေ့လိုက်ရင် ကျွန်တော်ဟာ လူသတ်တရားခံဖြစ်ကြောင်း ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရတဲ့ သက်သေ အထောက်အထား ဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်”

ထိုအခါ မစ္စတာ ဘုခိက တကယ်ပင် သံသယဖြစ်ဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့် လိုက်ရာ မက်ကွင်းသည် ချက်ချင်းပင် သူ၏စကားကို ပြန်ဖြေရှင်းလေသည်။

“ကျွန်တော်က ရယ်စရာသဘော ပြောလိုက်တာပါ။ တကယ်တော့ မစ္စတာ ရက်ချက်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှလဲ ထားပစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်က ကျွန်တော်ဟာ သေသူ မစ္စတာ ရက်ချက် ခရီး သွားရာမှာ ‘စကားပြန်’ သဘောလောက်သာ အသုံးဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြားဘာသာတွေ ကျွမ်းကျင်လှလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြင်သစ်၊ ဂျာမန်နဲ့ အီတလီ ဘာသာစကားနဲ့ ထမင်းစား ရေသောက်သဘော နည်းနည်းပါးပါး ပြောတတ်တာပဲ ရှိပါတယ်”

ထိုအတောအတွင်း စုံထောက်ဟာကြူလီသည် မက်ကွင်း၏ ပစ္စည်း သေတ္တာများကို ရှာဖွေပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“အမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ဘူး”

ဟာကြူလီက ပြောလိုက်မှ မက်ကွင်းလည်း စိတ်ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း . . . တော်သေးတာပေါ့ခင်ဗျ။ တော်သေးတာပေါ့”

မင်ကွင်းက ကျေနပ်ပြုံးရွှင်စွာ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဟာကြူလီတို့ လူစုသည် ကျန်နေသော နောက်ဆုံးအခန်းသို့ ကူးသွားကြလေသည်။

ထိုအခန်းမှာ အီတလီအမျိုးသား လူထွားကြီးနှင့်အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အဖေခံ

တို့၏ အခန်းပင် ဖြစ်သည်။

ပစ္စည်း သေတ္တာများကို ဖွင့်ရှာကြည့်ရာ လူသတ်မှုနှင့်သက်ဆိုင်သည့် အထောက်အထား ဖြစ်ဖွယ်ရာ ဘာပစ္စည်းမှ မတွေ့ရချေ။

“ကိုင်း . . . စုံထောက်ကြီး၊ ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမယ်”

ပြင်ဘက် ပြန်ရောက်လျှင် မစ္စတာဘုခိက မေးလိုက်ရာ စုံထောက် ဟာကြူလီက . . .

“ကျုပ်တို့ စားသောက်တွဲကိုပဲ ပြန်သွားကြမယ်။ အခုတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်သိနိုင်တာတွေ အကုန်သိရပြီလို့ ဆိုရမယ်။ ခရီးသည်တွေရဲ့ ထွက်ချက် အားလုံးရပြီ။ ပစ္စည်းတွေလဲ ရှာဖွေကြည့်ပြီးပြီ။ ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်လဲ နေရာအနှံ့ လေ့လာကြည့်ပြီးပြီ . . . နောက်ထပ် ဘာမှလုပ်စရာ မရှိတော့ ဘူး။ ဦးနှောက်ကို အသုံးချပြီး စဉ်းစားကြည့်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ပြောရင်းနှင့်ဟာကြူလီသည် သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘစ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သို့သော် စီးကရက်တလိပ်မှ မကျန်တော့ချေ။

“ကိုင်း . . . ခင်ဗျားတို့ သွားနှင့်ကြပါ။ ကျုပ်က စီးကရက်ယူပြီး လိုက်လာခဲ့မယ်။ ကျုပ်ပြောသလို ဒီအမှုက စဉ်းစားရ တော်တော်ကို ခက်တယ်ဗျ။ ကြက်သွေးရောင် ကိမိနို ညဝတ်အင်္ကျီကို လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ ညကဝတ်တာ ဘယ်သူလဲ၊ အဲဒီ အင်္ကျီက အခု ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ ကျုပ် အထင်တော့ ဒီအမှုမှာ ကျုပ်တို့ မစဉ်းစားမိသေးတဲ့အချက် ရှိနေရမယ်”

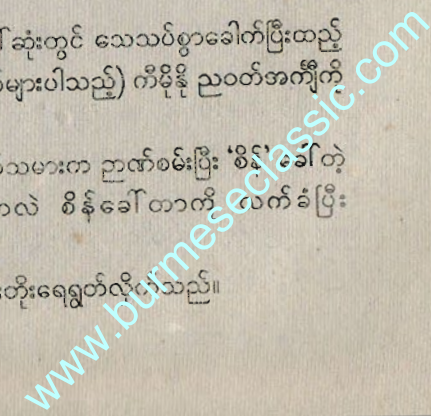
ဤသို့ပြောပြီး ဟာကြူလီသည် သူ၏အိပ်ခန်းသို့ ပြန်သွားလေသည်။ အခန်းတွင်းရှိ သူ၏ သေတ္တာထဲ၌ စီးကရက်ဘူး အပိုရှိ၍ယူရန် ပြန်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်၍ သားရေသေတ္တာတစ်လုံးကို ဖွင့်လိုက်ရာ အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

သေတ္တာ၏ အတွင်းဘက် အပေါ်ဆုံးတွင် သေသပ်စွာခေါက်ပြီးထည့် ထားသော ကြက်သွေးရောင် (နဂါးရုပ်များပါသည့်) ကိမိနို ညဝတ်အင်္ကျီကို တွေ့ရလေသည်။

“အင်း . . . ဒါက ငါ့ကို လူသတ်သမားက ဉာဏ်စမ်းပြီး ‘စိန်’ခေါ်တဲ့ သဘောပဲ။ ကောင်းပြီလေ၊ ငါကလဲ စိန်ခေါ်တာကို ထက်ခံပြီး အကြောင်းပြရမှာပေါ့”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

အပိုင်း (၃)

(၁)

စုံထောက် ဟာကြူလီ စားသောက်တဲ့သို့ ပြန်လာသောအခါ မစ္စတာ ဘုခ်နှင့်ဒေါက်တာကွန်စတင်တိုင်တို့သည် စကားပြောနေကြလေသည်။

မစ္စတာဘုခ်သည် လူသတ်မှု စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အထူး စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံရသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီကိုမြင်မြင်ချင်း မစ္စတာဘုခ်က စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ညည်းညူပြောဆိုတော့သည်။

“ကျုပ်တော့ အလွန် စိတ်ပျက်နေပြီဗျ၊ မိတ်ဆွေကြီးက ဒီအမှုရဲ့ အဖြေမှန်ကို ဖော်ထုတ်ပြန်နိုင်ရင်တော့ ကျုပ်အနေနဲ့လောကမှာ မဖြစ်နိုင်တာတွေ ဖြစ်နိုင်ပါကလားလို့ လက်ခံယုံကြည်ပါမယ်”

“ဘာလဲ၊ မိတ်ဆွေကြီးက ဒီအမှုရဲ့အဖြစ်မှန် စဉ်းစားလို့ မရနိုင်တာနဲ့ စိတ်သောက ဖြစ်နေသလား”

စုံထောက်ဟာကြူလီက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီ လူသတ်မှုဖြစ်ပုံ အမှန်ကို ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားကြည့်လို့ မရဘူး”

မစ္စတာဘုခ်၏ စကားကို ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင် ကလည်း ဝင်ထောက်ခံလေသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်လဲ ဒီလိုပဲ သဘောရမိတယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျုပ်တို့ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိဘူး”

“ဟုတ်လား”

စုံထောက်ဟာကြူလီကမေးရင်း စီးကရက်တလိပ်ကို မီးညှိသောက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ အခုလို အဖြေမှန်ကို စဉ်းစားလို့ မရတာကိုက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှတယ်လို့ သဘောရမိတယ်၊ အခြေအနေကိုလဲ ကြည့်ဦးလေ၊ အခုလို မီးရထားကြီးရပ်ပြီး သောင်တင်နေတုန်း လူသတ်မှု ဖြစ်လေတော့ ကျုပ်တို့ဟာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် မှုခင်းထောက်လှမ်း စုံစမ်းတဲ့ နည်းတွေ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး၊ ကျုပ်တို့ ရရှိထားတာဆိုလို့ ခရီးသည်တွေရဲ့

ထွက်ချက်ပဲရှိတယ်၊ ခရီးသည်တွေအနေနဲ့ အားလုံးအမှန်ချည်း ထွက်ဆိုတာလား၊ လိမ်လည် ပြောတာလား ဆိုတာ မသိဘူး၊ အဲဒါကို ကျုပ်တို့ စုံစမ်းကြည့်ဖို့ နည်းလမ်းကလဲ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဦးနှောက်ကို အသုံးချပြီး သုံးသပ်ရမှာပဲ၊ ဒါကိုက ကျုပ်တို့အဖို့ စိတ်ကူးဉာဏ် ရင့်သန်စေတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်”

“မိတ်ဆွေကြီးပြောတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ စိတ်ကူးဉာဏ်နဲ့ သုံးသပ်ကြည့်ဖို့ရာ ဘာများရှိလို့လဲ”

မစ္စတာဘုခ်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီ မဟုတ်လား၊ ခရီးသည်တွေရဲ့ ထွက်ချက်တွေရယ်၊ ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင် လေ့လာ ကြည့်ထားတာရယ် ရှိပါတယ်”

ဟာကြူလီ၏ စကားကို မစ္စတာဘုခ်သည် အားရပုံမရချေ။

“သက်သေတွေရဲ့ ထွက်ချက်က လူသတ်မှုပေါ်ဖို့အတွက် အထောက်အကူပြုတာဆိုလို့ ဘာအချက်မှ မပါဘူး စုံထောက်ကြီးရဲ့”

ထိုစကားကို စုံထောက်ဟာကြူလီက လက်မခံဘဲ ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ဒီနေရာမှာတော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် သဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်ဘူး၊ ခရီးသည်တွေရဲ့ ထွက်ချက်ကြောင့် ကျုပ်တို့သိလာရတဲ့ အချက်တွေရှိပါတယ်”

“ကျုပ်တော့ သတိမပြုမိပါဘူးဗျာ”

“အဲဒါ ခင်ဗျားက သေသေချာချာ ဂရုစိုက်နားမထောင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

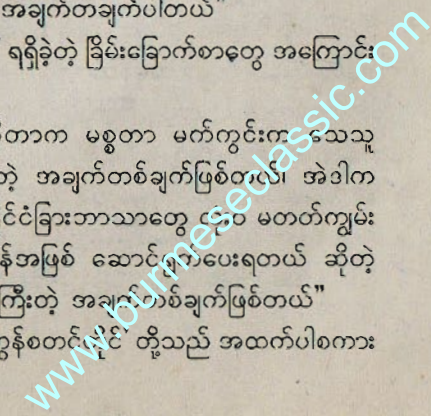
“ဒါဖြင့်လဲ စုံထောက်ကြီးကပဲ ပြောပြစမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ်သတိမထားမိဘဲ လွတ်သွားတဲ့ အချက်တွေက ဘာတွေများလဲ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်က အချက်တစ်ချက်ပဲ ဥပမာအဖြစ်ထောက်ပြပါမယ်၊ အဲဒါ မစ္စတာ မက်ကွင်းရဲ့ ထွက်ချက်ပဲ၊ သူပြောသွားတဲ့အထဲမှာ အမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ အရေးပါတဲ့ အချက်တချက်ပါတယ်”

“ဘာလဲဗျ၊ သေသူ ‘ရက်ချက်’ ရရှိခဲ့တဲ့ ဒြိမ်းခြောက်စာတွေ အကြောင်း ပြောတာလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ် ဆိုလိုတာက မစ္စတာ မက်ကွင်းက သေသူ ‘ရက်ချက်’ အကြောင်းပြောသွားတဲ့ အချက်တစ်ချက်ဖြစ်တာလဲ၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ‘ရက်ချက်’ ဟာ နိုင်ငံခြားဘာသာတွေမှာ မတတ်ကျွမ်းတော့ ‘မက်ကွင်း’ က စကားပြန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးရတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ၊ ဒါက အလွန်အရေးအကြီးတဲ့ အချက်တစ်ချက်ဖြစ်တယ်”

မစ္စတာ ဘုခ်နှင့်ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင် တို့သည် အထက်ပါစကား

၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာ သဘောမပေါက်သည့် ဟန်မျိုးဖြစ်နေရာ စုံထောက် ဟာကြူလီကပင် ဆက်ရှင်းပြရလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကလဲဗျာ၊ ဒါတောင် သဘောမပေါက်ကြသေးဘူးလား၊ ‘မက်ကွင်း’ ပြောသွားတဲ့စကားအရ သေသူ ‘ရက်ချက်’ ဟာ နိုင်ငံခြား ဘာသာစကား မတတ်ကျွမ်းလို့ သူကအခုလိုခရီးသွားရင် စကားပြန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရတယ်လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား၊ အဓိပ္ပာယ်က မစ္စတာ ‘ရက်ချက်’ ဟာ ပြင်သစ်ဘာသာစကားကို လုံးဝမတတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလဲ ဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ညက တွဲစောင့်က ဘဲလ်တီးခေါ်လို့ သူ့အခန်းကို သွားတော့ အတွင်းကနေပြီး ပြင်သစ်စကားနဲ့ ပြန်ပြောသံ ကြားခဲ့ရတယ်၊ ပြောလိုက်ပုံကလဲ တွဲစောင့်ထွက်ချက်အရ ပြင်သစ်ဘာသာ စကားကို ရေရေလည်လည် ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတယောက် ပြောပုံမျိုး ဖြစ်နေတယ်”

သည်တော့မှ ဒေါက်တာ ‘ကွန်စတင်တိုင်’ သည် ရုတ်တရက်သဘော ပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ဝန်ခံလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ အဲဒီအကြောင်းကို တွဲစောင့် ခေါ်စစ်တုန်းက မစ္စတာ ဟာကြူလီ ကိုယ်တိုင် သေချာအောင် ထပ်ပြီးမေးတာ ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်၊ သေသူရဲ့ ကိုယ်မှာ တွေ့ရတဲ့ နာရီရပ်နေတဲ့အချိန်ဟာ လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ အချိန်ရယ်လို့ ခင်ဗျားက တစ်ထစ်ချ မယူဆချင်တာကိုလဲ အခုတော့ အဓိပ္ပာယ် နားလည်ပါပြီ၊ တစ်နာရီထိုးဖို့ နှစ်ဆယ့်သုံးမိနစ်မှာ မစ္စတာ ‘ရက်ချက်’ က သေနေပြီမဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် . . . အခန်းထဲကနေပြီး ပြင်သစ်လို ပြောလိုက်တာဟာ လူသတ်သမားဖြစ်ရမှာပေါ့”

မစ္စတာ ‘ဘုခံ’ ကဝင်၍ ကောက်ချက်ချလိုက်ရာ စုံထောက်ဟာကြူလီ က လက်ကာပြပြီး ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ဒီလိုလဲ အလောတကြီး တစ်ထစ်ချ ယူဆလို့ မရသေးဘူးလေ၊ ကျုပ်တို့ စဉ်းစားသုံးသပ်ရာမှာ အမှန်တကယ် ကျုပ်တို့သိထားပြီးသား အချက်တွေကို သာ အဓိကထား သုံးသပ်ကြည့်ဖို့လိုတယ် . . . ကျုပ်တော့ ဒီလိုပြောချင် တယ်၊ တစ်နာရီထိုးဖို့ နှစ်ဆယ့်သုံးမိနစ်အလိုမှာ ‘ရက်ချက်’ အခန်းထဲ လူတစ်ယောက်ရောက်နေတယ်၊ အဲဒီလူကလဲ ပြင်သစ်ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်တဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်”

“မိတ်ဆွေကြီးကတော့ အင်မတန်သတိထားပြီး ထွက်ချက်တာပဲကိုး”

“မုန်တယ်ဗျို့၊ ဒီလိုနေရာမှာ ရှေ့လောကြီးလို့ မရဘူး၊ တစ်ဆင့်ပြီးတဆင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း သွားဖို့လိုတယ် . . . အခန်းထဲက ပြင်သစ်ဘာသာနဲ့ ပြန်ပြောသံကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ မစ္စတာ ‘ရက်ချက်’ က သေနေပြီလို့ ဆိုရအောင် ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထား ကျုပ်တို့မတွေ့ရသေးဘူး”

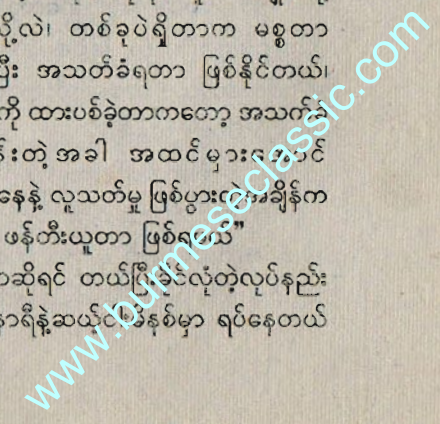
“မိတ်ဆွေကြီးကိုယ်တိုင် တစ်ဖက်ခန်းက အသံကြောင့် လန့်နိုးသွားတယ် ဆိုတာ ရှိသေးတယ်လေဗျာ”

“ဒါလဲ ဟုတ်ပါတယ်”

ဟာကြူလီက ဤသို့ ဝန်ခံလိုက်သောအခါ မစ္စတာ ‘ဘုခံ’ သည် လေးနက်စွာ စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ခေတ္တငြိမ်နေပြီးမှ သူ၏ယူဆချက်ကိုပြောလေ သည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျို့၊ မိတ်ဆွေကြီး အခု ထောက်ပြလို့ သိရတဲ့ အချက်က ကျုပ်တို့က မူလကောက်ချက် ချထားတာကို ပြောင်းလဲပစ် လောက်အောင် မထူးခြားပါဘူး၊ ကျုပ် ပြောပြပါမယ်၊ မိတ်ဆွေကြီး ဟာကြူလီက ကပ်လျက် အခန်းကလူတယောက် လှုပ်ရှားသွားလာနေတဲ့ အသံကို ကြားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သေသူ ‘ရက်ချက်’ မဟုတ်ဘူး၊ လူသတ်သမားသာဖြစ်တယ်၊ သူဟာ သွေးပေးနေတဲ့ သူ့လက်ကို ဆေးကြောနေတာကို၊ ပြန်ပေးတဲ့မူနဲ့ ပတ်သက်ကြောင်း သဲလွန်စဖြစ်တဲ့စာကို မီးရှို့ ဖျောက်ဖျက်နေတာကို အဲဒါတွေ လုပ်နေတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီလူဟာ တခြားအခန်းတွေက အသံတွေ တိတ်သွားတဲ့ အထိ အသာငြိမ်စောင့် နေပြီးမှ ရက်ချက်ရဲ့ အခန်းတံခါးကို အတွင်းဘက်က ပိတ်၊ သံကြိုးကိုပါ ချိတ်ဆွဲထားပြီးမှ တစ်ဖက်ခန်းဖြစ်တဲ့ မစ္စက် ဟားဘတ်ရဲ့ အခန်းကို ကူးသွားတယ်၊ အဲဒီအခန်းကမှ တစ်ဆင့် ပြင်ဘက်စကြိုကို ထွက်သွားတယ်၊ အခု ကျုပ်တို့ကပြတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မူလ ကျုပ်တို့ ယူဆထားတာနဲ့ ဘာများကွာခြားလို့လဲ၊ တစ်ခုပဲရှိတာက မစ္စတာ ရက်ချက်ဟာ နာရီဝက်လောက်စောပြီး အသတ်ခံရတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သေသူရဲ့ အကို အိတ်ထဲ ရပ်နေတဲ့နာရီကို ထားပစ်ခဲ့တာကတော့ အသက်ရှင် ရတဲ့ အချိန်ကို ကျုပ်တို့ ခန့်မှန်းတဲ့ အခါ အထင်မှားလောက် (တစ်နည်းအားဖြင့်) လူသတ် သမားအနေနဲ့ လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်က သူဟာ တခြားတစ်နေရာမှာ ရှိအောင် ဖန်တီးယူတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ခင်ဗျား ပြောသလို ဖန်တီးယူတာဆိုရင် တယ်ပြီ၊ ခင်လုံတဲ့လုပ်နည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုရမယ်၊ နာရီက တစ်နာရီနဲ့ဆယ်ငါးမိနစ်မှာ ရပ်နေတယ်

မဟုတ်လား၊ အဲဒါက လူသတ်သမားပြန်ထွက်သွားတဲ့အချိန် အတိအကျ ဖြစ်နေတယ်”

ဤတွင် မစ္စတာ ဘုခံသည် စဉ်းစားရ ခက်သလို ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“ဒါဖြင့် သေသူအိတ်ထဲ တွေ့ရတဲ့ နာရီနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျား ဘယ်လို ယူဆသလဲ”

“တကယ်လို့ နာရီကို တစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ် တိတိမှာ ရပ်နေအောင် တမင်လုပ်ထားခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒီအချိန် (တစ်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ်) မှာ မိမိဘယ်နေရာမှာ ရှိနေကြောင်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြောမပြနိုင်တဲ့လူကို ကျုပ်တို့ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ရမယ် မဟုတ်လား . . . ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

ဒေါက်တာ ကွန်စတပ်တိုင်က ထောက်ခံပြောဆိုပြီးနောက် စုံထောက် ဟာကြူလီက ဆက်ပြောလေသည်။

“နောက်ပြီး လူသတ်သမားက မစ္စတာ ရက်ချက်ရဲ့ အခန်းကို ဘယ်အချိန်က ဝင်တာလဲ ဆိုတာကိုပါ ကျုပ်တို့ ဂရုစိုက်ပြီး စဉ်းစားဖို့ လိုတယ်၊ ကောင်းပြီ ဘယ်အချိန်မှာ ဒီလူက အခန်းထဲဝင်ဖို့ အခွင့်အရေး ရနိုင်သလဲ၊ တွဲစောင့်ကပါ ကြရာပါမဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်တို့တွက်ရင် ဒီလူ အခန်းထဲဝင်နိုင်တဲ့ အချိန်က တချိန်ပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါက ကျုပ်တို့ အမြန် ရထားကြီး ဝင်ကိုစီ ဘူတာမှာ ရပ်တဲ့အချိန်ပဲ၊ အဲဒီအချိန်က တွဲစောင့်ဟာ ရထားပေါ်ကနေပြီး ပလက်ဖောင်းစကြိုကို ခဏ ဆင်းနေတဲ့ အတွက် ဝင်မယ်ဆိုရင် ဝင်နိုင်တယ်၊ ဝင်ကိုစီဘူတာက ပြန်ထွက်လာပြီး တော့ တွဲစောင့်က သူ့နေရာသူ ပြန်ထိုင်နေပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် လူစိမ်း တစ်ယောက် တွဲစောင့်ဝတ်စုံယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး လျှောက်လာရင် တွဲစောင့် အစစ်က ချက်ချင်းသတိပြုမိမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီတိုင်းဆိုတော့ လူသတ်မှု တရားခံဟာ ဒီ ရထားပေါ်က ခရီးသည်တစ်ဦးဦးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မူလက ကျုပ်တို့ ယူဆတဲ့အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာတယ်၊ အရေးကြီးတာက အဲဒီ တရားခံက ဘယ်ခရီးသည် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိရဖို့ပဲ”

ဤတွင် စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က စဉ်းစား သုံးသပ်ရာမှာ စနစ်တကျ ဖြစ်အောင် ရရှိထားတဲ့ အချက်အလက်တွေကို ခရီးသည် တစ်ဦးစီရဲ့ နာမည်နဲ့တွဲပြီး စာရင်းတခု လုပ်ထားတယ်၊ ဟောဒီမယ် ခင်ဗျားတို့လဲ လေ့လာကြည့်ကြပါဦး”

ပြောပြောဆိုဆို စုံထောက်ဟာကြူလီက သူ၏လက်ရေးဖြင့် သေသပ်စွာ ရေးမှတ်ထားသည့်စာရွက်ကို ရှေ့သို့ချပြလိုက်သည်။

စာရွက်ပေါ်တွင်ကား တဦးချင်းခေါ် ယူစစ်ဆေးပြီး ထွက်ချက်ယူခဲ့သည့် ခရီးသည်များကို အစဉ်အတိုင်း စာရင်းပြုစုထားပြီး မစ္စတာ ဘုခံနှင့် ဒေါက်တာ 'ကွန်စတပ်တိုင်' တို့လည်း ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေသည်။

ခရီးသည် 'မက်ကွင်း'

အမေရိကန်နိုင်ငံသား၊ အိပ်ခန်း အမှတ် ၆ ဒုတိယတန်းတွဲ။

လူသတ်မှု ကျူးလွန်ရန်ဖြစ်နိုင်သည့် ရည်ရွယ်ချက် . . . သေသူနှင့် အလုပ်လုပ်ရင်းက သတ်ပစ်လိုသည့် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုရှိခဲ့နိုင်သည်။

လူသတ်မှုဖြစ်ပွားချိန် ရှိနေသည့်နေရာ . . . သန်းခေါင်အချိန်မှ တစ်နာရီခွဲအထိ ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနော့နှင့်အတူ ရှိနေသည်။

ထို့နောက် နှစ်နာရီအထိ အမှုဖြစ်ပွားရာ နေရာတွင် မရှိကြောင်း တွဲစောင့်က သက်သေခံသည်။

မသင်္ကာစရာ အထောက်အထား မရှိ။

တွဲစောင့် 'မီချယ်လ်' . . . ပြင်သစ်နိုင်ငံသား။

သတ်ရန် ရည်ရွယ်ချက် . . . မရှိ။

အမှုဖြစ်ပွားချိန်ရှိနေသော နေရာ . . . သန်းခေါင်ယံမှ နှစ်နာရီအတွင်း ရထားစကြိုတွင် ရှိနေသည်။ သေသူ 'ရက်ချက်' ၏ အခန်းသို့ လာစဉ် အတွင်းမှ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောသံကို စုံထောက်ဟာကြူလီကိုယ်တိုင် ကြားခဲ့ရသည်။ တွဲစောင့်ကိုလည်း မြင်ခဲ့သည်။

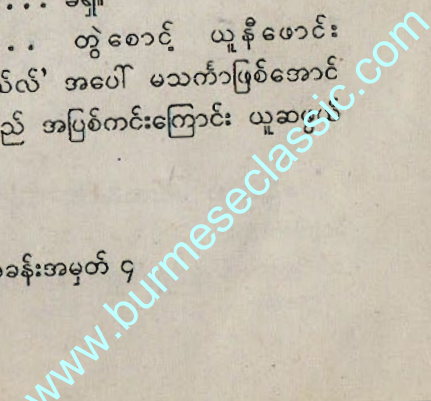
ထို့ပြင် အခြား တွဲစောင့်နှစ်ဦးကပါ 'မီချယ်လ်' သည် လူသတ်မှု မကျူးလွန်နိုင်ကြောင်း သက်သေခံသည်။

မသင်္ကာစရာ အထောက်အထား . . . မရှိ။

စိတ်ဝင်စားဖွယ် အချက် . . . တွဲစောင့် ယူနီဖောင်း အပိုတစ်စုံတွေ့ရှိခြင်း သည် 'မီချယ်လ်' အပေါ် မသင်္ကာဖြစ်အောင် ဖန်တီးခြင်းပင်ဖြစ်၍ 'မီချယ်လ်' သည် အပြစ်ကင်းကြောင်း ယူဆဖွယ် ရှိသည်။

ခရီးသည် 'မာစတာမင်း'

အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၊ ဒုတိယတန်း အခန်းအမှတ် ၄

သတ်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်ချက် သူသည် သေသူ ရက်ချက်၏ အစေခံအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေရင်း သတ်ပစ်ချင်အောင် စိတ်နာစရာအကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနိုင်သည်။

မူခင်းဖြစ်ပွားချိန်ရှိသောနေရာ- သန်းခေါင်ယံမှ နှစ်နာရီအထိ အခန်းထဲတွင် ရှိနေကြောင်း၊ အီတလီအမျိုးသား အန်တိုနီယိုက သက်သေခံသည်။

မသင်္ကာဖွယ် အထောက်အထား သို့မဟုတ် အချက်အလက်မရှိ။
(မှတ်ချက် ။ ။ ဂျာမန်အမျိုးသမီးအခန်းတွင် တွေ့ရသော တွဲစောင့် ယူနီဖောင်းကို ဝတ်လျှင် အံဝင်ခွင်ကျ တော်မည့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန်ရှိသူမှာ မာစတာမင်းတစ်ဦးသာ ရှိသည်။ သို့သော် သူသည် ပြင်သစ်ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ မတတ်။)

မစ္စက်ဟားဘတ် - အမေရိကန်နိုင်ငံသူ
ပထမတန်းတွဲ၊ အခန်းအမှတ် ၃
သတ်ရန်ရည်ရွယ်ချက် - မရှိ
အမှုဖြစ်ပွားချိန် ရှိနေသောနေရာ - ခိုင်လုံစွာ အထောက်အထား ပြနိုင်ခြင်း မရှိ။
မသင်္ကာဖွယ် အထောက်အထား - သူမ၏ အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်နေကြောင်း ပြောသည်ကို ခရီးသည် ဟတ်မင်းနှင့် ဂျာမန်အမျိုးသမီး ရှုမစ်တို့က အထောက်အကူပြုသည်။
ခရီးသည် ဂရိတာ အိုလ်ဆင် - ဆွီဒင်နိုင်ငံသူ
သတ်ရန်ရည်ရွယ်ချက် - မရှိ
မူခင်းဖြစ်ပွားချိန် ရှိနေသောနေရာ - အခန်းတွင် အတူရှိနေကြောင်း အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီး မေရီက သက်သေခံသည်။
(မှတ်ချက် ။ ။ သေသူ ရက်ချက်အား အသက်ရှင်လျက် နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရသူဖြစ်သည်။)

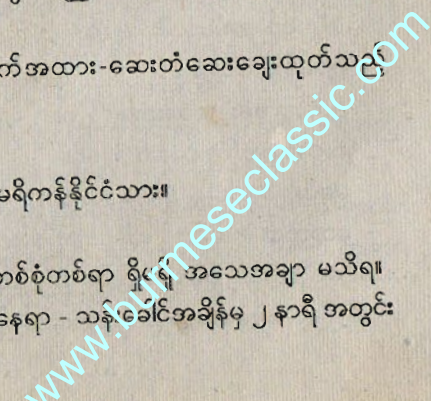
ခရီးသည် မင်းသမီးကြီး 'ဒရာဂိုမီရော့' ပြင်သစ်နိုင်ငံသား အဖြစ် ခံယူထားသူ။
သတ်ရန် ရည်ရွယ်ချက် - ပြန်ပေးဆွဲခံရသူ "အမ်စထရောင်းမိသားစုနှင့်

သိကျွမ်းပြီး အသတ်ခံရသော ကလေးမိခင်နှင့် အထူးခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည်။
မူခင်းဖြစ်စဉ် ရှိနေသောနေရာ - လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားသော အခန်း၌ မရှိကြောင်းကို အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးနှင့်တွဲစောင့်တို့က သက်သေခံသည်။
မသင်္ကာဖွယ်ရာ အထောက်အထား - မရှိ

ခရီးသည် မြို့စား 'အွန်ဒရေညီ' - ဟန်ဂေရီနိုင်ငံသား သံတမန် ပတ်စ်ပို့ ကိုင်ထားသူ။
ပထမတန်း အိပ်ခန်းအမှတ် ၁၃။
သတ်ရန်ရည်ရွယ်ချက် - မရှိ။
မူခင်း ဖြစ်ပွားချိန် ရှိနေသော နေရာ - သူ၏ နေရာတွင် ရှိနေကြောင်း တွဲစောင့်က သက်သေခံသော်လည်း တစ်နာရီမှ တစ်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ် အတွင်း အချိန်ကိုမူ မည်သည့်နေရာ၌ရှိကြောင်း အထောက်အထား မပြနိုင်။

မြို့စားကတော် - အိပ်ခန်းအမှတ် ၁၂။
သတ်ရန်ရည်ရွယ်ချက် - မရှိ။
မူခင်းဖြစ်ပွားချိန် ရှိနေသောနေရာ - အိပ်ဆေး သောက်ပြီး အိပ်ပျော် နေကြောင်းကို ခင်ပွန်းသည်က သက်သေခံသည့်ပြင် သူမ၏အိပ်ခန်း၌ 'ထရိုင်အိုနယ်လ်' အိပ်ဆေးပုလင်းကိုပါ တွေ့ရသည်။
ခရီးသည် ဗိုလ်မှူးကြီး 'အာဘူနေ့' - ဗြိတိသျှ နိုင်ငံသား ပထမတန်း အိပ်ခန်းအမှတ် (၁၅)။
သတ်ရန် ရည်ရွယ်ချက် - မရှိ။
မူခင်းဖြစ်ပွားချိန် ရှိနေသောနေရာ - တစ်နာရီခွဲအချိန်အထိ ခရီးသည် မက်ကွင်းနှင့် စကားပြောနေခဲ့သည်။ ထိုနောက် သူ့အခန်းသို့ ပြန်သွားပြီး နောက်ထပ် ပြင်ဘက်လုံး ပြန်မထွက်ကြောင်းကို မက်ကွင်းနှင့်တွဲစောင့်တို့ က သက်သေခံသည်။
မသင်္ကာဖွယ်ရာ အထောက်အထား - ဆေးတံဆေးချေးထုတ်သည် ကိရိယာ။

ခရီးသည် 'ဟတ်မင်း' အမေရိကန်နိုင်ငံသား။
အိပ်ခန်းအမှတ် ၁၆။
သတ်ရန်ရည်ရွယ်ချက် - တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေမှု အသေအချာ မသိရ။
မူခင်းဖြစ်ပွားချိန်ရှိနေသောနေရာ - သန်းခေါင်အချိန်မှ ၂ နာရီ အတွင်း

သူ၏အခန်းမှ မထွက်ကြောင်းကို တွဲစောင့်က သက်သေခံသည်။ သို့သော် တစ်နာရီမှ တစ်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း အချိန်ကာလမပါ။

မသင်္ကာဖွယ်ရာ အထောက်အထား သို့မဟုတ် အချက်အလက်မရှိ။

ခရီးသည် 'အန်တိုနီယို' အမေရိကန်နိုင်ငံသား ခံယူထားသူ အီတလီ လူမျိုး။

ဒုတိယတန်း အခန်းအမှတ် ၅။

သတ်ရန်ရည်ရွယ်ချက် - မရှိ။

မူခင်းဖြစ်ပွားချိန်ရှိနေသောနေရာ-သူသည် သေသူ၏ အခန်းသို့ မသွားကြောင်း ခရီးသည် မာစတာမင်းက သက်သေခံသည်။

မသင်္ကာဖွယ်ရာ အထောက်အထား - မရှိ။

(မှတ်ချက် ။ ။ မစ္စတာဘုခ်၏ အဆိုအရ ဓား လက်နက်သည် အီတလီလူမျိုးများ သုံးလေ့ရှိကြောင်း ထောက်ပြချက် တစ်ခုရှိသည်။)

ခရီးသည် 'မေရီ' ဗြိတိသျှနိုင်ငံသား။

ဒုတိယတန်း အခန်းအမှတ် ၁၁။

သတ်ရန်ရည်ရွယ်ချက် - မရှိ။

မူခင်းဖြစ်ပွားချိန် ရှိနေသောနေရာ-သေသူ၏ အခန်းသို့ မသွားကြောင်း ဆွီဒင်အမျိုးသမီး ဂရီတာ အိုလ်ဆင်က သက်သေခံသည်။

မသင်္ကာဖွယ်ရာ အချက်အလက်-ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနေ့နှင့်တီးတိုး ပြောသည်ကို စုံထောက် ဟာကြူလီက ကြားမိခြင်း၊ ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မေရီက ပြောပြရန် ငြင်းဆိုခြင်း။

ခရီးသည်အမျိုးသမီး 'ရှုမစ်'

ဂျာမန်နိုင်ငံသူ . . .

ဒုတိယတန်း အခန်းအမှတ် ၈။

သတ်ရန်ရည်ရွယ်ချက် - မရှိ။

မူခင်းဖြစ်ပွားချိန် ရှိနေသောနေရာ -

သေသူ၏ အခန်းသို့ မသွားကြောင်းကို တွဲစောင့်နှင့်သူမ၏အလုပ်ရှင် သခင်မတို့က သက်သေခံသည်။ ၁၂ နာရီ ၃၈ မိနစ်တွင် တွဲစောင့်က လာနွီးရှ် သခင်မ၏အခန်းသို့ သွားခဲ့သည်။

(မှတ်ချက်။

။ ခရီးသည်များ၏ ထွက်ချက်ကို တွဲစောင့်က ထပ်ဆင့် အတည်ပြုသကဲ့သို့ ထောက်ခံသည်။ သန်းခေါင် အချိန်မှ တစ်နာရီအတွင်း သေသူ 'ရက်ချက်' ၏ အခန်းသို့ မည်သူမျှ မသွားပါဟု တွဲစောင့်က ဆိုသည်။ - တွဲစောင့်ကိုယ်တိုင် တနာရီအချိန်တွင် ကပ်လျက် အခန်းသို့ သွားခဲ့ပြီး တနာရီဆယ့်ငါးမိနစ်မှ နှစ်နာရီ အတွင်းလည်း မည်သူမျှ သေသူ၏ အခန်းသို့ မသွားဟု ဆိုသည်။)

“အဲဒီ မှတ်တမ်းက ကျုပ်တို့ ကြားခဲ့ရသမျှ ထွက်ဆိုချက်တွေကို အကျဉ်းချုံးပြီး လေ့လာသုံးသပ်ဖို့ လွယ်အောင် အစီအစဉ်အတိုင်းရေးပြထား တာပါ”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ရှင်းလင်းပြောပြရာ မစ္စတာဘုခ်သည် ကျေနပ် အားရပုံမရဘဲ စာရွက်ကို ပြန်ပေးလေသည်။

“ဒီမှတ်တမ်းဖတ်ကြည့်တော့လဲ ကျုပ်တော့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့မိဘူး။ လူသတ်မှု အဖြေမှန်ပေါ်ဖို့ အထောက်အကူပြုမယ့် အချက် အလက်ဆိုလို့ မမြင်မိဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့် ဟောဒါကိုတော့ မိတ်ဆွေကြီး အကြိုက် တွေ့လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို စုံထောက် ဟာကြူလီသည် ပြုံး၍ နောက်ထပ် စာရွက်တစ်ရွက် လှမ်းပေးလိုက်သည်။

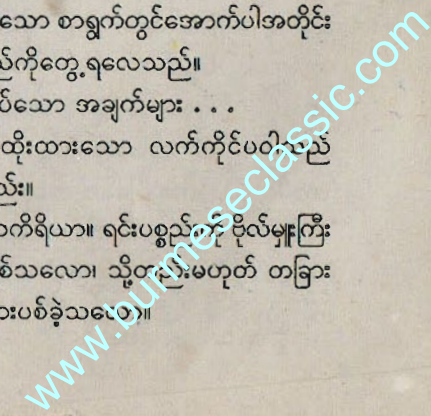
(၂)

စုံထောက် ဟာကြူလီက ပေးလိုက်သော စာရွက်တွင်အောက်ပါအတိုင်း နံပါတ်စဉ်တပ်လျက် ရေးမှတ်ထားသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

သေချာရှင်းလင်းစွာ သိရန် လိုအပ်သော အချက်များ . . .

(၁) အင်္ဂလိပ်စာလုံး 'အိပ်ချ်' ထိုးထားသော လက်ကိုင်ပတ်သည် မည်သူ၏ပစ္စည်း ဖြစ်သနည်း။

(၂) ဆေးတံဆေးချေးထုတ်သောက်ရိယာ။ ရင်းပစ္စည်းကို ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနေ့ထံမှ ကျကျန်ရစ်သလော၊ သို့မဟုတ် မဟုတ် တခြား တစ်စုံ တစ်ယောက်က ထားပစ်ခဲ့သလော။

တက္ကသိုလ်နေဝင်း

- (၃) ကြက်သွေးရောင် 'ကိမိနီ' ညဝတ် အင်္ကျီကို မည်သူသည် ဝတ်ဆင်ခဲ့သနည်း။
- (၄) တွဲစောင့် ယူနီဖောင်း ဝတ်ပြီး တွဲစောင့် ဟန်ဆောင်ခဲ့သူ ယောက်ျား (သို့မဟုတ်) မိန်းမသည် မည်သူပေးနည်း။
- (၅) သေသူ၏ကိုယ်တွင် တွေ့ရှိရသော နာရီသည် အဘယ်ကြောင့် ၁ နာရီ ၁၅ မိနစ်အချိန်တွင် ရပ်နေရသနည်း။
- (၆) ထိုအချိန်တွင် လူသတ်မှု အမှန်ဖြစ်ပွားခဲ့လေသလော။
- (၇) သို့မဟုတ် ထိုထက်စော၍ ဖြစ်ခဲ့သလော။
- (၈) ထိုအချိန်ထက် နောက်ကျ၍ဖြစ်ခဲ့သလော။
- (၉) 'ရက်ချက်' အား လူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက် ထက်ပို၍ ဓားနှင့်ထိုးခဲ့သည်ဟူသော ယူဆချက်သည် သေချာပါ၏လော။
- (၁၀) သေသူ၏ ကိုယ်မှ ဒဏ်ရာများ၏ ထူးခြားချက်ကို အဖြေပေးနိုင်သည့် အခြားအကြောင်းပြချက်များရှိသလော။

စာရွက်ကိုဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် မစ္စတာဘုခံက စတင်စကားပြောလေသည်။

“ကောင်းပြီ . . . ဒီအချက်တွေရဲ့ အဖြေကို ကျုပ်တို့ စဉ်းစားပြီး ရှာကြမယ်၊ ဥပမာ . . . လက်ကိုင်ပဝါက စပြီး စဉ်းစားကြပါစို့ စဉ်းစားရာမှာ လဲ စနစ်တကျရှိဖို့ လိုတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

စုံထောက်ဟာကြူလီက ထောက်ခံလိုက်သည်တွင် မစ္စတာဘုခံသည် စကားဆက်လေသည်။

“လက်ကိုင်ပဝါမှာ တွေ့ရတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာလုံး 'အိပ်ချ်' ဟာ ခရီးသည် သုံးဦးနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်လို့ ဆိုရမယ်၊ ပထမ ခရီးသည်က အမေရိကန် အမျိုးသမီး မစ္စတာဟားဘတ် ဖြစ်တယ်၊ သူ့နာမည်က 'အိပ်ချ်' စာလုံးနဲ့ စတာမို့ ရှင်းနေတယ်၊ ဒုတိယခရီးသည်က အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီး မေရီပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ 'ပတ်စ်ပို့' ထဲက သူ့နာမည် အပြည့်အစုံမှာ 'ဟာမီယွန်' ဆိုတာ ပါနေတဲ့အတွက် အဲဒီ အလယ်နာမည်ရဲ့ အတိုကောက် 'အိပ်ချ်' စာလုံး လက်ကိုင်ပဝါမှာ ထိုးထားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နောက် တစ်ယောက်ကတော့ ဂျာမန် အမျိုးသမီး ရှုမစ်ပါပဲ၊ သူ့ရဲ့နာမည်ကလဲ အပြည့်အစုံက 'ဟိလ်ဒေဂတ်ရှုမစ်' ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီ 'ဟိလ်ဒေဂတ်' ဆိုတဲ့

အမြန်ရထားပေါ်မှလူသတ်မှု

နာမည်ရဲ့ အတိုကောက် ဆိုရင်လည်း အင်္ဂလိပ်စာလုံး 'အိပ်ချ်' ပဲဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် လက်ကိုင်ပဝါဟာ ဂျာမန်အမျိုးသမီးရဲ့ ပစ္စည်းလဲဖြစ်နိုင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ . . . အဲဒီခရီးသည် သုံးယောက်အနက် ဘယ်သူ့ လက်ကိုင်ပဝါလို့ ထင်သလဲ”

စုံထောက်ဟာကြူလီက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ပြောရခက်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်သဘော ပြောရရင် အင်္ဂလိပ်အမျိုး သမီး မေရီရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါလို့ ထင်မိတယ်၊ သူ့နာမည်က မေရီလို့ ဆိုပေမယ့် သူနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေက 'ဟာမီယွန်' လို့ ခေါ်ချင်ခေါ်မယ်၊ ဒါ့အပြင် မေရီ အပေါ်မှာ မသင်္ကာစရာ အချက်တွေ ရှိနေတယ်၊ ဥပမာ မိတ်ဆွေကြီး ကိုယ်တိုင် လမ်းခရီးမှာ နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရတဲ့ သူနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ ပြောတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို မေးတော့ မေရီက ပြောပြဖို့ ငြင်းတယ် မဟုတ်လား”

မစ္စတာဘုခံက ဤသို့ပြောပြီးနောက် ဒေါက်တာကွန်စတင်တိုင်ကလည်း သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြန်သည်။

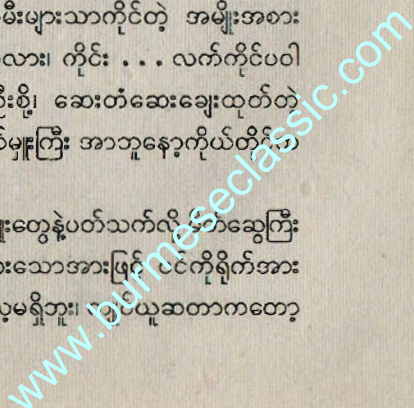
“ကျွန်တော်ကတော့ အမေရိကန် အမျိုးသမီးကြီးကို ရွေးချယ်တယ်၊ လက်ကိုင်ပဝါက အပေါ်စားမဟုတ်ဘူး၊ အဖိုးတန်တဲ့ အမျိုးအစားဖြစ်နေ တယ်၊ အမေရိကန် လူမျိုးများဟာ ပစ္စည်း အကောင်းစားတွေကိုသာ ဈေးကြီးကြီး ပေးပြီး ဝယ်သုံးလေ့ရှိတယ်ဆိုတာ အားလုံးသိကြပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ဂျာမန်အမျိုးသမီးကိုတော့ မသင်္ကာစရာ စာရင်းထဲက ပယ်လိုက်ပြီဆိုပါတော့”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြန်မေးလိုက်ရာ မစ္စတာဘုခံက ပြန်ဖြေ လေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဂျာမန်အမျိုးသမီးကိုယ်တိုင်က ဒီလက်ကိုင်ပဝါဟာ ကြေးရတတ် အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီးများသာကိုင်တဲ့ အမျိုးအစား ဖြစ်ပါတယ်လို့ ထွက်ဆိုသွားတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုင်း . . . လက်ကိုင်ပဝါ ပြဿနာကို ခဏထားပြီး ရှေ့ဆက်ကြဦးစို့၊ ဆေးတံဆေးချေးထုတ်တဲ့ ကိရိယာကို ဘယ်သူက ချပစ်ခဲ့တာလဲ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနော့ကိုယ်တိုင်က ချခဲ့တာလား”

“ဒါလဲ ပြောရခက်တာပဲ၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ မှာဆွေကြီး ပြောတာ မှန်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်များဟာ များသောအားဖြင့် ပင်ကိုရိုက်အား ဖြင့် လက်နက်သုံးရာမှာ ဓားကိုအသုံးပြုလေ့မရှိဘူး၊ ချစ်ယူဆတာကတော့

ဆေးတံဆေးချေးထုတ်တဲ့ ကိရိယာကို တခြားလူတစ်ယောက် ထားပစ်ခဲ့တယ်လို့ထင်တယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ လူသတ်တရားခံ အဖြစ် ဗိုလ်မှူးကြီးအပေါ် သင်္ကာမကင်းဖြစ်အောင် တမင်သက်သက် ဖန်တီးလိုတဲ့ အတွက် ထားပစ်ခဲ့တာလို့ ယူဆစရာရှိတယ်”

စုံထောက်ဟာကြူလီ၏ တင်ပြချက်ကို ဒေါက်တာကွန်စတင်တိုင်က ထောက်ခံပြောဆိုလေသည်။

“မစ္စတာ ဟာကြူလီပြောတာ မှန်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကလည်း ထောက်ခံချင်ပါတယ်။ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာနေရာမှာ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ဆေးတံဆေးချေးထုတ် ကိရိယာ ဆိုတဲ့ သဲလွန်စ နှစ်ခုတွေ့ရတာဟာ သဘာဝမကျဘူး။ လက်ကိုင်ပဝါက တကယ်ကျကျန်ရစ်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဆေးတံသုံး ကိရိယာက တမင်တကာ လာထားပစ်တာ ဖြစ်ရမယ်။ လူကြီးမင်းတို့လဲ မှတ်မိပါလိမ့်မယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကို ခေါ်စစ်တုန်းက ဒီအကြောင်းကို ပြောလိုက်တော့ သူဟာ လုံးဝကူမရဘူးလို့လည်းကောင်း၊ သူဆေးတံသောက်တာကိုလဲ ပြောင်ဖွင့်ဝန်ခံတဲ့အပြင် ဆေးတံဆေးချေးထုတ်တဲ့ ကိရိယာကိုလဲ သေသူအခန်းမှာ တွေ့ရတဲ့ ပစ္စည်းအမျိုးအစားကို သာ သုံးလေ့ရှိတယ်လို့ပါ ပြောသွားတယ်။ ဒါဟာ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်က ဖွင့်ပြောမယ့် စကားမျိုး မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ”

“ဒေါက်တာရဲ့ တွေးခေါ်ယူဆချက်က သဘာဝကျပါတယ်”

စုံထောက်ဟာကြူလီက မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် မစ္စတာဘုခံက ဆက်လက် သုံးသပ်ပြန်လေသည်။

“ကိုင်း . . . မေးခွန်းအမှတ်သုံးကို ဆက်ကြမယ်။ ကြက်သွေးရောင် ‘ကီမိုနို’ ညှပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတဲ့ ပြဿနာပဲ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ဒေါက်တာကတော့ ဘယ်လိုများ သဘောရပါသလဲ”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့လဲ ဘယ်လိုမှ မထင်တတ်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်”

“ဒါဖြင့် လောလောဆယ်တော့ ဒီပြဿနာကို ကျုပ်တို့က လက်မြောက် ထားလိုက်ကြပါစို့ . . . . နောက်တစ်ခု ဆက်ကြမယ်။ တွဲစောင့်ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံဝတ်ပြီး ဟန်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျား သို့မဟုတ် မိန်းမက ဘယ်သူလဲ။ ဒီနေရာမှာ ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံဝတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့လူတွေကို ကျုပ်တို့က ဖယ်ထုတ်ထားလိုက်ရင် ရတယ်။ ဒီလူတွေက အမေရိကန်အမျိုးသား ‘ဟတ်မင်း’ရယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနေဒရယ်၊ အီတလီလူမျိုး အန်တိုနီယိုရယ်။

မြို့စား အွန်ဒရေညီရယ်၊ အမေရိကန် မက်ကွင်းရယ်၊ သူတို့တွေက အရပ်မြင့်လွန်းတဲ့အတွက် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါအပြင် မစ္စကဟားဘတ်၊ ဂျာမန် အမျိုးသမီး ရှုမစ်နဲ့ ဆွီဒင် အမျိုးသမီး ဂရီတာ အိုလ်ဆင်တို့ကလဲ ခန္ဓာကိုယ် တုတ်ခိုင်လွန်းတဲ့အတွက် ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံ ဝတ်လို့မတော်ဘူး။ ဒီတော့ ကျန်တဲ့ ခရီးသည်စာရင်းမှာ ကျန်တာက သေသူရဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အစေခံရယ်၊ မေရီရယ်၊ မင်းသမီးကြီး ဒရာဂိုမီရော့ရယ်၊ မြို့စားကတော် အမျိုးသမီး တို့ ဖြစ်တယ်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံးကလဲ တွဲစောင့် ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး ဟန်ဆောင်ဖို့ တယ်ပြီးဖြစ်နိုင်စရာမရှိဘူး။ ခရီးသည်တွေရဲ့ ထွက်ချက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့လဲ မေရီဟာ သူ့အခန်းထဲက လုံးဝမထွက်ပါဘူးလို့ ဆွီဒင် အမျိုးသမီးက တိတိကျကျ ပြောခဲ့တယ်။ ဂျာမန်အမျိုးသမီး ရှုမစ်ကလဲ မင်းသမီးကြီးဟာ သူ့အခန်းမှာပဲ တောက်လျှောက် ရှိနေသတဲ့။ နောက်ပြီး မြို့စား အွန်ဒရေညီက သူ့ဇနီးဟာ အိပ်ဆေးသောက်ပြီး တောက်လျှောက် အိပ်ပျော်နေပါတယ်လို့ ထွက်ဆိုသွားတယ်။ ဒီတိုင်းဆိုတော့ တွဲစောင့်ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ပြီးဟန်ဆောင်ခဲ့တာဟာ ဒီလူတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကိုက လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိအောင် ထူဆန်းနေတယ်။ တော်တော်ကို စဉ်းစားရ ကြပ်တာပဲဗျ”

ထိုအခါ ဆရာဝန် ဒေါက်တာကွန်စတင်တိုင်က သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ဝင်ပြောလေသည်။

“အဲဒီလေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ရမှာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် အပြင်ကလူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီလူဟာ ရှာမတွေ့နိုင်အောင် ရထားပေါ်ပုန်းနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလိုရှာမတွေ့အောင် ပုန်းအောင်းနေဖို့ ဒီရထားပေါ်မှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သဘောတူညီပြီးသား ဖြစ်နေပြန်တယ်”

မစ္စတာဘုခံသည် စုံထောက်ဟာကြူလီ ရေးထားသောစာရွက်မှ နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခုကို ဆက်တင်ပြလေသည်။

“မေးခွန်း အမှတ် ၅ ကတော့ သေသူရဲ့ကိုယ်မှာ တွေ့ရတဲ့ နာရီဟာ ဘာကြောင့် တစ်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ်မှာ ရပ်နေရတာလဲတဲ့။ ဒါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ အဖြေနှစ်မျိုး စဉ်းစားလို့ရတယ်။ တစ်ခုက လူသတ်သူဟာ တခြားတစ်နေရာရောက်နေကြောင်း အထောက်အထား ပြခိုက်အောင်လို့ နာရီလက်တံကို အဲဒီအချိန်မှာ ရပ်နေအောင် လုပ်ပစ်ခဲ့တာဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလူဟာ သတ်ပြီးတော့ အခန်းပြင်ကို ပြန်ထွက်မယ့်အထဲ ပြင်ဘက်စင်္ကြံက လူတွေလှုပ်ရှားသွားလာသံ ကြားနေရပြီး ထွက်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

နောက်ပြီးတော့ . . . နေဦးဗျို့ . . . ကျုပ် တစ်မျိုးစဉ်းစားမိပြန်ပြီ . . . ”

ပြောရင်းနှင့်မစ္စတာဘုခံသည် တကယ့်အဖြစ်မှန်ကိုစဉ်းစားမိဟန်မျိုး ဖြစ်သွားရာ စုံထောက် ဟာကြူလီနှင့်ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်တို့ကလည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် စောင့်နားထောင်ကြသည်။

မစ္စတာဘုခံသည် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ကျုပ် အခုမှ စဉ်းစားမိပြီ၊ သေသူရဲ့ကိုယ်မှာ တွေ့ရတဲ့နာရီ ကို တစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်မှာ ရပ်နေအောင် လုပ်ခဲ့တာဟာ တွဲစောင့်ယူနီ ဖောင်းဝတ်လာတဲ့ လူသတ်သမားဘယ်ဘက်လက်နဲ့မှ ထိုးလို့ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ဒဏ်ရာ တွေ့ရတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဘယ်သန် (ဒုတိယ) သမားက နာရီကို ကလိသွားတာ ဖြစ်ရမယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကြက်သွေးရောင် ကိမ္ဘီနီ ညဝတ် အင်္ကျီဝတ်တဲ့ မိန်းမဖြစ်ရမယ်၊ ဒီ အမျိုးသမီးဟာ ပထမလူက စားနဲ့ထိုးသတ် သွားပြီးကာမှ ရောက်လာပြီး သူသန်တဲ့ ဘယ်လက်နဲ့ ထိုးသတ်တာ ဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့မှ အမှုဖြစ်ပွားချိန်မှာ သူက တခြားနေရာမှာ ရှိနေကြောင်း ပြောနိုင်အောင်လို့ နာရီလက်တံကို ရွှေ့ပစ်ခဲ့တာဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်နိုင်တယ်ဗျ၊ မစ္စတာ ဘုခံ စဉ်းစားပုံက အတော်ပဲ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှိလှပါတယ်”

ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က ထောက်ခံပြောဆိုသောအခါ စုံထောက် ဟာကြူလီကမူ ရင်းယူဆချက်၏ ဟာကွက်ကို ထောက်ပြလေသည်။

“မိတ်ဆွေကြီးဆိုလိုတာက ဒီလိုလား၊ ဒီ အမျိုးသမီးဟာ လုံးဝမှောင်မည်း နေတဲ့ အခန်းထဲဝင်လာပြီး ရက်ချက် သေနေမှန်း မသိဘဲ စားနဲ့ထိုးပြန်တယ်၊ ပြီးတော့ သေသူရဲ့ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ နာရီရှိတာကိုလဲ အလိုလို သိလို့ နှိုက်ယူပြီး မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲမှာပဲ တစ်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိ ဖြစ်အောင် လက်တံကို ရွှေ့လိုက်တယ်၊ ဒါတွင်မကသေးဘူး နာရီကိုလဲ စားနဲ့ထိုးလို့ ထိသလို ပိန်ချိုင့်နေအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့ . . . ဟုတ်ကဲ့လား”

ဟာကြူလီက ပြောလိုက်ပုံက သရော်သလို ဖြစ်သွားရာ မစ္စတာ ဘုခံက သဘောမကျဟန်ဖြင့် . . .

“ဒါဖြင့် စုံထောက်ကြီးက ဒါထက်ပိုပြီးဖြစ်နိုင်တဲ့ အယူအဆတမျိုး ပြောနိုင်လို့လား”

ဟု ခပ်တည်တည် ပြန်မေးလေသည်။

“အခု လောလောဆယ်တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က ဖြစ်နိုင်တဲ့ အဖြေမှန်ကို

မပြောနိုင်သေးပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ နာရီနဲ့ပတ်သက်လို့ စိတ်ဝင်စားဖို့ အကောင်းဆုံးအချက်ကို သတိမပြုမိကြဘူးလို့ ဆိုချင်တယ်”

“ခင်ဗျား ရေးထားတဲ့ စာရွက်ထဲက မေးခွန်းအမှတ် ၆ ကို ဆိုလိုတာ လား၊ လူသတ် မှုဖြစ်ပွားတာဟာ တစ် နာရီ ဆယ့် ငါး မိနစ် တိတိ ဖြစ်တာလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကိုပြောတာပါ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ သဘောအရတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ဖြစ်တာ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုချင်ပါတယ်”

ဆရာဝန်က ပြောလိုက်လျှင် မစ္စတာဘုခံကပါ ထောက်ခံလေသည်။

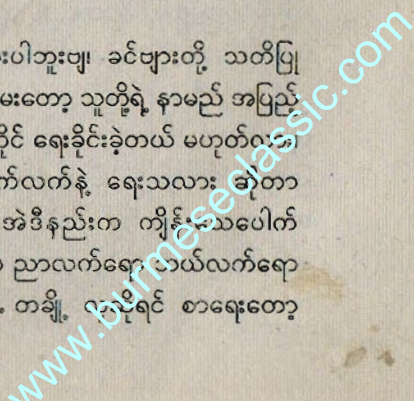
“ဟုတ်တယ် ကျုပ်လဲ ဒီလိုပဲ သဘောရတယ်၊ နောက်တစ်ခုက လူသတ်မှုဟာ အဲဒီအချိန်ထက်စောပြီး ဖြစ်ခဲ့တာလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဟုတ်တယ်၊ စောပြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုချင်တယ်”

ထိုအခါ ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်ကလည်း သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆက်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက လူသတ်မှုမှာ အဲဒီအချိန် (တစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်) ထက် နောက်ကျပြီး ဖြစ်တာလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကိုလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပြန်တယ်၊ ကျွန်တော်က မစ္စတာ ဘုခံရဲ့ ကောက်ချက်ချပုံကို လက်ခံပြီး ဆက်ပြောချင်ပါတယ်၊ ဒါကို စုံထောက်ကြီး ဟာကြူလီကိုယ်တိုင်လဲ လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ပထမလူသတ်သမားက တနာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်မတိုင်မီ မစ္စတာ ရက်ချက်ရဲ့အခန်းထဲ ဝင်သတ်တယ်၊ ဒုတိယလူသတ်သမားကတော့ အဲဒီအချိန်ထက် နောက်ကျပြီးမှ လာခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒဏ်ရာက ဘယ်သန် သူရဲ့ လက်ချက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ခရီးသည်တွေထဲက ဘယ်သန်သူဟာ ဘယ်သူလဲလို့ စုံစမ်းကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား ခင်ဗျာ”

သည်တော့မှ စုံထောက် ဟာကြူလီက လေသံ ခပ်အေးအေးဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဒီအချက်ကို ကျုပ်ကလဲ မေ့မထားပါဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ သတိပြု မိမှာပေါ့၊ ကျုပ်က ခရီးသည်တစ်ဦးစီ ခေါ်မေးတော့ သူတို့ရဲ့ နာမည် အပြည့် အစုံနဲ့ လိပ်စာကို တစ်ယောက်ချင်းကိုယ်တိုင် ရေးခိုင်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ရေးသလား၊ ညာဘက်လက်နဲ့ ရေးသလား၊ ချီတာ သိရအောင် ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမယ့်လဲ အဲဒီနည်းက ကျိန်းသပေါက် စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ တချို့လူတွေက ညာလက်ရေး သယ်လက်ရေး အသုံးချတတ်တာမျိုးရှိတယ်၊ ဥပမာ . . . တချို့ လူတွေရင် စာရေးတော့

ညာလက်နဲ့ရေးပြီး ဂေါက်သီးရိုက်တော့ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ရိုက်တတ်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျုပ်က လိပ်စာရေးခိုင်းတော့ ခရီးသည်အားလုံးလိုလို ညာဘက်လက်နဲ့ပဲ ရေးကြတယ်။ ခြွင်းချက်အနေနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ရှိတာက မင်းသမီးကြီး 'ဒရာဂိုမီရော့' ဖြစ်တယ်။ သူကတော့ စာရေးဖို့ ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်။

“ဟာဗျာ မင်းသမီးကြီးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။”

မစ္စတာ 'ဘုခိ' က ပြောလိုက်သည်တွင် ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင် က...

“မင်းသမီးကြီး 'ဒရာဂိုမီရော့' ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အခြေအနေအရ သေသူရဲ့ ကိုယ်မှာ ဘယ်လက်နဲ့ ထိုးထားတဲ့ဒဏ်ရာကို ထိုးနိုင်ဖို့ ခွန်အားမရှိနိုင်ဘူး။ အဲဒီဒဏ်ရာက အလွန်အင်အားကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ဖြစ်တာ ထင်ရှားပါတယ်။”

ဟု ထောက်ခံပြောလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာက အဲဒီဒဏ်ရာဟာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုချင်တာပေါ့ မဟုတ်လား။”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမတယောက်ရဲ့ လက်ချက်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းသမီးကြီးလို အသက်ကြီးကြီး အင်အား ချိနဲ့ပုံရတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုပါတယ်။”

ထိုအခါ စုံထောက်ဟာကြူလီက ဆက်လက်၍ သုံးသပ်တင်ပြလေ သည်။

“စိတ်က ရုပ်ကို လွှမ်းမိုးကြီးစိုးတယ်ဆိုတဲ့ အချက်တော့ရှိတာပေါ့ဗျာ။ မင်းသမီးကြီးဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကြုံလို့ချိနဲ့ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်တဲ့ အမျိုးသမီးဖြစ်လေတော့ ဒေါသထွက်လာချိန်မှာ ခွန်အားကြီးမားစွာနဲ့ လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင်တာမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချက်အသာ ထားပြီး ကျုပ်တို့ ရှေ့ဆက်သုံးသပ်ကြည့်ကြပါစို့။ ကျုပ်ရေးထားတဲ့ အမှတ် ၉ နဲ့ ၁၀ ကို ဆက်ကြမယ်။ သေသူ 'ရက်ချက်' ကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်တာဟာ လူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး ထိုးသတ်တာ ဖြစ်နိုင် သလားဆိုတဲ့ပြဿနာပဲ။ ဒီလိုမဟုတ်ရင်လဲ ဒဏ်ရာတွေရဲ့ အနေ အထားအရ တခြားဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းများရှိသေးသလား။ ကျုပ်သဘောအရတော့ တခြားနည်း မရှိဘူးလို့ ယူဆတယ်။ လူတစ်ယောက်တည်းက ဓားမြှောင်နဲ့ တအားထိုးလိုက်ပြီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းထိတယ်ဆိုရုံထိုးလိုက်၊ ပထမဆုံး

ညာလက်နဲ့ထိုး၊ နောက်တစ်ခါ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ထိုးတာမျိုးဟာ ဘယ်လိုမှ သဘာဝမကျဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူး လူတစ်ယောက်တည်းက ဓားနဲ့ထိုးသတ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါဖြင့် သတ်သူဟာ တယောက်ထဲ မဟုတ်ရင် လူနှစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ကော တစ်ထပ်ချ ဆိုနိုင်ပါ့မလား။”

“မိတ်ဆွေကြီး ပြောသလို ဒဏ်ရာတွေရဲ့ အနေအထားအရ ဖြစ်နိုင်တဲ့ တခြားအဖြေရှိလို့လား။”

မစ္စတာ ဘုခိက မေးပြန်သည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ခေတ္တ နေပြီးမှ ပြန်ပြောလေသည်။

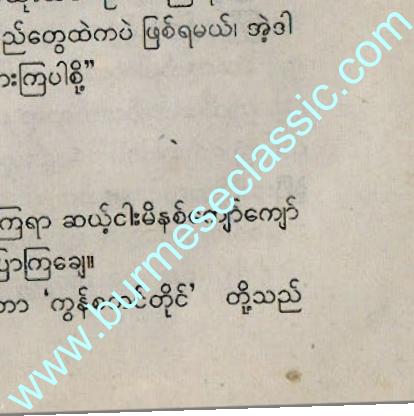
“အဲဒီမေးခွန်းကို ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ထပ်တလဲလဲ မေးနေတာပေါ့ဗျာ။ အခုချိန်ကစပြီး ကျုပ်တို့ဟာ သေသေချာချာ စဉ်းစားသုံးသပ်ကြရမယ်။ အမှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက် အထောက်အထားတွေကိုတော့ ကျုပ်တို့က စနစ်တကျ အစီအစဉ်နဲ့ချထားပြီးပြီ။ ခရီးသည်တွေကလဲ ဒီနေရာကိုလာပြီး တစ်ဦးစီ အစစ်ခံသွားကြပြီးပြီ။ ကျုပ်တို့ သိနိုင်တာတွေလဲ သိရပြီ။ ဒါကကျုပ်တို့ အနေနဲ့ အပြင်ယံသဘောသိနိုင်တာကိုသာ သိရသေးတယ် ဆိုတာလဲ မေ့လို့ မဖြစ်ဘူး။”

ပြောရင်းနှင့်ဟာကြူလီသည် သူ၏မိတ်ဆွေ မစ္စတာဘုခိအား လှမ်းပြုံး ရင်း စကားဆက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေကြီးနဲ့ ကျုပ်တို့ မကြာခဏ ရယ်စရာ မောစရာ သဘောပြော လေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဦးနှောက်ကို အသုံးချပြီး စဉ်းစားလိုက်ရင် အဖြေမှန် ပေါ်လာရမှာပဲလို့၊ ကောင်းပြီ အဲဒီနည်းစနစ်ကို ကျုပ်တို့ လက်တွေ့ အသုံးချကြဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီ။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကလဲ ကျုပ်လိုပဲ ဝိုင်းစဉ်းစားကြည့်စေချင်တယ်။ အမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ရရှိထားတဲ့ အချက် အလက်တွေကို သေသေချာချာ ဝေဖန်သုံးသပ်စဉ်းစားကြရအောင်။ စဉ်းစားဖို့က လူသတ်မှုတရားခံဟာ ခရီးသည်တွေထဲကပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူလဲဆိုတဲ့ အဖြေပေါ်အောင် စဉ်းစားကြပါစို့။”

(၃)

သုံးယောက်သား ထိုင်၍ စဉ်းစားနေကြရာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာကျော် ကြာသည်အထိ မည်သူကမျှ စကားစမပြောကြချေ။ မစ္စတာ ဘုခိ နှင့်ဆရာဝန် ဒေါက်တာ 'ကွန်စတင်တိုင်' ထို့သည်

စုံထောက်ဟာကြူလီ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကြီးစား၍ အမှုနှင့်ပတ်သက် သည့် အချက်အလက်အားလုံးကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် သုံးသပ်စဉ်းစား ကြည့်ကြလေသည်။

ယင်းသို့ စဉ်းစားခြင်း အားဖြင့် စောစောက ရှုပ်ထွေးနေခဲ့သော အချက်အလက်များသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်ရှင်းလင်းလာဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်လာ လေသည်။

မစ္စတာ ဘုခ်ဆိုလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိလေသည်။

“ငါ အခု သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရတော့မယ်၊ ဟာကြူလီကတော့ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီး မေရီဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဒီလူသတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်တယ် လို့ ထင်နေပုံရတယ်။ ငါ့အနေနဲ့တော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးဟာ ပင်ကိုစရိုက်အားဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု နည်းပါးကြတယ်။ ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်ပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို အသာထားလို့ ဆက်စဉ်းစားကြည့်ရင် အီတလီ အမျိုးသား ခရီးသည်ကလဲ လူသတ်တရားခံ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ သေသူရဲ့ အစေခံ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ‘မာစတာမင်း’ ဆိုသူကလဲ လူသတ်တရားခံ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ အခန်းမှာအတူနေတဲ့ ခရီးသည်က ပြင်ဘက် မထွက်ပါဘူးလို့ ထွက်ဆိုသွား တာဟာလဲ အမှန်ဖြစ်ပုံရတယ်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများကို လာဘ်ထိုး လိမ်ပြော ခိုင်းဖို့က လွယ်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ အမှုတစ်ခုလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်ရင် အဖြေမှန်ရအောင် စဉ်းစားဖို့က တော်တော်ခက်တာပါပဲကလား။ အရေးထဲ ငါတို့ မီးရထားကြီး ရပ်နေတာကလဲ တစ်မျိုးစိတ်ညစ်စရာ ဖြစ်နေရတယ်။ ဒီတိုင်းပြည်တွေက သက်ဆိုင်ရာဌာနတွေကလဲ အခုလို အရေးရှိလာရင် ကူညီဆောင်ရွက်ပုံက တယ်ပြီးနွေးကွေးတာပဲ။ နောက်ပြီး လူသတ်မှုဖြစ်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူတို့ရဲ့အရာရှိတွေ ရောက်လာရင်လဲ တစ်မျိုးစိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်ရဦးမှာပဲ။ သူတို့အနေနဲ့ ဒါမျိုး အမှုကြုံရခဲ့လေတော့ အသားယူပြီး ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်မှာလဲ သေချာတယ်။ သတင်းစာတွေထဲမှာ အကြီးအကျယ်ပါအောင် လုပ်ကြလိမ့်မယ်”

ဤသို့ ရောက်တတ်ရာရာ စဉ်းစားမိရာမှ မစ္စတာ ဘုခ်သည် လူသတ်မှု တရားခံ မည်သူဖြစ်နိုင်သနည်းဟူ၍ သူ့အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆင်ခြင်သုံးသပ် ခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ဆက်လက်စဉ်းစားနေပြန်လေသည်။

ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်ကမူ ဤသို့ စဉ်းစားနေလေသည်။

“ဒီ စုံထောက် ဟာကြူလီဆိုတဲ့ လူက တကယ်လူထူးလူဆန်း

တစ်ယောက် ပါပဲကလား။ နာမည်သတင်းကတော့ အလွန် ဦးနှောက်ဉာဏ် ထူးချွန် ထက်မြက်တယ်လို့ ကျော်ကြားတာပဲ။ အခု လူသတ်မှုက အင်မတန် စဉ်းစားရ ခက်တာကို ဒီလူက အဖြေမှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး။ ငါ့အနေနဲ့ ကတော့ လူသတ်မှုတရားခံ ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရနိုင်ဘူး။ တကယ့်ကို ရှုပ်ထွေးတဲ့အမှုမျိုးဖြစ်နေတယ်။ သက်သေအားလုံးက လဲ လိမ်လည်ထွက်ဆိုတာဖြစ်နိုင်တယ်။ မလိမ်ဘူးဘဲ ထား အမှန်ချည်းပြောသွား ကြတာဆိုရင်တောင်မှ အဖြေမှန်ကို စဉ်းစားလို့ ရဖို့က မလွယ်ဘူး။ သေသူရဲ့ ကိုယ်မှာ တွေ့ရတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ အနေအထား ကိုက အင်မတန် စဉ်းစားရ ခက်စရာဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်လိုမှ သဘာဝမကျ တဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးတွေ ဖြစ်နေ တယ်။ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လိုက်တာကမှ ရှင်းဦးမယ်။ သေနတ်ဆိုလို့ အမေရိကန် လူမျိုးတွေဟာ သေနတ်ကို သုံးတတ်လွန်းလို့ ‘ဂန်းမင်း’ (သေနတ်သမား) ဆိုတဲ့ စကားဟာ သူတို့တိုင်းပြည်မှာ ပြောလေ့ရှိတာ ဖြစ်မှာပဲ။ အမေရိကန် နိုင်ငံဟာ အလွန် တိုးတက်နေတာတော့ အမှန်ဖြစ် တယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် တစ်ခေါက်လောက် အလည်သွားချင်လိုက်ပါဘိ။ ငါ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အမေရိကန် ရောက်ဖူးတဲ့ ‘ဒီမီထရီယပ်စ်’ နဲ့ သွားတွေ့ ဦးမှပဲ။ ဒါထက် အိမ်က ငါ့ဇနီးက ဒီနေ့အခြေအနေကို သိရရင် . . .”

ဤသို့ တွေးရင်းက ဒေါက်တာကွန်စတင်တိုင်သည် လူသတ်မှုနှင့် လုံးဝမပတ်သက်သော မိမိ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများကိုသာ ဆက်လက် စဉ်းစားနေပါလေတော့သည်။

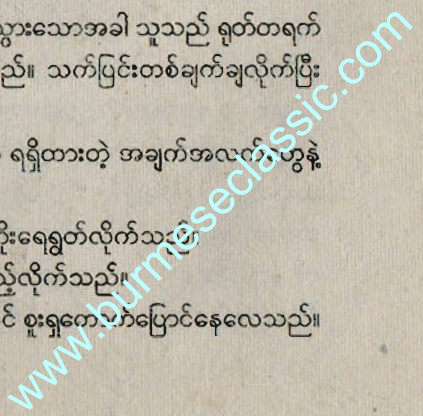
စုံထောက် ဟာကြူလီက လုံးဝ မလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

မျက်လုံးပိတ်ပြီး စဉ်းစားနေပုံက အိပ်ပျော်နေရောသလား ဟုပင် ထင်ရသည်။

အချိန်အားဖြင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်ကျော်သွားသောအခါ သူသည် ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ နိုးသလို လှုပ်ရှားလာတော့သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး နောက် မျက်လုံးမဖွင့်သေးဘဲ . . .

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှသာ ရရှိတားတဲ့ အချက်အလက်ဟာ ဟွဲ့နဲ့ ကိုက်ညီမယ်”

ဟု သူ့ကိုယ်သူပြောသလို ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သလို ထိုနောက် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများကလည်း အထူးပင် စူးရှကောက်ပြောင်နေလေသည်။

“ကျုပ်တော့ စဉ်းစားလို့ရပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကော”

ဤသို့ ဟာကြူလီက လှမ်းမေးလိုက်သည်တွင် ကျန်လူနှစ်ယောက်စလုံး မှာ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ်တွေးနေရာမှ ရုတ်တရက် လန့်သလို ဖြစ်သွားပြီးမှ မစ္စတာဘုခံက စတင်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်လဲ စဉ်းစားကြည့်ပါတယ် မိတ်ဆွေကြီး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ အဖြေမှန်ကို ကောက်ချက်ချလို့မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော်လဲ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးကနေပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါတယ်၊ ကျေနပ်လောက်တဲ့ အဖြေက ထွက်မလာဘူး ခင်ဗျ”

ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်ကလည်း ဝန်ခံလိုက်ရာ စုံထောက်ဟာ ကြူလီသည် နားလည်မှုရှိဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဟာကြူလီ၏ဟန်အမူအရာက အလွန်စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ သည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေပေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံကြတာကို သဘောကျပါတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ အမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ရရှိထားတဲ့အချက် အချက်တွေကို သေသေချာချာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြည့်တယ်၊ ခရီးသည်များရဲ့ ထွက်ဆိုချက်တွေကိုလဲ ပြန်လေ့လာကြည့်တယ်၊ အဲဒီလို စုနစ်တကျ စဉ်းစားသုံးသပ်ကြည့်လိုက်တော့ အချက်အလက်တွေအားလုံးနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ အဖြေတစ်ခုပေါ်လာတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအဖြေက သေချာပေါက် မှန်မမှန် ထပ်ဆင့်အတည်ပြုနိုင်ဖို့အတွက် ကျုပ်က လုပ်စရာ အစီအစဉ် တချို့ ရှိနေသေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သဘောပေါက်အောင် ကျုပ်က အချက်အလက် တချို့ကို ပြောပြပါမယ်၊ ဒီအချက်တွေကဆိုရင် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အလွယ် တကူ ကောက်ချက်ချအောင် လမ်းညွှန်ပြနေတဲ့ အချက်မျိုးတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာဘုခံက ဒီရထားရဲ့ စားသောက်ခန်းမှာ ပထမဆုံးနေ့က နေ့လယ်စာစားချိန် ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ကျုပ်ပြန်သတိရမိတယ်၊ အဲဒီတုန်းက မိတ်ဆွေကြီးက ခရီးသည်တွေကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း လူတွေက အသက် အရွယ် အားဖြင့်မျိုးစုံ၊ လူမျိုးအားဖြင့်လဲ မျိုးစုံ၊ အဆင့်အတန်းအား ဖြင့်လဲ အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေတယ်လို့ မှတ်ချက်ချခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်ဆို တော့ အခုလို ရာသီအချိန်မှာ ဒီလို လူမျိုးပေါင်းစုံ၊ အဆင့်အတန်းမျိုးစုံ၊ အသက်အရွယ်အမျိုးမျိုး ခရီးသည်တွေ ဒီမီးရထားပေါ်မှာ စုပြုံပြည့်ကျပ်နေဖို့ က မလွယ်ဘူး၊ ဒါကိုက ထူးခြားနေတယ်၊ ဥပမာ ‘အေသင်’ နဲ့ ‘ဘူခါရက်စ်’ မြို့က ချိတ်လိုက်တဲ့ တွဲတွေကိုကြည့်လိုက်ရင် ဘယ်တွဲမှာမှ လူမပြည့်ဘူး။

နောက်တစ်ချက် ထူးခြားတာကို ထောက်ပြရဦးမယ်၊ ရထားထွက်ခါနီးတုန်းက ဒုတိယတန်း အခန်းနံပါတ် ၇ မှာ မစ္စတာဟဲရစ်ဆိုတဲ့ လူနာမည်နဲ့ ကြိုတင် ယူထားပေမယ့် တကယ်ကျတော့ အဲဒီ ခရီးသည်က လုံးဝ ပေါ်မလာဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒါ မထူးဆန်းဘူးလား၊ နောက်ပြီး ထူးခြားတဲ့ အချက်တချို့ ရှိသေးတယ်၊ ဥပမာ အမေရိကန် အမျိုးသမီး မစ္စကဟားဘတ်ရဲ့ လက်ကိုင် အိတ်ကို အခန်းကူးတံခါးလက်ကိုင်မှာ ချိတ်ထားတာရယ်၊ ပြန်ပေးဆွဲခံရတဲ့ ကလေးအမေ မစ္စကအမ်စထရောင်းရဲ့ မိခင်ကြီး နာမည်ကျော်ပြဇာတ် မင်းသမီးကြီးရဲ့ နာမည်ရယ်၊ အမေရိကန် စုံထောက်တစ်ဦးဆိုတဲ့ မစ္စတာ ဟတ်မင်းရဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တွေရယ်၊ ‘မက်ကွင်း’ ဆိုတဲ့ လူက ကျုပ်တို့တွေရတဲ့ မီးရှို့ဖျက်ဆီးထားတဲ့စာရွက်ကို သေသူ ‘ရက်ချက်’ ကိုယ်တိုင်က မီးရှို့ဖျက်ဆီးတာပါလို့ ပြောတာရယ်၊ မင်းသမီးကြီး ‘ဒရာဂိုမီ ရော့’ရဲ့နာမည်အပြည့်အစုံရယ်၊ နောက်ပြီး ‘ဟန်ဂေရီ’ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် (ပတ်စ်ပို့) ရဲ့ တစ်နေရာမှာ ဆီချေးကွက်စွန်းနေတာရယ်၊ အဲဒါတွေက ထူးခြားတဲ့ အချက်တွေ ဖြစ်တယ်ဗျ”

ဟာကြူလီ၏ စကားကိုကြားလျှင် ကျန်လူနှစ်ယောက်မှာ သဘော မပေါက်သလို အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် ဝေးကြည့်နေကြသည်။

“ဘာလဲဗျ၊ ကျုပ် အခုပြောသွားတဲ့အချက်တွေရဲ့ ထူးခြားချက်ကို ခင်ဗျားတို့က မမြင်မိသေးဘူးလား”

စုံထောက်ဟာကြူလီက ပြန်မေးတော့မှ မစ္စတာဘုခံက . . .

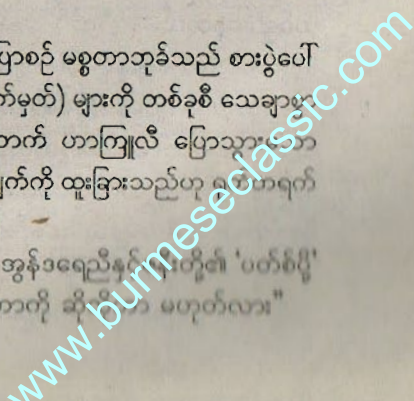
“ကျုပ်တော့ ထူးခြားချက်ဆိုလို့ ဘာမှမမြင်မိပါဘူး” ဟု ပြန်ဖြေ လေသည်။

“ဒေါက်တာကကော”

“ကျွန်တော်လဲ မစ္စတာ ဟာကြူလီ ပြောသွားတာတွေကို လုံးဝ နားမလည်ဘူး ခင်ဗျ”

ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က ပြန်ပြောစဉ် မစ္စတာဘုခံသည် စားပွဲပေါ် ရှိ ခရီးသည်များ၏ ပတ်စ်ပို့ (နိုင်ငံကူးလက်မှတ်) များကို တစ်ခုစီ သေချာစွာ ကြည့်နေလေသည်။ သူ့အနေဖြင့် စုံထောက် ဟာကြူလီ ပြောသွားတာ အချက်အလက်များအနက် အချက်တစ်ချက်ကို ထူးခြားသည်ဟု ရုတ်တရက် စဉ်းစားမိ၍ ကြည့်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ခဏမျှအကြာတွင် သူသည် မြို့စား အွန်ဒရေညီနှင့် တွဲ၏ ‘ပတ်စ်ပို့’ မှာ ဆီစွန်းပေနေသလို အကွက်ဖြစ်နေတာကို ဆိုလိုက်ကာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီ ဆီစက်ကလဲ လောလောလတ်လတ် ပေတဲ့ဆီစက် ဖြစ်တယ်၊ ဆီစက်ပေကျနေတဲ့ နေရာကိုကော သတိပြုမိရဲ့ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တဲ့ သတိပြုမိပါတယ်၊ ဆီစက်ကျနေတဲ့ နေရာက မြို့စားကတော် ရဲ့ နာမည် အစပိုင်းကို ဖုံးပြီး ကျနေတယ်၊ သူ့ရဲ့ ပထမနာမည်စာလုံး တည့်တည့်ပေါ်မှာ ဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်လဲ ကျုပ်က ဒီကိစ္စက ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာတော့ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး။”

မစ္စတာ ဘုခ်က ပြန်ပြောပြီးနောက် စုံထောက် ဟာကြူလီကပင် ဆက်ပြောလေသည်။

“နေဦးဗျ၊ ကျုပ်က နောက်ထပ် ရှုထောင့် တစ်ခုကနေပြီး တင်ပြပါ ဦးမယ်၊ လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့တဲ့ နေရာမှာ ကျကျန်ရစ်တဲ့ လက်ကိုင်ပဝါအကြောင်း ပြောချင်လို့ပါပဲ၊ စောစောပိုင်းက ကျုပ်တို့စဉ်းစားကြည့်တော့ ဒီလက်ကိုင် ပဝါဟာ အမျိုးသမီးသုံးဦးရဲ့ ပစ္စည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သဘောရကြတယ် မဟုတ်လား၊ နာမည်ရဲ့ထိပ်မှာ အိပ်ချ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ် စာလုံးပါတဲ့ အမျိုး သမီးသုံးယောက်က အမေရိကန်အမျိုးသမီး မစ္စက်ဟားဘတ်ရယ်၊ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီး မေရီရယ်၊ ပြီးတော့ ဂျာမန် အိမ်ဖော် အမျိုးသမီး ရှုမစ်တို့ ဖြစ်တယ်၊ ကောင်းပြီ၊ အဲဒီလက်ကိုင်ပဝါကို ရှုထောင့်တစ်မျိုးကနေပြီး ကြည့်ကြရအောင်၊ လက်ကိုင်ပဝါက အထူးတလည် ပန်းအလှတွေ ထိုးထားပြီး အဖိုးတန် ပစ္စည်းဖြစ်တယ်၊ ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့မှာ ရောင်းလေ့ရှိတဲ့ အမျိုးအစား ဆိုပါတော့၊ နာမည် အတိုကောက် ‘အိပ်ချ်’ စာလုံးကို အသာထားလို့ ခရီးသည်တွေထဲက ဘယ်သူဟာဖြင့် ဒီလက်ကိုင်ပဝါမျိုးကို ဝယ်ကိုင်ဖို့ရာ နီးစပ်သလဲ၊ ကျုပ်သဘောအရဆိုရင် မစ္စက်ဟားဘတ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူက ငွေကြေးတတ်နိုင်ပေမယ့် အဝတ်အစား လှလှပပ ဝတ်စားဆင်ရင် တတ်တဲ့ ဝါသနာ မရှိကြောင်း၊ သူ ဝတ်စားနေပုံအရ ထင်ရှားနေတယ်၊ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီး မေရီ ဆိုရင်လဲ မနီးစပ်ဘူး၊ ဒီ မိန်းကလေးက ဈေးနှုန်းသိပ်မများတဲ့ ရိုးရိုးချည်ထည်လက်ကိုင်ပဝါမျိုးသာ သုံးတတ်တယ်၊ ဂျာမန်အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးအနေကလဲ ဒါလောက် အဖိုးတန် တဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ ဝယ်သုံးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီရထားပေါ်မှာ အခုလို အဖိုးတန် လက်ကိုင်ပဝါမျိုး ဝယ်သုံးဖို့ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အမျိုးသမီး နှစ်ဦး ရှိနေတယ်၊ အဲဒီအမျိုးသမီးနှစ်ဦးအနေနဲ့ လက်ကိုင်ပဝါက အင်္ဂလိပ်စာလုံး ‘အိပ်ချ်’ ဘယ်လိုဆက်စပ်နိုင်သလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်၊ ကျုပ်ဆိုလိုတဲ့ အမျိုးသမီး နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက မင်းသမီးကြီး ‘ဒရာဂိုမီရှော့’ ဖြစ်တယ်”

“ဒါပေမယ့် မင်းသမီးကြီးရဲ့ ပထမနာမည်က ‘နာတာလီယာ’ ဖြစ်တယ်၊ ‘အိပ်ချ်’ စာလုံးနဲ့ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့ မရဘူး။”

မစ္စတာ ဘုခ်က ထောက်ပြရာ ‘ဟာကြူလီ’ က ခေါင်းညိတ်ပြလေ သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါထားပါတော့၊ နောက်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က တော့ မြို့စားကတော် ဖြစ်တယ်၊ သူ့နဲ့ပတ်သက်လို့ ထူးခြားချက်တစ်ခု ချက်ချင်း သတိမပြုမိဘူးလား။”

“ဘာများလဲဗျ”

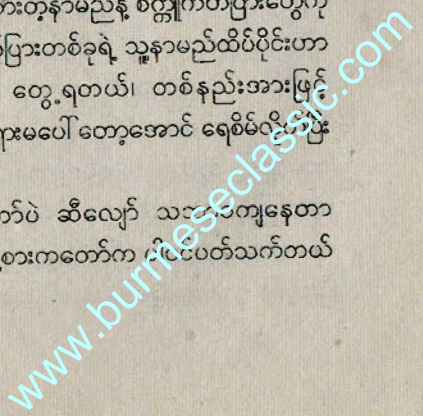
“ဆီစက်ကျပြီး ဖုံးနေတဲ့နေရာက မြို့စားကတော် နာမည်ရဲ့ ထိပ်ဆုံးက စကားလုံးဖြစ်နေတယ်၊ ဆီစက်ကျပြီး ပေနေတာက မတော်တဆဖြစ်တယ်တဲ့ ထားဦး၊ မြို့စားကတော်ရဲ့ ပထမနာမည်က ‘ဘယ်လီနာ’ ဖြစ်တယ်၊ ကောင်းပြီ တကယ်လို့ နာမည်အမှန်က ‘ဘယ်လီနာ’ မဟုတ်ပဲ ‘ဟယ်လီနာ’ ဖြစ်နေတယ်ဆိုကြပါစို့၊ ‘အိပ်ချ်’ စာလုံးနဲ့ စတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ‘အိပ်ချ်’ စာလုံးကို အပေါ်ကထပ်ပြီး ‘အီး’ စာလုံးဖြစ်အောင် ပြင်ရေးလိုက်ရုံနဲ့ ‘ဟယ်လီနာ’ ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ‘အယ်လီနာ’ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ စာလုံးပြင်ရေးထားတာ မသိသာအောင် ဆီစက်ချပြီး မတော်တဆ ပေကျ နေသလို ဖန်တီးထားလို့ရတယ်”

“အယ်လီနာနဲ့ဟယ်လီနာ ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ အဲဒီလို စာလုံးတစ်လုံးတည်း ပြင်ရေးလိုက်ရုံနဲ့ ဖြစ်နိုင်တယ်”

‘မစ္စတာ ဘုခ်’ က ရုတ်တရက် သဘောပေါက်သလို ရေရွတ်လိုက် သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကလဲ အဲဒီစိတ်ကူးကို အတည်ပြုဖို့ အချက်အလက်ထပ်ရှာတော့ တွေ့ရပြန်တယ်၊ ကျုပ်က မြို့စားကတော်ရဲ့ အဝတ်အစား သေတ္တာတွေမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့နာမည်နဲ့ စက္ကူကတ်ပြားတွေကို အသာ လိုက်ကြည့်ခဲ့တယ်၊ နာမည်ကတ်ပြားတစ်ခုရဲ့ သူ့နာမည်ထိပ်ပိုင်းဟာ မထင်မရှားဖြစ်အောင် ရေစိုနေတာ တွေ့ရတယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကတ်ပြားကို ဖြုတ်၊ နာမည်ထင်ထင်ရှားရှားမပေါ်တော့အောင် ရေစိမ်လို့ဟန် မှ ပြန်တပ်ထားတဲ့ ပုံမျိုးဖြစ်နေတယ်”

“မိတ်ဆွေကြီးပြောတာ ဖော်တော်ပဲ ဆီလျော် သဘောကျနေတာ အမှန်ပဲဗျ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူသတ်မှုမှာ မြို့စားကတော်က ပါဝင်ပတ်သက်တယ် ဆိုတာကတော့ . . . .”

မစ္စတာ ဘုခင်၏ စကားမဆုံးမီ စုံထောက် ဟာကြူလီက ရုတ်တရက် ကြားဖြတ် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“နေဦးလေဗျာ၊ မိတ်ဆွေကြီးက ရှေ့ လောမကြီးစမ်းပါနဲ့ဦး၊ လူသတ်မှုကို ရှုထောင့်အမြင်တစ်မျိုးကကြည့်ဖို့ လိုအပ်နေတယ်။ ဒီအမှုကို လူတိုင်းက ရုတ်တရက်ဘယ်လိုမြင်အောင် ဖန်တီးထားသလဲဆိုတဲ့ ရှုထောင့်ပဲ ဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ချက်က ဆန်း (မိုးပွင့်) တွေကျလို့ လမ်းပိတ်ပြီး မီးရထား ရပ်ထားလိုက်ရတဲ့အတွက် လူသတ်သမားရဲ့ မူလအကြံတွေ ပျက်သွားတာကို လဲ မမေ့ပါနဲ့။ တကယ်လို့ အခုလို အမြန်ရထားကြီး ရပ်မထားရဘဲ ဆက်လက် ခုတ်မောင်းသွားတယ်ဆိုပါလော့၊ ဒီလိုဆိုရင်ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့ စဉ်းစားကြည့်ကြရအောင်၊ ရထားကြီးက ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်လက် ခုတ်မောင်း သွားဖြစ်တယ်ဆိုရင် နီးရာဘူတာကရဲကို အကြောင်းကြားရမယ် မဟုတ်လား၊ မှုခင်းဖြစ်ပွားရာ နေရာမှာ တွေ့ရတဲ့ သက်သေခံပစ္စည်း အထောက်အထားတွေကိုလဲ အိတ်လီရီအရာရှိတွေလက်ကို အပ်လိုက်ရမှာ သေချာတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သေသူ ‘ရက်ချက်’ ကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့ စာတွေကိုလဲ အတွင်းရေးမှူး ‘မက်ကွင်း’ ထုတ်ပြုလိမ့်မယ်၊ အမေရိကန် အမျိုးသား ‘ဟတ်မင်း’ က သူ့ရဲ့ထွက်ချက်ကို အခုအတိုင်းပဲ ထွက်ဆိုမှာပဲ။ မစ္စတာဟားဘတ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကလဲ သူ့အခန်းထဲ လူတစ်ယောက် ဝင်နေခဲ့တာကို ပြောမယ့်အပြင် တွဲစောင့် ယူနီဖောင်းက ပြတ်ကျကျန်ရစ်တဲ့ ‘ကြယ်သီး’ ကိုလဲ တွေ့ရမယ်၊ ကျုပ်ထင်တာကို ပြောပြပါမယ်။ တကယ်လို့ မီးရထား မရပ်ဘဲ ဆက်ခုတ်မောင်းသွားရင် လူသတ်သမားဟာ မစ္စက် ‘ဟားဘတ်’ ရဲ့ အခန်းကတစ်ဆင့် ပြင်ဘက်ကိုထွက်မယ်၊ ပြီးတော့ တွဲစောင့် ယူနီဖောင်းကိုလဲ အိမ်သာခန်းတစ်ခန်းမှာ ချွတ်ထားပစ်ခဲ့လိမ့်မယ်”

“ဟင် . . . ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားဆိုလိုတာက . . . ”

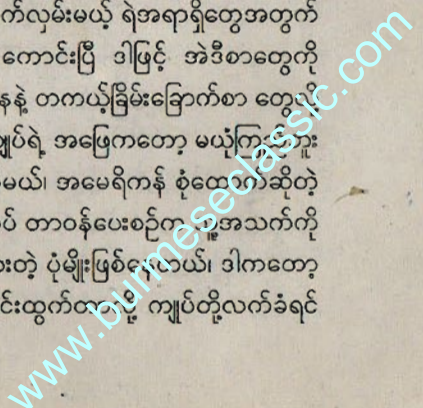
“ကျုပ်ဆိုလိုတာက ဒီလူသတ်မှုမှာ တရားခံဟာ ရထားပေါ်ပါလာတဲ့ ခရီးသည်ဖြစ်ပေမယ့် ပြင်ပက လူတစ်ယောက်ယောက်က ရထားပေါ် တက်လာပြီး သတ်သလို အားလုံးက ထင်မြင်အောင် ဖန်တီးထားတယ်လို့ ဆိုချင်တယ်။ ရထားက ခရီးစဉ်အတိုင်းဆက်သွားလို့ နောက်ဆိုက်ရမယ့် ‘ဘရော့ဒ်’ ဘူတာမှာ ရပ်တော့ လူသတ်သမားကပြန်ထွက်သွားတယ်လို့ ယူဆကြရမယ်မဟုတ်လား၊ တွဲစောင့်အစစ်မဟုတ်ဘဲ ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသူ ကို တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ မြင်မှာ သေချာလေတော့ ယူနီဖောင်းချွတ် ပြီးတဲ့ခါ ရှာတွေ့လွယ်မယ့် အိမ်သာလို နေရာမှာ ထားပစ်ခဲ့မယ်၊ ဒါမှလဲ

ခရီးသည်မဟုတ်တဲ့ ပြင်ပက လူတစ်ယောက်က လာသတ်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်လို့ အားလုံးက တွက်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ‘ဆန်း’ (မိုးပွင့်) တွေ့ကြောင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ရထားကြီး ရပ်ထားလိုက်ရတဲ့အတွက် လူသတ် သမားရဲ့ မူလအကြံ၊ မူလအစီအစဉ်တွေအားလုံး လွဲချော်သွားကုန်တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ လူသတ်သမားဟာ သေသူ ‘ရက်ချက်’ ရဲ့ အခန်းထဲမှာ အချိန် အတော်ကြာကြာ နေခဲ့တာနဲ့တူတယ်။ သူ့အနေနဲ့ မီးရထားဟာ ခဏသာ ရပ်ပြီး ဆက်ထွက်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ စောင့်နေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သို့သော်လဲ တော်တော်လေးကြာလာတော့ ရထားကမထွက်ဘဲ ရပ်မြဲ ရပ်နေတာ သတိပြုမိလာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လူသတ်သမားဟာ သူ့ရဲ့ အကြံကို တစ်မျိုးပြောင်းရတော့တာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူသတ် တရားခံဟာ ဒီရထားပေါ်မှာပဲ ရှိသေးတယ်လို့ အားလုံးက ယူဆကြမယ် မဟုတ်လား။”

“ဒါတွေအားလုံး မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ် သိချင်တာက လက်ကိုင်ပပါနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက် ဆက်စပ်နေတယ် ဆိုတဲ့အချက်ဖြစ်တယ်။ အဲဒါက ဘယ်လိုလဲ”

မစ္စတာဘုခင်က စိတ်မရှည်သလို ကြားဖြတ်မေးလေသည်။

“ကျုပ်ပြောပါမယ်လေ၊ မိတ်ဆွေကြီး သိလိုတဲ့ အချက်ကို ရောက်အောင် ကျုပ်က ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပဏာမ ပျိုးနေတာပါ။ ပထမဆုံး ခင်ဗျားတို့ သိသင့်တာက သေသူ ‘ရက်ချက်’ ရခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ခြိမ်းခြောက်စာတွေက တကယ်မဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ်တို့ မျက်စိ။ လည်အောင် တမင်သက်သက် ဖန်တီးထားတယ်ဆိုတဲ့အချက်ဖြစ်တယ်။ အမေရိကန် စုံထောက်ဝတ္ထုတွေက အလားတူ စာသားမျိုးပါတဲ့ ခြိမ်းခြောက်စာတွေထဲက ကူးယူလိုက်ပုံပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဒီ ခြိမ်းခြောက်စာတွေက မူမမှန်ဘူးလို့ မြင်မိတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် လူသတ်မှု စုံစမ်းထောက်လှမ်းမယ့် ရဲအရာရှိတွေအတွက် တမင် လုပ်ပြထား တာသာဖြစ်တယ်။ ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် အဲဒီစာတွေကို ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ သေသူရက်ချက်အနေနဲ့ တကယ်ခြိမ်းခြောက်စာ တွေလို ယုံကြည်ခဲ့ သလားလို့ မေးစရာရှိတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အဖြေကတော့ မယုံကြည်ဘူး လို့ ဆိုချင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ မှတ်မိပါလိမ့်မယ်။ အမေရိကန် စုံထောက်ဆိုတဲ့ ဟတ်မင်းကို သေသူ ရက်ချက်က ချဉ်းကပ် တာဝန်ပေးစဉ်က သူ့အသက်ကို ရန်ရှာမယ့် ရန်သူကို တိတိကျကျ သိထားတဲ့ ပုံမျိုးဖြစ်နေလား။ ဒါကတော့ ဟတ်မင်းရဲ့ ထွက်ချက်ဟာ အမှန်အတိုင်းထွက်တာပဲ ကျုပ်တို့လက်ခံရင်

ပေါ့လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေသူ ရက်ချက်ဟာ ထူးခြားတဲ့ စာတစ်စောင် လက်ခံရရှိတာတော့ အမှန်ပဲ။ အဲဒီစာက သေသူရဲ့အခန်းထဲ မီးရှို့ပြာချထား ပြီး ကျုပ်တို့တွေ့ခဲ့တဲ့ စာပဲ။ စာထဲမှာ ပြန်ပေးဆွဲခံရပြီး အသတ်ခံရတဲ့ ကလေးငယ် (ငိုလ်မျှူးကြီး အမ်စထရောင်းရဲ့ သမီးလေး) အကြောင်းပါတယ် မဟုတ်လား၊ စာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ရက်ချက်ကို ဘာကြောင့် သတ်မယ်လို့ သူသိအောင် ကြိုတင်အသိပေး ခြိမ်းခြောက်တဲ့သဘောပဲ။ အဲဒီစာကိုတော့ လူသတ်သမားက ကျုပ်တို့တွေ မမြင်စေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လူသတ်သမားက 'အမ်စထရောင်း' ပြန်ပေးမှုနဲ့ ဆက်စပ်လို့ ရနိုင်တဲ့ ဒီစာကို မီးရှို့ဖျက်ဆီး ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။ သူ့အနေနဲ့ အစီအစဉ်ပျက်သွားတာ နှစ်ခုရှိတယ်။ ပထမ အချက်က သူ့မမျှော်လင့်ဘဲ မီးရထားကြီး ရပ်နေတာ ဖြစ်တယ်။ ဒုတိယ အချက်ကတော့ သူ့မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တဲ့စာကို ကျုပ်တို့က ကြံဖန်ပြီး စာလုံး တချို့ ဖတ်လိုရတဲ့အထိ ပေါ်လာအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အချက်ဖြစ်တယ်။ ဒီစာကို ဖျက်ဆီးပစ်ရတာဟာလဲ စာထဲမှာ အမ်စထရောင်း ဆိုတဲ့ နာမည်ပါနေလို့ ဖြစ်တယ်။ စာကို တွေ့သွားရင် ဒီရထားပေါ်မှာ ပြန်ပေးဆွဲ ခံရသူ အမ်စထရောင်း မိသားစုနဲ့သိကျွမ်းသူ (ဒါမှမဟုတ်) အဆက်အသွယ် ရှိသူ တစ်ဦးဦး ခရီးသည်အဖြစ်ပါလာကြောင်း ကျုပ်တို့ ရိပ်မိပြီး အဲဒီခရီးသည် အပေါ် ချက်ချင်းသင်္ကာမကင်းဖြစ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုင်း . . . ကျုပ်တို့ တွေ့ရှိထားတဲ့ တခြား သက်သေခံပစ္စည်းတွေအကြောင်း ဆက်ကြဦးဦး ဆေးတံဆေးချေးထုတ်တဲ့ ကိရိယာအကြောင်းကိုတော့ ကျုပ်တို့ တော်တော်ပဲ ဆွေးနွေးပြီးကြပြီ။ ဒီတော့ . . . လက်ကိုင်ပဝါ အကြောင်း ပြောကြမယ်။ လက်ကိုင်ပဝါမှာ 'အိပ်ချ်' အင်္ဂလိပ်စာလုံး ပါနေတာကို စဉ်းစားကြည့်ရင် အိပ်ချ်စာလုံးနဲ့ စတဲ့ နာမည်ရှိသူ တစ်ယောက်ယောက် အပေါ် သံသယဖြစ်စရာ မဟုတ်ပါလား။ ဒီတော့ ကာယကံရှင်ဟာ မတော်တဆ ကျကျန်ရစ် တာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။"

"မှန်တယ် ခင်ဗျာ။ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီခရီးသည်က သူ့နာမည်အမှန်ရဲ့ရှေ့ဆုံးက အိပ်ချ် စာလုံးကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ မဟုတ်လား။"

ဒေါက်တာကလဲ ရှေ့လောကြီးတာပဲကလား၊ ဒါလောက်မြန်မြန်ကြီး အလွယ်တကူ ကောက်ချက်ချလို့ မရဘူးခင်ဗျာ။"

"ဒါဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ပတ်သက်လို့ တခြားဖြေရှင်းနိုင်မယ့်နည်း ရှိသေး လို့လား။"

ဒေါက်တာကွန်စတင်တိုင်က ပြန်မေးသဖြင့် စုံထောက်ဟာကြူလီက ရှင်းပြရပြန်လေသည်။

"ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ဥပမာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဒီရထားပေါ်မှာ ရာဇဝတ်မှု တစ်ခု ကျူးလွန်ပြီး အဲဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ တခြားလူတစ်ယောက်ယောက် အပေါ် သင်္ကာမကင်းဖြစ်အောင် ဖန်တီးချင်တယ် ဆိုပါတော့။ ခရီးသည်တွေ ထဲမှာ အမ်စထရောင်းမိသားစုနဲ့ အဆက်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးပါလာတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားက အဲဒီအမျိုးသမီး လက်ကိုင်ပဝါကိုယူပြီး မှုခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ နေရာမှာ အသာချထားလိုက်မယ်။ စုံစမ်းစစ်ဆေးတဲ့လူတွေက လက်ကိုင်ပဝါကိုမြင်တာ နဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပစ္စည်းရှင် အိပ်ချ် စာလုံးနာမည်ပါတဲ့ အမျိုးသမီးကို ချက်ချင်း သံသယရှိရုံမက လက်ကိုင်ပဝါကိုလဲ ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေခံ ပစ္စည်းအဖြစ် ယူဆကြမယ်မဟုတ်လား။"

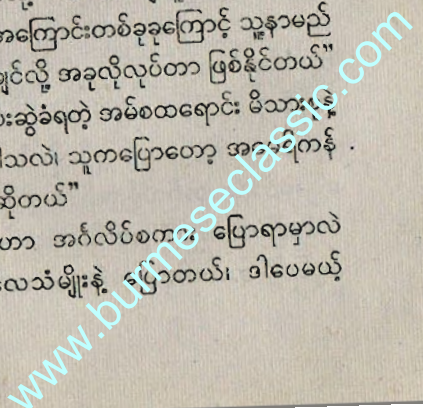
"ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုဆိုရင် လက်ကိုင်ပဝါရှင် အမျိုးသမီးဟာ အပြစ် မရှိတဲ့အတွက် သူ့နာမည်က ထိပ်ဆုံးစာလုံး အိပ်ချ်ကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ဖျောက်ဖျက် ဖို့ ကြိုးစားမှာ မဟုတ်ဘူး။"

ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က စောဒကတက်လိုက်ပြန်သည်။

"ဒါက ခင်ဗျားထင်တာကို ပြောတာမဟုတ်လား၊ တကယ်တော့လဲ ရဲနဲ့ တရားရုံးကလဲ သာမန်အားဖြင့် ဒီလိုပဲ ယူဆကြမှာပါပဲ။ ကျုပ်ကတော့ လူတွေရဲ့ သဘာဝစရိုက်ကို ကောင်းကောင်း လေ့လာထားတဲ့အတွက် တစ်မျိုးမြင်တယ်။ လူတို့ရဲ့ ပင်ကိုသဘာဝ စရိုက်အရ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ အပြစ်ကင်းနေပေမယ့် သူ့အပေါ်မှာ လူသတ်မှုနဲ့ မသင်္ကာ ဖြစ်ပြီး ဖမ်းဆီးအရေးယူတော့မှာပါကလားလို့ သိရတာနဲ့ စိတ်တွေ တုန်လှုပ် ချောက်ချားပြီး လုပ်မိလုပ်ရာလျှောက်လုပ်တတ်တယ်။ ဒေါက်တာ ပြောနေတဲ့ မြို့စားကတော်ရဲ့ ပတ်စ်ပို့က နာမည်ထိပ်စာလုံးပေါ် ဆီစက်ချ ဖျက် ထားတာနဲ့ပဲ သူဟာ လူသတ်သမားလို့ တစ်ထစ်ချယူဆလို့ မရဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူ့နာမည် အပြည့်အစုံ အမှန်အတိုင်း လူမသိစေချင်လို့ အခုလိုလုပ်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။"

"ဒါထက် မြို့စားကတော်က ပြန်ပေးဆွဲခံရတဲ့ အမ်စထရောင်း မိသားစုနဲ့ ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်ရှိမယ် ထင်ပါသလဲ၊ သူကပြောတော့ အမှန်တကယ် ပြည်ကိုတောင် မရောက်ဖူးပါဘူးလို့ ဆိုတယ်။"

"ဟုတ်ပါတယ်။ မြို့စားကတော်ဟာ အင်္ဂလိပ်စာလုံး ပြောရာမှာလဲ ဥရောပတိုက်ကလူတွေ ပြောတဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့်

သူပြောပုံက အဲဒီလိုဖြစ်အောင် တမင်တကာ လုပ်ပြောတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်။
 ကိုင်း . . . ကျုပ်ထင်တာ ပြောမယ်နော်၊ ပြန်ပေးဆွဲပြီး သတ်ပစ်ခံရတဲ့
 ကလေးအမေရဲ့ မိခင်က နာမည်ကျော် ပြဇာတ်မင်းသမီး “လင်ဒါ-အာဒင်”
 ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားတို့ သိပြီးဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ခု ကျုပ်တို့ သိရတာက
 ပြဇာတ်မင်းသမီးမှာ သမီးတစ်ယောက်မဟုတ် နှစ်ယောက်ရှိတယ်လို့
 ဆိုတယ်။ မစ္စက် အမ်စထရောင်းမှာ ညီမငယ် တစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုပါတော့
 ဗျာ၊ ပြန်ပေးဆွဲမှု ဖြစ်ချိန်ကတော့ အဲဒီ ညီမငယ်က အရွယ်မရောက်သေးတဲ့
 ကလေးသာသာ ရှိဦးမှာပေါ့။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဖြစ်နိုင်တာကို ပြောရမယ်ဆိုရင်
 ကလေးအမေ မစ္စက်အမ်စထရောင်းရဲ့ ညီမငယ်ရဲ့ နာမည်က ဟယ်လီနာ
 ဖြစ်နိုင်တယ်။ အိပ်ချ်စာလုံးနဲ့ စတဲ့ နာမည်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ ညီမငယ်
 ဟယ်လီနာဟာ အမေရိကန်ပြည် ဝါရှင်တန်မြို့တော်ကို ဟန်ဂေရီသံမှူး
 အဖြစ်နဲ့ ရောက်လာတဲ့ မြို့စား အွန်ဒရေညီနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်လို့
 ယူဆမိတယ်”

“နေပါဦးဗျ၊ မင်းသမီးကြီး ဒရာဂိုမီရောကပြောတော့ ညီမငယ်က
 အင်္ဂလိပ်အမျိုးသား တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ် ဆိုပါကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းသမီးကြီးက အဲဒီလို ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
 ကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တဲ့ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသားရဲ့ နာမည်ကို
 မင်းသမီးကြီးက မမှတ်မိဘူးလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား
 မိတ်ဆွေတို့၊ မင်းသမီးကြီး ဒရာဂိုမီရောဟာ အမှန်ကိုမပြောဘဲ လိမ်လည်
 ထွက်ဆိုခဲ့တယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ “အမ်စထရောင်း မိသားစုနဲ့
 ကောင်းကောင်း သိခဲ့တဲ့ မင်းသမီးကြီးဟာ ဒီရထားပေါ်မှာ ညီမငယ်
 ‘ဟယ်လီနာ’ ကို မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိလိမ့်မယ်၊ အရေးထဲ အသတ်ခံရသူ
 ‘ရက်ချက်’ ဟာ တကယ်တော့ ပြန်ပေးမှု တရားခံ ‘ကက်ဆက်တီ’
 ဖြစ်တယ်လို့ ကြားသိရတော့ မင်းသမီးကြီးက ညီမငယ် ဟယ်လီနာကို
 အားလုံးက လူသတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မသင်္ကာဖြစ်တော့မှာပဲလို့လဲ
 တွက်မိမယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ခေါ်ပြီး စစ်ချက်ယူတော့ မင်းသမီးကြီးက
 အမှန်ကို မပြောဘဲ မစ္စက်အမ်စထရောင်းရဲ့ ညီမလေးက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး
 တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်လို့ ထင်မိကြောင်း ခပ်ဝါးဝါးပဲ
 ပြောခဲ့တယ်။ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားရဲ့ နာမည်ကိုလဲ မမှတ်မိဘူးဆိုတယ်။
 တစ်နည်းအားဖြင့် မင်းသမီးကြီးဟာ ဟယ်လီနာကို ကာကွယ်ပေးတဲ့အနေနဲ့
 ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်စဉ်းစားလို့မရအောင် အမှန်ကို ဖုံးကွယ်ပြီး

တလွဲတွေ ထွက်ဆိုခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြောနေစဉ် စားသောက်တဲ့ အမှုထမ်း
 တစ်ဦးသည် မစ္စတာဘုခဲနားဆီသို့ လျှောက်လာလေသည်။

“ညစာ (ဒင်နာ) အဆင်သင့် ဖြစ်ပါတော့မယ်၊ စားဖို့ပြင်ခိုင်းလိုက်ရ
 မလား ခင်ဗျ”

ထိုအခါ မစ္စတာ ဘုခဲသည် စုံထောက်ဟာကြူလီအား လှမ်းကြည့်
 လိုက်ရာ ဟာကြူလီက ခေါင်းညိတ်ရင်း . . .

“အင်း . . . ကောင်းသားပဲ ညစာကို ပြင်ခိုင်းလိုက် . . .”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

စားသောက်တဲ့ အမှုထမ်းက ရိုသေစွာပြောပြီး ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွား
 လေသည်။

(၄)

စုံထောက် ဟာကြူလီနှင့်အတူ မစ္စတာဘုခဲနှင့်ဒေါက်တာ ကွန်စတင်
 တိုင်တို့ သုံးယောက်သား စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်၍ ညစာ စားကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌ အခြားခရီးသည်များသည်လည်း ရောက်ရှိနေပြီး ညစာ
 စားလျက်ရှိရာ အားလုံးလိုလို စကားများများမပြောဘဲ စားနေကြသည်။

အလွန် စကားများပြီး အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ပြောတတ်သူ
 အမေရိကန် အမျိုးသမီး မစ္စက်ဟားဘတ်သည်ပင် ထူးထူးခြားခြား

ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေလေသည်။

သူမနှင့်အတူ ထိုင်စားနေသော ဆွီဒင်အမျိုးသမီးအား . . .

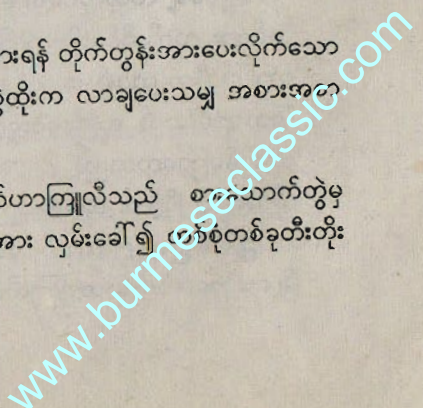
“ကျွန်မဖြင့် ဘာမှ စားချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ပါဘူးရှင်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ညည်းလေသည်။

သို့ရာတွင် ဆွီဒင်အမျိုးသမီးက စားရန် တိုက်တွန်းအားပေးလိုက်သော
 အခါ၌မူ မစ္စက်ဟားဘတ်သည် စားပွဲထိုးက လာချပေးသမျှ အစားအစာ

အားလုံးကို စားလေတော့သည်။

ညစာမတည်ခင်းမီက စုံထောက်ဟာကြူလီသည် စားသောက်တဲ့မှ
 အမှုထမ်းများကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲသူအား လှမ်းခေါ်၍ တစ်စုတစ်ခုတီးတိုး
 ပြောခဲ့လေသည်။

ဘာပြောလိုက်သည်ကို မသိရသော်လည်း ဒေါက်တာကွန်စတင်တိုင်က ခန့်မှန်းရိပ်မိလေသည်။

စားသောက်တဲ့အမှုထမ်း (စားပွဲထိုး) များက စားသောက်ဖွယ်များ ယူလာတည်ခင်းရာ၌ မြို့စား 'အွန်ဒရေညီ' ဇနီးမောင်နှံတို့၏ စားပွဲသို့ နောက်ဆုံးမှ လာရောက်ပေးလေ့ရှိသည်ကို ဒေါက်တာက သတိပြုမိလေသည်။

စားစရာ ဟင်းလျာအမျိုးမျိုးယူလာတိုင်း မြို့စားဇနီးမောင်နှံ၏ စားပွဲသို့ နောက်ဆုံးမှချည်း လာချပေးခြင်းအားဖြင့် အခြားခရီးသည်များ အသီးသီး စားသောက်ပြီး ထ ပြန်သွားချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်က မပြီးသေးဘဲ ကျန်ရစ်လေသည်။

ဤသို့ဖြစ်အောင် စုံထောက်ဟာကြူလီက စားသောက်ခန်းမှ စားပွဲထိုး အကြီးအကဲအား တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဖန်တီးခိုင်းခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က ထွက်မိလေသည်။

အခြားခရီးသည်တစ်ယောက်မှ မကျန်တော့မှ မြို့စားဇနီးမောင်နှံသည် စားသောက်ပြီး၍ ကျသင့်ငွေကိုပါ ရှင်းပေးကာ ထ ထွက်စဉ် တံခါးပေါက် နားသို့ ရောက်သောအခါ စုံထောက် ဟာကြူလီက သူတို့ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားလေသည်။

“ဟောဒီမယ် မြို့စားကတော်ရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ ကျကျန်ရစ်တယ် ထင်ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဟာကြူလီက မှုခင်းဖြစ်ပွားရာ အခန်း၌ တွေ့ရသော 'အိပ်ချ်' စာလုံးပါသည့် လက်ကိုင်ပဝါကို လှမ်းပေးလေသည်။

မြို့စားကတော်လည်း လှမ်းယူကြည့်ပြီးနောက် လက်ကိုင်ပဝါကို ဟာကြူလီအား ပြန်ပေးလေသည်။

“ဒါ ကျွန်မရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ လူကြီးမင်းက မှားနေပြီ”

“ခင်ဗျား လက်ကိုင်ပဝါမဟုတ်တာ သေချာရဲ့လား”

ဟာကြူလီက ထပ်၍ မေးပြန်ရာ သူမကလည်း . . .

“သေချာပါတယ် လူကြီးမင်းရှင်”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ထိုအချိန်၌ မြို့စား အွန်ဒရေညီသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်တော့မလို လှုပ်ရှားမည့်ဟန်ပြုရာ စုံထောက် ဟာကြူလီက ဂရုမစိုက်ဘဲ နေလိုက်သည်။

မြို့စားကတော်ကမူ ဟာကြူလီအား မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် . . .

“ကျွန်မဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်၊ ကျွန်မနာမည်ရဲ့ အတိုကောက်စာလုံးက 'အီး' ဖြစ်ပါတယ်၊ 'အိပ်ချ်' မဟုတ်ဘူးရှင်”

ဟု ပြောလေသည်။

“ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်အမှန်က ဟယ်လီနာ ဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဟာ ပြဇာတ်မင်းသမီးကြီး လင်ဒါ အာဒင်ရဲ့ သမီးအငယ် (မစ္စက် အမ်စထရောင်းရဲ့ ညီမငယ်) ဖြစ်တယ်”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်သည်တွင် မြို့စားဇနီး မောင်နှံ နှစ်ဦးစလုံးသည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်တုန်လှုပ်သွားလျက် မျက်နှာများ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဆက်ပြီး လိမ်မနေကြပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျုပ် အခု ပြောလိုက်တာ မှန်နေတယ်မဟုတ်လား”

ဟာကြူလီက ဆက်ပြောလိုက်လျှင် မြို့စား အွန်ဒရေညီသည် ဒေါသ ထွက်သည့်ဟန်ဖြင့် . . .

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘာအခွင့်အရေးရှိလို့ အခုလိုပြောရတာလဲ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ပြန်မေးချင်တယ်၊ ကျုပ် ကျေနပ်အောင် . . .”

ဟု ပြော၍မဆုံးသေးမီ သူ၏ဇနီးက ကြားဖြတ်ဝင်ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ပြောမနေပါနဲ့တော့ရှင်၊ ဒီလူကြီးမင်း ပြောတာကို ကျွန်မတို့က ဇွတ်ဆက်ငြင်းနေလို့လဲ မထူးတော့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြီး ဆွေးနွေးကြရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ် . . .”

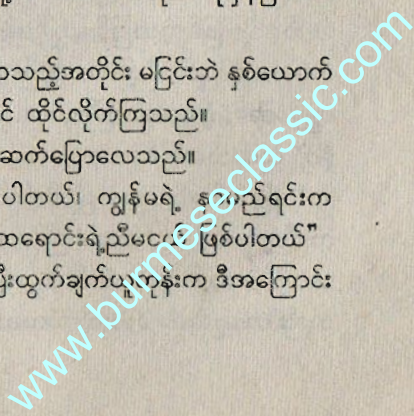
မြို့စားကတော်က ဤသို့ ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်ချိန်တွင် သူမ၏ လေသံသည် သိသိသာသာ ပြောင်းလဲလာလေသည်။ စောစောပိုင်းကလို ဥရောပနိုင်ငံသားများ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသည့် လေသံမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ သဘာဝကျကျ အမေရိကန် လူမျိုးတို့၏ လေသံအတိုင်း ပုံမှန်ဖြစ်လာ လေသည်။

မြို့စားသည်လည်း ဇနီးဖြစ်သူ ပြောသည့်အတိုင်း မငြင်းဘဲ နှစ်ယောက် သား ဟာကြူလီ၏မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ထိုနောက် မြို့စားကတော်ကပင် ဆက်ပြောလေသည်။

“လူကြီးမင်းပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ နာမည်ရင်းက ဟယ်လီနာဖြစ်ပါတယ်၊ မစ္စက် အမ်စထရောင်းရဲ့ညီမငယ် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒီနေ့မနက်ပိုင်းက ကျုပ်တို့ ခေါ်ပြီးထွက်ချက်ယူလူနားက ဒီအကြောင်း ကို မပြောခဲ့ပါကလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မနက်တုန်းကတော့ ကျွန်မ ဒီအကြောင်းကို မပြောခဲ့ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ဇနီးမောင်နှံက ကျုပ်တို့ကို ထွက်ချက်ပေးတာဟာ အားလုံးမဟုတ်တာတွေ လိမ်ပြောခဲ့တာပေါ့”

ဟာကြူလီက ဤသို့ပြောလိုက်ရာ မြို့စားက ဒေါသထွက်လာပြီး . . .

“ဟေ့လူ . . . ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ”

ဟု ပြောသော်လည်း ဇနီးဖြစ်သူက . . .

“စိတ်မဆိုးစမ်းပါနဲ့ မောင်ရယ် . . . မစ္စတာ ဟာကြူလီပြောပုံက ရုတ်တရက်တော့ ရင့်သီးသလို ဖြစ်ပေမယ့် သူပြောတာကို ကျွန်မတို့ငြင်းလို့ မရပါဘူး”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီလည်း ဆက်လက်၍ မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“မြို့စားကတော်အနေနဲ့ အခုလို အလွယ်တကူ မှန်တာကို ဝန်ခံတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာမိပါတယ်၊ ကိုင်း . . . အခုဆက်ပြီး အမှန်ကိုပြောပြစမ်းပါ။ မနက်တုန်းက ဘာကြောင့်အမှန်ကို မပြောဘဲ ထိန်ချန်ခဲ့တာလဲ၊ ပြီးတော့ နိုင်ငံကူး (ပတ်စ်ပို့) လက်မှတ်ပေါ်က နာမည်ကို ဘာကြောင့် ဖျက်ပြီး ပြောင်းထားလိုက်တာလဲ”

“အဲဒါကတော့ ကျုပ်ကလုပ်ခဲ့တာပါ”

မြို့စား ‘အွန်ဒရေညီ’ က ဝင်ပြောလေသည်။

မြို့စားကတော်သည် တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာနှင့်ပင် ပြောလေသည်။

“ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ဘာကြောင့်အမှန်ကို ဖွင့်မပြောခဲ့တယ်ဆိုတာကို စုံထောက်ကြီး မစ္စတာ ဟာကြူလီအနေနဲ့ ရိပ်မိပါလိမ့်မယ်၊ ဒီရထားပေါ်မှာ အသတ်ခံရတဲ့ လူက ကျွန်မ အစ်မရဲ့သမီးလေး (ကျွန်မမဲ့တူမလေး) ကို သတ်ခဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အပြင် ကျွန်မရဲ့ အစ်မရော သူ့ခင်ပွန်း ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်စထရောင်းကိုပါ အသည်းကွဲအောင် လုပ်ခဲ့သူလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ လောကကြီးမှာ အချစ်ဆုံး အမြတ်နိုးဆုံးလူတွေကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ လူယုတ်မာဖြစ်လေတော့ . . .”

ပြောရင်းနှင့် သူမသည် စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှားလွန်းပြီး မျက်ရည်များပင် လည်ကာ ဆက်ပြောလေသည်။

“ဒီတော့ ဒီလူကို သတ်တဲ့ တရားခံကို စုံစမ်းရာမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း က လူသတ်သမားလို့ သံသယဖြစ်စရာအကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး

ရှိနေပါတယ်”

“တကယ်တော့ ခင်ဗျားက သေသူ ရက်ချက် (သို့မဟုတ် ကက်ဆက်တီ) ကို မသတ်ခဲ့ဘူးဆိုပါတာ”

“ကျွန်မ ကျမ်းကျိန်ပြောပုံပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မအကြောင်းကို ဟောဒီက ခင်ပွန်းကလဲ သိပါတယ်၊ ကျွန်မ အနေနဲ့ ဒီလူကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးစရာ အကြောင်းရှိသော်လဲ ကျွန်မက လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲရှင်”

သူမ၏ စကားအဆုံးတွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မြို့စားကပါ ဝင်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလဲ ကျမ်းကျိန်ထွက်ဆိုပုံပါတယ်၊ ‘ဟယ်လီနာ’ ဟာ အိပ်ဆေးသောက်ပြီး တောက်လျှောက်အိပ်နေလိုက်တာ အခန်းထဲက လုံးဝမထွက်ခဲ့ပါဘူး၊ သူ့အနေနဲ့ လုံးဝ အပြစ်ကင်းနေပါတယ်”

ဟာကြူလီက ဘာမှမပြောသေးဘဲ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ အကဲခတ်ကြည့်နေရာ မြို့စားကပင် ဆက်လက်၍

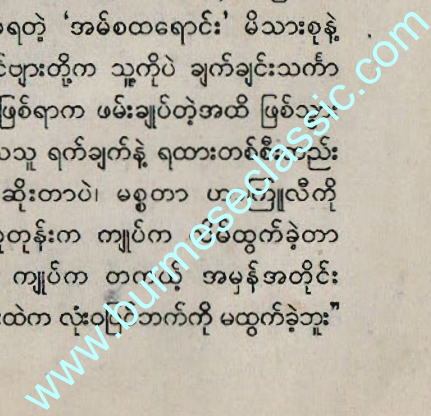
“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတာ အမှန်ပါပဲ”

ဟု ထပ်ပြောပြန်သည်။

သို့သော် စုံထောက်ဟာကြူလီက ဘဝင်မကျသလို ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဂါနဲ့များ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က ‘ပတ်စ်ပို့’ က ခင်ဗျာဇနီးနာမည်ကို ဖျက်ပြီး ပြောင်းခဲ့ရသလား”

“မစ္စတာ ဟာကြူလီခင်ဗျား၊ ကျုပ်နေရာက နေပြီး ကိုယ်ချင်းစာကြည့်စေချင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ဇနီးကို ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခုနဲ့ မသင်္ကာလို့ ဖမ်းဆီးအရေးယူတာကို ကျုပ်အနေနဲ့ခံနိုင်ပါ့မလား၊ သူ့မှာ လုံးဝအပြစ် မရှိတာ ကျုပ်သေသေချာချာသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ‘ဟယ်လီနာ’ ပြောတာ မှန်တယ်ခင်ဗျာ၊ သူဟာ ပြန်ပေးဆွဲခံရတဲ့ ‘အမ်စထရောင်း’ မိသားစုနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေတဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့က သူ့ကိုပဲ ချက်ချင်းသင်္ကာ မကင်းဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ သံသယဖြစ်ရာက ဖမ်းချုပ်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံက သေသူ ရက်ချက်နဲ့ ရထားတစ်စီးလည်း ပါလာတာကတော့ သက်သက် ကံဆိုးတာပဲ၊ မစ္စတာ ဟာကြူလီကို ဝန်ခံလိုတာက မနက်က စစ်ချက်ယူတုန်းက ကျုပ်က လိမ်ထွက်ခဲ့တာ မှန်တယ်၊ သို့သော်လဲ တစ်ခုတော့ ကျုပ်က တကယ် အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ဇနီးဟာ အခန်းထဲက လုံးဝပြန်ဘက်ကို မထွက်ခဲ့ဘူး”

မြို့စား 'အွန်ဒရေညီ' က စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ပြောတော့မှ စုံထောက် ဟာကြူလီသည် နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ကျုပ်ကလဲ မြို့စားမင်း အခု ပြောတာကို မယုံကြည်ဘူးလို့ မဆိုပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့က မျိုးရိုးဇာတိအားဖြင့် အစဉ်အလာရှိပြီး ဂုဏ်ယူကြားဝင့်စရာ ကောင်းတဲ့ မျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာလေတော့ ရဲတွေ တရားရုံးတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုမှာ ပါဝင်ရတယ်ဆိုရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ဒါကို ကျုပ်ကလဲ ကိုယ်ချင်းစာ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လဲ ခင်ဗျားဖနီးရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါက ဘာကြောင့် သေသူရဲ့ အခန်းထဲ ရောက်နေတာကို ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းနိုင်ပါသလဲ”

ဤတွင် မြို့စားကတော်က ဝင်၍ . . .

“အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ မဟုတ်ဘူးရှင်”

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

“အင်္ဂလိပ်စာလုံး 'အိပ်ချ်' ပါနေလျက်နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့လက်ကိုင်ပဝါ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ ဆင်တူယိုးမှား လက်ကိုင်ပဝါတွေ ရှိပေမယ့် ဒီလက်ကိုင်ပဝါကတော့ ကျွန်မ ပစ္စည်း မဟုတ်တာ အမှန်ပါပဲ။ ရှင်တို့အနေနဲ့ ကျွန်မပြောတာကို ယုံချင်မှလဲ ယုံမှာပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါတော့ မဟုတ်ဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား အပေါ် ကျုပ်တို့က သင်္ကာမကင်း ဖြစ်အောင် တစ်ယောက်ယောက်က တမင် သက်သက် ဟို အခန်းထဲမှာ သွားထားခဲ့တယ်လို့ ထင်ပါသလား”

ထိုအခါ မြို့စားကတော်က မသိမသာပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ရှင်က ကျွန်မကို ဒီလက်ကိုင်ပဝါဟာ ကျွန်မ ပစ္စည်းပါလို့ သွယ်ဝိုက်ပြီး ဝန်ခံခိုင်းတာပဲကိုး၊ လက်ကိုင်ပဝါက ကျွန်မရဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်တာ အမှန်ပါရှင်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ မဟုတ်ရင် ပတ်စ်ပို့က နာမည်ကို ဘာကြောင့် ဖျက်ပစ်ရတာလဲ”

ထိုမေးခွန်းကို မြို့စားကိုယ်တိုင် ဝင်ဖြေလေသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျုပ်ရှင်းပြပါမယ်။ အင်္ဂလိပ်စာလုံး 'အိပ်ချ်' ပါတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် မှုခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာမှာ တွေ့ကြောင်း ကျုပ်တို့ ကြားလိုက်တာနဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြည့်ကြပါတယ်။

ကျုပ်ကပဲ ပတ်စ်ပို့ထဲက 'ဟယ်လီနာ' ရဲ့ နာမည်က 'အိပ်ချ်' စာလုံးနဲ့ စတာမို့ ခင်ဗျားတို့က သူ့အပေါ် သံသယဖြစ်တော့မှာပဲလို့ ထောက်ပြတယ်။ ပြီးတော့ 'ဟယ်လီနာ' ဆိုတဲ့နာမည်ကို 'အယ်လီနာ' ဖြစ်အောင် “အိပ်ချ်” ကို 'အီး' စာလုံးဖြစ်အောင် ပြောင်းဖို့က လွယ်ကူနေတာနဲ့ ကျုပ်တို့ လုပ်လိုက်တာပါပဲ” ရင်း အဖြေကို စုံထောက် ဟာကြူလီက ကျေနပ်ဟန် မတူချေ။

“မြို့စားမင်းကို တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကူးဉာဏ်က တကယ့် ထိပ်သီးရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တဲ့ လူဆိုးခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်နိုင်မယ့် စိတ်ကူးဉာဏ်မျိုး ရှိတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ပြီးတော့ တရားဥပဒေကြောင်း အရ အမှန်တရားပေါ်ပေါက်အောင် စုံစမ်းစစ်ဆေးရာမှာ နေ့စဉ်ယှက်လိုတဲ့ စိတ်မျိုးလဲ ရှိပါတယ်”

ဤတွင် မြို့စားကတော်က ပျာပျာသလဲ ဝင်ရှင်းပြလေသည်။

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဒီလို ရည်ရွယ်ချက်မျိုးလဲ သူ့မှာ မရှိဘူး။ ကျွန်မယောက်ျားကိုယ်တိုင်လဲ ရှင်းပြပြီးသားပဲ။ မှန်တာပြောရရင် ကျွန်မက သိပ်ပြီး ကြောက်သွားမိတယ်။ လူကြီးမင်းတို့က ကျွန်မအပေါ် မသင်္ကာဖြစ်ပြီး ဖမ်းချုပ်မှာကို သိပ်စိုးရိမ်မိသွားလို့ပါ။ ဒါကိုတော့ လူကြီးမင်း အနေနဲ့ နားလည်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

မြို့စားကတော်က စကားပြောလိုက်သော အသံမှာ အလွန်သာယာ ကြည်လင်နေရာ ကမ္ဘာကျော် ပြဇာတ်မင်းသမီးကြီး 'လင်ဒါ-အာဒင်' ၏ သမီး ပီသပါပေသည် ဟု ဟာကြူလီ၏ စိတ်ဝယ် မှတ်ချက်ချမိလေသည်။

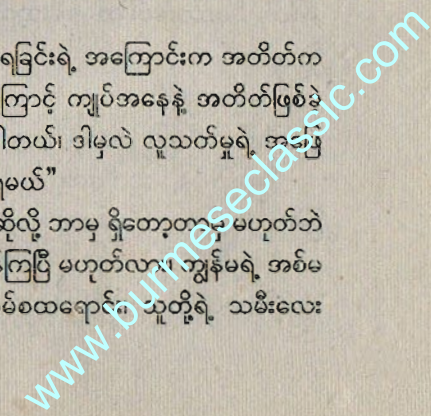
“ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့စကားကို လက်ခံယုံကြည် ရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကလဲ ကျုပ်ကို ပြန်ကူညီရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မက ရှင့်ကို ကူညီရမယ်လား”

မြို့စားကတော်က ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်သလို ပြန်မေးသဖြင့် ဟာကြူလီက ဆက် ရှင်းပြပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလူသတ်မှုဖြစ်ပွားရခြင်းရဲ့ အကြောင်းက အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အနေနဲ့ အတိတ်ဖြစ်ခဲ့တာတွေ အမှန်အတိုင်း ပြောပြစေချင်ပါတယ်။ ဒါမှလဲ လူသတ်မှုရဲ့ အကျဉ်း မှန်ကို ကျုပ်က ကောက်ချက်ချ ယူလို့ရမယ်”

“အတိတ်က အကြောင်း ပြောစရာဆိုလို့ ဘာမှ ရှိတော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ ရှင်၊ ကာယကံရှင်အားလုံးလိုလို သေကုန်ကြပြီ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မရဲ့ အစ်မ ဆိုနီယာ၊ သူ့ရဲ့ခင်ပွန်း ဗိုလ်မှူးကြီး အစ်မထရောင်း၊ သူတို့ရဲ့ သမီးလေး

(ကျွန်မရဲ့ တူမလေး) ဒေဝီ၊ သူတို့အားလုံး သေကုန်ကြပြီလေ၊ ဒေဝီလေးကို ကျွန်မတို့ အားလုံးက အလွန်ချစ်မြတ်နိုးပါတယ်”

“အဲဒီအချိန်က သေခဲ့ရတဲ့ နောက်တစ်ဦးရှိသေးတယ်လို့ သိရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ အဲဒါ ‘ဆူဆန်’ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ဟိုတစ်ချိန်က သူ့ကိုပါ ပြန်ပေးပုဂံနဲ့ အဆက်ရှိတယ်လို့ ရဲက သံသယဖြစ်ပြီး ခေါ်စစ်လား၊ မေးလား လုပ်လာတော့ ‘ဆူဆန်’ ခမှာ စိတ်ညစ်လွန်းပြီး တိုက်အပေါ်ထပ်က ခုန်ချပြီး သတ်သေသွားရှာတယ်”

ပြောရင်းနှင့်မြို့စားကတော်သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်၍ ငိုကြွေး လေသည်။

သို့သော် စုံထောက်ဟာကြူလီက ဆက်မေးလေသည်။

“အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ ဘာလူမျိုးလဲ”

“ဆူဆန်က ပြင်သစ်အမျိုးသမီးပါ”

“သူ့နာမည် အပြည့်အစုံကကော”

“ကောင်းကောင်းမမှတ်မိဘူးရှင့်၊ ကျွန်မတို့အားလုံးက သူ့ကို ဆူဆန်လို့ ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်”

“သူက ကလေးထိန်း မိန်းကလေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ သူ့နာမည်ဆရာမ တစ်ယောက်လဲ ငှားထားတယ်လို့ သိရတယ်၊ အဲဒီဆရာမက ဘယ်သူလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ လက်မှတ်ရ သူ့နာမည်ဆရာမ ‘စတိန်ဂျယ်လ်ဘတ်’ ဖြစ်ပါတယ်၊ သူကလဲ ကလေး ‘ဒေဝီ’ နဲ့ ကျွန်မအပေါ် အလွန် သံယောဇဉ် ကြီးခဲ့ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် အခုမေးမယ့်မေးခွန်းကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေပါ၊ ဒီရထားပေါ်က ခရီးသည်တွေထဲမှာ ခင်ဗျား မှတ်မိတဲ့ လူများ ရှိသလား”

“မရှိဘူးရှင့်”

“မင်းသမီးကြီး ဒရာဂိုမိရော့ ကိုကော”

“ဪ... သူ့ကိုတော့ ကျွန်မသိတာပေါ့၊ ရှင် မေးတာက ဟိုပြန်ပေးမှု ဖြစ်တဲ့အချိန်က လူတစ်ယောက်ယောက်ကို ဆိုလိုသလားလို့ပါ”

“ကျုပ်လဲ ဒီတိုင်းပဲ ဆိုလိုပါတယ်၊ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားပါဦး။ အချိန်ကာလ ဒါလောက်ကြာလာမှတော့ လူတွေရဲ့ ရုပ်သွင်ဟာ အများကြီး

ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်”

မြို့စားကတော်သည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားကြည့်ပြီးနောက် . . .

“ကျွန်မ စဉ်းစားပြီးပါပြီ၊ ဟိုအချိန်ကရှိခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်မှ ဒီရထားပေါ်မှာ မတွေ့မိပါဘူး”

ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

“နောက် တစ်ချက်က ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဟိုအချိန်က ကလေးသာသာ အရွယ်ဖြစ်နေတော့ ခင်ဗျားကို ထိန်းကျောင်း စာသင်ပေးတဲ့ ဆရာမ တစ်ယောက် မရှိဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရှိပါတယ်၊ ဆံပင်နီနီနဲ့ ခပ်ထွားထွားကြီးပဲ”

“သူ့ နာမည်ကကော”

“မစွပ် ‘ဖရီးဘောဒီ’ လို့ခေါ်ပါတယ်”

“အသက်ကြီးကြီးလား၊ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲလား”

“ဟိုအချိန်ကတော့ ကျွန်မအမြင်မှာ အသက်ကြီးကြီးလို့ ထင်ရပါတယ်၊ တကယ်တော့ အသက်လေးဆယ်လောက်ပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ ဆူဆန်ကတော့ ကျွန်မရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ကြည့်ရှုတာဝန်ယူရပါတယ်”

“ဒါ့အပြင် တခြားလူတွေ ရှိသေးသလား”

“အစေခံတွေပဲ ရှိပါတယ်”

“ဒီ ရထားပေါ်က ခရီးသည်တွေထဲမှာ ခင်ဗျား မှတ်မိတာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဆိုတာ သေချာတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သေချာပါတယ်ရှင့်”

မြို့စားကတော် ဟယ်လီနာက စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက်သည်။

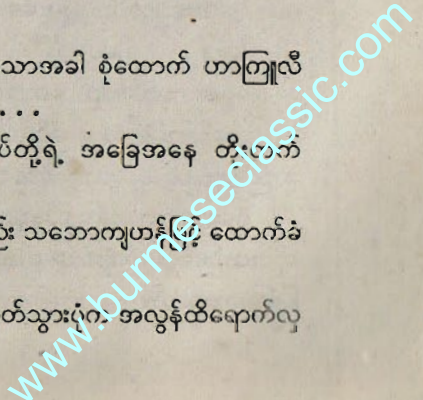
(၅)

မြို့စား ဇနီးမောင်နှံ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ စုံထောက် ဟာကြူလီ သည် သူ၏အဖော်နှစ်ဦးဘက်သို့လှည့်၍ . . .

“ကဲ . . . သိပြီ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အခြေအနေ တီးဝက် လာပြီလေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မစွတာ ဘုခဲကလည်း သဘောကျဟန်ဖြင့် ထောက်ခံ လေသည်။

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ မိတ်ဆွေကြီး မေးခွန်းထုတ်သွားပုံက အလွန်ထိရောက်လှ

ပါပေတယ်၊ ကျုပ်ဆိုရင် မြို့စား ဇနီးမောင်နှံကို အမ်စထရောင်း မိသားစုနဲ့ ဆက်စပ်နေလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ သံသယ မဖြစ်မိဘူး၊ အခုအတိုင်းဆိုရင် မြို့စားကတော်ကိုယ်တိုင် လူသတ်မှု ကျူးလွန်တဲ့သဘော ဖြစ်နေပြီပေါ့၊ ဒါဟာ ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ တရားရုံးက သူ့ကို အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ သေဒဏ်တော့ ပေးမယ် မထင်ပါဘူး၊ အလွန်ဆုံး ထောင်ဒဏ်လောက်ပဲ ချမယ်ထင်ပါတယ်”

“အလို . . . မိတ်ဆွေကြီးက မြို့စားကတော်ဟာ လူသတ်သမားပဲလို့ တစ်ထစ်ချယူဆလိုက်ပြီလား”

“သိပ်သေချာတယ်လို့ ကျုပ်က ယူဆတယ်၊ မိတ်ဆွေကြီးက သူ့ကို ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောလိုက်တာကတော့ ဒီရထားကြီး ရပ်ထားရာက ဆက်သွားပြီး သက်ဆိုင်ရာ ရဲအဖွဲ့လက်ကို မအပ်နိုင်သေးမီ ယာယီနှစ်သိမ့် တဲ့သဘောနဲ့ ပြောလိုက်တာ မဟုတ်လား”

“နေပါဦး မစ္စတာ ဘုခဲ၊ မြို့စားကိုယ်တိုင်က သူ့ဇနီးဟာ အိပ်ခန်းထဲက လုံးဝမထွက်ခဲ့ပါဘူးလို့ ရဲရဲကြီး ပြောသွားတာကို ခင်ဗျားမယုံကြည်ဘူးလား”

“ဒါကတော့ဗျာ သူ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ဇနီးသည် ဘက်က ကာကွယ် ပြောတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ တကယ်တော့ မြို့စားက လိမ်ပြောတာပါ”

“ကျုပ်ကတော့ မြို့စားမင်းပြောတာ မှန်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆမိတယ်ဗျ”

စုံထောက်ဟာကြူလီက သူ၏သဘောထားကို ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာ ဘုခဲက သဘောတူပုံ မရချေ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ လက်ကိုင်ပဝါ အထောက်အထားကို ကြည့်ရင် ဘာမှ ယုံမှားသံသယ မဖြစ်စရာ မရှိနိုင်ဘူး၊ ကျုပ် ပြောသလို သေချာပါတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးလေဗျာ၊ လက်ကိုင်ပဝါ အထောက်အထားက မသေချာလှဘူး၊ အင်္ဂလိပ်စာလုံး ‘အိပ်ချ်’ နဲ့ ပတ်သက်လို့ တခြား ဖြစ်နိုင်တာ တွေ ရှိသေးကြောင်း ကျုပ် စောစောက ပြောခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

“ဟာ . . . ဒါပေမယ့်”

မစ္စတာ ဘုခဲသည် စကားပြောရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ရသည်။ အကြောင်းမူကား မင်းသမီးကြီး ‘ဒရာဂိုမီရော့’ သည် မျက်နှာထား တည်တည်နှင့်သူတို့သုံးဦးရှိရာသို့ လျှောက်ဝင်လာသောကြောင့်ပင်တည်း။

စုံထောက် ဟာကြူလီနှင့်တကွ ကျန်လူ နှစ်ယောက်လည်း အနောက် တိုင်းယဉ်ကျေးမှု ထုံးစံအရ မတ်တတ်ထ၍ မင်းသမီးကြီးအား ခရီးဦးကြို ပြုကြလေသည်။

မင်းသမီးကြီးသည် ကျန်လူနှစ်ယောက်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ စုံထောက် ဟာကြူလီရှေ့ တည့်တည့်သို့ လာပြီး စကားပြောလေသည်။

“လူကြီးမင်းဆီမှာ ကျွန်မရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်ရှိနေတယ်လို့ သိရပါတယ်”

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် သူ၏အဖော်နှစ်ဦးဘက်သို့ ကျေနပ်အားရ ဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ မင်းသမီးကြီးအား . . .

“ဟောဒီ လက်ကိုင်ပဝါလား ခင်ဗျ”

ပြောပြောဆိုဆို လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါပဲ၊ ထောင့်နားမှာ ကျွန်မရဲ့ နာမည်အတိုကောက်လဲ ပါတယ်”

“တစ်ခုရှိတယ် ခင်ဗျ၊ မင်းသမီးကြီးရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံမှာ ရှေ့က နာမည်က ‘နာတာလီယာ’ ဖြစ်ပါတယ်၊ အတိုကောက် စာလုံးအနေနဲ့ ‘အင်’ သာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီ လက်ကိုင်ပဝါမှာက ‘အိပ်ချ်’ စာလုံး ဖြစ်နေပါတယ်”

ဟာကြူလီက ထောက်ပြသည်ကို မင်းသမီးကြီးက သဘောမကျဟန်ဖြင့် ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်လေသည်။

“မှန်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါတွေမှာ နာမည် အတိုကောက်ကို ရှုရှု ဘာသာနဲ့ ထိုးထားပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာလုံး ‘အိပ်ချ်’ က ရှုရှုဘာသာနဲ့ဆိုရင် ‘အင်နံ’ ဖြစ်ပါတယ်”

မင်းသမီးကြီးက လေသံတင်းတင်း မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာ ဘုခဲသည် “တော်တော် စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်တဲ့ မိန်းမကြီးပါကလား” ဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက် ချမိလေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီကမူ မည်သို့မျှ တုန်လှုပ်အံ့ဩပုံ မရဘဲ ခပ်အေးအေးပင် ဆက်လက် မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

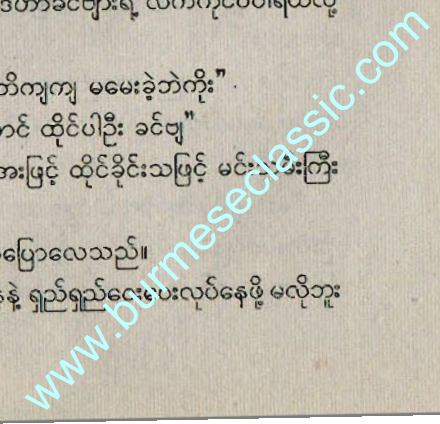
“မနက်က ခေါ်မေးတုန်းကတော့ ဒီဟာခင်ဗျားရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါရယ်လို့ မပြောခဲ့ပါကလား”

“ဒါတော့ ရှင်က ကျွန်မကိုမှ တိတိကျကျ မမေးခဲ့ဘဲကိုး”

“အေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင် ထိုင်ပါဦး ခင်ဗျ”

“ဟာကြူလီ” က လေသံ အေးအေးဖြင့် ထိုင်ခိုင်းသဖြင့် မင်းသမီးကြီး လည်း ထိုင်ချလိုက်သည်။

သို့သော် သူမကပင် စကားဆက်ပြောလေသည်။ “ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ရှင်တို့အနေနဲ့ ရှည်ရှည်လေးလေးလုပ်နေဖို့ မလိုဘူး”

ထင်ပါတယ်။ နောက်ဆက် မေးခွန်းကိုလဲ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါက ဘာကြောင့် သေသူရဲ့ အခန်းထဲ ရောက်နေရသလဲလို့ မေးမယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မလဲမပြော တတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား တကယ် မပြောတတ်ဘူးလား”

“တကယ်မသိတာ အမှန်ပါရှင်”

“မင်းသမီးကြီး ခင်ဗျား၊ စိတ်တော့မရှိနဲ့နော် . . . အခု ခင်ဗျားရဲ့ ပြောပြချက်တွေဟာ တကယ်မှန်ကန်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လို လုပ်ပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရမှာလဲ”

စုံထောက် “ဟာကြူလီ”က ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်ရာ မင်းသမီးကြီးက အထင်အမြင်သေးသည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ပြန်ကြည့်ပြီးမှ ဖြေလေသည်။

“ရှင့်စကား အဓိပ္ပာယ်က ကျွန်မဟာ စောစောပိုင်းက မှန်ရာမပြောခဲ့လို့ အခုမှ ယုံရမှာလားလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်လား။ အထူးသဖြင့် မြို့စားကတော် ဟာ အမေရိကန်မှာ ပြန်ပေးမှုဖြစ်ခဲ့တဲ့ မစ္စက ‘အမ်စထရောင်း’ ရဲ့ ညီမငယ် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မက ထုတ်ဖော် မပြောခဲ့တာကို ဆိုလိုတာမဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို တမင်သက်သက် လိမ်ပြောခဲ့တာပဲကိုး”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ နောက်ထပ်လိမ်ပြော ရမှာလဲ ဝန်မလေးဘူး။ ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်စထရောင်းရဲ့ ဇနီးနဲ့ သူ့ညီမလေး (အခုမြို့စားကတော်) တို့ရဲ့ မိခင်က ကျွန်မရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ တယ်ရှင်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မအနေနဲ့ သူတို့မိသားစုအပေါ်မှာ သစ္စာရှိစွာနဲ့ ကာကွယ်တဲ့ သဘောဖြစ်တယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ တရားဥပဒေအတိုင်း မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြစ်ဖို့ကို ဂရုမစိုက်ဘူးပေါ့”

“ဒီကိစ္စမှာတော့ တရားသဖြင့် မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြစ်သွားပြီလို့ ကျွန်မ ယူဆတယ်”

ထိုစကားသည် အနည်းငယ် ထူးဆန်းသည်ဟု ဟာကြူလီစိတ်ထဲမှ အောက်မေ့မိလိုက်သည်။ သို့သော် ဖွင့်မပြောဘဲ မေးခွန်းများကိုသာ ဆက်မေး လေသည်။

“မင်းသမီးကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အခက်အခဲကိုလဲ ထည့်ပြီး စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်။ ဒီလက်ကိုင်ပဝါက ခင်ဗျားရဲ့ ပစ္စည်းအမှန်ပါလား။ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့သမီးကို ကာကွယ်တဲ့

သဘောနဲ့ အခုလိုပြောတာများလားဆိုတာ သိပါရစေ”

“ဪ . . . ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်။ ကျွန်မပြောတာ မှန်ကြောင်း အထောက်အထား ပြနိုင်ပါတယ်။ ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့မှာ ကျွန်မ အမြဲတမ်း လက်ကိုင်ပဝါတွေ ဝယ်ယူနေကျဆိုင်ရဲ့ နာမည်နဲ့ လိပ်စာကို ပေးပါမယ်။ အဲဒီဆိုင်ကို သွားပြီး ဒီလက်ကိုင်ပဝါကိုပြလိုက်ရုံနဲ့ သူတို့က လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ကျွန်မအော်ဒါမှာလို့ ချုပ်လုပ်ပေးခဲ့ကြောင်း သက်သေခံ ပါလိမ့်မယ်။ ဒီလက်ကိုင်ပဝါဟာ ကျွန်မရဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်တာအမှန်ပါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို မင်းသမီးကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ နောက်ထပ်မေးစရာများ ရှိပါသေးသလား”

“ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကကော မနက်ကဒီလက်ကိုင်ပဝါကို မှတ်မိသလား”

“မှတ်မိမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက ဘာမှ မပြောဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒါလဲ သူ့အနေနဲ့ ကျွန်မအပေါ် သစ္စာရှိတဲ့ သဘောပါပဲ”

ဤသို့ ပြောရင်း မင်းသမီးကြီး ‘ဒရာဂိုမီရော့’ သည် ပြန်ထွက်သွား လေတော့သည်။

သည်တော့မှ စုံထောက် ဟာကြူလီသည် သူ၏အဖော်နှစ်ဦးဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မနက်က သတိထားလိုက်မိတယ်။ ကျုပ်က ဒါဘယ်သူလက်ကိုင်ပဝါလဲလို့ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကိုမေးတော့ ချက်ချင်း ပြန်မဖြေဘဲ ခဏလေးဆိုင်းပြီးမှ သူ့ဟာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြန်ဖြေခဲ့တယ်။ မင်းသမီးကြီးပြောသွားသလို ဖြစ်နိုင်တယ်”

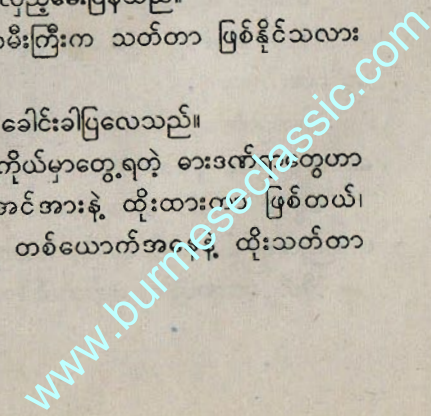
“ဒီ မိန်းမကြီးက တော်တော်ဆိုးတာပဲဗျ”

မစ္စတာ ဘုန်က သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်ပြီးနောက် စုံထောက် ဟာကြူလီသည် ဆရာဝန်ဘက်သို့ လှည့်မေးပြန်သည်။

“သေသူ ရက်ချက်ကို မင်းသမီးကြီးက သတ်တာ ဖြစ်နိုင်သလား ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က ခေါင်းခါပြလေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးခင်ဗျ။ သေသူရဲ့ကိုယ်မှာတွေ့ရတဲ့ ဓားဒဏ်ရင်တွဲဟာ အင်မတန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အင်အားနဲ့ ထိုးထားလုပ် ဖြစ်တယ်။ မင်းသမီးကြီးလို ခွန်အားချိနဲ့သူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ထိုးသတ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာပဲ ညွှန်ပြခဲ့တဲ့ ထိရုံထိတယ်ဆိုတဲ့ ဒဏ်ရာ တချို့ ဆိုရင်ကော”

“အဲဒါကတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျုပ်ကတော့ မနက်က မင်းသမီးကြီးနဲ့ ပြောခဲ့တာကို ပြန်သတိရမိ တယ်ဗျ။ ကျုပ်က မင်းသမီးကြီးဟာ ခန္ဓာကိုယ်အင်အားထက် စိတ်ဓာတ် အင်အား ကြီးမားပုံရကြောင်း ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က သူ့ဟာသူရဲ့ ဘယ်ဘက်လက် သို့မဟုတ် ညာဘက်လက်ကို ငုံ့ကြည့်မလားလို့ အကဲခတ် ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းသမီးကြီးက သူ့လက်ကို လုံးလုံးငုံ့မကြည့် ဘဲ စကား ခပ်ဆန်းဆန်းပြောခဲ့တယ်။ သူက ကျွန်မရဲ့ လက်တွေမှာ ခွန်အားမရှိ ပါဘူး။ အဲဒါအတွက် ဝမ်းနည်းရမလား ဝမ်းသာရမလားဆိုတာ မသိပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒီစကားအရ ကျုပ် စိတ်ထဲ ထင်ထားတဲ့ အဖြေမှန်နဲ့ ကိုက်ညီ နေတယ်”

“ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ထိုးတဲ့ ဓားဒဏ်ရာကို ကြည့်ပြီး ဘယ်သူက ဘယ်သန်တယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်တို့ မသိရသေးဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ သတိပြုမိမလား မပြောတတ်ဘူး။ မြို့စား အွန်ဒရေညီရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါဟာ ကုတ်အင်္ကျီညာဘက် အပေါ် အိတ်မှာ ထည့်ထားတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သန်တဲ့လူများ ထားလေ့ရှိတဲ့ ပုံမျိုးပဲ”
မစ္စတာ ဘုခံသည် ထိုစကားကို မည်သို့မှ မှတ်ချက်မချပဲ။

“စိတ်ပျက်ပါတယ်ဗျာ။ ခရီးသည်တွေ အားလုံးလိုလိုက ကျုပ်တို့ကို လိမ်လည် ထွက်ဆိုခဲ့တာဟာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ရှေ့ လျှောက်လဲ ခင်ဗျားတို့ အများကြီး ထပ်တွေ့ရပါလိမ့်ဦးမယ်”
စုံထောက် ဟာကြူလီက ခပ်ရွှင်ရွှင်ပင် ပြောလိုက်သည်။

“တကယ် ပြောတာလားဗျ”

“ဒီလိုမှ မဖြစ်ရင် ကျုပ် မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာဘူး ဆိုပြီး စိတ်ပျက်မိ မှာ ခင်ဗျ”

“စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းနေတဲ့ ကြားက ခင်ဗျားကတော့ အမှုရှုပ်ထွေး နေတာကိုပဲ ကျေနပ်သဘောကျတဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်နေပါကလားဗျ”

မစ္စတာဘုခံက ဝေဖန်ပြစ်တင်သလို ပြောလိုက်ရာ စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြန်လည် ရှင်းပြလေသည်။

“ဒီအမှုမှာ အမှန်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့အတွက် ကျုပ် လုပ်နေတဲ့ နည်းတစ်

နည်းပဲ ရှိတယ်။ လိမ်ပြောတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တကယ်အမှန် ပြောထုတ် လိုက်ရင် ရုတ်တရက် အံ့ဩပြီး အမှန်ကို ဝန်ခံတတ်တယ်။ အရေးကြီးတာက ဘယ်ဟာက အမှန်ဆိုတာ ခန့်မှန်းစဉ်းစားတတ်ဖို့ပဲ။ ကျုပ် အခုလုပ်နေတဲ့ နည်းက ဒီလိုပါ။ ခရီးသည်တစ်ဦးစီရဲ့ ထွက်ချက်ကို သေသေချာချာ လေ့လာ သုံးသပ်ကြည့်တယ်။ အချက်တစ်ခုကို လိမ်ပြောတာလို့ထင်ရင် ဘာကြောင့် လိမ်ရတာလဲဆိုတဲ့အကြောင်းရင်းကို လေ့လာစဉ်းစားကြည့်တယ်။ စိတ်ကူးပြီး ရှာကြည့်တယ်။ အကြောင်းရင်းကို စဉ်းစားမိပြီး ခပ်တည်တည် မေးလိုက်ရင် အမှန်ပေါ်လာတော့တာပဲ။ ဒီနည်းနဲ့ ကျုပ်တို့မြို့စား ‘အွန်ဒရေညီ’ ကို စမ်းကြည့်တာ အောင်မြင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ နောက်ထပ် ခရီးသည် တစ်ဦး ကိုလဲ ဒီနည်းနဲ့ စမ်းကြည့်ဦးမယ်”

“ခင်ဗျား စဉ်းစားလို့ရတဲ့ အကြောင်းက မှားနေတယ် ဆိုရင်ကောဗျာ”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ကာယကံရှင်အပေါ် ကျုပ်က လုံးလုံးသံသယကင်းသွား မှာပေါ့”

“ဪ... ဒီလိုလား။ ဒါဖြင့် လုံးလုံး သံသယ မရှိထိုက်တဲ့ လူတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖယ်ရှားတဲ့နည်းဆိုပါတော့၊ ဒါထက် မိတ်ဆွေ ကြီးက ဘယ်သူ့ကို ခေါ်မေးမယ် စိတ်ကူးပါသလဲ”

“ကျုပ်ကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးအာဘူနော့ကို အခုပဲ ခေါ်တွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြီ”

(၆)

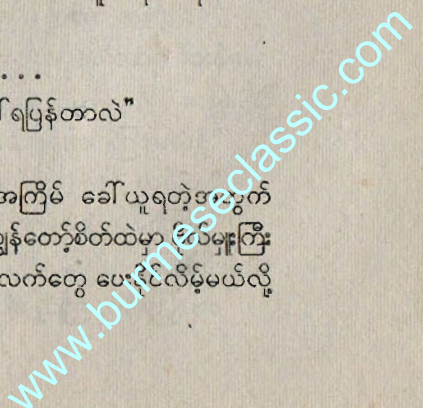
ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနော့သည် ဒုတိယအကြိမ်ခေါ်ယူစစ်ဆေးခြင်းကို လုံးဝ မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြောင်း သူ၏မျက်နှာထား အမူအရာအရ သိသာ ထင်ရှားနေပေသည်။

ရောက်လာလာချင်း သူကပင် စတင်၍ . . .

“ဘာလဲဗျ . . . ဘာကြောင့် ထပ်ပြီးခေါ်ရပြန်တာလဲ”

ဟု ခပ်တည်တည် မေးလေသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျား၊ အခုလို ဒုတိယအကြိမ် ခေါ်ယူရတဲ့အတွက် အနားအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး အနေနဲ့ အမှုအတွက် အရေးပါတဲ့ အချက်အလက်တွေ ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေမိပါတယ်”

စုံထောက်ဟာကြူလီက အားနာဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ၊ ကျုပ်တော့ မထင်ပါဘူး”

“နေပါဦးလေ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ နားထောင်ပါဦး၊ ဟောဒီက ဆေးတံ ဆေးချေးထုတ်တဲ့ ကိရိယာကို မြင်တယ်မဟုတ်လား”

“မြင်သားပဲ”

“အဲဒါ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ပစ္စည်း ဟုတ်ပါသလား”

“ဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်က ဆေးတံပစ္စည်းတွေကို နာမည်ထိုးပြီး မှတ်သားထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျား၊ ဒီ မီးရထားပေါ်က ခရီးသည်တွေ အားလုံးအနက် ဆေးတံသောက်သူဆိုလို့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဒီပစ္စည်းက ကျုပ်ဟာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒီပစ္စည်းကို ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ခဲ့ရတယ် ဆိုတာကော သိပါရဲ့လား”

“မသိပါဘူး”

“ဒီပစ္စည်းကို အသတ်ခံရတဲ့ မစ္စတာရက်ချက်ရဲ့ အလောင်းဘေးနားမှာ တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

ဟာကြူလီ၏စကားကို ကြားလျှင် ဗိုလ်မှူးကြီးသည် အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးများ မြင့်တက်လာလေသည်။

ရုတ်တရက် ဘာမှ ပြန်မပြောသဖြင့် စုံထောက် ဟာကြူလီကပင် ဆက်၍ . . .

“ဒီဆေးတံ ဆေးချေးထုတ်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားရာအခန်းထဲ ရောက်နေသလဲဆိုတာ ပြောပြနိုင်ပါသလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီပစ္စည်းကို သေသူရဲ့ အခန်းထဲ ချထားပစ်ခဲ့တာလားလို့ မေးတာဆိုရင် ကျုပ်က မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပဲ ဖြေရမယ်”

“ဗိုလ်မှူးကြီးအနေနဲ့ သေသူရဲ့ အခန်းကို သွားခဲ့ပါသလား”

“ကျုပ်က ဒီလူနဲ့ စကားတောင် မပြောခဲ့ဘူး”

“ဩော် . . . ခင်ဗျားက ဒီလူနဲ့စကားလဲ မပြောဘူး၊ ဒီလူ့ကိုလဲ မသတ်ခဲ့ပါဘူး ဆိုပါတော့”

ဟာကြူလီက ဤသို့ ပြောလိုက်လျှင် ဗိုလ်မှူးကြီးသည် အံ့အားသင့်သွား

လျက် မျက်ခုံးများမြင့်တက်လာပြန်သည်။

“ဒီမယ် . . . ကျုပ်က ဒီလူကို တကယ် သတ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို ပြောပြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်ပြောရရင် ကျုပ်က မသတ်ခဲ့ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ၊ ဒါက သိပ်ပြီးတော့လဲ အရေးမကြီးပါဘူး”

“ဟင် . . . ဘယ်လိုလဲဗျ”

ဗိုလ်မှူးကြီးက အံ့ဩစွာ ပြန်မေးလေသည်။

“ဒီလိုပါခင်ဗျ၊ ဆေးတံသမားတွေ သုံးတဲ့ ဒီ ကိရိယာကလေးက အရေးမကြီးလှပါဘူးလို့ ပြောတာပါ။ ဒီပစ္စည်းက ဘယ်လိုကြောင့် မှုခင်း ဖြစ်ပွားရာ အခန်းကို ရောက်နေရတယ်ဆိုတာ ဖြေရှင်းနိုင်မယ့် တခြားနည်း တွေ ရှိပါတယ်၊ ကျုပ် အဓိကမေးချင်တာက တခြားကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးကို ပြောပြီးရောပေါ့၊ လမ်းခရီးမှာ ‘မေရီ’ နဲ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ချင်းပြောတဲ့ စကားတချို့ကို ကျွန်တော်က ကြားလိုက်မိတယ်ဆိုတာ”

ဗိုလ်မှူးကြီးက မည်သို့မှမပြောဘဲ ငေးကြည့်နေစဉ် စုံထောက် ဟာကြူလီ ကပင် ဆက်ပြောလေသည်။

“ဟိုတုန်းက ကျုပ် မှတ်မိလိုက်တာကတော့ ‘မေရီ’ က ခင်ဗျားကို ‘အခုတော့ မဖြစ်သေးဘူးရှင်၊ ဒီကိစ္စအားလုံးပြီးသွားတော့မှ’ လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ အဲဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဗိုလ်မှူးကြီး သိပါသလား”

“ဒါတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စတာ ဟာကြူလီခင်ဗျား၊ ဒီမေးခွန်းကို ဖြေဖို့ ကျုပ်က ငြင်းရလိမ့်မယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ခင်ဗျ”

“ဒီမေးခွန်းကို ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ‘မေရီ’ ကိုပဲ မေးကြည့်ပါလို့ ကျုပ်က တိုက်တွန်းချင်တယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီး ‘အာဘူနေ့’ က ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလေသည်။

“မေးကြည့်ပြီးပြီ ခင်ဗျ”

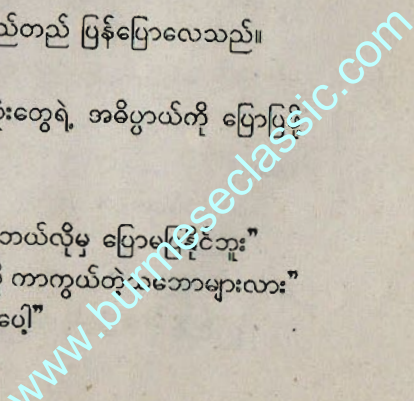
“ဟုတ်လား သူကလဲ အဲဒီ စကားလုံးတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြနိုင် ငြင်းသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ငြင်းပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင်းနေတာပဲ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ပြောမပြနိုင်ဘူး”

“အမျိုးသမီးတစ်ဦးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကာကွယ်တဲ့ လမ်းဘာများလား”

“ဒါတော့ ခင်ဗျား ထင်ချင်သလိုထင်ပေါ့”

“မေရီက ပြောတော့ အဲဒီစကားတွေက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ ဆိုတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ သူပြောတဲ့အတိုင်း လက်ခံလိုက်ရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် ခင်ဗျားက လက်မခံချင်တာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့အမြင်မှာ ‘မေရီ’ ဟာ မသင်္ကာစရာ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ”

“ဟာ ခင်ဗျားတို့ဟာက အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ‘မေရီ’ ဘက်မှ ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

စုံထောက်ဟာကြူလီကမူ ခေါင်းခါပြရင်း . . .

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ”

ဟု ပြောသည်ကိုလည်း ဗိုလ်မှူးကြီးက ကျေနပ်ဟန် မတူချေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ မေရီအပေါ် သံသယဖြစ်စရာ ဘာ အထောက်အထားမှလဲ မရှိဘူး”

“ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်ဗျား၊ ‘ဒေဝီ အမ်စတရောင်း’ ဆိုတဲ့ ကလေးငယ် ပြန်ပေးဆွဲခံရချိန်က ‘မေရီ’ ဟာ အဲဒီအိမ်မှာ ကလေးထိန်းရင်း စာသင်ပေးရ တဲ့ ဆရာမလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကကော”

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွား လျက် ဘာမှပြန်မပြောချေ။

ဤတွင် စုံထောက်ဟာကြူလီက တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် ဆက်ပြော လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားထင်တာထက် ပိုပြီး သိနေပါတယ်၊ တကယ်လို့ သာ ‘မေရီ’ ဟာ အပြစ်ကင်းတယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် သူက အမေရိကန်ပြည် ကို မရောက်ဖူးပါဘူးလို့ လိမ်ပြောခဲ့သလဲ”

“ခင်ဗျား အခုပြောတာ တကယ်ဟုတ်ကဲ့လားဗျ၊ မှားမှားနေသလား”

ဗိုလ်မှူးကြီးကပြောလျှင် ဟာကြူလီက ခေါင်းခါရင်း . . .

“မမှားပါဘူးဗျ၊ သေချာပါတယ် မေရီဟာ ဘာကြောင့် လိမ်ပြောရ တာလဲ”

ဟု ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဒါတော့ သူ့ကိုပဲ မေးကြည့်ပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားပြောတာ မှားတယ်လို့ပဲထင်မိတယ်”

ဤတွင် စုံထောက်ဟာကြူလီသည် စားသောက်တဲ့ အမှုထမ်း တစ်ဦး

အား လှမ်းခေါ်၍ . . .

“အခန်းနံပါတ် ၁၁ က အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးကို ခဏသွားခေါ်စမ်းပါ”

ဟု ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

နောက် နှစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် မေရီသည် ရောက်လာလေသည်။

(၃)

အထူးတလည် အလှပြုပြင်မထားသော်လည်း မေရီ၏မျက်နှာသည် ချောမောလှပနေလေသည်။

သူမသည် ရောက်လာလာချင်း ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနေဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် စုံထောက်ဟာကြူလီဘက် ပြန်လှည့်၍ . . .

“ရှင်က ကျွန်မကို တွေ့ချင်တယ် ဆိုလားလို့”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မိန်းကလေးကို ကျုပ်မေးစရာရှိလို့ပါ၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ စောစောပိုင်းက ကျုပ်ကို လိမ်ပြောခဲ့တာလဲ”

“နေပါဦးရှင်၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို လိမ်ပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်စတရောင်းရဲ့သမီး ပြန်ပေးဆွဲခံရချိန်က မင်းဟာ အဲဒီ အိမ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို မင်းက ထိန်ချိန်ထားပြီး အမေရိကန်ပြည် ကို မရောက်ဖူးပါဘူးလို့ လိမ်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်သည်တွင် မေရီသည် ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားဟန်ဖြင့် မသိမသာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် စိတ်ကိုပြန်တင်းကာ . . .

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း ‘မှန်ပါတယ်’

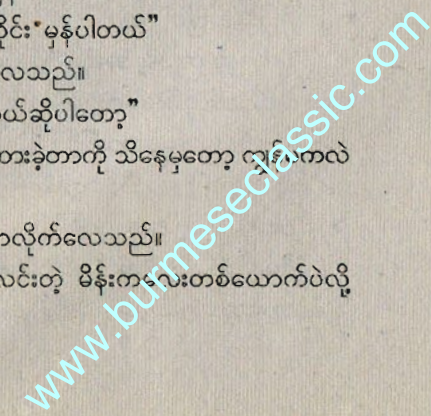
ဟု ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒါဖြင့် မိန်းကလေးက ဝန်ခံတယ်ဆိုပါတော့”

“ဒါတော့ ရှင်က ကျွန်မလျှို့ဝှက်ထားခဲ့တာကို သိနေမှတော့ ကျုပ်ကလဲ ဝန်ခံရုံရှိတော့တာပေါ့”

မေရီက သရော်သလို ပြုံး၍ပြောလိုက်လေသည်။

“အင်း မင်းက တော်တော်ပွင့်လင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲလို့ ဆိုရမယ်”

“ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီလိုမှမပြောရင် တခြားနည်းလမ်းရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ”
 “ကောင်းပါပြီ၊ မင်းက ဘာကြောင့် အဲဒီအချက်ကို စောစောက ဖွင့်မပြောဘဲ ထိန်ချန်ထားခဲ့ရသလဲဆိုတဲ့အကြောင်းကို ကျုပ်သိချင်တယ်”
 “ကျွန်မက အဲဒီ အကြောင်းမှန်ကို ရှင် စဉ်းစားမိလောက်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်”

“ကျုပ်အနေနဲ့ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူးကွယ့်”
 “ကျွန်မအဖို့ ဘဝဖူလုံရေး၊ စားဝတ်နေရေးက အရေးကြီးတယ်ရှင်”
 “ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မိန်းကလေး”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြန်မေးလိုက်သောအခါ မေရီသည် လေသံ ခပ်မာမာဖြင့် ပြန်ဖြေလေသည်။

“ရှင်တို့ကတော့ သဘောပေါက်ချင်မှ ပေါက်မယ်၊ ကျွန်မတို့လို မိန်းကလေးတွေ အနေနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အတွက် အလုပ်အကိုင် ကောင်းကောင်းရဖို့က အလွန်ခက်တယ်ရှင်၊ တကယ်လို့သာ ကျွန်မဟာ အခုလို လူသတ်မှုကြီးတစ်ခုနဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေကြောင်း သတင်းစာတွေ ထဲသာ ပါသွားမယ်ဆိုရင် အင်္ဂလန်ပြည်က ဂုဏ်သရေရှိ လူတန်းစား အမျိုးသမီးကြီးတွေက သူတို့သမီးလေးတွေကို ထိန်းဖို့ စာသင်ပေးဖို့ ဆရာမအဖြစ် ကျွန်မကို ငှားပါတော့မလား”

“ဒါတော့ မဆိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ အမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းမှာ အပြစ်ကင်းနေရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား”

“အပြစ်ကင်းတာ မကင်းတာက အဓိကမဟုတ်ဘူး စုံထောက်ကြီးရဲ့၊ ရာဇဝတ်မှုကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟိုးလေးတကျော် သတင်းစာတွေထဲ ပါလာတယ်ဆိုရင်ပဲ နာမည်ပျက်တယ်လို့ ယူဆကြလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ကိုယ့်ရှေ့ရေး၊ အလုပ်အကိုင်ရရှိရေးကို ထိခိုက်စေမယ့် အဖြစ်မျိုး ရှောင်ခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကိုသာ မင်းက နာခံသင့်တယ်၊ ကျုပ်တို့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေတာကို ကူညီသင့်တယ်၊ ဥပမာ . . . ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေက အမှန်အားဖြင့် ဘယ်သူဆိုတာ မင်းက ထုတ်ဖော်ပြောခြင်း အားဖြင့် ကျုပ်ကို ကူညီနိုင်တယ်”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲရှင်”

“ဒီမယ် မိန်းကလေး၊ ဒီရထားပေါ် ပါလာတဲ့ မြို့စားအွန်ဒရေညီရဲ့ ဇနီး မြို့စားကတော်ဟာ အမေရိကန်မှာတုန်းက မင်းကိုယ်တိုင်ထိန်းကျောင်း

စာသင်ပေးခဲ့တဲ့ မစ္စက်အမ်စတရောင်းရဲ့ ညီမငယ်ဖြစ်ကြောင်း မင်းက မမှတ်မိဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဟင် . . . မြို့စားကတော် . . . ဟုတ်လား”

မေရီသည် အမှန်တကယ် အံ့ဩသွားသည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ရေရွတ်လိုက်ပြီး မှု ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျွန်မ သူ့ကို မမှတ်မိတာ အမှန်ပဲရှင်၊ ဟိုတုန်းက သူက အရွယ် မရောက်သေးပါဘူး၊ အချိန်ကာလအားဖြင့်လဲ သုံးနှစ်ကျော် ကြာသွားပါပြီ၊ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒီရထားပေါ်မှာ မြို့စားကတော်ကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်မ သိဖူး မြင်ဖူး သလိုတော့ စိတ်ထဲက ဖြစ်မိပါတယ်၊ သေသေ ချာချာတော့ မမှတ်မိဘူး၊ ပြီးတော့ အခု သူနေပုံ ထိုင်ပုံ ဟန်အမူအရာက အခု ဥရောပ နိုင်ငံသူတစ်ယောက်နဲ့ တူနေလေတော့ အမေရိကန်တုန်းက ကျွန်မကြည့်ရှု စာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ကလေးမရယ်လို့ လုံးဝ မဆက်စပ်မိပါဘူး၊ နောက်ပြီးတော့လဲ ကျွန်မက သူ့ကို သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် မကြည့်ခဲ့မိဘူး၊ ကျွန်မမှာ တခြားတွေးစရာတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်”

“ကိုင်း . . . ဒါကို အသာထားပါဦး၊ ကျုပ်လမ်းမှာ နားစွန်နားဖျား ကြားမိခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ စကားလျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောမပြန်ဘူးလား”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ညင်သာစွာဖြင့် ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဒါတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ် ပြောမပြန်ပါဘူး”

ဤသို့ ပြောရင်းက မေရီသည် ရုတ်တရက် စိတ်ထိခိုက် တုန်လှုပ်ပြီး ဆက်လက် မချုပ်တည်းနိုင်တော့သကဲ့သို့ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးပါလေတော့သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ‘အာဘူနေ့’ သည် လျင်မြန်စွာထပြီး မေရီအနီးသို့ ကပ်လာလေသည်။

‘ဒီမယ် နေပါဦးကွယ့်’

ဤသို့ ပြောရင်းက ဗိုလ်မှူးကြီးသည် စုံထောက်ဟာကြူလီအား မကျေ မချမ်းဖြစ်သလို မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

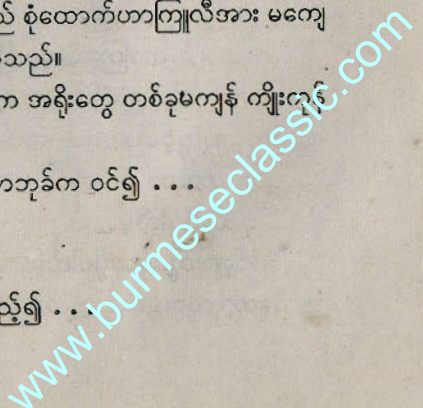
“ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးက အရိုးတွေ တစ်ခုမကျန် ကျိုးကျွပ် အောင် လုပ်ပစ်မယ် နားလည်လား”

ဤသို့ ခြိမ်းခြောက်သည်ကို မစ္စတာဘုန်က ဝင်၍ . . .

“ဟာ . . . ဗိုလ်မှူးကြီးကလဲ”

ဟု ကန့်ကွက်လေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် မေရီဘက်သို့လှည့်၍ . . .

“ဒီမယ် မေရီ . . . သတိထားမှပေါ့”

ဟု အားပေးနှစ်သိမ့်ရာ မေရီသည် ချက်ချင်းပင် အငိုတိတ်လိုက်ကာ ခေါင်းထောင်လာလေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ မစ္စတာ ဟာကြူလီ ရှင်၊ ကျွန်မ ဒီမှာ ဆက်နေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး ထင်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ လိုအပ်ရင်လဲ ကျွန်မရှိရာကိုသာ ရှာခိုင်းပါတော့နော်၊ ကျွန်မမိတ်တွေ တုန်လှုပ် ချောက်ချား သွားမိတာက တကယ် အရူးတစ်ယောက်လိုပါပဲ၊ အဲဒါအတွက် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မေရီသည် သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ထွက်သွားတော့သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် မေရီနောက်သို့ လိုက်သွားရန် ပြင်ဆင်ရင်းစုံထောက် ဟာကြူလီဘက်သို့ လှည့်၍ . . .

“ဒီမယ်ဗျ၊ မေရီဟာ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးဗျ၊ နားလည်လား၊ နောက်ထပ် မေရီ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့တွေ့ရမယ်၊ ဒါပဲ”

ဟု ခပ်တည်တည်ပြောပြီးမှ လိုက်ထွက်သွားလေသည်။

မစ္စတာဘုခဲသည် အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်မှူးကြီး၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို စိတ်ဝင်စား ဟန် မတူဘဲ သူ၏မိတ်ဆွေ စုံထောက်ဟာကြူလီ၏ ထောက်လှမ်းရေး အရည်အချင်းကိုသာ ချီးကျူးလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။

“မိတ်ဆွေကြီး စိတ်ကူးဉာဏ်နဲ့ ကောက်ချက်ချလိုက်တာဟာ သွေးထွက် အောင် မှန်နေတာပါပဲကလား”

ဤသို့ ပြောလိုက်စဉ် ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်ကလည်း . . .

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ မစ္စတာ ဟာကြူလီက အမှန်တရားပေါ်လာအောင် လိမ္မာပါးနပ်စွာ မေးခွန်းထုတ်နိုင်ပုံကဖြင့် အံ့ဩစရာပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီကမူ ပြုံးနေသည်။

“ဒါက ကျုပ်ဉာဏ်ကောင်းလှလို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ မြို့စားကတော် ကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ပြောသလို ထွက်ဆိုသွားချက်အရ ကျုပ်က ကောက်ချက် ချယူလိုက်တာသာ ဖြစ်တယ်”

“ဘယ်လိုပါလိမ့်”

“ခင်ဗျားတို့ မှတ်မိပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်က မြို့စားကတော်ကို မေးခွန်း ထုတ်တော့ သူငယ်ငယ်က ထိန်းကျောင်းစာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာမအကြောင်း

မေးခဲ့တယ်လေဗျာ၊ အဲဒီမတိုင်မီက ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မေရီဟာ တစ်နည်းနည်း နဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေရမယ်လို့ တွက်ထားမိပြီး ဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မြို့စားကတော် ပြောသွားတဲ့ သူ့ဆရာ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က မေရီနဲ့တခြားစီပဲဗျ”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . သူကပြောတော့ ဆံပင်အနီရောင်နဲ့အသက် ခပ်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လို့ ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါက မေရီရဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်အောင် တမင်သက်သက် ပြောသွားတာပဲ ဆိုတာ ကျုပ် ရိပ်မိတယ်၊ ဒါပေမယ့်လဲ ကျုပ်က ဆရာမရဲ့ နာမည်ကို မေးလိုက်တော့ မြို့စားကတော်ဟာ ကမန်းကတန်း နာမည်တစ်ခု စဉ်းစားရတော့တယ်၊ သူပြောသွားတာက သူ့ဆရာမရဲ့ နာမည်ဟာ ‘မစ္စဖရီး ဘော်ဒီ’ လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီတင် ကျုပ်က အမှန်ကို ရိပ်မိခဲ့တယ်၊ လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ ဆိုင်ရဲ့ နာမည်က ‘မေရီနဲ့ဖရီးဘော်ဒီ’ ရယ်လို့ ရှိတာကို ကျုပ်က သိထားတယ်၊ မြို့စားကတော်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ‘မေရီ’ ဆိုတဲ့ နာမည်ရှိနေရင်းက နောက်ထပ် နာမည် တစ်ခု စဉ်းစားရင်း ပထမဆုံးတွေးမိတဲ့ လန်ဒန်က ဆိုင်နာမည်ရဲ့ နောက်ပိုင်း ‘ဖရီးဘော်ဒီ’ ကို စိတ်ကူးရပြီး ဆရာမနာမည်လုပ် ပြော လိုက်တာပဲ”

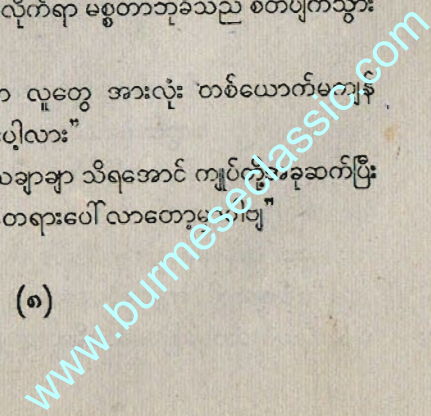
“ဟုတ်လား . . . ဒါထက် မြို့စားကတော်ကကော ဘာကြောင့် လိမ်ပြော ရတာလဲ”

“သူတို့အနေကတော့ အချင်းချင်းပေါ် သစ္စာရှိတဲ့သဘောလို့ ဆိုမှာပဲ၊ ဒါတွေကြောင့် ကျုပ်တို့ မှုခင်း စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရေးမှာ အခက်အခဲ တွေ့နေရတာပေါ့ဗျ”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာဘုခဲသည် စိတ်ပျက်သွား မိလေသည်။

“အင်း . . . ဒီ ရထားပေါ်က လူတွေ အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် လိမ်ပြောနေတာချည်း ဖြစ်နေပါပေါ့လား”

“အဲဒီလို ဟုတ်မဟုတ် သေသေချာချာ သိရအောင် ကျုပ်က သူ့ဆက်ပြီး စုံစမ်းကြမယ်၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ အမှန်တရားပေါ်လာတော့မယ်ဗျ”

“ရှေ့လျှောက်တော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာကိုမှ အံ့ဩမိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီရထားပေါ်က ခရီးသည် တစ်ယောက်မကျန် ‘အမ်စထရောင်း’ မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုရင်လဲ ကျုပ်က အံ့ဩမှာ မဟုတ်ဘူး”

မစ္စတာဘုခံက ပြောလိုက်သည်။
ထိုအခါ စုံထောက်ဟာကြူလီက . . .

“ခင်ဗျား အခုပြောလိုက်တာဟာ အလွန် လေးနက်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ စကားဖြစ်တယ်”

ဟု ပြောပြီးမှ ဆက်လက်၍ . . .

“ဒါထက် မိတ်ဆွေကြီးက လူသတ်မှု တရားခံလို့ တောက်လျှောက် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အိတလီ အမျိုးသားက ဘာပြောမယ်ဆိုတာ မသိချင်ဘူးလားဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ကူးဉာဏ်နဲ့ နောက်ထပ်တစ်မျိုး ကောက်ချက်ချပြီး ဟောကိန်းထုတ်ဦးမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ”

“ဒီအမှုကတော့ သာမန်အမှုမျိုးနဲ့ လုံးဝမတူတဲ့ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ အမှုပါပဲ”

ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက် ရာ စုံထောက် ဟာကြူလီက . . .

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်ကတော့ အလွန် သဘာဝကျတဲ့ အမှုတစ်ခုလို့ ဆိုချင်တယ်”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ဤတွင် မစ္စတာဘုခံသည် ဟာကြူလီ၏စကားကို နားမလည်နိုင်အောင် ခေါင်းရှုပ်သွားပြီ အလျှော့ပေးသည့်ဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက် သည်။

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ၊ ဒီအမှုမျိုးကို အလွန်သဘာဝကျတဲ့အမှုရယ်လို့ . . .”

ထိုအတောအတွင်း စုံထောက်ဟာကြူလီက စားသောက်ခန်း အမှုထမ်း တစ်ဦးအား တာဝန်ပေးခေါ်ခိုင်း၍ အိတလီ အမျိုးသား ‘အန်တိုနီယို’ သည် ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူ၏ ဟန်အမူအရာက စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ဂနာမငြိမ်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ဘာကိစ္စ ခေါ်ရပြန်တာလဲ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ နောက်ထပ် ဘာမှပြောစရာမရှိဘူးဗျ၊ နားလည်လား”

‘အန်တိုနီယို’ က စိတ်တိုဟန်ဖြင့် စားပွဲကိုလက်ဝါးဖြင့် ပုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီကလည်း မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ပြောစရာရှိပါသေးတယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ အမှန် တရားကို ဖွင့်ပြောဖို့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟင် . . . အမှန်တရား . . . အမှန်တရားကို ပြောရမယ်လား”

ပြောရင်း ‘အန်တိုနီယို’ ၏ မျက်နှာသည် စောစောကလို မတင်းမာတော့ ဘဲ စိတ်မလုံသည့် လူတစ်ယောက်၏ ဟန်မျိုး ဖြစ်သွားတော့သည်။

စုံထောက်ဟာကြူလီက လေသံ အေးအေးဖြင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အမှန်ကိုဖွင့်ပြောဖို့ပါပဲ၊ အဲဒီအမှန်က ဘာလဲဆိုတာ ကျုပ်က သိပြီးသားလို့မှတ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ပြောရင် ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျား ပြောလိုက်ပုံက အမေရိကန်ပြည်က ရဲတွေ တရားခံ စစ်တာမျိုး ဖြစ်နေပါကလား၊ အမေရိကန်ပြည်က ရဲတွေဟာ မသင်္ကာတဲ့ လူတစ်ယောက် ကို ဖမ်းတဲ့အခါ “ဟေ့ . . . အမှန်အတိုင်းသာ ဖွင့်ပြောပေတော့” လို့ ပြောလေ့ရှိတယ်”

“ဪ . . . ခင်ဗျားက နယူးယောက်မြို့က ရဲတွေလဲ အတွေ့အကြုံ ရှိဖူးသကိုး”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ‘အစ်’ မေးသလိုပြောလိုက်ရာ အန်တိုနီယို ဆိုသူသည် ပျာပျာသလဲ ပြန်ဖြေရှင်းလေသည်။

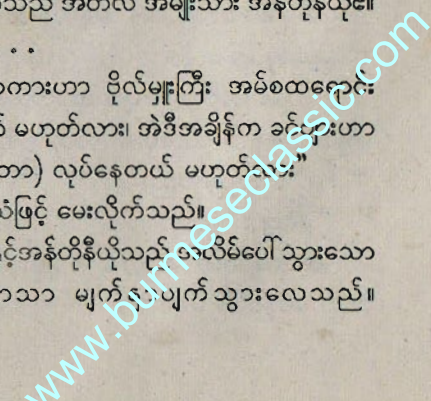
“ဟာ . . . ကျုပ်က နယူးယောက်မြို့က ရဲတွေနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သူတို့အနေနဲ့ ကျုပ်ကို အပြစ်ရှာဖို့ အထောက်အထားလဲ ဘာမှ မပြနိုင်ပါဘူး”

ထိုအခါ စုံထောက် ဟာကြူလီသည် အိတလီ အမျိုးသား အန်တိုနီယို၏ မျက်လုံးများကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း . . .

“ခင်ဗျား အခုပြောလိုက်တဲ့စကားဟာ ဝိုလ်မှူးကြီး အမ်စထရောင်း အိမ်က ပြန်ပေးမှုနဲ့ ပတ်သက်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီအချိန်က ခင်ဗျားဟာ သူတို့အိမ်မှာ ယာဉ်မောင်း (ဒရိုင်ဘာ) လုပ်နေတယ် မဟုတ်လား”

တည်ငြိမ်အေးဆေးသောအသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ထိုစကားကို ကြားလိုက်သည့်အန်တိုနီယိုသည် ဝလီမပေါ်သွားသော လူတစ်ယောက်ပမာ သိသိသာသာ မျက်လုံးပျက်သွားလေသည်။

စောစောကလို တင်းမာခြင်းလည်း လုံးဝမရှိတော့ချေ။

“ခင်ဗျားသိနေရင်လဲ ဘာဖြစ်လို့ မေးနေရသေးလဲ”

“မနက်တုန်းက ခင်ဗျားကို ခေါ် စစ်ချက်ယူတော့ ဘာကြောင့် အမှန်မပြောဘဲ လိမ်ခဲ့တာလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ထိခိုက်မှာစိုးလို့ပါပဲ၊ နောက်တစ်ချက်က ကျုပ်အနေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ့် ယူဂိုဆလပ်ရဲတွေကို ကယ်ပြီး စိတ်မချပါဘူး၊ သူတို့က အီတလီလူမျိုးဆိုရင် အလကားသက်သက် မုန်းတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျုပ်ကို တရားမျှတစွာ ဆက်ဆံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလိုဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူတို့က တရားသဖြင့် ဖြစ်အောင်လုပ်ချင်လဲ လုပ်မှာပါ”

စုံထောက် ဟာကြူလီက ဤသို့ ပြောသည်ကို အန်တိုနီယိုသည် သဘောတူပုံမရချေ။

“နီး . . . နီး . . . လူကြီးမင်းက ကျုပ်ပြောတာကို အထင်မှားနေပုံရတယ်၊ ဒီက ရဲတွေကို စိတ်မချဘူးဆိုတာက လက်ရှိအမှုနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ မနေ့ညက ကျုပ်ဟာ အခန်းထဲက ဘယ်ကိုမှ မထွက်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒါ အမှန်ဖြစ်ကြောင်းကိုလဲ ကျုပ်အခန်းမှာ အတူနေတဲ့ မျက်နှာရှည်ရှည်နဲ့ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားက သက်သေခံပါလိမ့်မယ်၊ ဒီ ရက်ချက်ဆိုတဲ့ လူယုတ်မာကို ကျုပ်မသတ်တာ အမှန်ပဲခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်တိုင် ကျုပ်ကို စွပ်စွဲဖို့ ဘာအထောက်အထားမှ မရှိဘူးမဟုတ်လား”

ထိုအချိန်၌ စုံထောက် ဟာကြူလီသည် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခု ရေးမှတ်နေရာမှ . . .

“ကောင်းပါပြီ၊ ခင်ဗျား သွားနိုင်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အီတလီ အမျိုးသား ‘အန်တိုနီယို’ သည် ချက်ချင်းပြန်ထွက် မသွားဘဲ ရပ်နေရာမှ . . .

“ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ရဲ့ မဟုတ်လား၊ ဒီလူသတ်မှုမှာ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူး”

ဟု ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျား သွားနိုင်ပါပြီလို့ ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

ဟာကြူလီက ခပ်တည်တည်ပြန်ပြောသည်ကိုလည်း “အန်တိုနီယို” သည် ကျေနပ်ပုံ မရချေ။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို အပြစ်မရှိဘဲ တရားခံဖြစ်အောင် လုပ်ကြံကြမလို့ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လဲ အခု အသတ်ခံရသူဟာ တကယ်တော့ ရက်စက် ယုတ်မာလှတဲ့ အမှုနဲ့သေဒဏ်ခံထိုက်တဲ့လူပဲ၊ သူတို့ တရားရုံးက တမင်သက်သက် လွှတ်ပစ်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ကိုသာ သူတို့ ဖမ်းခဲ့ရင် . . .”

“ခင်ဗျားကို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားက ပြန်ပေးမှုနဲ့ ဘယ်လိုမှ ပါဝင်ပတ်သက်ခြင်း မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ဟိုအချိန်က အပြစ်ကို မေ့ပျောက်လို့ မရနိုင်ဘူး၊ ကလေးငယ် ‘ဒေစီ’ ကလေးဟာ အလွန်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်ကို ‘တိုနီယို . . . တိုနီယို’ လို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်လေ့ရှိတယ်၊ ဒီကလေးကို ကျုပ်အလွန်ချစ်သလို တစ်အိမ်သားလုံးကလဲ ချစ်မြတ်နိုးကြတယ်၊ ဒီလောက် ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ ကလေးကိုမှ . . .”

ပြောရင်း ‘အန်တိုနီယို’ သည် စိတ်ထိခိုက်လွန်းပြီး မျက်ရည်များပင် ကျလာကာ ရုတ်တရက် ပြန်လှည့်၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားတော့သည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် စားသောက်တဲ့ အမှုထမ်းအား လှမ်းခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ့ ပီတရို အခန်းနံပါတ် ၁၁ က ဆွီဒင်အမျိုးသမီးလဲ ခေါ်လိုက်ပါဦး”

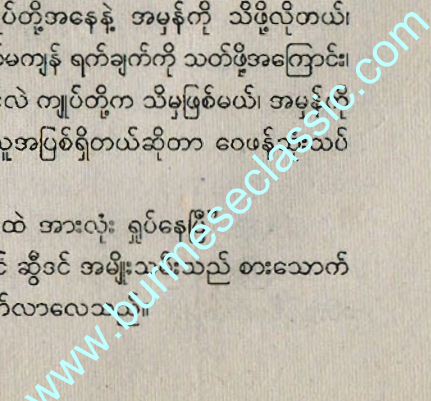
“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“ပီတရို” အမည်ရှိ အမှုထမ်းက လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ထွက်သွားချိန်တွင် မစ္စတာ ဘုခ်သည် အလွန်အံ့ဩနေမိလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ မိတ်ဆွေကြီးက နောက်ထပ် ခရီးသည်တစ်ယောက် ခေါ်ပြီး ဖော်ထုတ်ဦးမလို့လား၊ ကျုပ်ဖြင့် ဦးနှောက်ချာချာလည်နေပြီ”

“ဒီလိုရှိတယ် မစ္စတာဘုခ်၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အမှန်ကို သိဖို့လိုတယ်၊ ဒီရထားပေါ်က ခရီးသည်တစ်ယောက်မကျန် ရက်ချက်ကို သတ်ဖို့အကြောင်း သို့မဟုတ် ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်ဆိုရင်လဲ ကျုပ်တို့က သိမှဖြစ်မယ်၊ အမှန်ကို သိပြီးတော့မှသာ ကျုပ်တို့က ဘယ်သူ့အပြစ်ရှိတယ်ဆိုတာ ဝေဖန်သတ်ကြည့်လို့ရမယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ခေါင်းထဲ အားလုံး ရှုပ်နေပြီး မစ္စတာဘုခ်က ပြောနေစဉ်မှာပင် ဆွီဒင် အမျိုးသမီးသည် စားသောက်ခန်းအမှုထမ်း ပီတရိုနှင့်အတူ ရောက်လာလေသည်။

ဆွီဒင်သူ ဂရိတာအိုလ်ဆင်သည် စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် ငိုကြွေးလျက်ရှိပြီး စုံထောက်ဟာကြူလီ၏ ရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

စုံထောက်ဟာကြူလီက ချက်ချင်းပင် နှစ်သိမ့် အားပေးစကား ပြော လေသည်။

“စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ခင်ဗျ။ စိတ်အေးအေးထားပြီးသာ နေပါ။ အခု ခေါ်ရတာက အမှန်တရားဖြစ်တဲ့ စကားလေးတစ်လုံး မေးဖို့ပါပဲ”

ဤသို့ စကားစလိုက်ပြီးမှ ဟာကြူလီက ဆက်လက်၍ . . .

“ခင်ဗျားဟာ တစ်ချိန်က ပြန်ပေးဆွဲပြီး အသတ်ခံရတဲ့ “ဒေစီ အမ်စထရောင်း” ဆိုတဲ့ ကလေးငယ်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရတဲ့ သူနာပြု ဆရာမ လုပ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ဟု ဆက်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မှန်ပါတယ်ရှင်”

ဂရိတာအိုလ်ဆင်သည် ငိုကြွေးလျက်နှင့်ပင် ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒေစီကလေးဟာ အင်မတန်မှ ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ခမျာ လူလောကကြီးထဲမှာ ချစ်ခင်မြတ်နိုး မှု၊ ကြင်နာယုယမှုကလွဲရင် ဘာတစ်ခုမှ မသိရှာဘဲ အပြစ်ကင်းတဲ့ ကလေး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကလေးကို အလွန် ယုတ်မာရက်စက်တဲ့ လူကြီး ဖမ်းခေါ် သွားလေတော့၊ ကလေးအမေခမျာလဲ ရင်ကွဲခဲ့ရသလို ကလေးကလဲ သေခဲ့ရတယ်။ ဒီအဖြစ်ကို ရှင်တို့အနေနဲ့ သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်တို့သာ ဟိုတစ်ချိန်က ကျွန်မတို့လို ရှိနေခဲ့ရင် ကိုယ်ချင်းစာမိ ကြပါလိမ့်မယ်။ တကယ်ဆိုရင် မနက်တုန်းက ကျွန်မအမှန်ကို ဖွင့်ပြောဖို့ သင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ဖွင့်ပြောဖို့ ကြောက်နေမိပါတယ်။ အမှန်ပြောရရင် ယုတ်မာတဲ့ လူကြီး သေသွားတာ ကျွန်မအနေနဲ့ ဝမ်းသာ အားရ ဖြစ်မိတယ်ရှင်၊ အခုလို သေသွားတဲ့အတွက် သူဟာ နောက်ထပ် အပြစ်ကင်းတဲ့ ကလေးတွေကို လိုက်သတ်လို့ မရတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက မနက်က အမှန်ပြောဖို့ ခက်နေပါတယ်။ ကျွန်မဟာလေ . . . ကျွန်မ . . . အို . . . ဆက်ပြီး မပြောနိုင်တော့ပါဘူးရှင်”

ပြောရင်းနှင့်သူမသည် ငိုကြွေးနေပြန်သည်။

ဟာကြူလီလည်း အမျိုးသမီးပခုံးကို ညင်သာစွာကိုင်ရင်း နှစ်သိမ့်အား ပေးရပြန်လေသည်။

“စိတ်ကောင်းကောင်း ထားပါလေ၊ ကျုပ်က ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်မှု ရှိပါတယ်။ နောက်ထပ်လဲ မေးခွန်းတွေ မမေးတော့ပါဘူး။ ကျုပ်သိချင်တာကို ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်က အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောနေမှ ဆက်မေးစရာလဲ မရှိတော့ပါဘူး။ စိတ်အေးအေးထားပြီးသာ နေစမ်းပါ”

ဤသို့ ပြောလိုက်တော့မှ ဂရိတာအိုလ်ဆင်သည် ငိုကြွေးလျက်နှင့်ပင် ထ၍လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

တံခါးဝသို့ အရောက်တွင် ပြင်ဘက်မှ ဝင်လာသူတစ်ဦးနှင့်အမှတ်မဲ့ လူချင်းတိုက်မိလေသည်။

ဝင်လာသူကား မာစတာမင်း အမည်ရှိ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသား ဖြစ်လေ သည်။

ထိုလူသည် စုံထောက် ဟာကြူလီရှိရာသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်ဝင်လာပြီးနောက် သူ၏ ပင်ကို အလေ့အထရှိသည့်အတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားမှု လုံးဝမပါသောလေသံဖြင့် စတင်ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော် အခုလိုဝင်လာပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးရတာကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ် လူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲ မှာ အမှန်တရားကို ဖွင့်ပြောလိုက်တာ အကောင်းဆုံးလို့ စဉ်းစားမိတာနဲ့ အခုလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမ ကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ကျွန်တော်ဟာ ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်စထရောင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ရတဲ့ တပ်သား ရဲဘော်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်း စစ်ပြီးတဲ့အခါ ဗိုလ်မှူးကြီးက နယူးယောက် မြို့မှာ သွားအခြေစိုက်နေတော့လဲ ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့ တောက်တိုမယ်ရ ကိစ္စတွေ လုပ်ပေးရတဲ့ အခိုင်းအစေအဖြစ် အလုပ်ဆက်လုပ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီအချက်ကို မနက်က အစစ်ခံတော့ ကျွန်တော်က ဖွင့်မပြောဘဲ ထိန်ချန် ခဲ့တာ ဟာ မှားပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်က အမှန်ကို လာရောက် အစီရင်ခံခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက လူကြီးမင်းတို့အနေနဲ့ အန်တို နီယိုအပေါ် သံသယမဖြစ်ကြဘူးလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ သူဟာ အင်မတန် စိတ်ကောင်း ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ လူကိုသတ်ဖို့မပြောနဲ့ ရင်ကျော်လို ပိုးမွှားတိရိစ္ဆာန် ငယ်ကိုတောင်မှ အနာတရဖြစ်အောင် လက်သတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့လဲ အန်တိုနီယိုဟာ မနေ့ညက တစ်ညလုံးအိပ်ခန်းထဲ က ပြင်ဘက်ကို လုံးဝမထွက်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော်က ဘုန်းကျိန် ထွက်ဆိုဝံ ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အနေနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လူသတ်သမားမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အန်တိုနီယိုက စုံထောက်ဝတ္ထုတွေမှာပါပဲ အီတလီ လူဆိုးတွေလို

မဟုတ်ပါဘူး”

မာစတာမင်း၏ စကားဆုံးလျှင် စုံထောက်ဟာကြူလီက ထိုလူ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း . . .

“ခင်ဗျား ပြောစရာရှိတာ ဒါပဲလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါပဲပဲ ခင်ဗျ”

ဤသို့ပြောရင်း ဆက် ရပ်စောင့်နေရာ ဟာကြူလီက ဘာမှဆက်မပြောဘဲ နေလိုက်သောအခါ မာစတာမင်းသည် မနေတတ် မထိုင်တတ်သလို ခေတ္တမျှ ‘ကြောင်’ ကြည့်နေပြီး ဦးညွတ်အလေးပြု၍ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

“အင်း . . . အခုအတိုင်း ဆိုရင် စိတ်ကူးယဉ် ရေးထားတဲ့ စုံထောက်ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ထက်တောင် ဆန်းကြယ် နေပါပေါ့ကလား”

ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ မစ္စတာဘုခဲကလည်း ထောက်ခံ ပြောဆိုလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ တကယ်ကို ဆန်းကြယ်တယ်လို့ ဆိုရမယ်၊ အခုပဲ ကြည့်လေ၊ ခရီးသည် ဆယ်နှစ်ဦးအနက် ကိုးဦးဟာ ပြန်ပေးဆွဲခံရတဲ့ ဝိုလ်မျိုးကြီး အိမ်စထရောင်း မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်နေတာ သိရတယ်၊ ဒါနဲ့လဲ ပြီးဆုံးသေးဦးမယ် မထင်ဘူး၊ နောက်ထပ် ဘာလာဦးမလဲ၊ ဘယ်သူများ နောက်ထပ်ပေါ်လာဦးမလဲ မသိဘူး”

ဤတွင် စုံထောက် ဟာကြူလီက တံခါးဝဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ပြန်ဖြေလေသည်။

“မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ မေးခွန်းကို ကျုပ်ဖြေနိုင်တဲ့ အခြေအနေဖြစ်လာပါပြီ၊ မစ္စတာ ဟတ်မင်းကိုယ်တိုင် လာနေပြီဗျ”

“အလို . . . ဒီလူကပါ အမှန်ကို ဖြောင့်ချက်ပေးဖို့ လာပြန်တာလား”

မစ္စတာဘုခဲက မေး၍ စုံထောက်ဟာကြူလီက ပြန်ဖြေနိုင်သေးမီ အမေရိကန် အမျိုးသား ဟတ်မင်း ဆိုသူသည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာပြီး အမေရိကန် လူမျိုးတို့၏လေသံဖြင့် . . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲဗျ၊ ဒီရထားပေါ်မှာ အခုကြားရတဲ့ အတိုင်း ဆိုရင် အဆန်းတကြယ်ချည်း ဖြစ်နေပါကလား”

ဟု မေးလေသည်။

သူ၏ မေးခွန်းကို စုံထောက် ဟာကြူလီက မေးခွန်းတစ်ခု ပြန်ထုတ်၍ ဖြေလေသည်။

မစ္စတာ ‘ဟတ်မင်း’ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကကော အမေရိကန်ပြည် က ဝိုလ်မျိုးကြီး ‘အိမ်စထရောင်း’ ရဲ့ အိမ်မှာ ဥယျာဉ်မျိုး လုပ်ခဲ့သူများ ဖြစ်နေမလား”

“သူတို့အိမ်မှာက ဥယျာဉ်မျိုးထားရအောင် ပန်းဥယျာဉ်မရှိဘူးခင်ဗျ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက စားပွဲထိုးအဖြစ် လုပ်ခဲ့တာများဖြစ်မလား”

“စားပွဲထိုးလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပါ ကျွန်တော်က ‘အိမ်စထရောင်း’ မိသားစုနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါထက် အခုအတိုင်းဆိုရင် မပတ်သက်တာဆိုလို့ ဒီရထားပေါ်မှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲရှိနေ တာပေါ့၊ မဆန်းဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် တော်တော်ထူးဆန်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်”

စုံထောက်ဟာကြူလီက ပြောပြီး ဆက်လက်၍ . . .

“မစ္စတာ ‘ဟတ်မင်း’ အနေနဲ့ ဒီ လူသတ်မှုရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို ဘယ်လို စဉ်းစားလို့ ရပါသလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူးခင်ဗျ၊ တွေးကြည့်လို့ကို အဖြေမပေါ်နိုင် ဘူး၊ လူသတ်မှု တရားခံက ဘယ်သူ ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘယ်လိုမှ ကောက်ချက်ချကြည့်လို့မရဘူး၊ နေပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အခုလို အဖြစ်မှန်တွေသိတာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိရဘူးလား”

“ကျုပ်က စိတ်ကူးဉာဏ်ကို အသုံးချပြီး စဉ်းစားရင်း အဖြေကို ခန့်မှန်းကြည့်ယူတာပါပဲ”

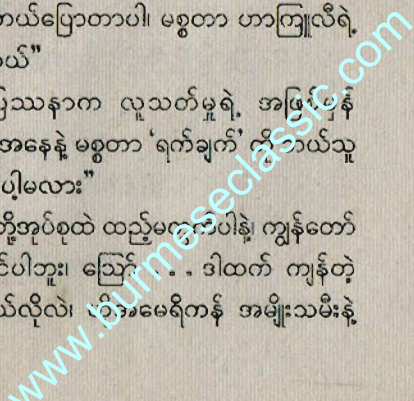
“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကို အထူးပဲ ချီးကျူးထိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားက စိတ်ကူးနဲ့ စဉ်းစားပြီး ကောက်ချက်ချယူပုံက သူမတူအောင် တော်တယ်လို့ ဆိုရမယ်”

“မစ္စတာ ‘ဟတ်မင်း’ က ကျုပ်ကို မြှောက်နေပြန်ပါပြီ”

“မြှောက်တာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ မစ္စတာ ဟာကြူလီရဲ့ ဦးနှောက်မျိုးက တကယ်ရှားလှပါတယ်”

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ အခု ပြဿနာက လူသတ်မှုရဲ့ အဖြေမှန် အဖြေမှန်ကို မသိရသေးဘူး၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ မစ္စတာ ‘ရက်ချက်’ ကို ဘယ်သူ သတ်တယ်ဆိုတာ သိပါပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ လူကြီးမင်းတို့အုပ်စုထဲ ထည့်မကွက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် က ဘယ်လိုမှ ထင်မြင်ချက်မပေးနိုင်ပါဘူး၊ ဪ . . . ဒါထက် ကျန်တဲ့ ခရီးသည် နှစ်ယောက်ကကော ဘယ်လိုလဲ၊ ဤအမေရိကန် အမျိုးသမီးနဲ့

အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးတို့ကို ဆိုလိုတာပါ။ သူတို့က ဟိုမိသားစုနဲ့ မပတ်သက်ရင်တော့ ခရီးသည်တွေထဲက လုံးလုံး သံသယဖြစ်စရာ မရှိပါ။ အပြစ်ကင်းတာဆိုလို့ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့နော်”

“ဒီလိုရှိသေးတယ်လေ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက တစ်ဦးက ထမင်းချက်၊ တစ်ဦးက အိမ်ကို ထိန်းသိမ်းကြည့်ရှုရတဲ့ အိမ်ဖော်အဖြစ် ‘အိမ်စထရောင်း’ မိသားစုအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်နေရင်တော့ တစ်မျိုးဖြစ်လာမှာပေါ့”

“အင်း . . . ခင်ဗျားပြောပုံမျိုးဆိုရင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘာကိုမှ အံ့ဩမိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

‘ဟတ်မင်း’ က ဤသို့ပြောပြီးနောက် မစ္စတာ ‘ဘုခ်’ က ကြားဖြတ်လျက်

...

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ လွန်လွန်းတယ် ခင်ဗျ။ တိုက်ဆိုင်မှု ဆိုတာ ဒီလောက်အထိတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခရီးသည်အားလုံးက ‘အိမ်စထရောင်း’ မိသားစုနဲ့ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာက ဖြစ်နိုင်ဖို့ အလွန်ခဲယဉ်းတယ်”

ဟု ပြောရာ ထိုစကားကို စုံထောက်ဟာကြူလီက ပြန်လည်ချေပပြန်လေသည်။

“မိတ်ဆွေကြီးက သဘောမပေါက်သေးဘဲကိုး၊ ကောင်းပြီ ကျုပ်မေးမယ် ‘ရက်ချက်’ ကို သတ်တဲ့လူက ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျား သိပြီလား”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကော် သိလို့လား”

မစ္စတာ ‘ဘုခ်’ က ပြန်မေးသည်တွင် စုံထောက် ဟာကြူလီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ်သိပါတယ်၊ အဖြစ်မှန်ကို ကျုပ်က ခပ်စောစောကတည်းက သိခဲ့ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကသာ ကျုပ်တွေ့မိသလို အမှန်ကို မတွေ့မိကြတာ အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားကကော မစဉ်းစားမိသေးဘူးလား”

ဟာကြူလီက အမေရိကန်စုံထောက်ဆိုသူ ‘ဟတ်မင်း’ အား လှည့်မေးလိုက်သည်။

“မစဉ်းစားမိဘူးခင်ဗျ။ သတ်တဲ့လူက ဘယ်သူများလဲ”

“ကိုင်း . . . မစ္စတာ ဟတ်မင်း၊ ခင်ဗျားကပဲ တစ်ဆိတ်ကူညီစမ်းပါ။ ခရီးသည်တွေ အားလုံးကို ဒီအခန်းထဲ ခဏ လာစုနေဖို့ ဆော်ဩပေးစေချင်တယ်၊ လူသတ်မှုရဲ့ အဖြေမှန်က နှစ်ခုရှိနေတယ်၊ အဲဒီအဖြေမှန် နှစ်ခုစလုံးကို ကျုပ်အနေနဲ့ အားလုံးရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ တင်ပြပါမယ်”

ဤသို့လျှင် စုံထောက်ဟာကြူလီက စကားကို ဖြတ်လိုက်လေသည်။

(၉)

မစ္စတာ ဟတ်မင်း၏ ဆော်ဩချက်အရ ခရီးသည်များသည် စားသောက်တွဲသို့ စုပြုံရောက်ရှိလာပြီး အသီးသီး နေရာယူကာ ထိုင်နေကြလေသည်။

သူတို့၏ မျက်နှာအမူအရာကတော့ ထူးခြားသည်သတင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ကြားသိရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ရင်း တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထိုသတင်းကြား ရမည်ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသလို ဖြစ်နေကြသည်။

ဆွဲဒင်အမျိုးသမီးသည် ငိုကြွေးလျက်ပင် ရှိနေပြီ၊ အမေရိကန် အမျိုးသမီး မစ္စက ဟားဘတ်က သူမအား နှစ်သိမ့်အားပေးစကား ပြောလျက် ရှိသည်။

“သိပ်ပြီးတော့လဲ စိတ်ထိခိုက် တုန်လှုပ်မနေပါနဲ့ကွယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားဦးမှပေါ့၊ အခြေအနေကလဲ ချောမောပြေပြစ်သွားမှာပါ၊ ကျုပ်တို့ ခရီးသည်တွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာ လူသတ်သမားဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်လဲ ‘ဂရိတာ’ တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ အားလုံးက သိပြီးသားပဲ၊ ကိုင်း . . . စိတ်အေးအေးထားပြီးသာ ထိုင်နေစမ်းပါ၊ အနားမှာ စောင့်နေပါမယ်”

မစ္စက ဟားဘတ်က ဤသို့ပြောနေစဉ်မှာပင် စုံထောက် ဟာကြူလီက စကားပြောရန် ဟန်ပြင်လျက် မတ်တတ်ထလိုက်သည်။

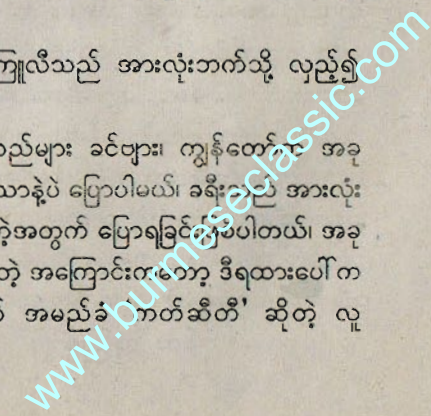
တွဲစောင့် ‘မီချယ်လ်’ သည် တံခါးဝနားတွင် ရပ်နေရာမှ စုံထောက် ဟာကြူလီအား လှမ်း၍ ခွင့်တောင်းလေသည်။

“လူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ဟောဒီမှာ နေခွင့်ရှိပါသလား”

“ဟာ . . . ရှိတာပေါ့ မီချယ်လ်၊ မင်းလဲ ဝင်ထိုင်ပြီး နားထောင်စေချင်တယ်”

ဤသို့ ခွင့်ပြုလိုက်ပြီးမှ ဟာကြူလီသည် အားလုံးဘက်သို့ လှည့်၍ စကားစပြောလေသည်။

“လေးစားအပ်ပါသော ခရီးသည်များ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က အခု ပြောရမယ့် စကားကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ပဲ ပြောပါမယ်၊ ခရီးသည် အားလုံးလိုလို အင်္ဂလိပ်စကားကို တတ်ကြတဲ့အတွက် ပြောရခြင်းပင်ဖြစ်ပါတယ်၊ အခု ကျွန်တော်တို့ စုရုံးရောက်ရှိနေကြရတဲ့ အကြောင်းကတော့ ဒီရထားပေါ်က ခရီးသည်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ရက်ချက် အမည်ခံ ‘ဘတ်ဆိတ်’ ဆိုတဲ့ လူ

အသတ်ခံရတဲ့ အမှုကို ဖြေရှင်းဖော်ထုတ်ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် လေ့လာသုံးသပ်ကြည့်ရသလောက် လူသတ်မှုရဲ့ အဖြေနှစ်မျိုး နှစ်စား ရှိပါတယ်။ အဲဒီအဖြေနှစ်မျိုးစလုံးကို ကျွန်တော်က အားလုံးရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ တင်ပြပါမယ်။ ပြီးတော့မှ ဘယ်အဖြေက မှန်ကန်သလဲ ဆိုတာကို ဒါရိုက်တာလူကြီး မစ္စတာ ဘုခဲနဲ့ ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်တို့ကို ဆုံးဖြတ်ခိုင်းပါမယ်။

“အမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့အချက်အလက်တွေကိုတော့ လူကြီးမင်းတို့အားလုံး သိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ မစ္စတာ ရက်ချက်ဟာ ဓားနဲ့ထိုးသတ်ခံရပြီး သေဆုံးနေတာ ကို ဒီနေ့မနက် စောစောပိုင်းမှာ တွေ့ရှိခဲ့ရပါတယ်။ ဒီလူ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေတဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်က ည ၁၂ နာရီ ၃၇ မိနစ် ဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ရက်ချက်ဟာ သူ့အခန်းထဲကနေပြီး ပြင်ဘက်က တံခါးလာခေါက်တဲ့ တွဲစောင့်ကို လှမ်းစကားပြောခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ကိုယ်မှာ တွေ့ရှိရတဲ့ အိတ်ဆောင်နာရီတစ်လုံးက ထိခိုက်ထားသလို ပိန်ချိုင့်ပြီး တစ်နာရီ ဆယ်ငါးမိနစ်တိတိမှာ ရပ်နေပါတယ်။ သေသူရဲ့အလောင်းကို စစ်ဆေး ကြည့်တဲ့ ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က ဒီလူဟာ ည ၁၂ နာရီနဲ့ နှစ်နာရီကြားမှာ သေဆုံးခဲ့တယ်လို့ ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ခု က ညက ၁၂ နာရီ ခွဲလောက်မှာ ဒီရထားကြီးဟာ ဆန်း (မိုးပွင့်) တွေ့ လမ်းပေါ်ပိတ်ကျ နေလို့ လုံးလုံး ရပ်ထားလိုက်ရပါတယ်။ ရထားရဲ့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိုးပွင့်တွေ အပြည့်ကျနေတဲ့အတွက် ဘယ်သူမှ ရထားပေါ်က ဆင်းထွက်ပြေး ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဆင်းလိုက်တာနဲ့ မိုးပွင့်ပြင်ပေါ်မှာ ခြေရာထင် ကျန်ရစ်မှာ သေချာပါတယ်။ ခရီးသည်တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ မစ္စတာ ဟတ်မင်းဟာ အမေရိကန် ပြည် နယူးယောက်မြို့က ပုဂ္ဂလိကစုံထောက်အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ထွက်ချက်အရ သူ့နေတဲ့ အခန်းနံပါတ် ၁၆ ရှေ့က ဘယ်သူမှ ဖြတ်လျှောက် သွားတာ မရှိဘူးလို့ ဆိုတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ဖြတ်လျှောက်သွားရင်လဲ သူက မလွဲမသွေ မြင်မိမှာပါလို့ ဆိုတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ လူသတ်သမားဟာ အိတ်တန်ဘူလ်က ပြင်သစ်ပြည် ကယ်လေမြို့သွားတဲ့ ရထားတွဲက ခရီးသည်တစ်ဦးဦး ဖြစ်ရမယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးနဲ့ ကောက်ချက်ချရတဲ့ အယူအဆ (သီအိုရီ) ဖြစ် ပါတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ”

မစ္စတာ ဘုခဲက အံ့သြစွာဖြင့် မေးရာ စုံထောက် ဟာကြူလီက

ခပ်အေးအေးပင် သူ၏စကားကို ဆက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာက ကောက်ချက်ချ ယူတဲ့ (သီအိုရီ) ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် နောက်ထပ်ယူဆချက် (သီအိုရီ) တစ်ခုကို တင်ပြပါ ဦးမယ်။ ဒီယူဆချက်ကလဲ အင်မတန် ရှင်းပါတယ်။ သေသူ မစ္စတာ ရက်ချက်ဟာ သူ့ကြောက်နေရတဲ့ ရန်သူတစ်ဦး ရှိနေခဲ့တယ်။ အဲဒီရန်သူရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုလဲ အမေရိကန်စုံထောက် မစ္စတာ ဟတ်မင်းကို ပြောပြခဲ့တဲ့ အပြင် သူ့ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ရထားထွက်ပြီး ဒုတိယမြောက် ညမှာ ကြံစည်ဖို့များကြောင်းလဲ ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။ ခရီးသည်များကို ကျွန်တော် အခု တင်ပြချင်တဲ့ အချက်တစ်ခုက သေသူ မစ္စတာ ရက်ချက်က သူ့ရဲ့ ရန်သူအကြောင်းကို မစ္စတာ ဟတ်မင်းကို အသိပေးခဲ့တာထက် ပိုပြီး သိခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အချက်ပါပဲ။ ကောင်းပါပြီ။ ဖြစ်ခဲ့ပုံကို ကျွန်တော် ပြောပါ တော့မယ်။ မစ္စတာ ရက်ချက်ရဲ့ ရန်သူဟာ ဒီ မီးရထားပေါ်ကို ဗင်ကိုစီ ဘူတာမှာ ရထားခဏဆိုင်တန်း (မစ္စတာ မက်ကွင်းနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနေဘ တို့က ပလက်ဖောင်းပေါ် ခဏ ဆင်းတဲ့အချိန် ဖွင့်ထားတဲ့တံခါးက) တက်လာခဲ့တယ်။ ဒီလူမှာ တွဲစောင့် ယူနီဖောင်းတစ်စုံ ပါလာတဲ့အတွက် သူ့ရဲ့ ရိုးရိုးအဝတ်အစားပေါ်က ယူနီဖောင်းဝတ်လိုက်ပြီး တွဲစောင့်တစ်ဦး ဟန်ဆောင် လာခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒါတွင် မကသေးဘူး။ အိပ်ခန်းအားလုံးကို ဖွင့်လို့ရတဲ့ မာစတာကီး အထူးသော့တစ်ချောင်းလဲ ပါလာတဲ့အတွက် မစ္စတာ ရက်ချက်ရဲ့ အခန်းတံခါးကို သော့နဲ့ဖွင့်ဝင်လို့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်က ရက်ချက်ဟာ အိပ်ဆေးသောက်ထားလို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော် နေခဲ့တယ်။ လူသတ်သမား ဟာ သူ့ရဲ့ မာစတာကီး သော့နဲ့ တံခါးဖွင့်ဝင်ပြီး အိပ်မောကျနေတဲ့ မစ္စတာ ရက်ချက်ကို ဓားနဲ့ အားရပါးရ ထိုးသတ်တယ်။ ပြီးတော့မှ ကပ်လျက် မစ္စက် ဟားဘတ်ရဲ့ အခန်းကို ကူးပြီး အဲဒီ အခန်းကတစ်ဆင့် ပြင်ဘက်စင်္ကြံကို ပြန်ထွက်သွားတယ်”

“ဟုတ်တယ်ရှင် ဟုတ်ပါတယ်”

မစ္စက် ဟားဘတ်က ထောက်ခံပြောဆိုလေသည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် သူ၏စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“လူသတ်သမားဟာ သူ့ရဲ့ လူသတ်လက်နက် ဓားမြှောင်ကို အခန်းကူး တံခါးနားမှာ အလွယ်တကူတွေ့ရတဲ့ မစ္စက်ဟားဘတ်ရဲ့ သက်ကိုင်အိတ်ထဲ ထိုးထည့်ပစ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ စင်္ကြံအတိုင်း လေ့လာသွားရင်း တွဲစောင့် ယူနီဖောင်းကို ပြန်ချွတ်လိုက်တယ်။ လျှောက်သွားရင်း လူမရှိတဲ့ တံခါးပွင့်

နေတဲ့ အခန်းတစ်ခန်း အဆင်သင့်တွေ့တာနဲ့ နီးရာသေတ္တာတစ်လုံးထဲ ထည့်ပစ်ခဲ့ပြီးတော့မှ ဘူတာက ရထားပြန်မထွက်မီ ပလက်ဖောင်းပေါ် ပြန် ဆင်းထွက်သွားတယ်”

ခရီးသည်အားလုံးက တအံ့တဩငေးကြည့်နေကြစဉ် ဟတ်မင်းဆိုသူက . . . .

“ဒီလိုဆိုရင် တစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်မှာ ရပ်နေတဲ့ နာရီက ဘယ်လိုလဲ” ဟု မေးလေသည်။

“နာရီနဲ့ပတ်သက်လို့ အဖြေရှိပါတယ်။ အားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်း နာရီ အချိန်က ဥရောပအရှေ့ပိုင်း စံတော်ချိန်ဟာ တစ်နာရီပိုစောနေတော့ မစ္စတာ ရက်ချက်ဟာ သူ့နာရီကို အဲဒီစံတော်ချိန်အတိုင်း တနာရီ ပို စောထားပြီး တော့ နောက်ပိုင်း မီးရထားထွက်ပြီးချိန်မှာ တစ်နာရီပြန်ရွှေ့လိုက်ဖို့ မေ့သွားခဲ့ တယ်။ ဒါကြောင့် သူ အသတ်ခံရတဲ့အချိန်ဟာ နာရီမှာပြသလို တစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်မဟုတ်ဘူး။ ဆယ့်နှစ်နာရီနဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ်ဖြစ်တယ်”

ထိုအချက်ကို မစ္စတာ ဘုခဲက ကန့်ကွက်လေသည်။

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ။ ၁၂ နာရီ ၁၅ မိနစ်မှာ အသက်ခံရတယ် ဆိုရင် တစ်နာရီထိုးဖို့ ၂၃ မိနစ်အလိုမှာ တွဲစောင့်လာတော့ အခန်းထဲက စကားလှမ်းပြောလိုက်တာ ရှိသေးတယ်။ ဒီလိုပြောလိုက်တာဟာ သေသူ ရက်ချက် သို့မဟုတ် လူသတ်သမားက လှမ်းပြောလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဒီလိုလဲ တစ်ထစ်ချတွက်လို့ မရဘူးမိတ်ဆွေကြီး။ အခန်းထဲကနေပြီး တွဲစောင့်ကို လှမ်းစကားပြောတဲ့လူဟာ သေသူရက်ချက်လဲ မဟုတ်။ လူသတ်သမားလဲမဟုတ်။ တတိယလူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒီလူက မစ္စတာ ရက်ချက်ဆီကို စကားပြောစရာရှိလို့ ဝင်သွားချိန်မှာ သေနေတာတွေ့ရတော့ တွဲစောင့် ရောက်မလာမီ တစ်မျိုးစဉ်းစားမိပြန်တယ်။ သေသူရဲ့အခန်းမှာ သူရှိနေသောကြောင့် လူသတ်မှုနဲ့စွပ်စွဲခံရမှာ တွေးကြောက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် အခန်းတံခါးကို မဖွင့်ဘဲ အတွင်းကနေ ရက်ချက်ဟန်ဆောင်ပြီး တွဲစောင့်ကို ပြန်ပြောလွှတ်လိုက်တယ်”

“အင် . . . ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်”

မစ္စတာ ဘုခဲက ရာနှုန်းပြည့် ကျေနပ်ပုံမရဘဲ ပြောလိုက်သည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် အမေရိကန် အမျိုးသမီး မစ္စကဟားဘတ် အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မစ္စကဟားဘတ်ခင်ဗျား၊ ဘာများပြောချင်လို့ပါလဲ”

“ဪ . . . ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူးရှင်၊ ဒါထက် စကားမစပ် ကျွန်မကော ကျွန်မရဲ့နာရီ ပြန်လျှော့ဖို့မေ့သွားတယ် ထင်ပါသလား”

“မထင်ပါဘူး။ မှုခင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆက်ပြောရရင် ခင်ဗျားက အိပ် မပျော်တပျော် ဖြစ်နေချိန်မှာ လူတစ်ယောက် ခင်ဗျားအခန်းထဲ ဝင်လာတာကို ကြားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တကယ် အိပ်ပျော်သွားပြီးတော့မှ အခန်းထဲ လူတစ်ယောက်ဝင်နေသလို အိပ်မက် မက်ရာက ရုတ်တရက် လန့်နိုးပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့ တွဲစောင့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်လို့ ယူဆရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ထိုအချိန်တွင် မင်းသမီးကြီး ‘ဒရာဂိုမီရော့’ သည် စုံထောက် ဟာကြူလီ ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“ကျွန်မရဲ့ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးရဲ့ ထွက်ချက်ကို ရှင်က ဘယ်လိုပြော မလဲ”

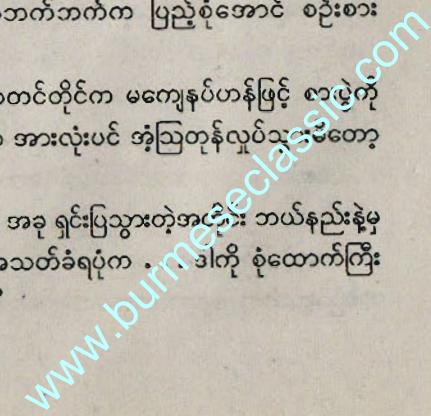
“ဒါလဲ လွယ်ပါတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က ‘အိပ်ချ်’ စာလုံးပါတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြလိုက်တော့ မင်းသမီးကြီးရဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးက ချက်ချင်း မှတ်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ခင်ဗျားကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ လိမ်ပြောခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ခုက အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး ဟာ တွဲစောင့်ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားတဲ့ လူသတ်သမားနဲ့ စကြိုမှာဆုံမိတယ်။ အဲဒါက မီးရထားကြီး ‘ပင်ကိုစီ’ ဘူတာမှာ ရပ်ထားတုန်းက ဖြစ်တယ်။ သို့သော်လဲ သူက နောက်ပိုင်းကျမှ တွေ့မိသယောင် ထွက်ဆိုတာဟာ မင်းသမီးကြီးအပေါ် ဘယ်လိုမှ သံသယမဖြစ်နိုင်အောင် ကာကွယ်ထွက်ဆို ခြင်း ဖြစ်တယ်”

ဤတွင် မင်းသမီးကြီးသည် ကျေနပ်သွားပုံရသည်။

“မစ္စတာ ဟာကြူလီက အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံအောင် စဉ်းစား တတ်တာဟာ ချီးကျူးစရာပါပဲ”

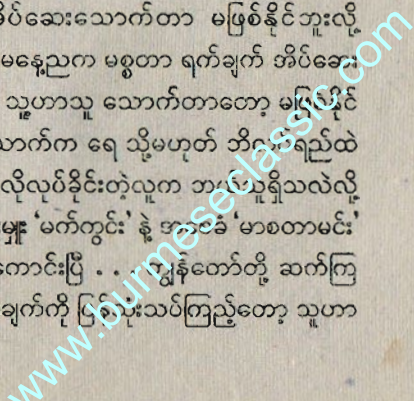
ထိုအခိုက် ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်က မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ဇာဗျကို လက်သီးဖြင့် တစ်ချက်ထုလိုက်ရာ အားလုံးပင် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားတော့ သည်။

“နီး . . . နီး . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အခု ရှင်းပြသွားတဲ့အတိုင်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မစ္စတာရက်ချက် အသတ်ခံရပုံက . . . ဒါကို စုံထောက်ကြီး ကိုယ်တိုင် သိတာပါပဲလေ . . .”

“ကောင်းပါပြီ၊ အခု ကျွန်တော်က နောက်ထပ် အဖြေတစ်ခုတင်ပြပါဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ပထမ တင်ပြချက်ကိုလဲ လုံးလုံးမစွန့်လွှတ်လိုက်ပါနဲ့ဦး၊ နောက်ပိုင်းကျရင် ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ လက်ခံချင် လက်ခံလာနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီ အဖြေကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရခဲ့တယ် ဆိုတာကိုပါ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်၊ သေသေချာချာ အသီးသီးရဲ့ ထွက်ချက်တွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကြားရပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်ဟာ အချက်အလက်အားလုံးကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားကြည့်ခဲ့ပါတယ်၊ တချို့ အချက်တွေက ထပ်တလဲလဲ ပြန်လေ့လာသုံးသပ်ကြည့်ဖို့လိုတာ တွေ ရပါတယ်၊ တချို့ အချက်ကိုတော့ လူကြီးမင်းများကို ကျွန်တော် ထောက်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်၊ ဥပမာ . . . နိုင်ငံကူး ‘ပတ်စ်ပို့’ တစ်ခုရဲ့ နာမည်ပေါ်မှာ ဆီစက်ကျပေနေတဲ့ အချက်မျိုးပေါ့၊ အခု ကျန်တဲ့အချက်တွေကို ဆက်တင်ပြပါမယ်၊ အရေးကြီးဆုံးအချက်တစ်ခု ကတော့ ဒီရထားကြီး ‘အီစတန်ဘူလ်’ မြို့က ထွက်လာတဲ့ ပထမနေ့ စားသောက်ခန်းထဲမှာ မစ္စတာဘုခံက မှတ်ချက် ချသလို ပြောလိုက်တဲ့ အချက်ပါပဲ၊ သူက ခရီးသည်တွေကို လှမ်းကြည့်ပြီး “ဒီရထားပေါ်က ခရီးသည်တွေကတော့ လူမျိုး ပေါင်းစုံ၊ အဆင့်အတန်း အမျိုးမျိုးပါပဲ” လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်ကလဲ ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်း ဒီကိစ္စကို ပြန်ပြီးလေ့လာ သုံးသပ် ကြည့်မိပါတယ်၊ အဆင့်အတန်း အမျိုးစုံ၊ လူမျိုးပေါင်းစုံ ခရီးသည်တွေဟာ တစ်ချိန်တည်း ရထားတစ်စီးတည်းမှာ တပြိုင်နက် စုပြုံပြီး ပါလာတာဟာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်ခဲ့ပါတယ်၊ ထွက်လာတဲ့ အဖြေက “သာမန်အားဖြင့် မဖြစ်နိုင်ဘူး” လို့ ဖြစ်နေတယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီလူတွေအားလုံး ဒီရထားပေါ် တစ်ပြိုင်တည်း ခရီးသည် တွေအဖြစ် ပါလာတာဟာ တမင်သက်သက် အစီအစဉ်လုပ်ပြီး ပါလာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားလို့ တွေးမိပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ သဘောနဲ့ ခရီးသည် အသီးသီးကို အမေရိကန်က ပြန်ပေးမှုဖြစ်ချိန်မှာ ‘အမ်စထရောင်း’ မိသားစုနဲ့ပတ်သက်သူတွေအဖြစ် နေရာချထား ကြည့်မိ တယ်၊ ပြဇာတ်တစ်ခုအတွက် ဒါရိုက်တာ လုပ်သူက သရုပ်ဆောင်သူ ဇာတ်ကောင်တွေကို အသီးသီး နေရာချ ကပြစေတဲ့ သဘောမျိုး ဆိုပါတော့၊ အဲဒီလို စိတ်ကူးနဲ့ နေရာ ချကြည့်တာဟာ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းတဲ့ အဖြေထွက်လာပါတယ်၊ ဒါ့အပြင် ကျွန်တော်က ခရီးသည် တစ်ဦးချင်းရဲ့ ထွက်ချက်တွေကို အသေးစိတ် ပြန်လေ့လာကြည့်ပြန် ပါတယ်၊

ဒီတော့ အတော်ကလေး ထူးဆန်းတဲ့ အချက်တွေ ပေါ်ထွက်လာပါတယ်၊ ဥပမာ သေသူရဲ့အတွင်းရေးမှူး မစ္စတာ ‘မက်ကွင်း’ ရဲ့ ထွက်ချက် ဆိုပါတော့၊ ပထမအကြိမ် သူလာပြီး ထွက်ဆိုပုံက ကျေနပ်စရာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒုတိယအကြိမ်လာပြီး ထွက်ဆိုတော့ မစ္စတာ ‘မက်ကွင်း’ ထူးဆန်းတဲ့ စကားတစ်ခု ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဒါက ဘာလဲဆိုရင် မီးရှို့ပြာချထားတဲ့ စက္ကူတစ်ရွက်ကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပြီး ဖတ်လို့ရအောင် လုပ်လိုက်တော့၊ အမေရိကန်က ‘အမ်စထရောင်း’ ပြန်ပေးမှုအကြောင်း ပေါ်လာတယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ ‘မက်ကွင်း’ ဟာ လွတ်ခနဲ “ဟာ အဲဒီစာရွက်က . . .” လို့ စပြောပြီးခါမှ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့မှ “ဒါတော့ ဒီလူကြီးက ပေါ့လျော့တာပဲ” လို့ ပြောတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်က စဉ်းစားမိတယ်၊ မစ္စတာ ‘မက်ကွင်း’ ဟာ မီးရှို့ထားတဲ့ စာရွက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ “ဟာ ဒီစာရွက်က ကျွန်တော်တို့ ဖျက်ဆီးခဲ့တာပဲ” လို့ ပြောမယ့် ဆဲဆဲ ဖြစ်လေမလား၊ ဒီလိုဆိုတော့ ‘မက်ကွင်း’ ဟာ လူသတ်သမား သို့မဟုတ် ကြံရာပါ တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်က တွေးမိလာ ပါတယ်၊ ကောင်းပြီ၊ ဒါကို ထားလိုက်ကြဦးစို့ရဲ့၊ သေသူ ‘ရက်ချက်’ ရဲ့ အစေခံမာစတာမင်း ထွက်ဆိုချက်ကို ပြန်လည် ဆန်းစစ်ကြည့်ကြရအောင်၊ ဒီလူက သူ့ဆရာ ‘ရက်ချက်’ ဟာ ခရီးသွားတဲ့အခါ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ဆေး သောက်လေ့ရှိတယ်လို့ ပြောသွားတယ်၊ ဒါဟာ မှန်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မနေ့ညကလို အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်နေရတဲ့ အချိန်မှာ ‘ရက်ချက်’ ဟာ အိပ်မောကျနေအောင် အိပ်ဆေး သောက်ပါ့မလားလို့ တွေးစရာရှိတယ်၊ သေသူရဲ့ ခေါင်းဦးအောက်မှာ ‘ပစ္စတိုလ်’ သေနတ် တွေ့ရတာကို ထောက်တော့ ‘ရက်ချက်’ အနေနဲ့ မနေ့ညက သူ့ကို ရန်ရာမယ့် လူလာရင် ပြန်လည် ခုခံကာကွယ်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားတဲ့သဘော ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူဟာ မနေ့ညက အိပ်ဆေးသောက်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်က တွက်မိတယ်၊ ဒီတော့ မနေ့ညက မစ္စတာ ရက်ချက် အိပ်ဆေး သောက်ပြီး အိပ်မောကျနေတာဟာ သူ့ဟာသူ သောက်တာတော့ မဖြစ်နိုင် ဘူး၊ သူမသိအောင် တစ်ယောက်ယောက်က ရေ သို့မဟုတ် ဘီယာရည်ထဲ ခပ်ထည့်ထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ခိုင်းတဲ့လူက ဘာလဲ၊ သူ့ရိုသလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ အတွင်းရေးမှူး ‘မက်ကွင်း’ နဲ့ အာဇခံ ‘မာစတာမင်း’ တို့နှစ်ယောက်ကိုသာ မြင်မိတယ်၊ ကောင်းပြီ . . . ကျွန်တော်တို့ ဆက်ကြ မယ်၊ မစ္စတာ ‘ဟတ်မင်း’ ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ကို ပြန်လှည့်သပ်ကြည့်တော့ သူဟာ

နယူးယောက်မြို့ စုံထောက်အဖွဲ့ကပါလို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောဆိုတာကို လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သေသူ 'ရက်ချက်' ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ယူပြီး သူ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ နည်းစနစ်တွေက အဓိပ္ပာယ် မရှိဖြစ်နေ ပါတယ်။ တကယ်တော့ မစ္စတာ ရက်ချက်ကို ထိထိရောက်ရောက် ကာကွယ် ပေးနိုင်ဖို့က မစ္စတာ 'ဟတ်မင်း' ကိုယ်တိုင် သေသူရဲ့ အခန်းထဲမှာ ဝင်စောင့် ချင်စောင့်၊ ဒါမှမဟုတ် အခန်းပြင်ဘက်တံခါးဝကနေပြီး ကင်းစောင့်သလို စောင့်မှဖြစ်နိုင်မယ်။ အခု သူ ထွက်ဆိုသွားတဲ့ နည်းက သဘာဝ မကျဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် 'ဟတ်မင်း' ရဲ့ထွက်ချက်အရ တခြားတွဲက ခရီးသည် တစ်ဦးဦးလာပြီး သတ်ဖို့လုံးလုံး မဖြစ်နိုင်တာ ထင်ရှားနေတယ်။ ဒီတော့ လူသတ်တရားခံဟာ ဒီတွဲ (အီစတန်ဘူလ်ကထွက်တဲ့တွဲ) က ခရီးသည်ပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပေါ်ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအချက်ကို နောက်ပိုင်း ကျမှ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ဖို့ အတွက် ခဏဖယ်ထားလိုက်တယ်။"

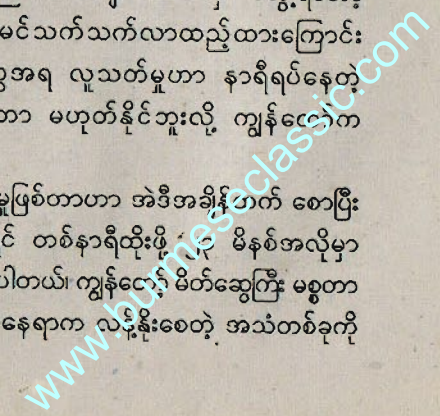
စုံထောက်ဟာကြူလီသည် ခေတ္တမျှ နားလိုက်ပြီးနောက် ဆက်ပြောလေ သည်။

“ဆက်ပြော လိုတာကတော့ လမ်းခရီးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး 'အာဘူနော့' နဲ့ မေရီတို့နှစ်ယောက်ချင်း ပြောနေတဲ့ စကားကို ကျွန်တော်က အမှတ်တမဲ့ နားစွန်နားဖျားကြားလိုက်မိတဲ့အချက်ပါပဲ။ ပြောဆိုနေပုံက သူတို့နှစ်ယောက် က အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ ပုံမျိုးဖြစ်နေတယ်ခင်ဗျ။ ဗိုလ်မှူးကြီးကသာ သူဟာ 'မေရီ'နဲ့သိရတာ ရက်ပိုင်းလောက်ပဲရှိသေးတယ်လို့ ဆိုတယ်။ နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့လို အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေရဲ့ ပင်ကိုစရိုက် အကြောင်းသိထားပါတယ်။ တကယ်လို့ သူဟာ 'မေရီ' ကို ချစ်ကြိုက် မေတ္တာ ရှိနေတယ်ဆိုရင် အင်္ဂလိပ်တို့ရဲ့ ဝါသနာစရိုက်အတိုင်း အခုလို ရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ အလောတကြီး ချစ်ရေးဆိုမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဒီလိုကောက်ချက်ချလိုက်ပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ မေရီတို့ဟာ မူလထဲက သိကျွမ်း ခင်မင်ပြီးသား ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ဒီရထားပေါ်မှာ အခုမှ တွေ့ကြုံရတဲ့ လူစိမ်းတွေဖြစ်သယောင် ဟန်ဆောင်နေ ကြတာသာ ဖြစ်တယ်။ နောက်ထပ် အသေးအဖွဲ့တစ်ခုကတော့ မေရီက ကျွန်တော်နဲ့စကားပြောရာမှာ အမေရိကန်ပြည်မှာသုံးတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကား အသုံးအနှုန်းတချို့သုံးသွားတယ်။ သူက ပြောတော့ အမေရိကန်ပြည်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါဘူးတဲ့။ ကောင်းပြီ နောက်ထပ် ခရီးသည်တစ်ဦး

အကြောင်း ဆက်လက်တင်ပြပါမယ်။ အမေရိကန် အမျိုးသမီး မစ္စက ဟားဘတ်က သူဟာ အိပ်စင်ပေါ် လှဲလျောင်းနေတော့ တစ်ဖက်ခန်းကူးတဲ့ တံခါး ကန့်လန့်ထိုး ပိတ်ထား မထား သူ့နေရာက မမြင်ရပါဘူးလို့ ထွက်ဆို သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဆွီဒင်အမျိုးသမီး ဂရီတာအိုလ်ဆင်ကို တစ်ဆင့် ကြည့်ခိုင်းခဲ့ပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီအချက်က သံသယ ရှိစရာ ဖြစ်နေ ပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်။ တကယ်လို့ မစ္စက ဟားဘတ်ရဲ့ အခန်းက ၂၄ ၁၂ စသည်ဖြင့် စုံနံပါတ် ဖြစ်ရင်တော့ တံခါးရဲ့ ကန့်လန့်က ဆွဲဖွင့်တဲ့ လက်ကိုင် အောက် တည့်တည့်မှာ ရှိတာမို့ သူပြောသလို ဖြစ်နိုင် တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အခန်းက နံပါတ် ၃ ဆိုတော့ မ နံပါတ် အခန်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအခန်းတွေမှာ ကန့်လန့်ဟာ လက်ကိုင်ရဲ့အပေါ်ဘက်နားမှာ ရှိနေတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် တံခါးလက်ကိုင်မှာ ဆွဲချိတ်ထားတယ် ဆိုတဲ့ လက်ကိုင်အိတ် နဲ့ ကန့်လန့်ကို ကွယ်မနေဘူး။ သူ့နေရာက လှမ်းကြည့်လို့ ကောင်းကောင်း မြင်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က မစ္စက ဟားဘတ် အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် လုပ်ကြံထွက်ဆိုတာပဲလို့ ကောက်ချက်ချလိုက် ပါတယ်။

“ဒီနေရာမှာ 'အချိန်' နဲ့ပတ်သက်လို့ နည်းနည်းပြောချင်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကတော့ သေသူရဲ့ကိုယ်မှာတွေ့ရတဲ့ နာရီရပ်တဲ့အချိန်က ဒါလောက်အရေးမကြီးဘူး။ တွေ့ရတဲ့နေရာကသာ အရေးကြီးတယ်လို့ ယူဆမိတယ်။ တွေ့ရတာကလဲ ရက်ချက်ရဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီ (ပဂျားမား) ရဲ့ အိတ်ထဲမှာ ဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလိုနေရာမျိုးမှာ နာရီထည့်ထား ပြီး အိပ်တာတော့ သဘာဝမကျလှဘူး။ နောက်ပြီး အိပ်ရာရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက် နားမှာ နာရီဆွဲချိတ်ထားဖို့ လုပ်ထားတဲ့ 'ချိတ်' ကလေးတစ်ခုရှိတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါနဲ့များ နာရီက ညဝတ်အင်္ကျီ အိတ်ထဲမှာ တွေ့ရတော့ ဒါဟာ တစ်ယောက်ယောက် တမင်သက်သက်လာထည့်ထားကြောင်း ထင်ရှား နေတယ်။ ဒီအချက်တွေအရ လူသတ်မှုဟာ နာရီရပ်နေတဲ့ တစ်နာရီဆယ့်ငါး မိနစ်မှာ ဖြစ်တာ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်က တွက်မိပါတယ်။

“ကောင်းပါပြီ။ ဒါဖြင့် လူသတ်မှုဖြစ်တာဟာ အဲဒီအချိန်ဟက် စောပြီး ဖြစ်ခဲ့သလား။ တိတိကျကျပြောရရင် တစ်နာရီထိုးဖို့ ၂၃ မိနစ်အလိုမှာ ဖြစ်ခဲ့တာလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းပေါ်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာ ဘုခဲ ကတော့ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေရာက လှည့်နိုးစေတဲ့ အသံတစ်ခုကို

ထောက်ပြပါတယ်။ သို့ပေမယ့် မစ္စတာ ရက်ချက်ဟာ အိပ်ဆေးတွေ ခတ်ထားခံရရင် ဟစ်အော် အကူအညီတောင်းဖို့ အခြေအနေမျိုး မရှိနိုင်ဘူး ခင်ဗျာ။ တကယ်လို့သာ သူဟာ ဟစ်အော် အကူအညီတောင်းနိုင်မှတော့ သူ့ကိုလာသတ်တဲ့အချိန်မှာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ခုခံကာကွယ်မှာပေါ့။ အခုတော့ ခုခံကာကွယ်တဲ့အချက် လက္ခဏာ၊ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်တဲ့ အထောက် အထားဆိုလို့ ဘာမှမတွေ့ရဘူး။ နောက်တစ်ချက်က မစ္စတာ မက်ကွင်းရဲ့ ပြောပြချက်တစ်ခုကို ကျွန်တော် အထူးသတိပြုမိပါတယ်။ သူက တစ်ကြိမ် မဟုတ် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် သေသူ ရက်ချက်ဟာ ပြင်သစ်စကား မတတ်ပါဘူး လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါက အရေးကြီးပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီလိုစဉ်းစားမိ ပါတယ်။ တစ်နာရီထိုးဖို့ ၂၃ မိနစ်အလို ဆိုတဲ့အချိန်ဟာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားသုံးသပ်လိုက်ရင် ပေါ်လာအောင် တမင် သက်သက်ဖန်တီးလိုက်တာပဲလို့ မြင်မိလာပါတယ်။ နာရီကိစ္စကတော့ လူတိုင်း အလွယ်တကူ စဉ်းစားယူလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရက်ချက်က ပြင်သစ် ဘာသာစကား မတတ်ပါဘူးလို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပြောပြတာဟာ ကျွန်တော့် ကို လှည့်စားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မစ္စတာရက်ချက်ဟာ ပြင်သစ်စကား မတတ် ပဲနဲ့ တံခါးလာခေါက်တဲ့ တွဲစောင့်ကို ပြင်သစ်ဘာသာနဲ့ လှမ်းပြောလိုက်တာ သေသေချာချာ ကြားလိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီအချိန်မှာ ပြောလိုက် သူဟာ မစ္စတာရက်ချက် မဟုတ်နိုင်ကြောင်း ပေါ်လွင်အောင် မက်ကွင်းက ကျွန်တော့်ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ထောက်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒါဖြင့် လူသတ်မှု တကယ်ဖြစ်ပွားတာဟာ ဘယ်အချိန်ကလဲ၊ သတ်တဲ့လူကကော ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ သင်မြင်ချက်ကတော့ သေသူရက်ချက်ဟာ ဆရာဝန် ခန့်မှန်းတဲ့ အချိန်ပိုင်းရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန် ၂ နာရီ ထိုးခါနီး အချိန်ကျမှ အသတ်ခံ ရတယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်။ သတ်တဲ့လူက ဘယ်သူလဲဆိုတာကတော့ . . . ”

ဤနေရာတွင် စုံထောက်ဟာကြူလီသည် ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်း ကျင်အား လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

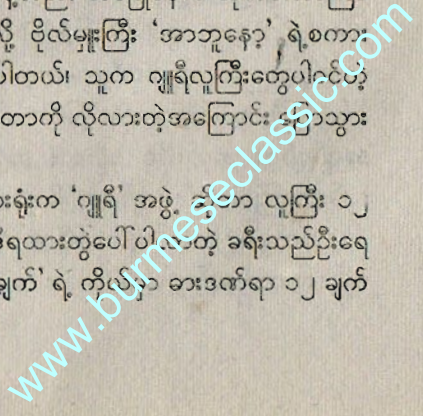
ပရိသတ်အားလုံးက သူ၏မျက်နှာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပုံက အပ်ကျလျှင်ပင် ကြားရမည့်အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

ဟာကြူလီသည် ဆက်လက်၍ စကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်ပြောလေ သည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီလူသတ်မှုတရားခံ အဖြစ် တစ်ဦးတစ်ယောက်

အပေါ် အပြစ်ပုံချနိုင်လောက်အောင် အထောက်အထား ရှာမရနိုင်တာ တူးဆန်း လွန်းတယ်လို့ တွေးမိပါတယ်။ ပိုပြီး ထူးဆန်းတာက ခရီးသည် တစ်ဦးဟာ မှုခင်းဖြစ်ပွားချိန်မှာ သေသူရဲ့အခန်းမဟုတ်ဘဲ တခြားနေရာ မှာရှိနေကြောင်း သက်သေခံတာ (တရားဥပဒေစကားနဲ့ဆိုရင် ‘အလီဘိုင်’ လို့ခေါ်တဲ့ ကိစ္စ ဆိုပါတော့) ထင်စရာ မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်က အခိုင်အမာ သက်သေခံတာ တွေ့ရပြန်တယ်။ အဲဒီနည်းအရ ဝိုင်မူးကြီး အာဘူနော့နဲ့ မစ္စတာ မက်ကွင်း သူတို့တရားခံ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း အပြန်အလှန် သက်သေခံ ကြတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ယောက်ဟာ မူလက ဆက်သွယ်ရင်းနှီးမှုမရှိဘဲ အခုမှ တွေ့ဆုံသိကျွမ်းရတဲ့ လူတွေ မဟုတ်ပါလား။ အလားတူပဲ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ‘မာစတာမင်း’ နဲ့ အီတလီ အမျိုးသား ‘အန်တိုနီယို’ တို့က လူချင်း လုံးဝ သိကျွမ်းရင်းနှီးပုံ မရဘဲ အပြန်အလှန် သက်သေခံကြတယ်။ ‘အလီဘိုင်’ ပေးကြတယ်။ နောက်တစ်ခါ ဆွီဒင်အမျိုးသမီးနဲ့ အင်္ဂလိပ်မိန်းကလေးတို့ကလဲ ဒီတိုင်းပဲ ဖြစ်နေပြန်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဒီခရီးသည်တွေ အားလုံး တစ်ကျိတ်တည်းထဲ တစ်ဉာဏ်တည်း လူသတ်မှုမှာ ပါဝင်နေကြလေရော သလားလို့ တွေးမိတယ်။ ဒါကလဲ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ အဲ . . . နောက်ပိုင်းကျတော့ ကျွန်တော်ဟာ အမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ‘အလင်းရောင်’ ကိုမြင်လာပါတော့တယ်။ ဟုတ်ပြီ . . . သူတို့အားလုံး ဒီကိစ္စမှာ ပါဝင်ပတ်သက်နေတာ သေချာတယ်လို့ သဘောပေါက်လာပါတယ်။ အမေရိကန်မှာ ပြန်ပေးဆွဲခံခဲ့ရတဲ့ ဝိုင်မူးကြီး ‘အမ်စထရောင်း’ မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်ဆက်သွယ်မှုရှိတဲ့ လူတွေဒါလောက် များများဟာ တစ်ပြိုင်တည်း ဒီအမြန်ရထားပေါ်မှာ ခရီးသည်အဖြစ် လိုက်ပါလာ ကြတာဟာ ‘တိုက်ဆိုင်မှု’ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ မတော်တဆ လာဆုံကြတာမျိုး လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ တမင်သက်သက် အစီအစဉ် ကျကျနန ပြင်ဆင် ရေးဆွဲပြီး ဒီအမြန်ရထားနဲ့ တစ်နေ့တည်း တစ်ပြိုင်နက် လိုက်ပါလာကြာ တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဝိုင်မူးကြီး ‘အာဘူနော့’ ရဲ့စကား တစ်ခွန်းကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါတယ်။ သူက ဂျူရီလူကြီးတွေပါဝင်တဲ့ တရားရုံးမှာ ကြားနာစစ်ဆေး စီရင်တာကို လိုလားတဲ့အကြောင်း ပြောသွား ပါတယ်။

“ခရီးသည်များ ခင်ဗျား တရားရုံးက ‘ဂျူရီ’ အဖွဲ့ ညီလာ လူကြီး ၁၂ ဦး ပါဝင်တဲ့အဖွဲ့ဖြစ်ပါတယ်။ အခုဒီရထားတွဲပေါ်ပါလာတဲ့ ခရီးသည်ဦးရေ က ၁၂ ဦး၊ ပြီးတော့ သေသူ ‘ရက်ချက်’ ရဲ့ ကိုယ်မှာ ဓားဒဏ်ရာ ၁၂ ချက်

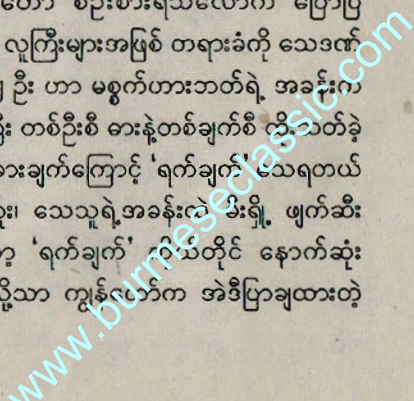

တိတိတွေ့ရတယ်။ နောက်ပြီး ဒီ 'အိုရီရင့်' အမြန်ရထားဟာ အခုလို ရာသီမှာ လူပြည့်ကျပ်လေ့မရှိဘဲ အခန်းတိုင်း ဘာကြောင့် လူပြည့်နေပါလိမ့် ဆိုတဲ့အချက်ကိုပါ ထည့်စဉ်းစားလိုက်တော့ လူသတ်မှုရဲ့ အဖြေမှန်ဟာ ပေါ်လာတော့တာပါပဲ။

“သေသူ ‘ရက်ချက်’ ဟာ ဗိုလ်မှူးကြီး ‘အမ်စထရောင်း’ ရဲ့ ကလေးငယ် ‘ဒေစီ’ ကလေးကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ခဲ့တာဟာ ဘယ်လိုမှ မငြင်းနိုင်တဲ့ အချက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူ (ဟိုစဉ်က နာမည်အရ ‘ကက်ဆက်တီ’) ဟာ တရားရုံးကျတော့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ‘အကြံအဖန်’ လုပ်ပြီး လွတ်မြောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ အမေရိကန်နိုင်ငံက ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။ အမ်စထရောင်း မိသားစုနဲ့အထူးသဖြင့် ချစ်စရာကောင်း လှတဲ့ ကလေးငယ် ဒေစီ ကလေးအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ ရင်းနှီးသူတွေရဲ့ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်နိုင်ပါတယ်။ လူယုတ်မာ ရက်ချက် (ခေါ်) ကက်ဆက်တီ လွတ်မြောက်သွားတာကို ဘယ်လိုမှ လက်ပိုက် ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ အဲဒီလူ ၁၂ ယောက်က သူတို့ကိုယ် သူတို့ ဂျူရီလူကြီး ၁၂ ဦး အဖွဲ့လို သဘောထားပြီး ရက်ချက်ကို ပီပီရီရီ လုပ်ကြံကွပ်မျက်လိုက်ကြတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ အဲဒီလို တွေးကြည့်လိုက် တော့ တကယ်အဖြေမှန်ဟာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်ထွက်လာတော့တာပါ ပဲခင်ဗျား။

“ပြန်ပေးဆွဲခဲ့ရတဲ့ မိသားစုနဲ့ ရင်းနှီးသူ ၁၂ ဦးဟာ အသီးသီးကျရာ တာဝန်ကို ခွဲဝေယူလိုက်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ပိုပြီး ပီရီအောင် တစ်ယောက် ယောက်အပေါ် သင်္ကာမကင်းဖြစ်စရာ ပေါ်လာတာနဲ့ အဲဒီအချက်ကို ရှုပ်ထွေးသွားအောင် နောက်တဦးက သက်သေထွက်ပေးဖို့လဲ ကြိုတင်စီစဉ် ထားခဲ့သေးတယ်။ အမေရိကန်စုံထောက် ဟတ်မင်းရဲ့ ထွက်ချက်ကတော့ တကယ်လို့ ပြင်ပလူ တစ်ယောက်ယောက် အပေါ် သံသယဖြစ်ခဲ့လို့ရှိရင် လိုအပ်တဲ့အတွက် ထွက်ဆိုခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီ အိစတန်ဘူလ်ရထားတွဲပေါ် က ခရီးသည်တွေ အသီးသီးကတော့ ဘယ်လိုမှ စွပ်စွဲလို့မရအောင် ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင်ကြီး ဖန်တီးထားပြီး ဖြစ်တယ်။ ဒြံပြီး ပြောရရင် အခြေအနေ အရပ်ရပ်က ဘယ်လိုမှ စဉ်းစား အဖြေရှာလို့မရအောင် အလွန်ပီရီစွာ လုပ်ထားကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာဘုခ် အမိန့်ရှိခဲ့သလို ဒီလူသတ်မှုရဲ့ အဖြေမှန်ပေါ်ဖို့က ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်အောင် လုပ်ထားတာ ထင်ရှားနေပါတယ်။

“ကောင်းပါပြီ၊ အခု တင်ပြခဲ့တဲ့ယူဆချက်က ကျေနပ်ဖွယ်ရှိရဲ့လား။ အဘက်ဘက်က ကြည့်လိုက်ရင် ကျေနပ်လောက်ပါရဲ့လား။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖြေကတော့ မှန်တယ်။ ဥပမာ . . . သေသူရဲ့ ကိုယ်က ဓားဒဏ်ရာတွေကို ကြည့်ပါ။ ဒဏ်ရာ ၁၂ ချက်ဟာ လူ ၁၂ ယောက် က တစ်ဦးချင်း ဓားနဲ့ထိုးခဲ့တဲ့ လက်ရာမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက သေသူ ရက်ချက် လက်ခံရရှိ ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ခြိမ်းခြောက်စာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာတွေက တကယ် မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့တတွေ စဉ်းစားရ ခက်အောင် လုပ်ကြံဖန်တီး ထားတဲ့သက်သေခံ ပစ္စည်းတွေသာ ဖြစ်တယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒီလူ တွေက ရက်ချက်ကို မကြာခင် သတ်တော့မယ်လို့ ကြိုသိပြီး စိတ်တုန်လှုပ် ချောက်ချားအောင် ပေးတဲ့စာတွေလဲ ရှိမှာပါပဲ။ အဲဒါ တွေကိုတော့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ပြီး မစ္စတာမက်ကွင်းက ကျွန်တော်တို့ကို ထုတ်ပြတဲ့စာတွေနဲ့ အစားထိုး လဲထားလိုက်တယ်။ နောက်ထပ် ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးအောင် မစ္စတာ ဟတ်မင်းရဲ့ ထွက်ချက်က လာပြန်တယ်။ ဒါက အမှန်မဟုတ်ဘဲ သက်သက်လုပ်ကြံဖန်တီးပြီး ပြောခဲ့တဲ့ထွက်ချက်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ “အသားညိုညို၊ လူခပ်ပုပြတ်ပြတ်၊ စကားပြောရင် မိန်းမသံနဲ့တူတယ်” ဆိုတဲ့ လူအကြောင်း ပြောတာဟာလဲ ပြင်ပက လူတစ်ယောက်ယောက်လို့ ထင်ရ လေအောင် လူသတ်သမားဟာ ယောက်ျား သို့မဟုတ် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်ကူးလမ်းလွှဲ ပေးထားတာပါပဲ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ‘ရက်ချက်’ ကို လူ ၁၂ ဦးက ဓားနဲ့ ထိုးသတ်တာဟာ ထူးဆန်းနေသလို ထင်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ စဉ်းစား ကြည့်ပြန်တော့ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နေတာတွေ့ရပြန်ပါ တယ်။ ဓားမြှောင် ဆိုတာဟာ ဘယ်သူမဆို (ခွန်အားရှိသူရော မရှိသူရောပါ) အသုံးပြုနိုင်တဲ့ လက်နက်ဖြစ်တဲ့ အပြင် သေနတ်လိုလဲ အသံကျယ်ကျယ် မမြည်ဘူး မဟုတ်လား။ အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားရသလောက် ပြောပြ ရမယ်ဆိုရင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ‘ဂျူရီ’ လူကြီးများအဖြစ် တရားခံကို သေဒဏ် ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ လူ ၁၂ ဦး ဟာ မစ္စက်ဟားဘတ်ရဲ့ အခန်းက တစ်ဆင့် ‘ရက်ချက်’ အခန်းကို ဝင်ပြီး တစ်ဦးစီ ဓားနဲ့တစ်ချက်စီ ကြိမ်သတ်ခဲ့ ကြတယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဘယ်သူ့ဓားချက်ကြောင့် ‘ရက်ချက်’ သေရတယ် ဆိုတာလဲ မေးလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သေသူရဲ့အခန်းလဲ မီးရှို့ ဖျက်ဆီး လိုက်သော ခြိမ်းခြောက်စာကတော့ ‘ရက်ချက်’ ကို သတ်နိုင် နောက်ဆုံး ရရှိတဲ့စာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့သာ ကျွန်တော်က အဲဒီပြာချထားတဲ့

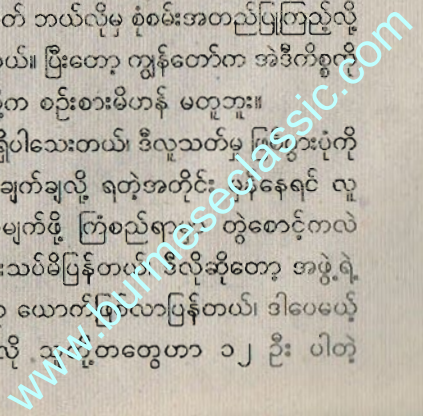
စာကို ဂရုတစိုက်ပြန်ကောက်ယူပြီး ဖတ်နိုင်အောင် လုပ်မကြည့်ခဲ့ရင် 'အမ်စထရေင်း' ပြန်ပေးမှုနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့ မရနိုင်တဲ့အပြင် ခရီးသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ သံသယဖြစ်စရာလဲ အကြောင်းမရှိနိုင်ဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် တရားခံဟာ ပြင်ပကလူ ပုပြတ်ပြတ် အသားညိုညို မိန်းမအသံနဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲလို့သာ ယူဆရတော့မယ်မဟုတ်ပါလား။ ဒီအမြန်ရထားကြီး မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးပွင့်တွေကြောင့် ရပ်နေလိုက်ရတော့ လုပ်ကြံသူ 'ဂျွန်' လူကြီး ၁၂ ဦး က ဘာလုပ်ကြတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် ထင်တာ ပြောရမယ်ဆိုရင် သူတို့တွေအရေးတကြီးစုန်းတိုင်ပင်ပြီး 'ရက်ချက်' ကို စီရင်ကွပ်မျက်ဖို့ကိစ္စ မူလအကြံအတိုင်း လုပ်ကြံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုလဲ ရှိသေးတယ်ခင်ဗျ။ သူတို့ ကြိုတင်တွက်မထားဘဲ ဖြစ်လာတဲ့ မီးရထားကြီး အခုလို ရပ်ထားလိုက်ရတဲ့ ပြဿနာပဲ။ ရထားရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မိုးပွင့်တွေကျနေတာကြောင့် ဘယ်သူမှ ရထားပေါ်ကဆင်းပြေးလို့ မရတဲ့ အခြေအနေဖြစ်လာတော့ ခရီးသည်တွေအပေါ် သက်ဆိုင်ရာက သံသယဖြစ်တော့မှာ သေချာသလောက် ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါအတွက်ကိုလဲ လုပ်ကြံသူတွေက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ နည်းပရိယာယ်တစ်ခုက လူသတ်မှု စုံစမ်းထောက်လှမ်းသူတွေအဖို့ ပိုပြီး ခေါင်းရှုပ်အောင် တမင်တကာ သဲလွန်စ အထောက်အထားပစ္စည်း ချထားပေးတဲ့နည်းဖြစ်တယ်။ သဲလွန်စ ပစ္စည်း နှစ်ခုက ဆေးတံဆေးချေးထုတ်တဲ့ ကိရိယာရယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ 'အိပ်ချ်' အင်္ဂလိပ်စာလုံးပါတဲ့ မိန်းမကိုင် လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆေးတံသုံး ကိရိယာက ဆေးတံသောက်တဲ့ ဝိုင်ဖူးကြီး 'အာဘူနော့' အပေါ် ချက်ချင်း သင်္ကာမကင်းဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဝိုင်ဖူးကြီးက အမှုဖြစ်ပွားချိန်က သေသူရဲ့ အခန်းမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မရှိနိုင်ကြောင်း အခိုင်လုံဆုံး အထောက်အထား ပြန်င်သူ ဖြစ်နေတယ်။ အမျိုးသမီး လက်ကိုင်ပဝါကတော့ မင်းသမီးကြီး 'ဒရာဂိုမီရော့' အပေါ် သံသယဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းသမီးကြီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ အဆင့်အတန်းရယ်၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ခွန်အားပလ ချိန်အားနည်းတာ ရယ်၊ နောက်ပြီး မှုခင်းဖြစ်ပွားချိန်မှာ သူ့နေရာက ဘယ်ကိုမှ မထွက်ပါဘူးလို့ အခိုင်အမာ သက်သေခံ ကြတဲ့ အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးနဲ့ တွဲစောင့်ကဲ့ရဲ့ ထွက်ချက်ကြောင့် မင်းသမီးကြီးကို ဘယ်လိုမှ စွပ်စွဲလို့ မရအောင် ဖြစ်နေပြန်တယ်။ အရေးထဲ ကျွန်တော်တို့အတွက် ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးနေအောင်

အနီရောင် 'ကီမိုနို' ညဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပေါ်လာသေးတယ်။ ဒီကိစ္စမှာလဲ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီအမျိုးသမီးကို နောက်ကျောက မြင်လိုက်အောင် ဖန်တီး ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်က အခန်းပြင်ဘက်မှ ဒိန်းခနဲ အသံတစ်ခုကြားလိုက်တော့ ကပျာကယာ ထတံခါးဖွင့်ပြီး ပြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ စကြိုရဲ့ တစ်ဖက်အစွန်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အနီရောင် 'ကီမိုနို' ဝတ်ထားတဲ့အမျိုးသမီးကို နောက်ကျောက လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါတွင် မကသေးဘူး . . . ၊ တွဲစောင့်ရယ်၊ ခရီးသည် မေရီနဲ့ 'မက်ကွင်း' တို့ကလဲ ဒီအမျိုးသမီးကို မြင်လိုက်ကြောင်း ထွက်ဆိုသွားကြတယ်။ ဒီလို လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ အမည်မသိ အမျိုးသမီးရဲ့ 'ကီမိုနို' ဝတ်စုံကို ကျွန်တော့်အဝတ်အစား ခေတ္တကာလ လာထည့်ထားလိုက်တာက တော့ ကြံစည်သူတို့အနေနဲ့ လှောင်ပြောင်သလို 'ဟာသ' ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာနဲ့တူပါတယ်။ အနီရောင် 'ကီမိုနို' ဝတ်စုံက ဘယ်သူပစ္စည်းဆိုတာ တော့ ကျွန်တော် အတိအကျ မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မြို့စားကတော်ရဲ့ ပစ္စည်းလို့ ထင်မိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ပစ္စည်းခေတ္တကာကို ရှာကြည့်တော့ ညဝတ်စုံရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မတွေ့ရဘဲ အတွင်းခံ အဝတ်အစားတွေသာ တွေ့ရလို့ဖြစ်ပါတယ်။

“မီးရှို့ဖျက်ဆီးထားတဲ့စာကို ကျွန်တော်က သိပ္ပံပညာနည်းနဲ့ ပြန်ဖတ်လို့ ရအောင် လုပ်ပြီး 'အမ်စထရေင်း' ဆိုတဲ့ နာမည်ပေါ်လာကြောင်း သိရတာနဲ့ ခရီးသည် 'မက်ကွင်း' ဟာ ကျန်တဲ့ခရီးသည်တွေကို ချက်ချင်း အကြောင်း ကြားလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့်သာ မြို့စား 'အွန်ဒရေညီ' ဟာ 'ပတ်စ်ပို့' စာအုပ်ထဲက သူ့ဇနီးရဲ့နာမည်ကို ဖျက်ဖို့ကြံခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။

“ခရီးသည်အားလုံးက သူတို့ဟာဗိုလ်မှူးကြီးအမ်စထရေင်း မိသားစုနဲ့ လုံးလုံး အဆက်အသွယ်မရှိပါဘူးလို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပဲ ငြင်းခဲ့တာက ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တကယ်ဟုတ်မဟုတ် ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းအတည်ပြုကြည့်လို့ မရဘူး ထင်ပြီး ငြင်းခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အဲဒီကိစ္စကို ဆက်လက်စုံစမ်းကြည့်မယ်လို့ သူတို့က စဉ်းစားမိဟန် မတူဘူး။

“နောက်တစ်ချက် စဉ်းစားစရာရှိပါသေးတယ်။ ဒီလူသတ်မှု ကြောင့်ပုံကို ကျွန်တော် စဉ်းစားသုံးသပ်ကောက်ချက်ချလို့ ရတဲ့အတိုင်း ယူနေရင် လူ ၁၂ ယောက် က ရက်ချက်ကိုကွပ်မျက်ဖို့ ကြံစည်ရာမှာ တွဲစောင့်ကလဲ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပါဝင်ရမယ်လို့ သုံးသပ်မိပြန်တယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ အဖွဲ့ရဲ့ ဦးရေက ၁၂ ယောက်မဟုတ်ဘဲ၊ ၁၃ ယောက်ဖြစ်လာပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် စောစောက ပြောသလို သူတို့တော့ဟာ ၁၂ ဦး ပါတဲ့

တရားရုံးက ဂျူရီလူကြီး အဖွဲ့လို လုပ်ကြတာဆိုရင် ၁၂ ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီတော့ တွဲစောင့်အပါအဝင် ၁၃ ဦး အနက် တစ်ဦးကတော့ ဝင်သတ်တဲ့အထဲ မပါဘူးလို့ အဖြေပေါ်လာပါတယ်။ အဲဒီ မပါတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်က ဝေဖန်သုံးသပ်ကောက်ချက်ချ လိုက်တော့ ထူးဆန်းတဲ့ အဖြေတစ်ရပ် ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။ အဖြေကတော့ ရက်ချက်ကို ကာယကံမြောက် ဝင်သတ်တဲ့ အထဲမပါသူဟာ သတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် အကောင်းဆုံးလုပ်ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ခပ်ဆန်းဆန်း အယူအဆ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက မြို့စားအွန်ဒရေညီရဲ့ ဇနီးဖြစ်ပါတယ်။ မြို့စားမင်းက ထွက်ဆိုရာမှာ သူ့ဇနီးဟာ မှုခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ ညက တစ်ညလုံး အခန်းထဲက ပြင်ဘက် လုံးဝ မထွက်ပါဘူးလို့ အတန်တန် ပြောပုံကို ကျွန်တော်က ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ အဖြေမှန် ထွက်လာပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ရက်ချက်ကို ကာယကံမြောက် ဝင်သတ်ရာမှာ မြို့စားကတော် (ပြန်ပေးဆွဲ သတ်ခံရတဲ့ ကလေးအမေရဲ့ ညီမရင်း) က ကိုယ်တိုင်မပါဘဲ သူ့ကိုယ်စား ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မြို့စားမင်းကိုယ်တိုင် ဝင်ပါခဲ့တာဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့ အဖြေပါပဲ။

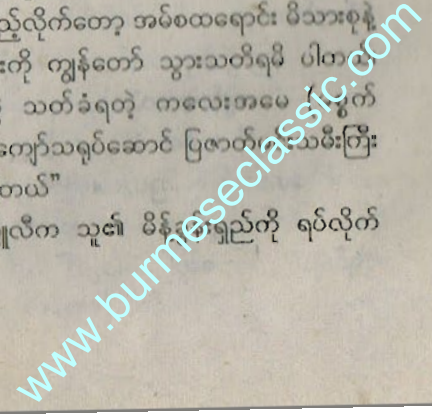
“ဒီတိုင်းဆိုတော့ တွဲစောင့် မိချယ်လ်ဟာ ကာယကံမြောက် ဝင်သတ်သူ ၁၂ ဦး ထဲပါတာ သေချာသလောက် ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အနေနဲ့ ကိုယ်တိုင် ဝင်သတ်လောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်ပေးဆွဲခံရတဲ့ မိသားစုနဲ့ အဆက်အသွယ် ရခဲ့တာလဲဆိုတာ စဉ်းစားရ အတော်ခက်ပြန် ပါတယ်။ မိချယ်လ်ဟာ မိုးသားတည်ကြည်ပြီး မီးရထားဌာန မှာ ဝင်အမှုထမ်း ခဲ့တာလဲ လုပ်သက် အတော်ရနေပြီဖြစ်တယ်။ လူသတ်မှု တစ်ခုထဲ ဝင်ပါတဲ့ လူစားမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို စဉ်းစားရခက်နေတုန်း ဟို အချိန်က ရဲအရာရှိတွေက မသင်္ကာလို့ စစ်လားမေးလား အလုပ်ခံရပြီး စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ တိုက်ပေါ်က ခုန်ချ သတ်သေသွားတဲ့ ပြင်သစ် သူနာပြု ဆရာမကလေးကို သွားသတိရမိတယ်။ တကယ်လို့သာ တွဲစောင့် ‘မိချယ်လ်’ ဟာ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ဖခင်ဖြစ်နေမလား၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ယူဆချက်ဟာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံမှန်တဲ့ အခြေအနေ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး ဒီလူသတ်မှုမှာပါတဲ့ လူ ၁၂ ဦးအနက် ‘အမ်စထရောင်း’ မိသားစုနဲ့ ဆက်သွယ်မှု တိတိကျကျ မရှိတဲ့ လူများ ပါနေသလားလို့ ကျွန်တော်က ပြန်သုံးသပ်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ‘အာဘူနေ့’ ကိုတော့ စစ်အတွင်းက ဗိုလ်မှူးကြီး ‘အမ်စထရောင်း’ နဲ့ အတူ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးပြီး မိသားစုနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့

မိတ်ဆွေဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်က ယူဆလိုက်ပါတယ်။ ဂျာမန်အမျိုးသမီး ‘ရှမစ်’ ကလဲ အမ်စထရောင်းအိမ်မှာ ထမင်းချက်အဖြစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို သိချင်လို့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ခေါ်မေးတုန်း အမှတ်တမဲ့ “ကောင်းကောင်းချက်ပြုတ်တတ်ရဲ့ မဟုတ်လား” လို့ မေးလိုက်တော့ သူကပဲ အမှတ်မထင် “ဟုတ်ကဲ့ ချက်တတ်ပါတယ်” လို့ ဖြေခဲ့ပါတယ်။

“နောက် ခရီးသည် တစ်ဦးက အမေရိကန် မစ္စတာဟတ်မင်းဖြစ်ပါ တယ်။ သူကတော့ အမ်စထရောင်း မိသားစုနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ် ပတ်သက်မှု မရှိနိုင်တဲ့ လူဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ထင်ရတာက သူဟာ အဆုံးစီရင်သွားရှာတဲ့ ပြင်သစ်အမျိုးသမီးရဲ့ ချစ်သူပဲလို့သာ ခန့်မှန်းလို့ ရပါတယ်။ ဒါဟာလဲ အကြောင်းရှိပါတယ်။ သူနဲ့စကားပြောရင်း ကျွန်တော်က ပြင်သစ် မိန်းကလေးများကို ဥရောပသူ အမျိုးသမီးများ ချစ်စရာ ကောင်းပုံအကြောင်းကို ပြောလိုက်ချိန်မှာ မစ္စတာ ဟတ်မင်းဟာ မျက်ရည်လည်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြင်ဘက်က မိုးပွင့်တွေကို ကြည့်ရလို့ မျက်စိကျိန်းသယောင် ဟန်ဆောင်ခဲ့တယ်။ ဧကန္တသူရဲ့ ချစ်သူ ပြင်သစ် အမျိုးသမီးကို သတိရမိရာက စိတ်ထိခိုက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

“ကျန်တဲ့ ခရီးသည်တစ်ဦးကတော့ အမေရိကန် အမျိုးသမီးကြီး မစ္စတာ ဟားဘတ်ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အနေနဲ့ အခုကိစ္စမှာ အဓိကကျတဲ့ အခန်းကဏ္ဍက ပါဝင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ သူက သေသူ ရက်ချက်ရဲ့ အခန်းနဲ့ ကပ်လျက် အခန်းကို ရအောင်ယူခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ အသတ်ခံရတဲ့ လူနဲ့ ကပ်လျက် အခန်းကို ယူထားခြင်းအားဖြင့် သူ့အပေါ် အများဆုံး သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မှာကို အခန်းကူးတံခါးက တစ်ဆင့် ကူးဝင်ဖို့က သိပ်လွယ်နေတာကိုး။ ဒီတော့ သူက သူ့ကိုယ်သူ သမီးတစ်ယောက်ကို အလွန်ချစ်ပြီး သိပ်စကားများများပြောတတ် တဲ့ အမေရိကန် မိခင်ကြီးတစ်ယောက်အသွင်မျိုး ဟန်ဆောင်ခဲ့တယ်။ ဒီလို သဘာဝ ကျကျ ဟန်ဆောင်ဖို့က သရုပ်ဆောင် အနုပညာရှင် မှသာဖြစ်နိုင် တယ်။ ဒါနဲ့ ဆက်စပ်ဖို့ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ အမ်စထရောင်း မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ဦးကို ကျွန်တော် သွားသတိရမိ ပါတယ်။ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ ပြန်ပေးဆွဲ သတ်ခံရတဲ့ ကလေးအမေ (အမေ အမ်စထရောင်း) ရဲ့ မိခင် ကမ္ဘာကျော်သရုပ်ဆောင် ပြဇာတ်ကား ‘သမီးကြီး သည် ‘လင်ဒါ အာဒင်’ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဤတွင် စုံထောက် ဟာတြုလီက သူ၏ မိန့်ကြားချက်ကို ရပ်လိုက် လေသည်။

တစ်ခန်းလုံး ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီးမှ မစ္စကဟားဘတ်သည် ယခင်ကလို ကျယ်လောင် ကျယ်လောင် အသံမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ သိမ်မွေ့ ညင်သာသလောက် သာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိသောအသံဖြင့် စကားပြောလိုက် သည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ကျွန်မက ပြဇာတ်တွေမှာ လွမ်းခန်း အများဆုံး သရုပ်ဆောင် ခဲ့ရပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါတော့လဲ ရယ်စရာ ဟာသခန်းများက ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ စုံထောက်ကြီး မစ္စတာ ဟာကြူလီ ပြောသွားတာတွေ အကုန်မှန်ပါတယ်။ အခန်းကူးတံခါး လက်ကိုင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကွယ်နေလို့ ကန့်လန့်ထိုးထားတာ မမြင်ရ ပါဘူးလို့ ကျွန်မ ထွက်ဆိုခဲ့တာဟာ အမှန်ပဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။ ဒါဟာ ဘာကိုဖော်ပြသလဲ ဆိုရင် ဇာတ်တစ်ခု ကတော့မယ်ဆိုရင် အသေးစိတ် ဇာတ်တိုက်လေ့ကျင့်မှု အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ဖို့ လိုအပ်ကြောင်း ထင်ရှား စေပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဒီအရပ်ကို မီးရထားနဲ့ပဲ ထွက်လာကြတုန်းက တစ်ကြိမ်တော့ စမ်းသပ် လေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မဟာ ခုံနံပါတ်ဂဏန်းနဲ့ အခန်းခန်းမှာ နေခဲ့ရလို့ အခုလို ဖြစ်သွားတာနဲ့ တူပါတယ်။ တံခါးကန့်လန့်က မ နံပါတ် အခန်းတွေမှာ တစ်မျိုးလုပ်ထားတာကို ကျွန်မ လုံးလုံး မသိခဲ့ပါဘူး။”

ဤသို့ပြောပြီးမှ မစ္စက ဟားဘတ်သည် စုံထောက် ဟာကြူလီအား မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ဆက်ပြောလေသည်။

“မစ္စတာ ဟာကြူလီရှင်၊ ရှင်ကတော့ အလွန် ချီးကျူးစရာကောင်း အောင် ဉာဏ်ထက်မြက်လှတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ အခုဆိုရင် ရှင်ဟာ အဖြစ်မှန်ကို ကောင်းကောင်း သိနေပြီဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်က ဘယ်လောက်ပဲ ဦးနှောက်ကောင်းပေမယ့် ‘ဒေစီ’ ကလေး ရက်စက်စွာ အသတ်ခံရတုန်းက နယူးယောက်မြို့က အဖြစ်ကို ရှင် စိတ်ကူးကြည့်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းကများ ကျွန်မဆိုရင် စိတ်ထိခိုက်ရင်နာလွန်းလို့ ဖြေလို့မရအောင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ ခဲ့ရပါတယ်။ တစ်အိမ်လုံးမှာရှိတဲ့ အိမ်သားတွေရော အခိုင်း အစေတွေပါမကျန် အားလုံးကလဲ ရင်ထုမနာ ဖြစ်သလောက် အပြစ်ကင်းတဲ့ ချစ်စရာ ‘ဒေစီ’ ကလေးကို သတ်ခဲ့သူ အပေါ် ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင် အောင် ဒေါသ ဖြစ်မိကြတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနော့လဲ အဲဒီအချိန်က ရှိနေပါတယ်။ သူက ကလေးအဖေ ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်စထရောင်းရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေဖြစ်ပါတယ်။”

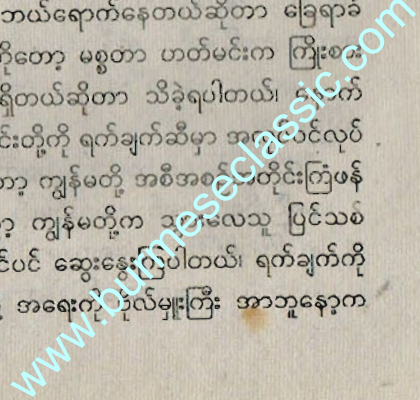
ဤတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနော့က ဝင်၍ . . .

“စစ်အတွင်းက ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်စထရောင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

မစ္စကဟားဘတ် အမည်ခံ ပြဇာတ်မင်းသမီးကြီး ‘လင်ဒါအာဒင်’သည် စကားဆက်ပြောလေသည်။

“အဲဒီအချိန်ကပဲ ကျွန်မတို့ အားလုံး တိုင်ပင်ကြရာမှာ လူယုတ်မာ တတ်ဆက်တီဟာ တရားရုံးကလွတ်ပေးမယ့် ကျွန်မတို့ ကိုယ်တိုင် သူ့ကို သေဒဏ် အပြစ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဟိုအချိန်က ကျွန်မတို့ရဲ့ ဒေါသစိတ်၊ နာကြည်းတဲ့ စိတ်ကလဲ အလွန်ပြင်းထန် နေကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့ လူစုက ၁၁ ယောက်ရှိပါတယ်။ သတ်သေသွားတဲ့ ကလေးမ ဆူဆန်ရဲ့ ဖခင်က ပြင်သစ်မှာ ရှိနေပါတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်မတို့က မဲလိပ်နိုက်ပြီး တာဝန်ကျတဲ့လူက ရက်ချက်ခေါ် ကက်ဆက်တီကို သတ်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ကျတော့ အခုလို ၁၂ ယောက်လုံး ပါဝင်ပြီး သတ်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီလို လုပ်ဖို့ အကြံပေးသူကတော့ ယာဉ်မောင်း အန်တိုနီယိုပဲဖြစ်ပါတယ်။ အသေးစိတ် အစီအစဉ်တွေကို တိုင်ပင်ရေးဆွဲကြတာက မေရီနဲ့ မက်ကွင်းတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ မက်ကွင်းခမျာ ကျွန်မရဲ့သမီးကြီး ‘ဆိုနီယာ’ (မစ္စကအမ်စထရောင်း) ကို အလွန်ခင်မင်ရှာတယ်။ လူယုတ်မာကက်ဆက်တီဟာ သူ့မှာရှိတဲ့ ငွေခဲပေါက် ပြီး တရားရုံးက လွတ်အောင် ဘယ်လို ကြံခဲ့တယ်ဆိုတာကိုလဲ မစ္စတာ မက်ကွင်းက ပြောပြလို့ ကျွန်မတို့သိခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ အကြံအစည်ကို အဘက်ဘက်က လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြရတာ အချိန်တော်တော်ပဲ ကြာခဲ့ပါတယ်။ ပထမဆုံးအဆင့်ကတော့ အမေရိကန် ပြည်က ထွက်သွားတဲ့ ရက်ချက် ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ခြေရာခံ လိုက်ရှာဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတာဝန်ကိုတော့ မစ္စတာ ဟတ်မင်းက ကြီးစွာ ဆောင်ရွက်ပေးလို့ ဒီလူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရပါတယ်။ သူ့က တစ်ဆင့်က မက်ကွင်းနဲ့ မာစတာမင်းတို့ကို ရက်ချက်ဆီမှာ အကူပိုင်လုပ် နိုင်အောင် ကြံခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကိုတော့ ကျွန်မတို့ အစီအစဉ်တိုင်းကြံဖန် ဖြစ်မြောက်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မတို့က သူ့အဖေသူ ပြင်သစ် မိန်းကလေး ဆူဆန်ရဲ့ ဖခင်နဲ့ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ ရက်ချက်ကို ကွပ်မျက်ရာမှာ လူ ၁၂ ဦး ပါရှိဖို့ အရေးကို ဗိုလ်မှူးကြီး အာဘူနော့က

အထူး စိတ်ထက်သန်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့အနေနဲ့က ဒါမှသာ တရားရုံးက ဂျူရီလူကြီး အဖွဲ့ ၁၂ ဦးနဲ့တူမယ်လို့ ယူဆဟန်တူပါတယ်။ ပထမတော့ ဝိုင်းမှူးကြီးက ဓားနဲ့ထိုးသတ်တာကို သိပ် သဘောမကျဘူးရှင်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ ဒီနည်းသာလျှင် ပြဿနာအနည်းဆုံးဆိုပြီး သဘောတူခဲ့ပါတယ်။ ဆူဆန်ရဲ့ ဖခင် မိချယ်လ်ကတော့ သဘောတူပါတယ်။ ဆူဆန်ဟာ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်း သမီးလေး ဖြစ်လေတော့ သမီးလေး သေရအောင် အကြောင်းဖန်လာတဲ့ ရက်ချက်ကို အလွန်စိတ်နာနေပုံရပါတယ်။ ကျွန်မတို့လူ မက်ကွင်းက တစ်ဆင့် ရက်ချက်ဟာ မကြာခင် 'အိုရီရင့်' အမြန်ရထားနဲ့ လာမယ်ဆိုတာ သိရချိန်မှာ မိချယ်လ် ကိုယ်တိုင်က အဲဒီ ရထားမှာ တွဲစောင့် အဖြစ် အမှုထမ်း နေလေတော့ ကျွန်မတို့ လိုချင်တဲ့ 'အကွက်' ဟာ အလွန် အဆင်ပြေနေတော့တာပေါ့ရှင်၊ နောက်တစ်ခုက ကျွန်မတို့ ၁၂ ယောက် စလုံး အမြန်ရထားပေါ်မှာ တွဲတစ်တွဲတည်း လိုက်လာခြင်းအားဖြင့် အပြစ် မရှိတဲ့ ပြင်ပက တခြားလူတွေအပေါ် မသင်္ကာစရာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ တွက်မိပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ သမီးငယ် ခင်ပွန်း (မြို့စားအွန်ဒရေညီ) ကိုလဲ အသိမပေး မဖြစ်လို့ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီရထားနဲ့ လိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့လူ 'မက်ကွင်း' က 'ရက်ချက်' အမြန်ရထားစီးဖို့ စီစဉ် ရသူ ဖြစ်လေတော့ တွဲစောင့် 'မိချယ်လ်' တာဝန်ကျတဲ့နေ့မှာ စီးဖြစ်အောင် တမင် ကြံဖန် စီစဉ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ အစီအစဉ်က 'ရက်ချက်' ပါတဲ့ တွဲတစ်တွဲ လုံးက အခန်းအားလုံးကို ကျွန်မတို့လူတွေချည်းယူဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခန်းတစ်ခန်းကိုတော့ မီးရထား ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ လူကြီး နာမည်နဲ့ ကြိုတင် သီးသန့်လုပ်ထားတော့ မရခဲ့ပါဘူး။ 'မက်ကွင်း' ရဲ့ အခန်းမှာ 'မစ္စတာဟဲရစ်' ဆိုတဲ့ နာမည် ယူထားတာကတော့ ကျွန်မတို့လူ 'မက်ကွင်း' အခန်းမှာ တခြား လူစိမ်းတစ်ယောက် ဝင်မလာနိုင်အောင် သက်သက်ဖန်တီးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရထားထွက်ခါနီးကျတော့ မစ္စတာ ဟာကြူလီက အဲဒီအခန်းကိုပဲ ရောက်လာပါတယ်။

မစ္စက 'ဟားဘတ်' သည် စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလေ သည်။

“ကိုင်း . . . စုံထောက်ကြီးဟာကြူလီရှင်၊ အဖြစ်မှန်ကို ရှင်က အခုလို သိနေပြီဆိုတော့ ရှင် ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးပါသလဲ၊ တကယ်လို့ ရှင်က ဥပဒေကြောင်းအရ အရေးယူမှာပဲဆိုရင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကို အပြစ်ပုံချလို့ မရဘူးလားဟင်၊ မှန်တာပြောရရင် ကျွန်မအနေနဲ့ လူယုတ်မာ

“ရက်ချက်” ကို ဓားနဲ့ ၁၂-ချက် တိတိ ထိုးသတ်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ ဒီလူရဲ့ ရက်စက်မှုကြောင့် ကျွန်မရဲ့ မြေးကလေးနဲ့ ကျွန်မ သမီး 'ဆိုနီယာ' အပြင် သူ့ကိုယ်သူသတ်သေသွားတဲ့ ကလေးမ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာကိုချည်း ကျွန်မက စိတ်နာတာမဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဒီလူဟာ 'ဒေစီ' ကလေးကို ပြန်ပေးဆွဲ မသတ်မိကပါ တခြား ကလေးငယ် ကလေးတွေကို ပြန်ပေးဆွဲခဲ့တယ်။ နောက်ကိုလဲ ဒါမျိုး ဆက်မလုပ်ဘူး မပြောနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့အနေနဲ့က တရားရုံးက လွတ်သွားတဲ့ သေဒဏ်ကို စီရင်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အခု ဒီ လူ ၁၂ ယောက်ကို ကြည့်စမ်းပါ။ တစ်ယောက်မကျန် လူကောင်းတွေဖြစ်ပါ တယ်။ တွဲစောင့် 'မိချယ်လ်' ဆိုရင် သနားစရာပါပဲ၊ နောက်ပြီး ဝိုင်းမှူးကြီး အာဘူနေ့နဲ့ မေရီတို့က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မေတ္တာရှိနေကြ ပါတယ်”

မစ္စကဟားဘတ်၏ စကားအဆုံးတွင် စုံထောက် ဟာကြူလီသည် သူ့မိတ်ဆွေ မစ္စတာ ဘုခ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုင်း . . . ခင်ဗျားက မီးရထား ဒါရိုက်တာ လူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်တယ်၊ ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ သဘောကတော့ ဒီလူသတ်မှုမှာ 'ပင်ကိုစီ' ဘူတာတုန်းက အမည်မသိ လူစိမ်းတစ်ယောက်ရထားပေါ် တက်လာပြီး သတ်သွားတယ် ဆိုတဲ့ အဖြေကို သဘောကျတယ်၊ သဘာဝလဲကျတယ်၊ ခင်ဗျားကကော ဒေါက်တာ ကြီး”

မစ္စတာဘုခ်က ပြောရင်း ဒေါက်တာ ကွန်စတင်တိုင်ကိုပါ လှည့်မေးရာ

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်လဲ ဒီလိုပဲ သဘောရပါတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ဆေး စစ်ချက်၊ ရုပ်အလောင်းက ဒဏ်ရာတွေ စစ်ဆေးသုံးသပ်ချက်တွေက မှားယွင်းတယ်လို့သာ ဆိုကြပါမို့”

ဟု ဆရာဝန်ကလည်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

စုံထောက် ဟာကြူလီသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကဲ . . . ဒီအမှုရဲ့ အဖြေကို ဖော်ထုတ်ပေးပြီးမှတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရား ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ ကြေညာအပ်ပါတယ်ခင်ဗျား . . .”

www.burmeseclassic.com

အပြင်
ရထားပေါ်မှ
လူသတ်မှု

တက္ကသိုလ်
နေဝင်း

AGATHA CHRISTIE'S
"MURDER ON THE
ORIENT EXPRESS"